

matronarum capillos medicato fuco conspergebant. A
[“ Jacobs. Anth. 6, 123. 231. 7, 213. 8, 214. 9, 68.
11, 307. Brunck. Aristoph. 1, 129. 3, 111. 122.
Soph. 3, 452. Kuster. Aristoph. 61. 126. Wakef.
Trach. 716. Reines. Epist. 260. ad Herod. 198. ad
Mær. 419. Toup. Opusc. 1, 456. Valck. Diatr. 53.
193.” Schæf. Mss.]

Unde DIMIN. Ψεκάδιον, τὸ, Guttula roris s. pluviæ,
Theophr. C. Pl. 2. Supra ψακάδιον habuimus, [quod
vide.]

Inde et VERB. Ψεκάω, Roro, Roris in modum
minutis guttulis pluo. Aristoph. N. ἡ βροντῶμεν ἡ
ψεκάζομεν. Aliquando ponitur et pro Stillo, Gutta-
tim defluo, ut ψακάω etiam pro στάω accipi, supra
docui. Nec non pro Irroro, Rore s. Guttulis in
modum roris minutis conspergo et madesacio, ut
Gaza μαλακῶς ψεκασθέντα interpr. Irrorata leviter, in
h. l. Theophr. C. Pl. 6. c. ult. Τὰ ἔχνη τῶν λαγῶν
εὐσημότερα ψεκασθέντα μαλακῶς ὑπ’ αὐτὴν τὴν κυνη-
γίαν. [* “ Ψεκασμός, Theod. Prodr. 165.” Elber-
ling. Mss.] Unde COMP. Ἐπιψεκάω, ET Καταψε-
κάω. Est autem ἐπιψεκάω, Irroro, Rore aspergo;
interdum et Instillo, Stillatim guttatimque infundo:
ut ap. Xen. Σ. (2, 26.) p. 512. “ Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες
μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάωσι, Nobis identidem
parvis calicibus guttatim infundant, veluti rorantes.
Quo allusit Cic., cum de Sen. ait, Me vero delectant
et pocula, sicut in Symposio Xenophontis, minuta
atque rorantia. Affertur vero idem locus Xen. et
ab Athen. (504.) nec non a Stob. Serm. 19. qui est
περὶ Ἀνεξικακίας, ubi tamen scriptum legitur ἐπιψα-
κάωσιν, a THEM. Ἐπιψακάω, quod idem est. Op-
posuerat autem Xen. isti. “ Ἦν ἡμῖν ἐπιψεκάωσι μι-
κραῖς κύλιξι, ibid. “ Ἦν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγγεώμεθα.
[“ Ad Lucian. 1, 686. Valck. Callim. 255.” Schæf.
Mss. Barker. ad Etym. M. 1103. n.] Alterum
comp. καταψεκάω itidem Irroro, Rore conspergo,
vel etiam generalius Aspergo, ap. Plut. in Alex. [35.
Nilus Epist. 325. * Καταψεκαστέον, Geop. 5, 39.]
“ Ὑποψεκάειν, sicut et ὑποπίνειν, dixerunt, minuta
“ et rorantia pocula significantes, ant largiorem po-
“ tum ἀντιφραστικῶς, VV. LL. ex J. Poll. (6, 9. 30.)
“ quem vide.”

II.

Ψαθέα etiam, quod Hes. exp. ψωμία, i. e. Offulæ,
est a ψάω significante λεπύνω, s. μικρύνω. Sunt enim
tenues panis particulæ. Sed forsitan pro eo ψαθέα scr.
ψάθεα, ut sit a nomin. sing. ψάθος: nisi forte ψαθία
potius legendum est. E quo ψάθος DERIV. Ψαθαρός
SIVE Ψαθυρός: (pro quo ET Ψαδύρος scribitur:)
quippe quod significet Friabilis, Qui in minutas par-
ticulas et quasi offulas friari potest: * εὐθλαστος, He-
sychio, ap. quem illa tria leguntur: ψαδύρον tamen
exponentem et ἀσθενές: et ψαθαρά non solum ψαθυ-
ρά, * εὐθλαστα, ἀσθενῆ, sed etiam ξηρά, σαθρά: for-
sitan quia quæ sunt ξηρά, ἀσθενῆ, et σαθρά, friari et
comminui frangique possunt facilius. Gal. Comm. 3,
in Hippocr. Prorrh. annotat, scripturam illam per δ,
ψαδύρα, Atticis peculiarem esse et propriam: ψαθυ-
ρά vero per θ, ceteris omnibus Græcis communem:
ψαθυρά autem κρέα vocari, τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἰνώδεσι
καὶ δυσδιαλύτοις καὶ ἐνσυσπαστοῖς ἐναντίως διακείμενα
μάλιστα δὲ, inquit, γίνεται τοιαῦτα τὰ καλούμενα πρὸς
τῶν πολλῶν σαχνά, μίαν ἡμέραν ἢ δύο τιθέμενα μετὰ τὸ
σφαγῆναι τὸ ζῶον: quæ a Græcis ait vocari ἐῶλα:
et ἐῶλιζειν itidem ab Iisd. dici τὸ οὕτως προσήπειν,
(QUOD Προσήπειν plane videtur esse quod dicimus
Mortifier: unde dicimus De la chair mortifiée: qua
in signif. illud ἔῶλον, ut opinor, usurpare possumus:)
ψαδύρον s. ψαθυρόν, inquit Gorr., dicitur Edulium s.
Aliud quidvis quod tenerum et friabile sit, quodque
in se, ut scribit Gal. 3 de Alim., nihil lentoris neque
pinguedinis continet. Id idem Gal. κραυρόν etiam
appellat Meth. Med. 11. Aristot. autem θραυστόν
Meteor. 4. Tale autem in ciborum genere maxime
est quod diem unum vel duos ab jugulato animali
repositum est: ἔῶλον id Græci vocare consueverunt,
quasi biduanum vel triduanum, et ἐῶλιζειν, ita ante
putrefacere. Gaza ψαθυρός ap. Aristot. vertit modo
Arenidus, modo Arenulentus, modo Arenæ condi-

tioni similis: alii non solum Friabilis et Qui facile
teritur, sed etiam Contracta siccitate fragilis. Her-
mol. Asperso situ obductus: Ruellius, Cano situ
obductus, Squalore obsitus. Sed merito ea inter-
pretatio a Marcello rejicitur, qui interpr. Friabilis,
ap. Diosc. 1, 8. de styrace, Φαῦλος δὲ ὁ μέλας καὶ δα-
θυρός καὶ πιτυρώδης. Pro quibus Plin. habet, Placet
maxime pinguis, purus, albicantibus fragmentis:
non verbum verbo reddens, sed pinguem oppouens
τῷ ψαθυρῷ: cui Aristot. opp. γλίσχρον Meteor. 4.
ubi scribit, Γλίσχρον δ’ ἐστὶν ὅταν ἐλκτὸν ἢ ὑγρὸν ὦν,
ἢ μαλακόν: ὅσα δὲ μὴ τοιαῦτα, ψαθυρά: quæ sc. non
possunt ἐπὶ πολὺ ἐκτείνεσθαι καὶ συνιέναι uti catenæ.
Itidemque Probl. 21, 2. Idem in H. A. τὰ τῶν ἰχθύ-
ων ὧα vocat ψαθυρά, quoniam et ipsa γλισχροτήτος
omnis sunt expertia, et, ut Gaza vertit, arenida. Et
in libro de Sensu, Ψαθυρόν ὕδωρ, ἔλαιον δὲ γλίσχρον.
Et Theophr. de C. Pl. 2, (4, 12.) Ἐπὶ ταυτὸ δὲ φέ-
ρονται καὶ ὅσοι φασὶ δεῖν πείραν τε εἶναι καὶ μὴ παγώ-
δῃ, μηδὲ πυκνῇ, μηδ’ ἀλμυρᾷ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν ψαθυ-
ράν. Et Diphilus Medicus ap. Athen. (69.) Ἡ δὲ
σκληροτέρα καὶ ψαθυρά θρίδαξ, ἥ τῶν ἐστι καὶ εὐστόμα-
χος καὶ εὐκοίλιος: cui ibid. opp. ἡ τρυφερά. [“ Ca-
saub. ad Athen. 62. Timæi Lex. 168. Toup. Opusc.
1, 577. Schneid. Pisc. 349. * Ψαθυροπάλης, (Socr.
Hist. Eccl. 5, 23.) * Ψαθυριανός, Toup. l. c.” Schæf.
Mss.] UNDE Ψαθυρότης, ἡ, Friabilis natura, Fragi-
litas e siccitate. Aristot. Ἡ γὰρ ψαθυρότης ὑπὸ ξηρα-
σίας γίνεται: H. A. 4. Ψαθυρότης σφοδρῇ, quod in-
terpr. Natura fungosa friabilisque. [“ Casaub. ad
Athen. 62.” Schæf. Mss.] Et VERB. Ψαθυροῦσθαι,
Friabilem fieri, Ita exarescere ut facile friari queat.
Suidas pro Arescere s. Inarescere accipit; nam cum
ψαθυρόν exposuisset ξηρόν, subjungit hunc e Ps.
(101, 4.) Davidis locum, Καὶ τὰ ὅσα μου ὥσει καῦσις
ἐψαθυρώθη. [“ Toup. Opusc. 1, 577.” Schæf. Mss.]
Est inde et COMP. Ὑποψάθυρος, ὁ, ἡ, Qui aliquantum
s. aliquatenus ψαθυρός est, ὁ μετρίως ψαθυρός, ut
Gal. exp. in h. l. Hippocr. Prorrh. Τὰ ὑποψάθυρα
ὑγρὰ διαχωρήματα περιψύχοντα, οὐκ ἀπύρως, φλαῖρα.
Ubi rursum Gal., cum exposuisset quænam edulia
vocentur ψαθυρά, ambigi ait quænam διαχωρήματα
appellentur ψαθυρά: quosdam enim ibi intelligere
τὰ ἀλιπῇ, quosdam τὰ οἷον ἀγλισχρα, alios τὰ μὴ μι-
γνύμενα ἐτέροις ὑγροῖς, veluti oleum: alios τὰ ἐν
ὑγρῷ διαχωρήματι χολώδη καὶ ἀπεπτα συστρέμματα,
nonnullos τὰ εὐδιάλυτα: καθάπερ, inquietes, εἰ καὶ
ψύμνον ὕδατι δεύσειας, εἰτὰ σφίγγειας τοῖς δακτύλοις
καταθεῖς, διαλυθεῖσαν εἶποις: quorum sententiam pro-
babiliorum esse ait Gal. et idem reipsa dicere quod
ii, qui τὰ μὴ γλίσχρα eo vocabulo accipiunt, s. τὰ
ἀγλισχρα. Si enim ab eduliis ψαθυροῖς ad διαχωρή-
ματα transferenda similitudo est, probabilius esse
ψαθυρά dici τὰ εὐδιάλυτα καὶ μηδεμίαν ἔνωσην ἔχοντα
δύσλυτον: qualia διαχωρήματα fieri posse ex eduliis
ψαθυρὰν καὶ εὐδιάλυτον substantiam habentibus, ve-
luti milio, panico, paue hordeaceo. Dioscoridem
vero, sicut alia multa προχείρως ἐν τοῖς ἀσαφέσι βι-
βλίοις ὑπῆλλαξεν, mutata ea scriptura reposuisse
ὑποψέφαρα, accipientem eo vocabulo τὰ ὑπομελανί-
ζοντα, a ψέφος quod Pind. pro σκότος usurpat. Hæc
ibi inter alia Gal. qui itidem in Lex. suo ὑποψάφαρα
affert pro τραχύτερα, et ὑποψέφαρα pro ζοφοειδῇ, μέ-
λανα.

AT Ψαθύριον subst. est, significans Frustulum et
minutam particulam e friatura, vel Micam aut Offu-
lam, veluti cum Athen. 14. ψωθία esse ait τὰ ψαθύ-
ρια. [“ Heyn. ad Apollod. 1150.” Schæf. Mss.] Quo
pertinet ET Ψαθύρματα, quod Hes. affert pro ἀπο-
κόμματα.

“ Ψαδαρός, et Ψαδηρός, Putris, Arenulentus, Fri-
abilis, Infirmitas, Imbecillus, VV. LL.: quæ illam
“ secundam interpr. afferunt e Gaza ap. Aristot.:
“ ap. quem tamen per θ scribi annotant. Sic certe
“ et ap. Hes. ψαθαρά, non ψαδαρά legitur: qui exp.
“ etiam per ψαθυρά, tanquam notius. At vero Ψα-
“ δαρός et Ψαδηρός, suspecta sunt, cum in VV. LL.
“ nullo testimonio hæc scriptura confirmetur. At-
“ que adeo verisimile est Ψαδαρός pro Ψαθαρός, et
“ Ψαδηρός pro Ψαθυρός prave scriptum fuisse.”

Ψαίνυσμα etiam ET Ψαῖμα, quæ Hes. exp. ὀλίγον ab eadem profecta esse origine putari queant. (Sed ψαῖσμα ap. Eund. legimus, expositum σῖτον ὀλίγον.) NEC NON Ψαινυντες, quod affert pro ψωμίζοντες, a verbo ψαίνυμι.

“Ἀνεψαινυμένως, Hes. exp. ἐσπουδασμένως, Diligenter: Idem tamen ψαίνυσσειν,” [e quo *Ἀναψαίνυσσειν,] “unde hoc adv. derivatum est, exp. ῥιπίζειν.” [*Ψαινύρατο, Eid. διεσέλαιτο.]

“Ψαίνυνον, Inutile, Nullius pretii, ἀχρεῖον, Hes.” “Ψαίνυθιον, Falsum, Vanum, Vile, Nullius pretii, Hes.” “Ψινύθιον, Eid. est φαῦλον, Malum: itidem-que Suidæ.” [Leg. *Ψαίνυθος, e Lycophr. 1420.] “Ψαιθόν, Hes. ἐποφοινίσσον.”

Ψαιδρὸς quoque ET ψεδνὸς existimantur esse a ψῶ, nt Eust. testatur. Est autem ψαιδρὸς Hesychio ἀραιὸς et ἀραιόθριξ, Rarus et Raros habens pilos: et ψεδνὸς itidem ἀραιόθριξ, et μαδαρός: qui Il. B. (219.) de Thersite, Φοξὸς ἦν κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, exp. μαδαρὰ et ἀραιὰ, cum Schol. [Ψεδνός, Gl. Raripilus. “Markl. Iph. p. 391. Wakef. Trach. 678. Jacobs. Anim. 90. Anth. 8, 398. 9, 422. Heyn. Hom. 4, 238. Ruhnk. Ep. Cr. 215. ad Lucian. 1, 432. Brunc. ad Poet. Gnom. 278. Mær. 421. et n.” Schæf. Mss.] “Ψυδνὴ χέρσος, Hes. ἀραιὰ, ὀλίγη: “quo fere sensu et ψεδνὴ.” [*Ψεδνότης, Adamant. Phys. 2, 26. p. 418. *Ψεδνώ, Sext. Emp. 270.]

Ψαφαρὸς quoque, SIVE Ψαφερὸς, eand. habent originem; idem enim cum ψαθυρὸς significant: nam Hes. ψαφαρὰ et ψαφερὰ per ψαθυρὰ exp.: ψαφαρὸν tamen exponens præterea ξηρὸν, ἀνχυρὸν, ἀσθενές, ἐλαφρὸν, Aridum, Squalidum, Infirrum, Leve. [“Hinc Ψαφαρὸς οἶνος, Leve, Debile, Tenuē vinum, Athen. 26. coll. Plin. 14, 6, 8. Et ψαφαρὴ κώμη, Tenuis vicus, Archestr. ap. Eund. 320.” Schw. Mss.] Gaza etiam, ut ψαθυρὸς interpr. Arenidus, Arenulentus, ita ψαφαροὶ τόποι ap. Theophr. C. Pl. 1, (18, 1.) Loca arenacea. Idem Theophr. H. Pl. 8, (2, 11.) Πλὴν ἐνταῦθ' ἄ γε συμβάλλεται καὶ τὸ λεπτόγαιον εἶναι καὶ ψαφαρὶν τὴν χώραν. Gal. de renibus, Εἰσὶ σαρκώδεις ἐκ ψαφαρωτέρας σαρκὸς συγκείμενοι. Diosc. 3, 136. de conyza, “Ἄνθος ψαφαρὸν, μῆλινον, ὑπόπικρον. Ubi alii vertere Infirrus, alii Squalidus, alii Minus splendens. Nam et Hes. ψαφαρὰ νεφέλη affert pro σκοτεινῇ, Tenebrosa. [“Eratosth. 2. Jacobs. Anth. 8, 172. 9, 151. 10, 180. 11, 307. Musgr. Rhes. 716. Casaub. ad Athen. 62. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 241. Matth. ad Gloss. Min. 34. Toup. Opusc. 2, 16. 58. Wakef. S. Cr. 3, 138. ad Callim. 2. p. 5. Athen. 1. p. 42.” Schæf. Mss.] UNDE Ψαφαρόθριξ, Crines habens squalidos vel tennes, ut ψαφαρότριχα μῆλα ap. Hom. in Hymno Panis (32.) ET Ψαφαρόχρους, Qui squalido est colore vel cute. Unde ap. Eur. (Rhes. 716.) ψαφαρόχρουν κέρα, Caput squalidum, colore nimirum vel cute. [Υποψάφαρος, Hippocr. 218. Vide Υποψάθυρος.] Inde et nomen SUBST. Ψαφαρία, ἡ, Squalor, Fragilitas e squalore. Diosc. 1, 129. de ladano, Εὐμάλακτον λιπαρὸν, ἀμέτοχον ψάμμον ἢ ψαφαρίας, quod arenas non collegit, nec squalore obsitum est. [*Ψαφαρότης, Casaub. ad Athen. 62. *Ψαφαρίτης, Musgr. Bacch. 455. Jacobs. Anim. 108. Anth. 10, 81.” Schæf. Mss.] Porro quod ad ψαφαρὸς attinet, quo significatur σκοτεινός, Tenebrosus, potest id derivari e VOCÆ Ψάφα, quam Hes. exp. κνέφας: alterum autem, quo significatur Friabilis, E Ψάφει, quod Idem affert pro ψωμία, Offulæ s. Micæ e friatura. Pro quo puto scr. vel ψάφει vel ψαθία.

“Ψέφος, Suida auctore τὸ σκότος dicitur, Tenebræ, Obscuritas; Hes. καπνός, Fumus.” [“Toup. Opusc. 1, 578.” Schæf. Mss.] “Idem Hes. adjective etiam poni docet pro Tenebrosus, Obscurus: affert sc. ψέφας pro σκοτεινῆς: et ψέφης νυκτὸς pro σκοτεινῆς. Quam signif. habent et DERIVATA Ψεφαρὸς ET Ψεφηνός. Nam idem Hes. ψεφαρὸν affert pro σκοτεινόν: (addens tamen et λυπρόν:) et Suidas ψεφηνός pro σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής, Obscurus, Non illustris s. clarus: cum hoc exemplo, Ἦν δὲ καὶ ὁ ἄηρ, (ita enim reponendum iudico pro “ἀνῆρ,) ψεφηνός.” [“Heyn. Hom. 6, 418. Toup.

Opusc. 1, 578.” Schæf. Mss.] “Ex eod. ψέφος est “COMP.” [*Ψεφοειδής, Gal. Lex. Hippocr. v. Ψέφαρ.] “Ψεφανγής, Obscuram lucem reddens. Menit ejus Hesychius, ψεφανγούς exp. σκοτεινῆς “Obscuræ, Tenebrosæ. Apud Eund. ET Ψεφάς, “σκότος, Tenebræ, Obscuritas, pro quo supra ψάφα.” “Καταψεφεῖ, Hes. κατασκοτίζει, Obtenebrat; nam “ψεφάς, inquit, τὸ σκότος: παρὰ τὸ ψεφῶσθαι τὸ μεταμελεῖσθαι καὶ οἷον σκότος περιτιθέναι τοῖς λεγομένοις, τὸ καταψεφεῖν. Interdum vero et τὸ φροντίζειν ita vocabant. Hæc ille.”

Ψηχρὸς etiam huc pertinet. Hes. et Suidas ψηχρὰν afferunt pro λεπτήν: atque ap. hunc legitur ETIAM Ψηρόν, ξηρόν.

III.

Ψίω itidem significat λεπτύνω, teste Schol. Theocr., unde derivat ψίως et ψίθυρος: alii et ψίλος et ψίδω. [“Wakef. Trach. 678. ad Mær. 422. *Ψίσις, Wakef. l. c.” Schæf. Mss. Ab Hesychio exp. ἀπώλεια. *Συμψίω, Schleusn. Lex. V. T.]

“Ψίθην, Hes. ἀπώλειαν, Perniciem, Exitium.” “Ψίās, ἄδος, ἡ, i. q. ψακās et ψεκās significat, i. e. Roris gutta, Stilla minuta et exilis, a ψίω significante λεπτύνω, ut ψακās a ψάω, et ψεκās a ψέω, eand. signif. habentibus. Itidemque Hes. ψιάδες sunt ψακάδες, ῥανίδες, σταγόνες. Il. Π. (459.) Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Παιδα φίλον τιμῶν. Itidemque Hesiod. A. (384.) ψιάδας βάλεν αἵματοέσσας Σηρατιθεῖς πολέμοιο ἐφ' μέγα θάρσει παιδί. [“Heyn. Hom. 7, 220.” Schæf. Mss.] UNDE Ψιάζω, i. q. ψακάζω s. ψεκάζω, Roro, Minutatim stillo s. gutto, ut Hes. quoque ψιάζει exp. ψακάζει.

“Ψιάξ, i. q. ψίās s. ψακās. Hes. enim ψίακα exp. “ψακάδα.” “Ψίδες, Eid. ψιάδες, ψακάδες, Guttæ, “Roris guttæ.”

“Ψιά, Suidæ χαρά, Gaudium, Lætitia: Hesychio “non solum χαρά, sed etiam γελοῖσμα, παίγνια. “Sic VERB. Ψιαδεῖν, idem Hes. exp. παίζειν, “Ludere.” [“Valck. ad Rov. 75. Ruhnk. Ep. Cr. 214. *Ψιάζω, Ludo, ibid. *Ψιάδω, ibid. Valck. l. c. Adoniz. p. 289. Brunc. Aristoph. 1, 73.” Schæf. Mss.] “Ψεήματα, Hes. παίγνια: forsitan pro ἐψήματα.” “Ψίης, Hes. μακάριος, εὐδαίμων, Beatus, Fortunatus. Sed scr. potius Ψίεις, ut patet ex accus. “ψιέντα, quem idem Hes. et Suid. exp. μακάρων: “nec non e fem. ψίεσσα, quod eid. Hes. est μαρία, εὐδαίμων: facit enim ψίεις in accus. ψιέντα, “ut χαρίεις χαρίεντα: et in fem. ψίεσσα, ut χαρίεντα.”

“Ψιαρὸν, Hesychio est εὐώδες, Odoratum, Fragrans.”

“Ψιῆναι, Hes. et Suidæ ψέζει, Reprehendere, “Vituperare: a th. ψαίνω.”

“Ψιδόνες, Hes. διάβολοι, ψίθυροι, Susurratores, “Calumniatores, Obtrectatores. Pro eo ap. Suidam, Ψιδώνες, per ω. Infra Ψυθῶνες, pro eodem.”

Ψίθυρ, υρος, ὁ, SIVE Ψίθυρος, ὁ, Susurrus, Tenuiorem et exiliorem sonum edens, i. e. λεπτὸν ἤχον, a ψίω significante λεπτύνω, ut vult Schol. Theocr. (2, 141.) Prius legitur in Lex. meo vet. et per posterius exp. veluti notius; usitatius enim id est. Dicitur vero tam de re inanima quam animata, et significat Susurro vel Susurrus: eo modo quo Ovid. Metam. 7. dicit, Procrin adit, linguaque refert audita susurra. Soph. Aj. (148.) p. 10. Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάττων Εἰς ὧτα φέρεῖ πᾶσιν Ὀδυσσεύς, Verba susurra et maledica: vel potius, Ejusmodi verba lingua susurra et clam maledica fingens omnium auribus ingerit. Pind. II. 2, (136.) οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν Τέρπεται ἐνδοθεν, Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπερ' αἰεὶ Βροτῶν, Hominum susurratorum. Et ap. Suid. Ἀφροδίτης Ψιθύρου ἱερὸν, Veneris Susurratricis templum. Frequentius omisso substantivo ψίθυροι dicuntur Susurriones, Homines qui susurris maledicis solent alios traducere, s. lingua susurra alios deferre, ut cum Plat. Symp. (8, 7.) scribit quosdam putare Pythagoram præcepisse χελιδόνας οἰκίῃ μὴ δέχεσθαι, symbolice, ac si id esset συμβολὸν πρὸς τοὺς διαβόλους καὶ ψιθύρους τῶν συνήθων ἡνιγμένον. [“Thom. M. 927. Jacobs. Anth. 9, 70. Aristoph. Fr. 230. Lobeck. Aj. p. 238. Abresch.

Lectt. Aristæn. 295. Koen. ad Greg. Cor. 278. Alciph. 396. Toup. Opusc. 2, 230." Schæf. Mss. * Ψιθύρις, Appian. 1, 286.] AT Ψιθύρα, Instrumentum quoddam musicum quadratum, Libyū inventum, J. Poll. 4, c. 9. (s. 60.) ubi etiam addit quosdam putare idem esse cum ἀσκάρῳ. Vide et Hes.

UNDE Ψιθυρίζω, Susurro, ἐν τοῖς ὡσι λεπτόν τινα ἤχον ἤχῳ, inquit Schol. Theocr. derivans ipsum a ψίω, significante λεπτόνῳ, ut sit quasi ψίειν ἐν ταῖς θύραις, i. e. ἀκοᾷς; sed addens, esse quosdam qui ὀνοματοποιεῖσθαι ipsum dicant, ut κρίκω, σίζω, et hujusmodi alia. Dicitur porro quispiam ψιθυρίζειν πρὸς τινα aliquid, quod susurra lingua in aurem ei dicit, s. quod ei insusurrat. Plut. Ages. (3.) Τοῦτο δὲ οὐ πάνν δυσκόλως τὴν Τιμαίαν ἐνεγκεῖν φησὶ Δοῦρις, ἀλλὰ καὶ ψιθυρίζουσιν οἴκοι πρὸς τὰς εἰλωτίδας, Ἀλκιβιάδην τὸ παιδίον, οὐ Λεωνυχίδην, καλεῖν, Susurra lingua apud ancillas puerum vocare non Leotychidem, sed Alcibiadem. Itidemque in Alcib. (23.) Τεκούσης παιδάριον ἄρρεν, ἔξω μὲν Λεωνυχίδην καλεῖσθαι, τὸ δὲ ἐντός αὐτοῦ ψιθυρίζομενον ὄνομα πρὸς τὰς φίλας καὶ τοὺς ὁπαδοὺς τοὺς ἀπὸ τῆς μητρὸς, Ἀλκιβιάδην εἶναι: vocans ibi ψιθυρίζομενον ὄνομα, Nomen quod palam effertur, sed susurro tantum alienis auribus committitur: quia tutius est in aurem quippiam insusurrare quam aperte et aliis etiam audientibus dicere. Itidem Demosthenem ap. Ælianum delectabat, si muliercula ὑδροφοροῦσα παριόντος αὐτοῦ ψιθυρίσαι τὸ, Θῦτός ἐστιν ὁ Δημοσθένης: ut idem ap. Cic. illo susurro delectari se dicebat aquam ferentis mulierculæ, insusurrantisque alteri, Hic est ille Demosthenes. Et paulo post in Ψιθυριστῆς e Suida habebimus, ψιθυρίζειν ἀλλήλοις περὶ τινος, Susurra lingua colloqui inter se aliqua de re, ubi etiam ψιθυρίζειν τινὶ κατὰ τινος, Susurra lingua obtrectare alicui s. obloqui, et occulta delatione accusare. Aristoph. vero et arborem arbori ψιθυρίζειν dicit, cum sc. leni vento trepidantia ejus folia levi susurro vicinam alloqui arborem videntur: N. (1004.) Ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὁπότεν πλάτανος πετέλεψ ψιθυρίζῃ. Ubi Schol. quoque annotat arbores ψιθυρίζειν dici, cum ἀνέμου πνέοντος μαλακοῦ καὶ ἡρέμα διὰ τῶν φύλλων εἰσιόντος, ὥσπερ προσλαοῦσι: unde et ap. Theocr. τὸ ἀδὺ ψιθύρισμα arborum, ut quidem accipiunt plerique, de Leni sc. susurro et murmure arborum vento agitata. J. Poll. hirundinum proprium esse τὸ ψιθυρίζειν vult, ut κιτταβίζειν picarum: quemadmodum Plut. quoque innuere videtur, cum præceptum illud Pythagoricum de non recipienda domo hirundine secundum quosdam esse ait σύμβολον ὡς πρὸς τοὺς διαβόλους καὶ ψιθύρους τῶν συνήθων ἡνιγμένον. Trinsare hoc vocat Auctor Philomelæ: Pupillat pavo, trinsat hirundo vaga. ["Lobeck. Aj. p. 238. Phryn. Ecl. 158. Thom. M. 927. Kuster. Aristoph. 219. Wakef. S. Cr. 4, 9. Jacobs. Anth. 11, 152. Toup. Opusc. 2, 303. Theocr. 2, 141. ad Mær. 102. 132. Abresch. Lectt. Aristæn. 295. Valck. Phœn. p. 715. Ammon. 79. Valck. Anim. 121. 231. Bernard. Reliq. 75. ad Lucian. 1, 466. Alciph. 418." Schæf. Mss.]

Ex hoc porro verbo est VERBALE Ψιθύρισμα, τὸ, Susurrus et lene murmur. Theocr. 1. Ἀδὺ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἂ πτύς, αἰπόλε, τίηνα, Ἀ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεσαι· ἀδὺ δὲ καὶ τὸ Συρίσδες: Dulce quippiam est levis iste susurrus arborum leni vento agitata. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πτύς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζομένας, earumque folia λεπτήν τινα ἀφήχουσιν ἀπήχουσιν, ὅταν ῥιπιοθῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πνοῆς. (Ea enim expositio magis consentanea est, uti dixi, quam quæ ibi intelligit μέλισμα et σύριγμα, cum paulo post dicat, ἀδὺ δὲ καὶ τὸ Συρίσδες. At magis generale est λάλημα et μινύρισμα.) Itidem vero ap. Virg. Ecl. sepes Sæpe levi somnum suadebat inire susurro. ["Jacobs. Anth. 9, 70. Exerc. 2, 152. Huschk. Anal. 120. Valck. ad Theocr. l. c." Schæf. Mss.] ET Ψιθυρισμός, Susurratio. Plut. (6, 165.) Καὶ νεῦμα καὶ ψιθυρισμός πρὸς ἕτερον, καὶ μείδιμα, χάσμαι τε

PARS XXXII.

ὑπνώδεις καὶ κατήφειαι: Symp. 8, 7. rejiciens eorum opinionem, qui Pythagoricum illud præceptum de non recipienda domo hirundine, dicebant esse symbolum ὡς πρὸς τοὺς διαβόλους καὶ ψιθύρους τῶν συνήθων ἡνιγμένον, subjungit, Ψιθυρισμοῦ μὲν γὰρ ἡκιστα χελιδόνι μέτεστι, λαλιᾷ δὲ καὶ πολυφωνίας, οὐ μᾶλλον ἢ κίτταις καὶ πέρδιξι καὶ ἀλεκτορίσι: accipiens ibi ψιθυρισμοῦ nomine Obtrectatorium susurrationem, s. Susurrationem cum occulta delatione: ut Paulus quoque Apostolus in Ep. ad Cor. 2, (12, 20.) Καταλαλῶν, ψιθυρισμοὶ, φησιώσεις, Obtreccationes, Susurrationes s. Occultæ delationes, Tumores et inflationes animorum. Ita enim potius reddendum quam Susurri; nam ψιθυρισμός Actionem ipsam significat, susurrus Rem: ut cum alibi tum ap. Ovid. Met. 12. Seditioque recens dubioque auctore susurri. ["Toup. Opusc. 2, 302. Emendd. 3, 202." Schæf. Mss.] ITEM Ψιθυριστής, Susurrator; ita enim Cælius ap. Cic. vocat Occultum delatorem. Paulus Ep. ad Rom. 1, (30.) Μεστους φθόνου, ἐριδος, δόλου, κακοηθείας· ψιθυριστὰς, καταλάλους. Et ap. Suid. Ψιθυριστοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἑρωτος καὶ Ἀφροδίτης, sc. ierὰ vel ἀγάλματα: quæ ideo facta fuisse existimantur, quoniam Φαῖδρα ἐψιθύριζε Θησεῖ κατὰ Ἱπολύτου, διαβάλλουσα αὐτόν. Alii vero ἀνθρωπινώτερον ajunt ψιθυριστὴν dictum παρὰ τὸ ἀνθρώπου ἐκεῖ συνερχομένου τὰ ἀπόρρητα συντίθεσθαι, καὶ ψιθυρίζειν ἀλλήλοις περὶ ὧν βούλονται. Intellige autem Ἑρμῆν cum ψιθυριστῇ: erat enim Mercurius quidam Ψιθυριστῆς Athenis, (ubi et ψιθύρος Ἀφροδίτῃ colebatur, Venus Susurratrix,) quem Ψιθύρον etiam Ἑρμῆν nominabant. ["Thom. M. 927. Toup. Opusc. 2, 302." Schæf. Mss.]

* Διαψιθυρίζω, Polyb. 15, 26. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐμψιθυρίζω, Schol. Aristoph. O. 348. * Ἐπιψιθυρίζω, Gl. Insusurro, Schol. Theocr. 2, 62. Nonn. Metaphr. c. 13. * Καταψιθυρίζω, Plut. 7, 886. Vol. Herculan. Oxon. 2. p. 18. Theoph. Sim. Hist. 8, 8. * Παραψιθυρίζω, unde * Παραψιθυρισμός, Epiphan. Hær. 26, 1. * Περιψιθυρίζω, Suid. 3, 87. ["Προσψιθυρίζω, q. d. Adsusurro, Adsibilo, Epigr." ["Valck. Phœn. p. 715." Schæf. Mss. * Προψιθυρίζω, Eu-math. 3. p. 81.] Συμψιθυρίζω, Una susurro, et q. d. Consusurro. Plut. (8, 64.) Παραβάλλουσι γειτόνων τοίχοις τὰ ὦτα, καὶ συμψιθυρίζουσιν οἰκέταις καὶ γυναῖοις. Ὑποψιθυρίζω, Clanculum murmuro, Leviter susurro. Utitur Hesych. v. Ὑποπύριζω. ["Jacobs. Anth. Proleg. 51. Toup. Opusc. 1, 270. 552. Wakef. S. Cr. 2, 83." Schæf. Mss. * Καθυποψιθυρίζω, Eu-math. 4. p. 118.] Affertur vero ET Διαψιθύρω pro Murmuro, Consusurro, quasi a th. ψιθύρω.

"Ψέδυρος, Hes. ψιθύρος, Susurrus, Murmurans." Ψιλός derivatur et ipsum a ψίω significante λεπτόνῳ, teste Eust. et Moschiopulo. Quos sequendo, primaria signif. ψιλός erit Tenuis, Exilis, λεπτός: ut Gramm. ψιλὴν προσφθίαν vocant Accentum tenuem s. lenem, s. Spiritum tenuem et lenem: et σύμφωνα ψιλὰ, Cousonantes tenues s. lenes. Itidemque ap. Demetr. Phal. (73.) p. 48. Ἐν δὲ τῷ Οἶνῳ, οὐ μόνον διαφέροντα τὰ γράμματα ἐστίν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἤχοι· ὁ μὲν, δασύς, ὁ δὲ, ψιλός. Sed ea signif. rara est et Grammaticis peculiaris. Frequentius enim ponitur pro Nudus; interdum vero et pro Glaber. Construiturque tum interdum cum gen., interdum ponitur absolute quidem, subaudito tamen genitivo aliquo, qui loco conveniat: ut Nudus quoque ap. Latinos. Herod. (4, 21, 2.) ψιλὸς δενδρέων, Arboribus nudus: [et subintellecto subst., πεδίον μέγα καὶ ψ., idem Herod. 1, 80.] Plato de LL. ψιλὸς ὄπλων, Armis nudus, Inermis. Xen. (K. Π. 5, 3, 22.) ψιλοὶ ἵππων, Equitibus nudi, i. e. carentes: ut Horat. dicit Numis nudus: Ovid. Mænia nuda ducibus, et Cic. Ab his rebus vacua atque nuda est, et Nudus a propinquis. Sæpius absolute et subaudito gen., ut cum ψιλὸν δέρμα dicitur pro ψιλὸν τριχῶν, Nudum pilis vel villis, i. e. Glabrum et depile. Il. N. fin. Ἀμφὶ δὲ μιν μέγα δέρμα παγχείης ἔσσ' ἐλάφοιο ψιλόν. Itemque cum ψιλὴ ναῦς dicitur Quæ nuda est gubernatore et remigibus, ἡ καθ' ἑαυτὴν καὶ μόνη, inquit Schol. ejusd. Poëtæ Od. M. itidem sub fin., τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα. Similiter

vero γῆ ψιλὴ dicitur et χωρίον ψιλόν, et ἄροσις ψιλῆ, et ψιλὴ γεωργία, sc. δένδρων καὶ φυτῶν, Nuda arboribus et plantis. II. I. (576.) τέμενος περικαλλές ἐλέσθαι Πεντηκοντόγυιον· τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, "Ἡμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι : Nudum plantis vel etiam segetibus arum. Dem. (491.) Ἐκατὸν πλέ-
θρα γῆς πεφυτευμένης ἔδοσαν, ἑκατὸν δὲ ψιλῆς, Ter-
ræ nudæ et non consitæ. Plut. Alex. Ἐν τῷ περίξ ἀδένδρῳ καὶ ψιλῷ χωρίῳ. Itidemque ap. Aristot. Po-
lit. 1, 7. ψιλὴ γεωργία, Cultura agri nudi, arboribus
sc. plantisque et segete : cui opp. ibid. τὴν πεφυτευ-
μένην γεωργίαν, Culturam agri plantis consiti : ut e
Theophr. quoque affertur ψιλὴ γεωργία pro Segetum
cultura. (At ψιλὰ ἔργασια sunt munia τῶν ψιλῶν
στρατιωτῶν ap. Aristot. Polit. 6, 7. ubi dicit adoles-
centes debere διδάσκεσθαι τὰς κοῦφας καὶ τὰς ψιλὰς
ἐργασίας, Munia quæ obeunt milites expediti et ar-
mis nudi, Labores velitares.) Itidem vero ψιλὸν di-
citur Quod suo veluti vestimento et opertorio nu-
dum est, ut ψιλὰ μάχαιραι, Xen. K. Π. 4, (5, 19.)
p. 66. Nudi suis vaginis gladii, vel etiam Expedi-
ti : [imo Nudos gladios Xen. intelligit : Solos gla-
dios, nulla alia arma, neque θώρηκας, neque ζυστὰ,
ut e proxime ibidem sequentibus patet.] Et ψιλὸς
λόγος, Oratio suo ornamento tanquam vestimento
quodam nuda : cui opp. poetica oratio, ap. Aristot.
Rhet. 3. Præterea ψιλὸς dicitur pro ψιλὸς ὄπλων,
Armis nudus, Nullis munitus armis, Inermis. Thuc.
3, (125.) p. 161. Ξυναγαγὼν ἐς τετράγωνον τάξιν τοὺς
ὀπλίτας, καὶ τὸν ψιλὸν ὄμιλον ἐς μέσον λαβὼν : 3.
Ὅπλιζεῖ τὸν δῆμον πρότερον ψιλὸν ὄντα. Et rursus,
Ψιλῶν ἀκοντιστῶν ἐνδεὴς ἦν μάλιστα. Itidem ψιλοὶ
ἵππεῖς, Dem. quales sunt οἱ ἵπποτοχοί, qui nullis
utuntur armis, nisi jaculis et arcu, (horum autem loco
utimur hodie scolopetariis, qui certe et ipsi inter ψι-
λοὺς merito censendi esse videntur.) Et ψιλὴ δύναμις,
Aristot. Polit. 6, 7. cui opp. ibid. ἡ ὀπλιτικὴ. Rur-
sum Thuc. 3, (94.) p. 114. Σκευῇ ψιλῇ χρώμενον,
Levi armatura, ut Schol. quoque exp. κούφῃ, ἀπλη-
λαγμένη σιδήρῳ. Nonnunquam vero cum gen.
omissum reperitur ipsum etiam substantivum, veluti
cum ψιλῇ dicitur pro ψιλῇ μαλλῶν δάπης, Tapes vil-
lis nudus ; nec non ψιλῇ pro ψιλῇ δένδρων καὶ φυτῶν
γῆ. Athen. 5. Ψιλὰ δὲ Περσικὰ τὴν ἀνὰ μέσον τῶν
ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον. Theophr. H. Pl. 3. ψιλὴν
κοπρίζειν, Stercorare agros arboribus et plantis nu-
dos, i. e. arva segeti idonea. Itidemque ap. Histo-
ricos οἱ ψιλοὶ et ὁ ψιλὸς pro οἱ ψιλοὶ στρατιῶται, et ὁ
ψιλὸς στρατιώτης, ὄπλων, sc. Miles armis nudus : qui
sc. vel non armatus est thorace, loricae aut telo
aliquo, sed cum dimicandi tempus advenit, quovis
obvio telo utitur, lapide, fuste, aliōve aliquo instru-
mento : vel saltem qui leviter est armatus, ut qui
galea tantum et arcu utitur. Velitem et Levis expe-
ditæque armaturæ militem dicunt Latini. Suidas
Auxilia vocari a Romanis scribit hujusmodi ψιλὸν
καὶ κοῦφον σύστημα. Thuc. 1, (60.) p. 20. Ἐξακοσίους
καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὀπλίτας, καὶ ψιλοὺς τετρακο-
σίους : 2. Ὁ ἄλλος ὄμιλος τῶν ψιλῶν οὐκ ὀλίγος.
Sic Aristot. de Mundo, Ὁ δὲ ἵππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ
ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, Veles ad stationem
suam. Et Xen. Ἑλλ. 2, (4, 23.) Ψιλοὶ εὐθὺς
ἐκδραμόντες ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, ἐσφενδό-
νων, ubi nota, ψιλῶν nomine comprehendi ἀκοντι-
στὰς, Jaculatores, τοξότας, Sagittarios, σφενδονήτας,
Funditores, quique alio quopiam telo βάλλουσι. Ad-
hæc τὰ ψιλὰ dicuntur pro τὰ ψιλὰ δένδρων καὶ φυ-
τῶν χωρία, sicut ἡ ψιλῇ pro ἡ ψιλῇ καὶ ἀδένδρῳ γῇ
vel χώρα. Xen. K. (5, 7.) Ἐν δὲ τοῖς ὑλώδεσι μάλ-
λον ἢ ἐν τοῖς ψιλοῖς ὄζει. Ab Eod. vero eques dicitur
ἐπὶ ψιλοῦ καθίζειν Cum insidet equo sella nudo :
Ἴππ. (7, 5.) p. 550. Ἐπειδὴν γε μὴν καθίζηται ἑάν τε
ἐπὶ ψιλοῦ, ἑάν τε ἐπὶ τοῦ ἐπιπλίου, Sive super nudo
equo, sive super ephippio s. sella. ["Thom. M.
928. ad Charit. 111. 419. ad Diod. S. 1, 165. 658.
719. 2, 229. 311. Dionys. H. 1, 568. Heyn. Hom.
5, 722. Musgr. Herc. F. 471. Jacobs. Anth. 9, 41.
12, 357. Brunck. Aristoph. 1, 96. Kuster. 218.
Igen. Hymn. 603. Herod. 578. Lucian. 1, 539. ad
Mæx. 419. 422. ad Longin. 334. Act. Traj. 2.

p. 167. Toup. Opusc. 2, 76. Conf. c. ὑψηλός, Ja-
cobs. Anth. 7, 147. ad Diod. S. 1, 719. Gronov.
ad Arrian. p. 6. Tzsch. ad Strab. 4. p. 310. ad
Dionys. H. 3, 1659 : cum φίλος, ad Diod. S. 2,
70. : cum φυλετικός, ad Dionys. H. 3, 1453. Opp.
δίφθογγος, Tzetz. Exeg. in II. p. 79, 2. De voce,
Phryn. Ecl. 66. ad Charit. 411. Heind. ad Plat.
Gorg. 191. De loco, Jacobs. Anth. 7, 147. De
terra, Heyn. Hom. 5, 663. De regione, Herod.
39. De λόγοις ψιλοῖς, ψιλομετρία, etc. Gœtt. Anz.
794. 189. St. p. 1893. in recens. Aristot. Poët. Ed.
Tyrwh. : Cren. Mus. 1. p. 287. Tyrwh. ad Ari-
stot. 115. 121. Ψ. αὐλητής, Phryn. Ecl. 66. : κε-
φαλῇ, Schneid. Anab. 61. Wytttenb. Select. 383. :
προσωδία, Ammon. 149. : μάχαιρα, Zeun. ad Xen.
K. Π. 409. : ἄρμα, ad Diod. S. 1, 64. : καθαίρειν, ad
Diod. S. 1, 227. (in loco Plutarchi legerim ψιλῷ
μέλει : de μέλος, vide Diod. S. 228.) Γεωργία ψ.
καὶ πεφυτευμένη, Boeckh. ad Sim. p. xx. Ἐν δὲ ταῖς
ψιλαῖς, Aristot. H. A. 479. Schn. Ψιλοὶ, Duker.
Præf. Thuc. p. 6. Heringa Obs. 124. Zeun. ad
Xen. K. Π. 409." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M.
1103. Ψιλῇ, sc. στολῇ, Schleusn. Lex. V. T.]

[* Ψιλογράφος,] UNDE COMP. Ψιλογραφέω, Scribo
litera ψιλῇ, ut Gram. συνέαν dicunt ψιλογραφεῖ-
σθαι, at ἐλαίαν διὰ διφθόγγου γράφεσθαι : illius enim
media syllaba scribitur nudo ε, hujus autem αι φι-
phthongo. [* Ψιλόδορος, Ignat. Epist. 9. p. 196. δρα-
κόντια.] Ψιλοκιθαριστής, ὁ, Nudus citharista, i. e.
Qui nuda cithara ludit, nulla alia adhibita melodia.
[Athen. 452. 538. Sueton. Domit. 4. "Scalig. ad
Varr. 121. ad Diod. S. 1, 228. Phryn. Ecl. 66.
* Ψιλοκιθάρις, ibid." Schæf. Mss.] Ψιλοκιθα-
ριστικὴ, ἡ, Scientia et ars illa ludendi nuda cithara.
Philochorus ap. Athen. (637.) scribit Lysandrum
Sicyonium citharistam primum μεταστῆσαι τὴν ψιλο-
κιθαριστικὴν, μακροὺς τοὺς τόνους ἐντείναντα, καὶ τὴν
φωνὴν εὐογκον ποιήσαντα καὶ τὴν ἑναυλον κιθάρισιν
καὶ περιελόντα τὴν συντονίαν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς
ψιλοῖς κιθαρίσταῖς, χρώματά τε εὐχρῶα πρῶτον κιθαρί-
σαι καὶ ἰάμβους, καὶ μάγαδιν, τὸν καλούμενον σφι-
γμόν. Ubi quam ψιλοκιθαριστικὴν appellat, Athen.
paulo ante ψιλὴν κιθάρισιν nominat : quam ita vo-
care videtur respectu τῆς ἑναύλου. Ab eod. rursus
ψιλὸς est COMP. Ψιλοκόρης s. ψιλοκόρρης, ET Ψιλο-
κούρος, quo nomine dicitur ὁ ἐν χρῶ κουρίας : παρὶ
ἐν χρῶ κουρά nominatur etiam ψιλῇ, ut ex Hesychio
Bud. refert : qui etiam primum ψιλοκόρης ex He-
rodiano (4, 8, 13.) affert, secundum ex Hesychio,
tertium tantum exp. ὁ ἐν χρῶ κουρίας, non nominato
Auctore e quo desumit : significant igitur Ita ton-
sus ut sit glaber et pilis nudus, Ad cutem tonsus,
ut cum novacula raduntur crines, vel forfice, sine
pectine, ad ipsam cutem. Aliis etiam Qui raris est
pilis, Recalvaster : ac si sc. deglabratus esset et ad
cutim tonsus. ["Phryn. Ecl. 18. 19. Thom. M.
318." Schæf. Mss. * Ψιλοκόρρῳ s. * Ψιλοκορσῶ,
Diogenis Epist. 19. * Ψιλόκρανος, Tzetz. ad He-
siod. Ἐργ. 376. p. 89. Heins.] Ψιλομετρία, ἡ, Me-
trum a ψιλῷ λόγῳ nihil differens : aliis Metri s. Car-
minis tenuitas. [Aristot. Poët. 2. 4.] ITEM Ψι-
λοτάτης, SEU Ψιλόταπης AUT Ψιλόδαπης, Tapes pi-
lis s. villis nudus, Tapes nullos habens villos : qui
ψιλῇ etiam nominatur, ut supra docui : oppositum
habens μαλλωτὸν et ἀμφίμαλλον. Genus est stra-
gulæ vestis ap. Athen. (255.) Κατέκειτο δὲ δι' ὑπερ-
βάλλουσαν τρυφὴν ἐπὶ ἀργυρόποδος κλίνης, ὑπεστρω-
μένην Σαρδιανῇ ψιλοδάπιδι τῶν πάντων πολυτελῶν. Sic
alibi, (548.) Ψιλοδάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ
τοὺς στρωματεῖς, εὐτελῇ, ἐφ' ἧς κατακεῖσθαι. Alia
vide supra post Τάτης, T. 3, 1244. [Clem. Alex. 79,
50.] NEC NON Ψιλαγός, Dux levis armaturæ mili-
tium, Ductor velitum, ὁ τῶν ψιλῶν ἀγός. [* ψιλαγῶ,
unde] Ψιλαγία, ἡ, Munus illud. In lib. de Vocab.
Mil. ψιλαγία esse dicitur δύο ἑκατονταρχίαι, sc.
σύστημα ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταεξ, ut sit Co-
hors virorum ducentorum quinquagintases. AD
HÆC Ἀψίλος, ὁ, ἡ, Qui nudus vel glaber non est.
Hes. ἄψιλον exp. non solum πολύπτερον, sed etiam
ἄπτερον. In qua signif., sc. pro ἄπτερον, dicendum

foret potius ἄπτιλον. [*Ψίλον autem pro πτερὸν, occurrit ap. Paus. 3, 19, 6. cf. ψιλοβάφος.] Ἀκρόφιλος, In summo nudus. Gal. enim ap. Hippocr. ἀκρόφιλον exp. ἐπὶ τοῦ ἄκρου ψιλόν, i. e. γυμνόν. [Cf. Ἀκρόψωλος.]

A ψιλὸς est et ADVERB. Ψιλῶς, quod peculiariter ap. Gramm. significat διὰ ψιλῆς προσωδίας vel ψιλοῦ γράμματος, ut cum Athen. (369.) scribit Glaucum ἐν τῷ Ὀψαρτυτικῷ τὴν ῥάβυν, διὰ τοῦ π ψιλῶς vocare ῥάβυν: est enim π una e tribus mutis consonantibus quæ ψιλαὶ nominantur. Alioqui significat etiam Nude, Leviter, κούφως, εὐτελῶς, Hes. [“Heind. ad Plat. Phædr. 303. Ammon. 150. Argum. Soph. Aj. Simpliciter, Wakef. Eum. 751. Jacobs. Anth. 9, 183. Heyn. Hom. 4, 135.” Schæf. Mss.] Ψιλότης, ἡ, Nuditās, Glabrities. Plut. Symp. 3, 4. Τὴν δὲ ψιλότητα τίς ἂν εἶποι θερμότητος, οὐχὶ μάλλον ψυχρότητος εἶναι τὸ πάθος; ὁρῶν τὰ θερμότερα τοῦ σώματος μέρη δασυνόμενα. Sic Idem in Galba, Ψιλότης τῆς κεφαλῆς, Glabrities et calvities capitis. NEC NON Ψιλῆται, οἱ, iidem qui ψιλοὶ supra, Levis armaturæ milites, qui sc. arma nulla gestant, nisi forte arcum aut fundam. Eust. 1222. Γυμνὸν εἶπε τὸν ἄοπλον ἐξ οὗ λαβόντες ἀφορμὴν οἱ μεθ’ Ὀμηρον, τοὺς γυμνήτας ὠνόμασαν οἱς ὁμοστέχοι καὶ οἱ κοινῶς μὲν ψιλοὶ, κοινότερον δὲ ψιλῆται. [“Jacobs. Anth. 9, 263.” Schæf. Mss.] AT Ψιλεὺς, Suidæ ὁ ἐπ’ ἄκρου χορον ἱστάμενος: UNDE et Φιλόφιλος ap. Aleman. ἡ φιλοῦσα ἐπ’ ἄκρου χορον ἵστασθαι, teste Eod. Hesychio ψιλεῖς sunt οἱ ὕστατοι χορεύοντες, Qui postremo in chorea loco sunt.

Sunt inde et duo verba. UNUM est Ψιλίζω, Nudo, Eust. [Dio Cass.] ALTERUM, Ψιλόω, significans itidem Nudo, (sed longe priore usitatius,) s. Denudo, Deglabro, Depilo. Unde ἐψιλωμένος, Denudatus et deglabratus, Cui pili evulsi sunt. Gaza ap. Aristot. vertit Nudus et deplumis, imitatus Plinium, qui, quod Aristot. dicit, Ἡδὴ γὰρ ὠμμένοι εἰσὶ πολλὰι χελιδόνες ἐν ἀγγείοις ἐψιλωμένοι ἀμπαν, ita vertit, Inventæ sunt ibi hirundines nudæ atque deplumes. Interdum cum gen. rei. Ptol. ap. Athen. 2. fin. Πολλῆς δ’ ἐν τοῖς τόποις κινάρας φυομένης, ὅτε συνακολουθοῦντες ἡμῖν στρατιῶται πάντες δρεπόμενοι συνεχρῶντο, καὶ ἡμῖν προσέφερον ψιλοῦντες τῶν ἀκανθῶν. Affertur et ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων κρέα pro Carnes ab ossibus separatæ. Dicitur vero aliquis ducem etiam exercitus ψιλοῦν, cum eum nudat copiis, et auxiliis spoliatur, ut ap. Xen. K. Π. 4, (5, 6.) p. 64. de Cyaxare ira adversus Cyrum commoto, Πολλῇ σπουδῇ μάλλον ἐπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς ψιλῶσιν αὐτὸν, Tanquam copiis eum nudaturus; nam minitabatur suis Medis, si eum sequerentur. Sic Thuc. 3, (109.) p. 119. Βουλόμενος ψιλῶσαι τοὺς Ἀμπακιώτας τε καὶ τὸν μισθοφόρων ὄχλον τὸν ξενικόν, Nudare s. Privare auxiliis, ut Schol. quoque exp. μονῶσαι, ψιλοῦς τῶν συμμάχων ποιῆσαι. [“Jacobs. Anth. 8, 247. Abresch. Lectt. Aristæ. 294. ad Herod. 178. *Ψιλωτέον, T. H. ad Plutum p. 384. Heyn. Hom. 6, 343.” Schæf. Mss. *Ψιλωμα, Hippocr. 1162. 1218.] Ψιλωσις, ἡ, Nudatio, Denudatio, Deglabratio, Depilatio. Clearchus ap. Athen. (522.) Tarentinos scribit, εἰς τοσοῦτο τρυφῆς προελθεῖν, ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα παραλεαίνεσθαι, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. [“Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 211.” Schæf. Mss.] Ψιλωτής, ὁ, Nudator, Denudator. [“Ad Charit. 533. Valck. ad Ammon. p. 27.” Schæf. Mss.] AT VERO Ψιλωτικός ap. Gramm. Qui gaudet vocabulorum ψιλώσεσι, ut cum Eust. 515. dicit τὸ Ἰρεὺς ἐψιλωθῆαι ὡς Ἰωνικόν: quoniam sc. ψιλωτικοὶ καὶ οἱ Ἴωνες, ubi etiam dicit κανὼν ψιλώσεως, regula de ψιλώσει vocabulorum. [*Ψιλωτήρ, unde *Ψιλωτήριος, e quo *Ψιλωτήριον et per contr.] NEC NON Ψιλωθρον, τὸ, Medicamentum quo utuntur in nudando pilis corpore, s. deglabrando et depilando, φάρμακον πρὸς ψιλῶσιν τῶν τριχῶν. Latinis etiam Psilothrum, ut cum Plin. 22, 13. ait, Eadem psilothrum est sicca: 24, 9. A balneo illitum, psilothrum est: 28, 19. Ex aqua illitum psilothri vim obtinet. Et rursum, Sic quoque psilothri vis efficitur, si evulsis pilis triduo servetur illitum. Ψιλωθρον, inquit Gorr., Medicamen-

tum depilatorium. Non est Unguenti genus, aut certæ cujusdam compositionis nomen, ut aliqui existimaverunt, sed quæcunque medicamenta aut illita aut affricata pilos demunt, ψιλωθρα dicuntur. Cum enim, ut ait Gal., triplex sit eorum, quæ pilos corrumpunt, differentia, quod eos alia attenuent, alia auferant, alia penitus extirpent, ψιλωθρα proprie vocantur. Quæ partem aliquam pilis ad tempus denudant, non etiam radicitus eos extirpant. Omnia in genere erodentem et ustoriam habent facultatem; sed erodentia quidem tutiora sunt, minorique periculo adhibentur: periculosiora autem sunt quodammodo ustoria, quod, si paulo negligentius admoveantur, bullas excitent, exulcerent et cutem adurant. Hujus generis est ἡ ἀμπελολεύκη, Vitis alba, quæ ideo a quibusdam peculiari nomine ψιλωθρον vocata fuit, auctore Diosc. et Plin. Oribasius e Menemacho refert, ψιλωθρον a dropace differre, quod ejus actio minor sit quam dropacis, quodque hoc carnem delicatam relinquat, dropax vero habitioem magisque musculosam: additque, psilothrum carnem primo in superficie velli-care, ac tandem, si diutius immoretur, cutem ulcerare, pustulasque excitare. [“Thom. M. 691.” Schæf. Mss. Gal. Comp. Med. sec. Loca i, 4. *Ψιλωθριον, Hippocr. 889.]

Inde et verba compp. Quorum est PRIMUM, Ἀποψιλώ, Denudo, Depilo, Deglabro, [“Jacobs. Anth. 6, 81. 7, 127. Heyn. Hom. 4, 238.” Schæf. Mss.] Ἀποψίλωσις τῶν ἀμπελῶν, Denudatio vitium, Pampinatio. [*“Διαψιλώ, Brunck. Soph. 3, 416.” Schæf. Mss.] SECUNDUM Καταψιλώ, itidem Denudo, Deglabro, Connudo, Compilo. TERTIUM, Περιψιλώ, Circumcirca denudo, orbem deglabro s. depilo, [“Herod. 730. (9, 83.)” Schæf. Mss. *Περιψίλωσις, Gl. sine interpretatione. * “Συμψιλώ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 303.” Schæf. Mss.]

[*“Ψιλικός, ad Diod. S. 1, 658. 2, 27. 70. 229. 311. 348. 349. *Ψιλίνος, Toup. Opusc. 2, 77.” Schæf. Mss. Sosibius Athenæi p. 678. στέφανος: sic ap. Hes. Ψιλός στέφανος περινός.]

*Ψιλάκα, Hes. ψιλόν et λεῖον: item πτερόν.” [Schn. Lex. “Thom. M. 928. Mær. 419. et n.” Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1102.]

*Ψιλὰς, Eid. πέτρα, κράσπεδον:” [vide Interpr.]

*Ψιλίον, Hes. περὸν, μακρόν, ψέλλον. Sed addit, ἡ εἶδος ἄνθους. Apud Eund. ψιλίους, πλαγίους, ὑπίους, “Obliquis, Supinis.” “Ψάγιον, Obliquum, Incurvum. Vide Hesych., qui alibi ψιλίους interpr. “itidem πλαγίους.” “Ψάδιον, ab Eod. exp. κάταντες.”

Ψίῳ quoque e ψίω derivatur, vel e ψῶ, ut τρίῳ e τρῶ, inquit Eust.: unde ψίσαι, τὸ ψωμίσαι καὶ σιτίσαι, ut Idem refert e Lex. Rhet. Suidas tamen hoc ψίσαι non e ψίζειν derivat, sed e ψίειν, quod exp. ἐμβρωματίζειν, (Cibum ingerere, Cibare,) afferens simul et ψιθεῖεν pro ψωμισθεῖεν, τραφεῖεν διὰ ψιχῶν. Veruntamen ψίῳ etiam dici ostendit COMP. Ἐπιψίῳ, unde est fut. Att. ἐπιψίει pro ἐπιψίσει, quod Hes. exp. ἐπιψωμίσει. [*Ἐμψιῶσα, Eid. ἐρέγματα διδοῦσα. *Διεψήσατο διεκάθαιρε, *διεψώμισε: f. leg. διεψίστατο.] “Ψιῆσαι, et Ψεῖσαι, Eid. est ψωμίσαι: “quod et ψίσαι.” “Ψιζομένη, Eid. κλαίονσα, Flens, “Plorans: pro quo ap. Suid. Ψιθομένη:” [nisi leg. κλαίονσα, Frangens, Comminuens.] “Ψίνδεσθαι, “Hes. κλαίειν, Flere, Plorare: quod et ψίζεσθαι “sive Ψίθεσθαι. AT Ψίνθος, Eid. τέρψις, Delectatio, “Oblectatio. Ψίνεσθαι vero aliud est, ut docui in “v. Ψινάς.”

*Ψινὰς ἀμπελος dicitur quæ et ῥυὰς, Vitis cui “fructus decidit s. defluit, quæ fructum amittere “solet, ut docui T. 3, 683. Sic Hesychio etiam “ψινάδες sunt αἱ ῥυάδες ἀμπελοῖ: qui itidem VERB. “Ψινάξει exp. ἀπορρεῖ: sed addens, dici non solum “de fructu infirmiore, sed etiam de foliis. Theophr. “id ψίνεσθαι vocat, ut videbis T. 3, 683.” [“Wakef. Trach. 678.” Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. v. Ψίῳ.]

In Lex. meo vet. affertur ET Ψίχω pro ἐμβρωματίζω, indeque DERIVATUR Ψίξ, quod Eust. e ψίῳ deducit. Est autem ψίξ, Mica, Minutum frustulum, panis sc. friati. Alex. Aphr. Ἐὰν ψίξ ἢ

ποτὸν εἰς τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδράμη, πνιγμὸς ἔπει-
ται. Sic ap. Greg. Naz. Ἡ ψῖξ παραδραμοῦσα ἀπώ-
λεσε. Alex. Trall. in curatione lethargi, Ἀγαθὸν δὲ
καὶ αἱ ψίχες μετ' ἀπομέλιτος ἢ ὑδρομήλου διδόμεναι,
Micæ panis, s. Micæ e medulla panis friata. ["Ad
Mær. 331." Schæf. Mss.] Dicitur vero ET Ψίχη pro
ψῖξ, ut Hes. docet: cui ψίχαι sunt αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν
ἄρτων τεμνομένων * ψιχίαι, Micæ et frustula quæ de-
cidunt e pane, cum secatur. [* Ψίχα, Mica, Cyrill.
Hier. 245. * Ψυχολόγος, unde * Ψυχολογέω, Gl. Mi-
cas lego.] Ψυχάρπαξ, ὁ, Raptor micarum, Nomen
propr. muris cujusdam ap. Auctorem Batrachomyo-
machiae (28.) Ψυχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι, εἰμὶ δὲ
κούρος Τρωξάρταο πατρὸς μεγάλῃ τορος. Finit autem
illa nomina e re, quoniam rodunt panem et micas
auferunt, ut et alia similia ibi commentus est, πτε-
ροτρόκτης, πτερογλύφος, τυρογλύφος, πτεροφάγος,
λειχοπίναξ, κνισσοδιώκτης, σιτοφάγος, ἀρτεπίβουλος.
Et vox DIMIN. Ψυχίον, τὸ, Parva mica, Minutissi-
mum frustulum. Matth. 15, (27.) Ἀπὸ τῶν ψιχίων
τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης φαγεῖν, Edere de
micis quæ cadebant de mensa. Ψυχιώδης, [e * Ψι-
χοειδής,] Micæ speciem gerens, Minutus instar micæ,
Eust. 1817. οἱ σμικρότατοι καὶ ψιχιώδεις ψωμοί: sc.
ἄκοιοι. [* Ψυχίδιον, Osann. Auct. Lexx. Gr.] Apud
Hes. legitur ETIAM Ψίχηνα, pro ψωμία. NEC
NON Ψιττία, itidem pro ψωμία, quod Atticum esse
dicit. AD ΗΕC Ψιφά, ἐψητὰ λεπτά.

V.

Ψωμὸς a ψῶ, (ut βλωμὸς a βλώ,) i. e. Frustum rei
esculentæ quantum bucca possit semel capere, Buc-
cea s. Buccella, Bolus, ἄκοιος, ἐνθεσις, ut J. Poll. 6.
quoque tradit τῶν ἄρτων τοὺς ψωμοὺς vocari ἐνθέσεις.
Od. I. (374.) de Polyphemo ebrio loquens et eru-
ctante, φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι,
Frusta carnis humanæ quam vorarat, λεπτά κόμματα
τῶν ἀνδρομέων κρεῶν, Eust. Et Athen. 4. Μετὰ
δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιούντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς
χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς, Micis et fru-
stulis quæ deciderant e pane vel superfuerant e cæna.
Aliud exemplum habes in Ψώμισμα. ["Tyrwh. ad
Aristot. 209." Schæf. Mss.]

Ψωμοκόλαξ, ὁ, Parasitus: qui sc. assentatur et adu-
latur alicui, ut in mensa ipsius habeat ψωμοὺς quibus
ventrem saturet, Qui ventris causa adulatur. Anti-
phanes ap. Athen. (262.) Ποῖ φθεῖρεσθ' ἐπίτριπτοι
ψωμοκόλακες; Philemon ibid., Ψωμοκόλαξ δ' ἐσθ' οὐ-
τος. ["Thom. M. 689. Aristoph. Fr. 230." Schæf.
Mss.] Ψωμοκολακεύω, Assentor et adulator ut habeam
buccas s. bolos ad explendum ventrem. Philippides
ibid. Ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιῶν αἰεί. AT Ψωμοκό-
λαφος idemne sit cum præcedente ψωμοκόλαξ, an Vo-
rax, ambiguum est. Utitur autem eo vocab. Di-
philus ibid. Σὲ μὲν καλοῦσι ψωμοκόλαφον δραπέτην.
Ψωμόλεθος, Pernicies s. Exitium buccearum, Qui
exitum buccis et bolis infert, ὁ πολυφάγος, Suidæ,
i. e. Vorax, Comedo; id enim hominum genus sunt
ciborum λυμεῶνες, crebros ex iis bolos auferentes.
[* "Ψωμολεθρία, Matth. ad Gloss. Min. 39." Schæf.
Mss.] AT PRO Ψωμοποιός, si vera est interpr. quæ
in VV. LL. ei tribuitur, (sc. Faciendi juris artifex,) D
scr. Ζωμοποιός: [Plut. 8, 214.] Nam ψωμοποιός esset
potius Qui e pane aut alio edulio ψωμὸν facit, h. e.
frusta et bolos. [* "Ψωμοπώλης, Thom. M. 654." Schæf.
Mss. * Ψωμοπωλεῖον, Phav. v. Ἀρτόδειγμα.]

Ψωμίον, τὸ, Frustulum quod ori ingeritur, Particu-
la panis vel alius escæ, Offula s. Ofella. Turun-
dam autem Cato vocat offulam quæ avi altili datur.
Jo. 13, (26.) Ὡς ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον ἐπιδώσω, Cui
ego panis offulam intinctam dederō. Diog. L. in
Vita Diog. Cyn. Ἐξέβαλε τὸ τρυβλίον, θεασάμενος
παιδίον τῷ κοίλῳ ἄρτῳ τοῦ ψωμίου τὴν φακὴν ὑποδεχό-
μενον. Ubi debuisset potius dicere τῷ κοίλῳ ἄρτου
ψωμίῳ.

Ψωμῖω, F. ἰσω, et ATTICE Ψωμιῶ, Bucca s.
Turunda in os inserta pascō et nutrio, s. Cibo, ut in
Lex. meo vet. ψωμιεῖ σε exp. θρέψει σε. 2 Reg. 13,
(5.) Ἐλθέτω ἡ ἀδελφή μου, καὶ ψωμισάτω με, de ægro-
to. Solent enim ægris cibi in os indi, veluti infantibus
aut aviculis quas educamus. Aristot. H. A. 8,

3. Τῶν δὲ ὀρνίθων ὅσοι μὲν γαμψάνυχτοι, σαρκοφάγοι
πάντες εἰσὶ· σίτον δὲ, οὐδ' ἐάν τις ψωμίῳ, δύνανται
καταπιεῖν: Avium autem quotquot aduncos ungues
habent, omnes sunt carnivoræ: fruges vero nequeunt
devorare, ne si turundam quidem in os eis inserat
quispiam. Pass. voce et signif. Aristoph. Ἰππ. (712.)
Ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται. Verba Cleonis,
dicentis se probe nosse quo cibo populus Atheniensis
pasci gaudeat, s. qualibus bolis et turundis gaudeat:
infanti eum comparans; proprie enim ψωμίζεσθαι
dicitur ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων, ἃ ὑπόκειται τῇ τῶν δι-
δόντων ἐξουσίᾳ. Quamobrem Agoracritus ibid., per-
manens in similitudine a nutricibus petita, hæc in
eum retorquet verba, Καθὼς περ αἱ τίτθαι γε σιτίζεις
κακῶς. Μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς, Αὐ-
τὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας, Sane vero ut nu-
trices improbe pascis populum; nam escam man-
dens, illi quidem exiguam admodum in os inseris, tu
vero triplo plus quam ille deglutis. Cui simile apo-
phthegma habebis in Ψώμισμα. Nota autem eo in
loco synonyma, ψωμίζειν, σιτίζειν, et ἐντιθέναι: a
quo verbo ἐνθεσις est, i. significans q. ψωμός: h. e.
Bolus et Turunda quæ inseritur s. inditur ori, qua-
lem nutrices infantibus præmansam in os insertere
solent. Dicitur etiam rem quampiam ψωμίζειν aliquis
pro In pastum consumere, ut Bud. accipit ap. Paul.
ad Cor. 13, (3.) Καὶ ἐὰν ψωμισῶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά
μου. Sic enim vertit, Etiam si in pastum pauperum
consumsero omnem substantiam meam. Ut et no-
viss. Interpres, Etsi insumam alendis egenis omnes
facultates meas. Qui ibid. annotat proprie ψωμίζειν
esse Cibum concisum et intinctum, veluti in os in-
dere, ut puerulis et ægrotis solemus: hic vero signi-
ficare In eum usum bona avidissime impendere. Ve-
tus sic reddiderat, Etsi distribuero in cibos paupe-
rum. Quem sequi malunt ii, qui ψωμίζειν esse di-
cunt In frusta concidere, eis ψωμοὺς διαμερίζεσθαι,
veluti cum panis frustatim divisus pauperibus distri-
buitur; ideoque sic reddunt locum istum, Si omnem
meam substantiam frustatim egenis distribuero, Si
omnes facultates meas particulatim erogaro ad
usum pauperum. Sed videndum an ψωμός de Ma-
joribus etiam frustis dici possit. ["Thom. M. 794.
Toup. Opusc. 1, 582. ad Mær. 360. Heringa Obs.
231." Schæf. Mss.]

Ψώμισμα, τὸ, Id ipsum quo ψωμίζομεν vel ψωμ-
ζόμεθα, Bucca s. Buccella, Turunda, Bolus. Escæ
frustulum quod quispiam vel suo vel alieno ori in-
serit: peculiariter vero Id quod nutrices suis in-
fantibus et aves suis fœtibus indunt. Plut. Rom. (2.)
p. 33 meæ Ed. Λύκαιναν μὲν ἐπιφοιτᾶν, μαστὸν δι-
δοῦσαν, ὀρνίθας δὲ παντοδαποὺς ψωμίσματα κομίζοντας
ἐντιθέναι τοῖς βρέφεσι. Et ap. Aristot. Rhet. 3. De-
mocrates εἰκάσε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἱ τὸ ψῶ-
μισμα καταπίνουσai, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφονσι,
Quæ escæ præmansæ frusta devorant, et pueris os
saliva oblinunt. Ubi quod ψώμισμα nominavit, ψω-
μὸν etiam appellat. Pericles enim ibid. Samios di-
cit εἰκέναι τοῖς παιδίοις, ἃ τὸν ψωμὸν δέχεται μὲν,
κλαίοντα δέ: innuens ingratitudinem eorum, qui be-
neficia quidem acciperent, sed non sine fletu et que-
rimoniis: ut infantes bolum s. escam præmansam
accipiunt quidem illi, veruntamen plorare non desi-
nunt et lamentari. Itidem vero Xen. ψωμὸν vocat
Buccellam quæ ingeritur ori, et nominatim Buccel-
lam panis quæ præcedit vel subsequitur τὸ ὄψον:
Ἀπ. (3, 14, 5.) Ἄλλον δὲ ποτε τῶν συνδείπνων ἰδὼν
ἐπὶ τῷ ἐνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γεγόμενον, (6.) Συνε-
θισθεῖς τὸν ἑνα ψωμὸν ἐνὶ ὄψῳ προπέμπειν. Rursum
Plut. (7, 271.) Ἐπιφοιτῶν καὶ προσκαθίζων (sc. ὁ ὄρνο-
κολάπτης, picus Martius,) ἀκρώνυχος ἐν μέρει τῶν πη-
πίων ἑκατέρων στόμα τῇ χηλῇ διόίγων ἐνετίθει ψῶ-
μισμα τῆς αὐτοῦ τροφῆς ἀπομερίζων, Eorum oscula
unguiculis diducens, in ea turundam ingerebat con-
sueti sibi cibi. Loquitur vero et hic de Romulo et
Remo expositis, ut supra etiam.

Ἐπιψωμίζω, Insuper cibo, Insuper ingero escæ
frustula et bolos in buccam, Hes. v. Ἐπιψίζω.

"Ψώμηκες, Hesychio esse videntur Vermiculi ra-
"dices frumenti depascentes."

“Ψώμιγξ, Eid. σφήκωμα : aliis Linteolum quod carnes a culicibus tutatur injectum.” [Cf. Θώμιγξ.]

“Ψάμματα, Hes. σπυράγματα.” “Ψαμματίζουσα, “Idem exp. ψωμίζουσα. Idem alibi ψιττία ab Atti-
cis dici scribit τὰ ψωμία.”

Ψώθιον etiam ab eadem, qua ψωμός, est origine, significans itidem Frustulum, Mica, ut Hes. ψώθια esse dicit τὰ τοῦ ἄρτου * ἀποθραύσματα, et τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου. Itidemque Eust. 1817. locutus de ψωμός, ἄκολος, πύρνος, subjungens ait, Τοιαυτὰ δὲ τινα καὶ παρὰ Πausanίᾳ ψώθια· ἅπερ ὑπερόπτων ἄρτων εἰσὶ θραύσματα, ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου : cujusmodi ψώθια vocari a quibusdam ἀτταράγους ait. Et Apollodorus Atheniensis et Theodorus ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Γλώσσαις ap. Athen. (646.) ψώθια nominari ajunt τὸν ἄρτον τὰ ἀποψανόμενα, (pro quo fortassis scr. ἀποψώμενα,) quæ a nonnullis appellari ἀτταράγους. Idem tamen ibid. ψώθια inter Placentarum genera referre videtur, exponens per ψαθύρια : et afferens e Pherecr. Λήψει δ' ἐν ᾧδον κραπάταλλον τριωβόλον καὶ ψώθια : ut Eust. etiam p. 1635. Ὀμόως, inquit, ἐκ τοῦ ψῶ καὶ τινες πλακοῦντες, ψώθια, ἥγουν ψαθύρια κατὰ τοὺς παλαιούς. [“Heyn. ad Apollod. 1150.” Schæf. Mss.]

Ψώχω etiam e ψῶ significante λεπτύνω derivatum est, ut Eust. tradit et Hes. qui tamen non solum exp. λεπτύνω, verum etiam πλύνω : itidemque ψώχοντες non solum λεπτύνοντες, sed etiam πλύνοντες, item ἀναξαίνοντες. Affert Idem præterea ψώχειν pro ἀνακινεῖν, ἀνατρίβειν. [“Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 191.” Schæf. Mss. Cf. Σώχω. * Ψωχμός, Communitio, Athan. 1, 839.] AT Ψωχός, Hes. pro γη ψαμμάδης, Terra arenosa : ut et Suid., ap. quem προπερισπωμένως scriptum ψῶχος : afferentem itidem ψώχοντες pro θρύπτοντες, λεπτύνοντες, In frusta conterentes et comminuentes, Attenuantes, In tenuia frusta redigentes.

ΨΕΓΩ, Fut. ξω, Reprehendo, Vitupero. Plato Minoë, Νεμεσᾶ γὰρ ὁ θεὸς, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα, Offenditur enim Deus cum quis sibimetipsi similem vituperat. Plut. Οὐδενὶ γὰρ οὕτως εἴοικε προστάττειν ὁ θεὸς ὡς τῷ μέλλοντι ψέγειν ἕτερον, τὸ Γνωθὶ σαυτὸν : (8, 121.) de Menedemo loquens, Ἀκούσας ὡς Ἀλεξίνος αὐτὸν ἐπαινεῖ πολλὰκίς, Ἐγὼ δὲ, εἶπεν, αἰεὶ ψέγω Ἀλεξίνον· ὥστε κακὸς ἐστὶν ἄνθρωπος, ἢ κακὸν ἐπαινῶν, ἢ ὑπὸ χρηστοῦ ψεγόμενος. Ubi nota duo hæc verba ἐπαινεῖν et ψέγειν sibi opponi, ut et ap. Isocr. Panath. Αἰτίαι, δι' ἃς μετέλαβον τὴν πολιτείαν τὴν ὑπὸ τινων ψεγομένην ἀντὶ τῆς ὑπὸ πάντων ἐπαινουμένης. Rursum activa voce Aristoph. N. (1041.) τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά ; [“Wakef. Alc. 708. Ammon. 94. Valck. Callim. 217. Heind. ad Plat. Gorg. 522.” Schæf. Mss.]

Ἀψεγής, Irreprehensus, Reprehensione et vituperio carens. Soph. El. (497.) p. 105. μὴ ποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσι, i. e. τοῦτο τὸ ὄναρ οὐκ ἄψεκτον ἡμῖν προσπελάσειν· ἀλλ' ἀκουσόμεθα ψεγομένου αὐτῶν παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτὸ, λεγόντων ὅτι ἦν κακῶν σημαντικόν, Schol. [* Ἀψεγῶς, Apoll. Rh. 2, 1024.]

Ψέγμα, τὸ, Vituperium.

Ψεκτέος, Reprehendus, Vituperandus. Apud Suid. Ψεκτέος γὰρ ὁ ἀρχὼν ὁ χαίρων οἰκοδομήμασιν εὐπρέπεσι. [“Toup. Opusc. 2, 301.” Schæf. Mss.]

Ψέκτης, ὁ, Vituperator, Reprehensor, J. Poll. e Plat. [“Wakef. S. Cr. 4, 34. ad Charit. 301. 393.” Schæf. Mss.] Ψεκτικός, Vituperatori proprius, Quo reprehensor uti solet, in reprehensione uti solemus, Reprehensorius, Vituperatorius. Homo etiam quispiam ψεκτικός dicitur pro Reprehendere amans, Ad reprehensiones et vituperationes propensus : ut J. Poll. 5, c. 21. synonymως ponit, φιλόψογος, ψεκτικός, κακήγορος, φιλολοῖδορος. Ubi etiam affert ADV. Ψεκτικῶς, synonyma ei addens, * φιλολοιδόρως, * διαβλητικῶς. [Eust. 149, 29. * Ψέκτωρ, unde * Παμψέκτωρ, Manetho 4, 56.]

Ψεκτός, Vituperatus, Vituperabilis, Vituperandus, Vituperio dignus : cui opp. ἐπαινετός ap. J. Poll. ibid. [* Ψεκτός, J. Poll. 362.] Ἀψικτος, ὁ, ἢ, i. q. ἀψε-

γής, Irreprehensus, In reprehensionem et vituperium non incurrens. Hesychio ἄμωμος, ἄμεμπτος. [“Theogn. 777. * Πάμψεκτος, Manetho 4, 316. ad Charit. 393(=439.)” Schæf. Mss. * Πολύψεκτος, Eust. 1962, 18.]

Ψόγος, ὁ, Reprehensio, Vituperatio s. Vituperium : oppositum habens τὸν ἐπαινον, Laudem, sicuti τῷ ψέγω contrarium est τὸ ἐπαινῶ. Isocr. ad Dem. Ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν, ἐπαινος, ἔχθρας δὲ, ψόγος. Plut. de Laude Propr. (8, 161.) Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ περὶ τοὺς ψόγους καὶ τὰς καταϊτιάσεις γένος ἐπισφαλές ἐστι, καὶ παρέχον ἐκτροπὰς τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι : de Virt. Mor. Καὶ γὰρ ἡ νοουθεσία καὶ ὁ ψόγος ἐμποιεῖ μετανοίαν καὶ αἰσχύνην, quæ αἰσχύνῃ definitur esse φόβος δικαίου ψόγου, Timor justæ reprehensionis, ap. Gell. 19, 6. Rursum Plut. de κακοηθείᾳ Herodoti, Οἱ τοῖς ψόγοις ἐπαινῶντες τινὰς παρατιθέμεντες. Et mox, (9, 399.) Οἱ σὺν τινὶ τέχνῃ καὶ δεινότητι κολακεύοντες, ἔστιν ὅτε πολλοὺς καὶ μακροὺς ἐπαινοὺς ψόγους παραμιγνύουσιν ἐλαφροῦς, οἷον ἡδυσμα τῇ κολακείᾳ τὴν παρρησίαν ἐμ-

βάλλοντες : aliquanto post, Ὡς δὲ εἰώθει παραμιγνύς πίστεως ἐνεκα τοῖς ψόγοις ἐπαινῶντες τινάς. Item dicitur aliquis ψόγους ποιεῖν, et ἐπιφέρειν. Aristot. de Poet. Πρῶτον ψόγους ποιοῦντες, ὥσπερ ἕτεροι ὕμνους καὶ ἐγκώμια, Reprehensiones : quales sunt in Satyris Juvenalis et Persii. Thuc. 1, (70.) Νομίζομεν ἄξιοι εἶναι τοῖς πέλας ψόγον ἐπενεγκεῖν, Si nos esse dignos censuræ, qui alios vituperemus. Nam sunt ψόγοι τινὲς οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀναφερόμενοι τοὺς ψέγοντας ὑπὸ τῆς ἀληθείας, inquit Plut. (6, 329.) et tunc turpe est doctori cum culpa redarguit ipsum. Præterea ap. Plat. de LL. eis ψόγον ἀγειν et πρὸς ψόγον ἀγειν pro Vituperare. At ψόγον ἔχειν, Reprehendi et male audire. [“Wakef. Ion. 642. Musgr. 601. 630. Iph. A. 376. Markl. Suppl. 565. Ammon. 94. Conf. c. λόγος, Valck. Phœn. p. 72. Porson. v. 206.” Schæf. Mss. * Ἀψογος, Suid. v. Ἀμύμων, Schol. Il. A. 92. 423. * Ἀψόγως, Eust. Il. A. p. 15, 2. 48, 41. 63, 35.] Ἐπίψογος, ὁ, ἢ, Qui reprehensionem meretur, In vituperium incurrens, Vituperabilis, J. Poll. 5, c. 44. [“Ad Charit. 580. 752. Toup. Opusc. 1, 70. Valck. Anim. ad Ammon. 66. * Ἐπιψόγως, Aristoph. Fr. 249. Wytténb. Select. 334. Brunck. Aj. 379. * Κακόψογος, Musgr. Ion. 601. * Παράψογος, Heind. ad Plat. Phædr. 316.” Schæf. Mss.] Φιλόψογος, Reprehensionem amans, i. e. Reprehendere amans. Supra in Ψεκτικός. Utitur vero et Eur. Phœn. (206.) pro φιλόμωμος et φιλαίτιος, dicens, Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν γένος· Εφν. [* Φιλοψόγως, J. Poll. 3, 139. * Ψιλοψογέω, Cyrill. c. Jul. 327. in Exod. 255. in Es. 418.] Inde ET Ψογερός, i. q. ἐπίψογος : ET Ψόγιος, pro eod. Hes. enim ψογερόν exp. μεμπτόν, ἐπίψογον, αἰσχρόν : et ψόγια affert itidem pro ψογερά καὶ οὐκ ἄξια ἀκοῆς, ὡς λίαν μεμπτά, Reprehendenda nec audienda. [“Ψογερός, Bergler. ad Alciph. 51.” Schæf. Mss. Ψόγιος, Boëckh. ad Pind. N. 7, 102. al. * Ψέγιος. * Ψογιέω, * Ψογιζω, Schleusn. Lex. V. T.]

[* Ἀντιψέγω, Schol. Æsch. Eum. 416.] Διαψέγω, Vitupero, Plato, [Ælian. V. H. 2, 2. * Καταψέγω, unde * Κατάψεκτος, e quo * Ἀκατάψεκτος, Cyrill. Alex. adv. Jul. 10. p. 326., et adv. * Ἀκαταψέκτως, ibid.]

Videtur porro Ψέγειν habere et aliam signif. UNDE Ψέγος sit, ET Ἐπιψέγειν. Hes. enim ψέγος exp. τάφος, Sepulcrum : et ἐπιψέγειν affert pro * ἐπικηδεύειν : quod itidem est Inhumare s. Funerare.

ΨΕΛΛΩ, Balbutio, Inarticulate loquor, et ita ut vix intelligi possim ; sicut ii qui literas vel syllabas aliquas non bene pronuntiant. Interdum et generalius pro Absurde loqui, Blaterare, Nugari : ut Balbutire etiam ap. Lat. Sed frequentius usurpari credo ψελλίζειν, cum hujus ψέλλειν nullum afferatur exemplum, nec item pass. ψέλλεσθαι, quod pro hoc ψέλλειν usurpari traditur.

Ψελλός, Qui balbutit et inarticulate loquitur, ita ut vix intelligi possit, literam sc. aliquam aut syllabam non recte pronuntians, aut etiam e dictione, quam profert, eximens ; Balbus s. Blæsus. Suidæ

ὁ ἀνάρθως καὶ ἀσήμως λαλῶν, τραυλός. Non idem tamen prorsus sunt τραυλός et ψελλός: si credimus ei, qui ψελλὸν esse dicit τὸν τὸ σ τραχύτερον ἐκφωνοῦντα: τραυλὸν autem, τὸν ἀντὶ τοῦ ρ, ἐκφωνοῦντα λ. Hesychio certe ψελλός specialiter est itidem ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων, Qui crassius pronuntiat literam σ. Generalius ap. Plut. Symp. 1, 4. Τοῖς λεγομένοις προστάγμασιν ἐξυβρίζουσι προστάττοντες ἄδειν ψελλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἁσκολιάζειν χωλοῖς. Apud Suid. autem Ἡ ψελλή οὐ πιττεύω, proverbialiter ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα ἐλαττώματα πειρωμένων ἀποκρύπτειν: veluti, inquit Erasm., si quis neget se blæsum esse, idque ipsum non possit nisi blæse dicere. Item aliquid nobis ψελλὸν esse dicimus Quod non intelligimus, non magis sc. quam balbutientis verba. Æsch. Pr. (841.) Τῶν δ' εἰ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον. Athen. 8. (p. 347.) videtur sumsisse pro Eleganti, ut quidem annotant VV. LL., sed credere durum est: [imo recte Athen. pro Obscure dicto accepit. "Aristoph. Fr. 290." Schæf. Mss.]

Ψελλότης, ἢ, Balbuties s. Blæstias, τὸ ἐξάγειν τι ἢ γράμμα ἢ συλλαβὴν, ut Aristot. definit in Τραυλότης. Ψελλότης, inquit Gorr., est Vitium pronuntiationis quo litera vel etiam syllaba sæpe eliditur, ut quidem definivit Aristot. Probl. scribens in eo differre ἀπὸ τῆς τραυλότητος, in qua commutatio fit literæ in literam, non etiam elisio: τραυλοὶ enim pro ρ pronuntiant λ, ψελλοὶ vero inter pronuntiandum, literam vel syllabam perdunt. Gal. autem multis in ll. annotavit ψελλότητα Vitium esse pronuntiationis καὶ διαθρώσεως, sed non vocis: nullibi tamen τραυλότητα et ψελλότητα idem esse dixit.

Ψελλίζω, Balbutio, i. q. ψέλλω, sed usitatius. Aristot. Probl. Sect. 11. "Ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐνεοὶ ἐσμέν, εἴτα ὅψε ποτε ψελλίζομεν: H. A. 4. Τα δὲ παιδία ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων μορίων οὐκ ἐγκρατὴ ἔστιν, οὐδὲ τῆς γλώττης τὸ πρῶτον ὥστε ψελλίζουσι καὶ τραυλίζονται τὰ πολλά. Pass. etiam voce Ψελλίζομαι dicitur pro ψελλίζω, ut τραυλίζομαι pro τραυλίζω. Aristot. de Part. Anim. 2. cap. ult. "Ὅσοις μὴ λίαν ἀπολέλνται ἡ γλώσσα, ψελλίζονται καὶ τραυλίζονται: τοῦτο δ' ἔστιν ἐνδεῖα τῶν γραμμάτων, ἔν τε τῇ πλατείᾳ εἶναι καὶ τῇ στενῇ ἔστιν. Plato in Gorgia, "Ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου, ἢ παίζοντα ὀρᾷ, καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἄνανδρον. Alioqui accipitur etiam pro Inapte loqui et nugari, Aristot. Metaphys. 1. Εἰ γάρ τις ἀκολουθοῖ καὶ λαμβάνει πρὸς τὴν διάνοιαν καὶ μὴ πρὸς ἃ ψελλίζεται λέγων Ἐμπεδοκλῆς, εὐρήσει τὴν μὲν φιλίαν εἶναι τῶν ἀγαθῶν, τὸ δὲ νεῖκος τῶν κακῶν. Et rursum, Ψελλιζομένη γὰρ ἔοικεν ἡ πρώτη φιλοσοφία περὶ πάντων, ἅτε νέα τε καὶ κατ' ἀρχὰς οὖσα καὶ πρῶτον. Sic Cic. Me quidem auctore etiam Peripatetici veteresque Academici balbutire desinant aliquando. ["Jacobs. Anth. 7, 25. Boiss. Philostr. 202. Plato Gorg. 129. ad Mær. 371. 423." Schæf. Mss.] Ψέλλισμα, τὸ, ET Ψελλισμός, ὁ, Balbuties, vel etiam Linguæ hæsitatio atque titubatio, i. q. ψελλότης, nisi quod actionem potius significat. Plut. Symp. 3, 3. "Ἔστι γὰρ συμπτώματα μέθης ἐπιφανέστατα: τρόμοι μὲν ἄρθρων, ψελλισμοὶ δὲ γλώσσης, πλεονασμοὶ δὲ λαλίας, ὀξύτητες δὲ ὀργῆς, λῆθαί τε καὶ παραφοραὶ διανοίας. Apud Eund. legimus ποδάγρας ψελλισμὸν, in Sylla (26.) p. 856. μετὰ Ed. Σύλλα δὲ διατρέβοντι περὶ τὰς Ἀθήνας ἀλγην μα ναρκῶδες μετὰ βάρους εἰς τοὺς πόδας ἐνέπεσαν, ὃ φησιν ὁ Στράβων ποδάγρας ψελλισμὸν εἶναι. Ubi ποδάγρας ψελλισμὸν dici quidam volunt quasi Catenam et compedes, ut sit a ψέλλιον, quod nonnunquam pro Annulo et Catena ponitur. Quidam Balbutientem podagram vertit. [Ψελλισμός, Eust. Il. K. p. 790, 12. "Casaub. ad Athen. 83." Schæf. Mss. * Ψελλιστής, Gl. Balbutiator. * Ἐπιψελλίζω, Arrian. in Epict. 3, 24. p. 507. * Καταψελλίζω, Strabo 1. p. 189. * "Προψελλίζω, Chrys. Hom. 10. T. 5. p. 43, 25. * Συμψελλίζω, Idem in Ps. 6. T. 1. p. 547, 11." Seager. Mss. Method. 374. 422. * Συμψελλισμός, Procop. ad D. 1, 31. * Ὑποψελλίζω, Cyrill. Glaph. 1. p. 41. Liban. 4, 804. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 3, 167. * Ὑποψελλισμα, ibid.]

ΨΕΥΔΩ, F. σω, Fallo; interdum et Frustro. Soph. Aj. (1382.) p. 75. "Ἀριστ' Ὀδυσσεύ, πάντ' ἐγὼ σ' ἐπαινέσαι Λόγοισι καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολλῆς: Multum fefellisti spem meam; quippe qui videam te a partibus meis stare, quod nunquam sperassem. (Retinendo autem gen. Græcum, perinde est ac si ψευσθεὶς τῆς ἐλπίδος diceretur Falsus spei, ut etiam dicitur aliquis Falsus animi.) Item vero et ipsa spes dicitur aliquem ψεύδειν, cum eum fallit et frustratur, ut ap. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) p. 15. Ἀλλὰ πιστεύω τοι τῇ πείρᾳ, καὶ τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ, καὶ τῇ τῶν πολεμίων ἀνοίᾳ, μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. Pass. ψεύδομαι, Fallor, ἀπατώμαι. Suid. Ψευδόμενα ὑπ' ἀνδρὸς ἀπατεῶνος. Significat ψεύδομαι etiam Fallos s. Frustor, cum solo gen., vel etiam cum dat. Herod. (9, 61.) Ψευσθεὶς ἐλπίδος, Spe falsus s. frustratus. Basil. "Ὅπως μὴ ψευσθῇ τῶν ἐλπίδων, ἃς ἐρ' ἡμῖν ἔχει. Soph. Tr. (714.) p. 356. εἰ τι μὴ ψευσθῇ σομαι Γνώμης, Nisi mea me fefellerit opinio, εἰ μὴ διαμάρτομαι τῆς γνώμης, ἣν ἔχουσα περὶ αὐτοῦ τυγχάνω. Itidem ἐψευσμένος γνώμης, Falsus frustratusque opinione sua. Isocr. Οὐδετέρων τούτων ἐψευδῆσαν. Neutro horum frustrati sunt, Nihil horum eos fefellit. Aristoph. N. (618.) ψευσθῶσι δειπνῶν, Frustrantur cæna, ἀποτύχωσι, Schol. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 5.) Οὐκ ἐψεύσθησαν τῆς ὥρας. Cum dat. etiam affertur, Εἰ ψευσθῇ γνῶμη, pro Si me fallat opinio, ut ap. Soph. quoque in Aj. (178.) p. 12. Ἡ ῥα κλυτῶν ἐνάγων Ψευσθεῖσα δώροισι, εἴτ' ἐλαφροβόλαις, Frustrata spe donandorum sibi armorum et spoliolorum hosti detractorum, aut cervorum jaculis inter venandum fixorum. Rursum cum gen. e Plat. Apol. (8.) Καὶ τούτου μὲν οὐκ ἐψεύσθην, pro In hoc non sum falsus, In hoc non erravi. Et ψεύδομαι τάληθους pro Abero a veritate. Affertur vero et Ἐψεύσθημεν ἐν ὑμῖν, pro De vobis nos fefellit opinio, Falsi sumus opinione de vobis concepta: "Ἐψευσεν ἡμᾶς ἣν εἰχομεν περὶ ὑμῶν γνῶμην. At Thuc. 4, (108.) p. 156. Ἐψευσμένοις τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον ὅση ὑστέρων διεφάνη, Falsis opinione concepta de potentia Atheniensium. || Alioqui ψεύδομαι cum accus. constructum, personæ inprimis, activam habet signifi., declarans Fallo, Frustro. Aristoph. N. (260.) μὰ τὸν Δι' οὐ ψεύσει με, Non me falles. Xen. K. Π. 1, (6, 16.) p. 18. Εἰ τις κύνας ἐν θήρᾳ ἀνακαλοῖτο ἕει τῇ κλῆσιν οἶκαπερ ὅταν τὸ θηρίον ὀρᾷ, τὸ μὲν πρῶτον προθῆκε ἔχει ὑπακουούσας: ἣν δὲ πολλάκις ψεύδεται αὐτὰς, τελευτῶσαι, οὐδ' ὁπόταν ἀληθῶς ὀρῶν καλῇ, πείθονται αὐτῇ. Herodian. 2, (7, 2.) Εὐρίσκειτό τε καὶ τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος καὶ ἀπατήσας τῷ μὴ δύνασθαι ἀποπληρῶσαι ἃ ὑπέσχετο, Fefellisse et frustrasse milites comperiebatur: aliquanto post, Πρὸς τε τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύσατο, οὐκ ἔτι πιστεύεται, Quos fefellit et frustravit spe sua. Itidem Epigr., sed omisso accus., subaudito tamen, Μέχρι τίνος, Πολύκαρπε, κενὴς παράσιτε τραπέζης Λήσσεις κερμάτιοις ψευδόμεν' ἀλλοτρίοις; Qui fallis creditores tuos ære alieno. Synes. Ep. 72. Ἀνδρόνικος τὴν ἐκκλησίαν ψευσάμενος, ἀληθεύουσης αὐτῆς πειραθῆτω, Qui ecclesiam fefellit. Thuc. 6, (17.) p. 203. Καὶ μὴν οὐδ' ὀπλίζεται οὐτ' ἐκείνους ὅσοι περικομποῦνται, οὔτε οἱ ἄλλοι "Ἕλληνες διεφάνησαν τοσοῦτοι ὄντες ὅσοι ἕκαστοι σφᾶς αὐτοὺς ἠρίθμουν, ἀλλὰ μέγιστον δὴ αὐτοὺς ἐψευσμένη ἡ Ἑλλὰς, μόλις ἐν τῷ πολέμῳ ἱκανῶς ὀπλίσθη, Longe eos frustra fefellit opinione de se concepta, credentes sc. majorem esse copiarum numerum quam postea esse compertus est. Sic Act. 5, (3.) Διὰ τί ἐπλήρωσεν ὁ Σαρνάς τὴν καρδίαν σου ψεύσασθαι. σε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον; καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου; Ut fallere auderes Spiritum sanctum et intervertere e pretio istius prædii? Venditi enim pretium non integrum deferrebat in ærarium ecclesiæ, sed partem sibi clam retinebat, simulans totum sese detulisse. (Alii tamen verterunt, Ut mentireris in Spiritum sanctum, Ut mentireris Spiritui sancto.) Itidem ex Apoll. Rh. (1, 765.) ψεύδομαι θυμὸν, Animum fallo. || Verum et cum rei accusativis jungitur, significans itidem Fallo, vel etiam Non servo, Frango. Il. H. (352.) νῦν δ' ὄρκια πιστὰ Ψευσάμενοι μαχόμεσθα, Postquam fefellimus

fœdus quod juravimus. Xen. 'Ελλ. 3, (4, 6.) *Α ὤμοσεν εὐθὺς ἐψεύσατο: K. Π. 6, (1, 8.) p. 89. Μέχρι μὲν τοῦδε ἐπαίνῳ τὴν Κύρου δεξιάν· οὐδὲν γὰρ ψεύδεται ὧν ὑπέσχετο. Sic Phalar. ψεύδομαι πίστιν dicit pro Fallo fidem. Quibus addi potest et hoc Herodiani 6, (6, 1.) Ψευσαμένον αὐτοῦ καὶ μὴ τηρήσαντος τὰ συνθήματα: referendo sc. accus. συνθήματα ad ψευσαμένον etiam, ut sit Falso et non servato fœdere; (alioquin enim et distinguere possumus post αὐτοῦ, et ψευσαμένου accipere neutraliter pro Mentito.) Thuc. usus est et præter. pass. significatione activa, 5, (83.) p. 192. "Ὅτι ἔψενστο τὴν ξυμμαχίαν, καὶ ἡ στρατιὰ μάλιστα διελύθη ἐκείνου ἀπείραντος. Præterea res aliqua promissa, aut ipsa promissio ψευσθῆναι dicitur, cum falsa est et non servata. Thuc. 3, (66.) p. 105. Τρεῖς ἀδικίας ἐν ὀλίγῳ πράξαντες, τὴν τε λυθεῖσαν ὁμολογίαν, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸν ὑστερον θάνατον, καὶ τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτείνειν ψευσθεῖσαν ὑπόσχεσιν: quippe qui promiseritis vos non occisuros, et tamen eam nobis de ipsis factam ὑπόσχεσιν ἐψεύσασθε. PASS. Ψεύδομαι neutralem præterea signif. habet, denotans Fallendi causa dico, s. Falso dico, Fallo verbis, Mendacium dico, Mentior. Od. Δ. (140.) Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; Falsumne an verum dicam? s. Fallamne verbis, an verum dicam? Hesiod. 'Εργ. (1, 281.) "Ὅς δέ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπιόρκον ὁμόστας Ψεύσεται. Synes. Ep. 44. Λέγει μὲν γὰρ ἡ φῆμη· ψεύδεσθαι δὲ οὐ θέμις, οὐσαν θεόν: Mentiri autem eam nefas est, utpote deam. Dem. (23.) 'Ανδρὸς οὐδαμῶς οὔον τε ψεύδεσθαι. Xen. K. Π. 1, (6, 16.) p. 18. "Ἦν πολλάκις προσδοκίας ἀγαθῶν ἐμβαλὼν ψεύδεται τις, τελευτῶν οὐδ' ὁπότεν ἀληθεῖς ἐλπίδας λέγῃ ὁ τοιοῦτος, πείθειν δύναται. Plut. Alcib. Βέλτιον δὲ σωθῆναι ψευδόμενον, ἢ μετὰ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἀποθανεῖν ἀδόξως. Rursum Xen. K. Π. 3, (1, 12.) opp. inter se τοὺς ψευδομένους et τοὺς ἀληθῆ λέγοντας, ut Hom. quoque supra ψεύδεσθαι et ἔτυμον ἐρεῖν, itemque Aristot. ψεύδεσθαι et ἀληθεύειν. Et Paulus ad Rom. 9, (1.) 'Αλήθειαν λέγω, αἶτ, ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι. Præterea affertur e Plat. de Rep. 2. Τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαι, Animo de rebus mentiri. Dicitur etiam ψεύδεσθαι τινι, Mentiri alicui, pro Mendacium dicere coram aliquo. Act. 5, (4.) Οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ. Item ψεύδεσθαι κατὰ τινος et εἰς τινα, Mendacium dicere in s. contra aliquem. Paulus in Ep. ad Col. 3, (9.) Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους. Jacobi Ep. 3, (14.) Ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας. Interdum cum infin. Plut. de Eumene, 'Ακούσας ἐπέρχεσθαι Κρατερόν, οὐδενὶ τῶν φίλων ἔφρασεν, ἀλλ' ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον εἶναι: Artax. 'Ἐτέρου δὲ πρὸς τῷ μεταστῆναι ψευσαμένου καταβαλεῖν δύο τῶν πολεμίων. Nonnunquam cum accus. etiam rei. Æschin. (67.) Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἀλαζόνες, ὅταν τι ψεύδωνται, ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν. Synes. Ep. 57. Μὴ ψευδομένης τὸ ὄνομα, Non ementientis nomen suum. Sic Aristoph. Πλ. (571.) ψεύδομαι τούτων οὐδὲν, Nihil horum mentior s. fingo. Greg. Naz. Χρωμάτων ψευδομένων τὸ φυσικὸν κάλλος, Colorum ementientium nativam pulcritudinem. Dicunt enim et Lat. Mentior pro Fictē simulo et imitor: unde illa ap. Virg. faciem mentita Creüsæ: item, varios mentitur lana colores. Sicut vero aliquid ψεύδεσθαι dicimur nos active pro Mentiri s. Ementiri, Falso confingere, ita vicissim illud passive ἐψεύσθαι, Ementitum et confictum esse fallendi causa, ut Budæo etiam ἐψευσμένα sunt Vaua et falso dicta. Quomodo accipiendum est in li. I., qui e Phalar. affertur, 'Ἐψευσμένοι ἐπὶ τὸ αὐτό, si subaudiatur λόγοι, vel talis quispiam rei nominativus, ut sit Ad id ipsum ementiti et conficti fallendi causa. Aliis, Ad idem mendacium tendentes. Apud Thuc. certe 6, (104.) p. 232. ἐψευσμένα ἀγγελίαι sunt αἱ ψευδεῖς. Sed peculiariter Poëtæ etiam, interdum vero Historici quoque οἱ μυθογράφοι, ψεύδεσθαι dicuntur in suis fabulis, cum fingunt aliquid et lectorem fallunt rei non veræ narratione aut descriptione. Plato de Rep. 2. 'Εάν τις μὴ καλῶς ψεύδῃται. Unde Plut. (6, 56.) Οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμνητον οὐδὲ ἀψευδῆ ποίησιν: quales etiam sunt αἱ μυθιστορίαι. ["Ψεύδω, ad Charit. 725. Xen. K. Π. 93. ad Herod. 3. 526. 637. T. H. ad Lucian. 1,

191.: τινὰ τινος, Dionys. H. 3, 1627. Μὴ ψεύσον, Toup. Opusc. 1, 578. Herodian. Philet. 479. et n. Ψεύδομαι, Jacobs. Anth. 8, 406. Bianor 19. et Jacobs. Diodor. Sard. 5. et Jacobs., Boiss. Philostr. 618. Anton. Lib. 114. 244. Xen. Eph. 66. Wakef. S. Cr. 3, 183. Mentior, Xen. Mem. 1, 1, 5. Heyn. Hom. 6, 302: Ψεύδεσθαι τῆς δόξης, Dionys. H. 2, 1180.: τῶν ἐλπίδων, 1195. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Diod. S. 2, 541.: μορφῇν, Toup. Opusc. 2, 111. Ψευσθῆναι τι, Lobeck. Aj. p. 442. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 118." Schæf. Mss.] "Ἐψευ- "σμένους, Mentitus s. Ementitus." [*'Ἐψευσμένων, Strabo 1. p. 63. Plato de LL. 10. p. 896.]

Ψεῦσμα, τὸ, Mendacium, Mendacii nota. Vide Ψεῦδος. ["Thom. M. 927." Schæf. Mss. "Basil. Cæs. in Greg. Naz. ap. Notit. Mss. 11, 83." Boiss. Mss.] Ψεῦσις, ἡ, Mendacium. UNDE Ψευσίστυξ, υγος, ὁ, ἡ, Osor mendacii, Epigr. [Anal. 2, 518.] Ψεύστης, ὁ, Mentitor, Mendax, Qui mendacii fallit. Dem. (404.) Ταῖς ἀραῖς ἐνοχος, ψεύστης, τῶν φίλων προδότης. Il. Ω. (261.) de Priamo conquerente optimos fortissimosque filios sibi peremptos esse, superstites autem degeneres, Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἀρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, Ψεῦσταί τ' ὀρχησται τε, χοροῖν πύρην ἀριστοί: Probra mihi relicta sunt, mentitores et saltatores, nullam ad aliam rem idonei quam ad agitandos choros. ["Jacobs. Anth. 9, 35." Schæf. Mss.] Apud eund. Poetam est et VERB. Ψενστέω, pro ψεύδομαι passivo, Fallor, Frustror, Non assequor scopum propositum. Nisi malis Mentior, Mendacium dico. Il. T. (107.) Ψευστήσεις, οὐτ' αὐτε τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις. [*"Ψενστάζω, Palæph. Fisch. p. lxxi." Schæf. Mss. "Tzetz. Ch. 9, 435. 441. 11, 306." Elberling. Mss.] Inde et COMP. Φιλοψεύστης, Qui vel mendaces amat vel mendacia, Qui mentiri amat, φιλοψευδής. [*"Ψενστήρ, Manetho 4, 119. * Ψεύστρια, T. H. ad Plut. p. 339." Schæf. Mss. * Ψενστὸς, unde] NEC NON Ἀψευστος dicitur Non mendax, Non fallax, Qui non mentitur nec fallit: ut ἀψευδής. Interdum tamen Non mentitus s. ementitus, Non confictus ad fallendum. Item, Qui falsus et violatus non est: ut ἄψευστος νόμος affertur pro Inviolata lex. Ἀψενστέω, Non mentior, i. q. ἀψευδέω. Polyb. 3, (111, 8.) Ἀψευστούτων ἡμῶν ἐν πᾶσι τοῖς πρὸς ὑμᾶς εἰρημένοις. Utitur et Phalar.

[*'Ἀντιψεύδομαι, Contra mentior, Suid. v. 'Ἐνείη.] Ἀποψεύδομαι, Mentior s. Ementior, Fingo s. Confinco. Passive etiam cum gen. accipi potest pro Fallor, Frustror, αποτυγχάνω.

Διαψεύδομαι sequitur et ipsum signifi. simplicis ψεύδομαι. Primum enim significat Fallor, ut Isocr. Or. ad Phil., init. "Ἵνα δηλώσω καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς οὐ δι' ἄνοιαν, οὐδὲ διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας τῆς νῦν μοι παρούσης, ὑπεθέμην γράφειν τὸν πρὸς σε λόγον, Falsus et deceptus. Plato Epist. 7. "Ὅσιος γὰρ ἄνθρωπος ἀνοσιῶν περὶ σώφρων τε καὶ ἐμφρων, τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἂν ποτε διαψευσθεῖ τῆς ψυχῆς τῶν τοιούτων πέρι, Nunquam falli potest opinione de horum, (impiorum nimirum,) animo concepta. Ac sicut ψεύδομαι cum gen. construitur, ita et hoc compositum, significans itidem Fallor, interdum et Frustror. Plut. Lycurgo, Διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, Opinione sua falsus est, Fefellit enim sua opinio. Polyb. cum dat. (3, 16, 5.) Διεψεύσθη παρὰ πολλὴ τοῖς λογισμοῖς, Opinio eum fefellit quam præceperat. Ex Aristot. autem, Διαψεύδομαι ἐκ συλλογισμῶν, pro Ratiocinatione fallor. Et e Xen. (Ἀπ. 4, 2, 27.) Διαψεύδομαι τῆς δυνάμεως, pro Potestate non cognosco. Deinde ut ψεύδομαι accusativo junctum signif. Fallo, Decipio, Frustror, ita et διαψεύδομαι. Plut. Fabio, Διαψεύσασθαι τὸν Ἀννίβαν οὐχ ὑπομένων, Fallere Annibalem non sustinens, s. Cum adduci non posset ut Annibalem falleret. Item Mentior, ut ψεύδομαι. Affertur enim ex Ejusdem Camillo, Διεψεύσθαι τούτους νομίζουσι, pro Mentiri hos putant. Sed mihi non placet hæc interpr. ["Toup. Opusc. 1, 183. 215. 273. ad Diod. S. 1, 558. 2, 292. 368. 402. 447. Dionys. H. 2, 1215." Schæf. Mss. Τὸ διεψευσμένον, Mentis error, M. Anton. 6, 67. * Διεψευσμένως, 2, 17. Strabo 1. p. 81. * Διάψευσμα, Chrys. in Ps. 115. T. 1. p. 770, 3.

22." Seager. Mss. Aqu. Ps. 61, 5. 115, 11. * "Διά-
ψενστος, Kiessl. ad Jambl. Pr. 326." Schæf. Mss.]
"Ἀδιάψενστος, Qui falli et decipi nequit, Infallibi-
lis, etiam Qui non fallit nec decipit, ut cum ap.
Athen. 8. ἡ καταληπτικὴ φαντασία dicitur ἀδιάψεν-
στος εἶναι: id est οὐ διαψεύδεσθαι, Non fallere nec
"mentiri." [Diod. S. 217. * Ἀδιαψεύστος, Sext.
Emp. adv. Math. 7, 9. Ptol. de Jud. Fac. p. 18.]

Ἐπιψεύδομαι, Affingo, Ementior. Philo V. M. 3.
Διαβολαὶ δ' ἦσαν ὡς τοὺς μὲν χρησμούς ἐπιψευσαμένον,
Insimulabant quod oracula ementitus esset. Et
rursum eod. lib. Ἐπιψευσαμένον τὰ περὶ τὴν αἵρεσιν
αὐτῶν. ["Lucian. 2, 17. Boiss. Philostr. 515." Schæf. Mss. * Προσεπιψεύδομαι, Heliod. 7, 2. Gal.
6, 640. * Συνεπιψεύδομαι, Lucian. D. Meretr. 13. Cal-
lim. D. 223.]

Καταψεύδομαι, Mentior, ut ψεύδομαι, vel potius
Ementior, Mendaciter confingo. Dem. pro Cor. Ὑπὲρ
μὲν τῶν πεπολιτευμένων, ἃ κατεψεύδον καὶ διέβαλλες,
αὐτίκα ἐξετάσω. Et rursum, Πολλὰ τοίνυν καὶ ἄλλα
κατηγορηκὸς αὐτοῦ καὶ κατεψευσμένου. Interdum
cum gen. personæ, eoque vel solo, vel cum accus. rei,
pro ψεύδομαι κατὰ, Mendaciter dico contra, s. Men-
daciter obloquor, Mendaciter traduco, vel insimulo,
aut etiam Mendaciter affingo. Dem. c. Mid. (p.
559.) Τίς ὑμῶν ἐμὲ ταῦθ' ἐώρακε ποιοῦντα; οὐκ ἔστιν
ἀλλ' οὔτοι δι' ἔχθραν καταψευδονταί μου καταψευδο-
μαρτυροῦμαι τὰ τοιαῦτα. Plut. Alex. (41.) Τοὺς δὲ
πρώτους τὴν Ἀρπάλου φυγὴν καὶ ἀπόδρασιν ἀπαγγέ-
λαντας ἔδρασε, ὡς καταψευδομένους τοῦ ἀνδρός. Synes.
Ep. 7. Τράπητοι μὲν οὖν εἰς ἐκεῖνον αὐτὸν ἅττα ὑμῶν
κατεψεύσατο, Quæcunque in vos mentitus est, De
quibuscunque vos mendaciter insimulavit. Sic Pha-
lar. Καταψεύσομαι σου προδοσίαν, Proditionis te men-
daciter insimulabo, Proditionis crimen tibi affingam.
Rursum Plut. Themist., Κατηγορήσεις καὶ καταψεύ-
σοιτο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Falso et mendaciter accu-
saret apud Athenienses. Et Plato de Rep. 2. Μηδὲ
Πρωτῶς καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδεὶς, De Proteo
et Thetide nullus falsa dicat: ut Poëtæ et οἱ μυθι-
στοριογράφοι πολλῶν πολλὰ καταψεύδονται, Multis
multa affingunt. Porro ut aliquis aliquid dicitur
καταψεύσασθαι vel κατεψεύσθαι pro Ementitus esse,
Mendaciter confinxisse et commentus esse, ita id
ipsum passiva etiam significatione dicitur κατεψεύ-
σθαι vel κατεψευσμένον εἶναι, Ementitum esse, s.
Mentitum et Confictum mendaciter. Plut. Themist.
Κατεψεύσθαι ταῦτα δοκεῖ, Falsa hæc esse et conficta
videntur. Et κατεψευσμένοι λόγοι, Paus., quod An-
tiphon de falso testimonio dixit. Itidem Philo V.
M. 3. Εἰ πλάσμα μύθου κατεψευσμένον ἴσχυσε τοσαύ-
την αὐγὴν σβέσαι τῆς ἀληθείας, Vanum fabulæ com-
mentum. ["Heyn. ad Apollod. 219. 261. 789. 804.
858. Ammon. 77. Bergler. ad Alciph. 217. Wessel.
Præf. Herod. p. 3. Valck. Diatr. 268. Wakef. S. Cr.
3, 64. Thom. M. 828. ad Diod. S. 1, 427. 2, 560.
Heath. Lect. in Eurip. 109. Boiss. Philostr. 541." Schæf. Mss. * Κατεψευσμένως, Orig. c. Cels. 302.
311.] AT Καταψεύδω, sicubi reperiatur, significa-
bit Fallo, Frustro, itidem ut ψεύδω: nam alteras
duas exp. quæ ei tribuuntur, Accuso, Ementior,
ementitas esse puto. [* Κατάψευσμα, Basil. 3, 107.
Arrian. Epict. 2, 20.] Καταψευσμός, Mendacium,
s. οἱ κατεψευσμένοι τινὸς λόγοι. [* Κατάψευσις,
Strabo 1. p. 103. "Ad Charit. 242. * Κατάψενστος,
Valck. Diatr. 231." Schæf. Mss.] Ἀκατάψενστος,
Non ementitus s. Non confictus, [Herod. 4, 191.
* Εὐκατάψενστος, Strabo 1. p. 47. ex Eratosthene.]
"Ἐπικαταψεύδομαι, Ementior, Mentior, s. potius,
"Mentior adversus aliquem. Vide Καταψεύδομαι."
[Herod. 3, 63. Thuc. 8, 74. * Προσκαταψεύδομαι,
Arrian. Epict. 300. * Συγκαταψεύδομαι, Æschin. de
F. L. 268.]

Παραψεύδομαι, Fallo, Frustro: cum accus. per-
sonæ. Affertur enim παραψεύδονται pro Fallunt.

Προσψεύδομαι, i. q. ἐπιψεύδομαι, Mendaciter affin-
go; interdum et Ementior. ["Diod. S. 1, 693." Schæf. Mss.]

["Συμψεύδομαι, Polyb. 6, 3, 10. Plut. 8, 24.
* Ὑποψεύδομαι, Eust. Od. Ω. p. 827.]

Ψευδής, Falsus, Mendax. Primum de re aliqua
dicitur, ut ψευδὴς λόγος. Dem. (555.) Ψευδὴ λόγον
καὶ συκοφαντίαν διώσασθαι. Plut. de S. N. V. Τὸν
ἄτοπον ἢ ψευδὴ λόγον εἰς ἡμᾶς ἀφέντας. Isocr. Busir.
Ῥαδίως ἂν τις τοὺς λόγους τοὺς τῶν λοιδορούντων ἐκεί-
νον, ψευδεῖς ὄντας ἐπιδείξειεν. Sic ψευδὴ dicuntur
Ea quæ falsa sunt et conficta s. mendacia. Plato de
LL. 11. Ἐὰν ἐπισκεψθῇ τὰ ψευδὴ καταμαρτυρῆσαι, Et
mox, Ἐὰν τὰ ψευδὴ τινα φῇ μεμαρτυρημένα, Si quem
testem insimulet falsi testimonii: ubi quod ψευδὴ
μαρτυρῆσαι dicit, alii voce comp. vocant καταψεύδο-
μαρτυρῆσαι, vel etiam ψευδομαρτυρῆσαι. Sic Dem.
(1252.) Ἐξελέγξας αὐτὸν τὰ ψευδὴ κεκλητευνκότες. Cum
eum docuisssem falso renuntiasse ac testificatum esse
in jus vocationem, Bud. Apud Aristot. Rhet. 1.
Οὐδὲν γὰρ ἤττον ἀναγκαζόμενοι τὰ ψευδὴ λέγουσιν ἢ
τὰληθῆ. Deinde et de persona aliqua s. homine;
dicitur enim ψευδὴς pro ψεύστης, Mendax, Qui fal-
sum dicit et mendacium. Thuc. 4, (27.) p. 131.
Γνοὺς ὅτι ἀναγκασθήσεται ἡ ταῦτα λέγειν οἷς διέβαλ-
λεν, ἢ τὰναντία εἰπὼν ψευδὴς φανήσεσθαι. Rursum ut
oratio vel alia res ψευδὴς dicitur, ita moueta, necnon
amicus, itidem Falsus, Fictus s. Fictitius, Simulatus.
Plut. (6, 239.) Ὁ δὲ ψευδὴς καὶ νόθος καὶ ὑπόχαλος,
ἅτε δὴ μάλιστα γινώσκων ἑαυτὸν ἀδικοῦντα τὴν φιλίαν,
ὥσπερ νόμισμα παράσημον ὑπ' αὐτοῦ γενομένην, ἔτι
μὲν καὶ φύσει φθονερός. COMPAR. Ψευδίστης,
Mendacior. SUPERL. Ψευδίστατος, Falsissimus,
Mendacissimus: ut κλεπτίστατος, λαλίστατος, λαγνί-
στατος, ἀλαζονίστατος, atque id genus alia. Eust. ex
Aristoph. ["Wolf. Prol. 240. Wakef. Herc. F. 471.
Musgr. ibid. Heyn. Hom. 4, 602. Il. Δ. 235. Wolf.:
vide not. in Ed. Ernest. Ψευδὴ adv., Steinbr. Mus.
Tur. 1. p. 193." Schæf. Mss.] Unde ADV. Ψευδῶς,
ET Ψευδῇ. Quorum primum vere est adverbium,
alterum dimidia e parte nomen, ut cum Aristoph.
dicit (Iππ. 64.) ψευδῇ τοὺς ἔνδον διαβάλλει: ibi enim
ψευδῇ vel est accus. rei vel adverbium, significans
Falso, Mendaciter. Sed prius est usitatus. Thuc.
1, (137.) Ἦν ψευδῶς προσποιήσατο, Quam falso simu-
larat. Athen. (312.) Ἀνδρέας ἐν τῷ περὶ τῶν Ψευδῶν
Πεπιστευμένων, In libro quem conscripsit de Rebus
quæ falso hactenus Creditæ fuerunt.

[* Ψευδῖς, ὁ, ἡ, i. q. ψευδής, Pind. N. 7, 72. O.
ψευδῖς ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατῇ, Schneidero susp.
toleravit vocem Hermannus de Dial. p. xvii.]

Ψεῦδος, τὸ, Mendacium, Falsum commentum. Od.
Ξ. (387.) Μῆτε τι μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θελγε.
Il. Φ. (276.) ἢ με ψεύδεσσιν ἔθειλε, Ψ. (576.) Ἀν-
τίλοχον ψεύδεσσι βησάμενος: Od. Γ. (20.) Ψεῦδος δ'
οὐκ ἐρέει, Mendacium non dicet, s. ψευδεῖς λόγους aut
ψευδῇ: οὐ ψεύσεται, Non mentietur: et T. (203.)
Ἰσχε ψεῦδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, Multa
mendacia veris similia dicere norat: ut et Hesiod.
Θ. (27.) Ἰδμεν ψεῦδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
(Ἡμέρ. 25.) φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν, Ψεῦδέα θ',
αἰμυλλοὺς τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. Rursum
Hom. ut λέγειν ψεῦδεα, ita et βουλεύειν et ἀρτύνειν
dicit pro Commisisci et machinari. Od. Ξ. (296.)
Ψεῦδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι, Λ. (365.)

Ψεῦδέα τ' ἀρτύνοντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο. Quibus
opp. ἀποτίθεναι ψεῦδος, Mendaciis se abdicare, ut
cum Paulus Ep. ad Ephes. 4, (25.) αἶτ, Διὸ ἀποθέμε-
νοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλη-
σίον αὐτοῦ, Deposito mendacio, s. Abdicantes τοῖς
mendacio. Ubi ut opp. sibi ψεῦδος et ἀλήθεια, ita
τὸ ψεῦδος et τὸ ἀληθές in Plat. Epist. 7. Μανθάνειν τὸ
ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθές τῆς ὅλης οὐσίας. Et in hoc
Ejusd. in Apol. Socr. (23.) Οὐ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι
ἐμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν, καὶ τηλικόνδε ὄντα καὶ τοῦτο
τοῦνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖν ψεῦδος. Sed
ibi ψεῦδος vel adverbialiter acceptum videtur, vel
saltem adjective pro ψευδὲς vel ἐψευσμένον, Ment-
itum, s. Ementitum et falsum. Adverbialiter certe
accipiunt in Il. I. (115.) Ὡ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἔμας
ἄτας κατέλεξας, pro ψευδῶς, Falso: nisi participio
ψευσάμενος malis exponere; sic enim idem Poëta lo-
quitur E. (635.) Ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον
αἰγιόχοιο εἶναι, itidem pro Falso dicunt. Porro ψεῦ-
δος proprie esse Errorem et inscitiam in animo,

deinde in verbis, ejus qui falsus fuerit et falsa dixerit, censet Plato. Sic enim ille de Rep. 2. Ὁρθότατά γ' ἂν τοῦτο ὡς ἀληθῶς ψεύδος καλοῖτο, ἢ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια ἢ τοῦ ἐψευσμένου· ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις, μίμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ παθήματος, καὶ ὕστερον γεγονὸς εἶδωλον, οὐ πᾶν ἄκρατον ψεύδος. Sed hoc intelligendum de eo ψεύδους genere, quod ἀκούσιον vocat: deque eod. intelligenda hæc ejus in Theæteto definitio, ψεύδος sc. vocari τὸ οἶον τοξότην φαῦλον ἰέντα, παραλλάξαι καὶ ἀμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ: idque proficiscitur ἐκ ψευδοῦς δόξης, cum in actum proferitur: at ἐκούσιον ψεύδος magis proprie est Mendacium. || Ψεύδεα et ψεύσματα vocantur etiam Mendacii notæ, quæ mendacium hominum naribus supercrescere vulgo creduntur; nam in h. l. Theocr. 12, (24.) ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰῶν, Ψεύδεα ῥινὸς ὑπερθεῖν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφυσῶ, Schol. annotat, quosdam τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, Pustulas quæ nari supercrescunt, solere vocare ψεύσματα, esseque hæc σημεῖον ψευδολογίας. Itidemque rursum ψεύδεα ῥινὸς quidam alius Schol. ibid. ait esse φύσας ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκάς, quæ ἴονθοι nominantur et ψυδράκια: et Siculo τὸν ταῦτα φύσαντα, ψευδηγόρον σημήνασθαι: hinc igitur esse verborum Poætæ sensum, ἐγὼ δέ σε ἐγκωμιάζων, alloquitur autem amasium, οὐ ψεύσμαι περὶ σοῦ, οὐδ' ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεύσμα γενήσω s. φύσω: quoniam sc. mentientibus ejusmodi ψεύσματα et pustulæ super naribus exoriuntur. [“Ψεύδος, Thom. M. 927. Wolf. Prol. 240. Jacobs. Anth. 8, 149. Heyn. Hom. 4, 602. Pro ψευδῶς, 5, 546. Ψεύδος, ubi ψευδὲς expectes, Heind. ad Plat. Apol. p. xx. In Xen. K. A. 137. pro ψευδῇ malim ψευδῇ: v. Heusing. Ind. Æsop. Loca veterum, ubi mendacii laus extat, ad Herod. 234.” Schæf. Mss.] Compositorum, quæ sequuntur, quædam e ψεύδος, quædam e ψευδῆς, quædam e ψεύδομαι etiam derivata esse videri possunt.

[* Ψευδοβασιλεὺς, Anna C. 36. 272.] Ψευδοβούριον, τὸ, Pseudobunion, Herba ex eo dicta quoniam bunion verum mentitur; nam teste Diosc. 4, 125. Ἐχει φύλλα βονίνω ὅμοια. Meminit et Plin. qui 24, 16. Pseudobunio, inquit, napi folia habet, fruticans palmi altitudine. Ψευδοβοήθεια, ἢ, Fictitium auxilium. Strategematis genus quoddam infra in Ψευδενέδρα. [Polyæn. 3, 9, 32.] [“* Ψευδογνωσία, Isaias Abbas in Schol. ad Climac. 178.” Boiss. Mss. * Ψευδογράφος, Gl. Falsarius, Aristot. Soph. Elench. 1, 11, 5. “Thom. M. 580.” Schæf. Mss.] Ψευδογραφία, Falso et mendose describo, et ap. Geometras Perperam describo, ut declarat Aristot. Topic. 1, (1.) Οὐτε γὰρ ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων συλλογίζεται ὁ ψευδογράφων, οὔτε ἐξ ἐνδοξῶν τῷ γὰρ ἢ τὰ ἡμικύκλια περιγράφειν μὴ ὡς δεῖ, ἢ γραμμὰς τινὰς ἄγειν μὴ ὡς ἂν ἀχθείησαν, τὸν παραλογισμὸν ποιεῖται: [8, 1. cf. Quintil. Inst. 1, 10, 39. “Diod. S. 2, 522.” Schæf. Mss.] Ψευδογράφημα, τὸ, Mendosum ejusmodi schema in geometria, Falsa descriptio. Vide plura ap. Bud. 843. et Themist. p. 16. Ψευδογραφία, ἢ, Ficta descriptio et falsa qua Geometræ utuntur, inquit Bud., citans h. l. Fabii, 1, 10. Falsa quoque verisimilia geometria ratione deprehendit. Fit hoc et in numeris per quasdam quas Pseudographias vocant, quibus pueri ludere solebamur. Exp. etiam Falsa scriptura: et Falsa delatio. [Archytas Stobæi Phys. p. 724. Athen. 216.]

Ψευδοδιδάσκαλος, ὁ, Falsus doctor: qui sc. doctoris titulum falso sibi arrogat; vel etiam qui mendacia et falsa docet. Petrus Apost. initio c. 2. Ep. 2. Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ἡμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἰρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι. [* Ψευδοδιδασκαλία, Ignat. Des. ad Phil. s. 7. * Ψευδοδιδάσκω, verbum nihili, confictum a Schol. Bourd. Aristoph. Θ. 459. cf. Λαθροδιδάσκω.] Ψευδοδίκταμον, τὸ, Pseudodictamon, Herba ex eo dicta quoniam veri dictami speciem mentitur, ut Theophr. etiam docet his verbis H. Pl. 9, 16. de dictamo locutus. Τὸ δὲ ψευδοδίκταμον, τῷ μὲν φύλλῳ ὅμοιον, τοῖς κλωνίοις δὲ ἑλασσον, τῇ δυνάμει δὲ

A πολὺν λειπόμενον. Et Plin. 25, 8. Pro eo est et Pseudodictamum, folio simili, ramulis minoribus, minoris effectus: a quibusdam Chondris vocatum. Item Diosc. 3, 38. [* Ψευδοδίκταμον, Hippocr. 572, 43.] Ψευδοδοξία, ἢ, Falsa opinio et erronea, Bud. ex Aristot. Idem igitur est quod Plat. ψευδῆς δόξα et ψεύδος quoque.

[* Ψευδοειδής, Eudocia p. 55. * Ψευδοεπής, Cyrill. c. Jul. 334. in Jonam p. 385.] Ψευδοεπέω, Falsum s. Mendacium dico, Mentior: Hes. ψευδοεπῆσωμεν, ψευδολογήσωμεν. [Cyrill. c. Jul. 334. * Ψευδοέπεια, 328. in Habac. 549.]

Ψευδόθυρον, τὸ, Posticum dicitur quasi Fictitia porta: quod nostra etiam lingua Falsam portam nominamus. Cic. in Verrem, Quemadmodum ad ipsum postea per posticum revertantur. Et alibi, Pseudothyro intromissæ voluptates. [“Crusius ad Suet. 2, 36.” Schæf. Mss. * Ψευδοθυρίς, * Ψευδοθύριον, Schleusn. Lex. V. T.]

[* Ψευδοιερὺς, Joseph. Ant. 8, 8, 5. * Ψευδιερὺς, B 9, 6, 2. “Valck. Phæn. p. 599.” Schæf. Mss.]

Ψευδοκασία, s. Ψευδοκασσία, ἢ, Pseudocassia, ἀφάτως ἐμφερὲς τῇ ἀληθινῇ κασσίᾳ, τῇ δὲ γεύσει ἐλεγχόμενη, ut Diosc. tradit 1, 12. Ita igitur nominatur, quoniam veram cassiam mentitur. Ψευδοκιννάμωμον, τὸ, Pseudocinnamomum, Ementita et fictitia quædam cinnamomi species. Diosc. 1, 13. de cinnamomo, Ἔστι δὲ τι καὶ ἄλλο ὅμοιον τὸ καλούμενον ψευδοκιννάμωμον: μοχ, Καλεῖται δὲ καὶ Ζιγγίβερ, ξυλοκιννάμωμον ὃν, ἔχον δὲ τινα ἐμφέρειαν κινναμώμων· ἐστὶ δὲ ξυλῶδες κιννάμωμον, ἔχον ῥάβδους μακρὰς καὶ ῥωμαλέας, καὶ τὴν εὐωδίαν πολὺ καταδεστέρας. [* Ψευδοκλήτηρ, s.] Ψευδοκλήτωρ, opus, ὁ, Qui falso sese citasse aliquem dicit; ut apparitor, qui mentitur sese vocasse aliquem in jus, ut deserti vadimonii pœnam incurrat. Athen. (254.) e Theopompo, Πλήρεις εἶναι τὰς Ἀθήνας διονυσιοκολάκων καὶ ναυτῶν, καὶ λωποδυτῶν, ἐτι δὲ ψευδομαρτύρων καὶ συκοφαντῶν καὶ ψευδοκλητῶρων. Ψευδοκλητεία, ἢ, Ejusmodi ementita citatio: ut apparitor vel litigator ψευδοκλητείας accusari dicitur Qui falso renuntiavit se quempiam in jus vocasse, ob eamque renuntiationem is, qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii incidit. Demosth. (1252.) Ἀνακεκριμένον γὰρ ἤδη μου, (hoc enim ibi reponendum est pro μοι,) κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλητείας γραφὴν, καὶ μέλλοντος εἰσεῖναι εἰς τὸ δικαστήριον. Paulo post dicit, Εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμετρημένην, καὶ ἐξελέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, Cum eum docuissem falso renuntiasse ac testificatum esse in jus vocationem, Bud. Apud Harpocr. et Suid. SCRIPTUM

Ψευδοκλησία: quod esse dicunt ὄνομα δίκης, ἣν εἰσεῖσιν οἱ ἐγγεγραμμένοι οφείλουν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὴν αἰτιῶνται τινὰς ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρας καθ' ἑαυτῶν πρὸς τὴν δίκην, ἀφ' ἧς ὄφλον: [“Harpocr. 183. Gr. Ψευδοκλησία· ὄνομα δίκης κ. τ. λ. At rectius Cod. Vratisl. Gmm. Magd. * Ψευδοκλησις, nisi velles Ψευδοκλητεία.” Osann. Auct. Lexx. Gr.] Legi autem hoc vocab. anuotant cum ap. alios Oratores tum ap. Isæum in Orat. c. Nic. Clarius Bud. ψευδοκλητείας esse δίκην ait κατηγορίαν κατὰ τοῦ κλητῆρος κεκλητευκέναι ψευσαμένον, s. κατὰ τῶν τὰ ψευδῆ κλητευμάτων, h. e. κεκλητευκέναι φασκόντων τὰς μὴ κεκλητευμένας δίκας. Idque tum e supra citato Dem. loco apparet, tum ex his verbis quæ eum præcedunt, Ἐγὼ δὲ ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, ἐπειδὴ ἐπυθόμην τὴν ἐπιβουλήν, ἐβάδιζον ἐπὶ τὸν κλητῆρα τὸν ὁμολογούντα κεκλητευκέναι, Ego vero cum judicatum publice dissolvissem, intellecta fraude in eum experiri statui, qui se in jus me vocasse falso affirmarat, i. e. ψευδοκλητείας eum accusare volebam. Ψευδοκόρη, ἢ, Fictitia et ementita puella. Ita in Comædiis dicebatur Persona quædam, quæ τὴν κόρην mentiretur: λευκότερα autem erat τὴν χροάν, καὶ περὶ τὸ βρέγμα δέδετο τὰς τρίχας, εὐκυτὰ μονογάμῳ, ut J. Poll. docet, 4, c. 19. Ψευδοκύπερος, Pseudocyperus, Frutex ex eo dictus, quod veri cyperi speciem mentitur, Diosc. Plin.

[* “Ψευδόλιτρον, Brunck. Aristoph. 1, 182. Kuster. 70. ad Herod. 142.” Schæf. Mss.]

[* “Ψευδόμυθος, Brunck. Œd. C. 1517.” Schæf. Mss.] Ψευδομυθέω, Falsa s. Mendacia loquor, Mentior, ψευδολογῶ, Hes. [Cyrill. in Zach. 8. p. 719.] Ψευδομυθία, Mendacium, Falsum commentum, ψευδὴς λόγος s. μῦθος, [Cyrill. in Esai. p. 378.]

Ψευδονάρδος, Herba quæ veram nardum mentitur, et qua, teste Plin., nardus adulteratur. Gorr. esse tradit Fruticem ubique fere nascentem, folio crassiore, carnosio, angusto, colore languido in candidum vergente, frequentibus spicis in aristas sparsis, flosculis purpureis: duorum esse generum: unum, procerius, odoratius, vulgo Gallorum aspicum dictum: alterum, minus odorum minusque altum, quod vulgo Lavendulam appellari: utrumque perpetua coma canescere. Ψευδόνιτρος κονία, Lixivium e nitro falso s. adulterino. Aristoph. B. (712.) ὁπόσοι Κρατοῦσι κυκησιτέφρου Ψευδόνιτρον κονίας Καί Κιμωλίας γῆς.

Ψευδοπαιδεία, ἡ, Falsa eruditio, s. Fictitia et commentitia doctrina, et quæ veræ doctrinæ titulum mentitur, quæ ἀληθινὴ παιδεία vocatur. Ambo in Tab. Ceb. [“Thom. M. 777.” Schæf. Mss.] Ψευδοπαρθένος, ἡ, Falsa s. Fictitia virgo, Quæ virginatatem mentitur, [Herod. 4, 180. * Ψευδοπλάνης, Eust. Od. E. p. 546, 47.] Ψευδοπλάστης, ὁ, Qui mendacia confingit, Mendaciorum iuventor, Bud. [Schol. Aristoph. N. 445.] Ψευδοπλόυτος, Qui se divitem mentitur, Bud. Videtur proprie sonare Qui divitias mentitur, ψευδόμενος πλοῦτον. [Schol. Aristoph. Σφ. 451. * Ὀρν. 823. * “Ψευδοποιός, Dinarchus κατὰ Ἀριστογείτ. 78.” Seager. Mss. * Ψευδοποιέω, Plut. 9, 563. Clem. Alex. Pæd. 3. p. 229. 269. Strabo 3. p. 202. Orig. c. Cels. 1. p. 17. 25. 229. 238. Schol. Soph. Antig. 387. “Kuster. Bibl. Chois. 83.” Schæf. Mss. * Ψευδοποιία, Clem. Alex. Pæd. 3. p. 220.] Ψευδοπροφήτης, ὁ, Falsus propheta, Qui falso sibi prophetæ nomen usurpat, ut qui in veteri populo prophetarum nomen mentiebantur. Vide Ψευδοδιδάσκαλος. [Clem. Alex. 311. * Ψευδοπροφήτης, Euseb. H. E. 149. * Ψευδοπροφητεύω, Cyrill. in Jo. p. 449. * Ψευδοπροφητεία, Euseb. H. E. 179. * Ψευδοπροφητικός, 147. 181.] Ψευδόπτωμα, τὸ, Falsus et fictitius casus vel lapsus, non verus. In palæstra ψευδόπτωμα vocant Cum athleta aliquis in humerum cadens, subito exurgit, et absterso pulvere lapsus indice, sese cecidisse negat: quod Aristoph. exprimit in eleganti h. Ἰππ. loco (567.) Παναχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τῇδ' ἐκόσμησαν πόλιν, Κούδεις οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν, Ἡρίθμησεν, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας. Εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί, Ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, εἰτ' ἡρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι, Ἀλλὰ διεπάλαιον αὐθις. Ubi Schol. ψευδόπτωμα esse εἶδος παλαίσματος annotat, quo sc. οἱ τῶν παλαιόντων οἱ εἰς τὸν ὦμον πεσόντες, ἐξαναστάντες εἰώθασιν ἀποψᾶν τὴν κύριν, ἵνα μὴ ἵχνος ἔχοιεν μηδὲ ἐλεγχον τοῦ πτώματος. Alii prolixius definientes, esse dicunt Casum in lucta et eversionem, sed non legitimam: cum sc. luctator adversarium supplantat quidem et evertit, sed eum non resupinans, tantummodo ita dejicit, ut in latus atque humerum concidat, non autem supinus jaceat atque prostratus: dejectus vero ἀντίπαλος, callida agilitate confestim resurgens, absterso pulvere, ut novus atque integer, et se dejectum inficiens, luctatur acrius cum hoste manu conserta. Sed perperam ap. Schol. Aristoph. SCRIPTUM Ψευδόπτωμα, recte ψευδόπτωμα ap. Suid. Nam ψευδόπτωμα esset Fictitium et ementitum operculum. [“Kuster. Aristoph. 110.” Schæf. Mss. * Ψευδοπώματιον, Plut. 2, 473.] Ψευδόπυρα, τὰ, Fictitii et ementiti ignes, ut cum ad fallendos aut etiam terrefaciendos hostes noctu multos accendebant ignes. Nam Suidas esse αἰτ στρατήγημα, ὃ ποιοῦσι διὰ νυκτὸς καίοντες πυρὰ πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων. Solebat enim ex ignibus adventus hostium cognosci, ut ap. Thuc. 8, (102.) p. 295. Athenienses cognoverunt Peloponnesios classe advenire ὡς αὐτοῖς οἱ τε φρυκτωροὶ ἐσημαίνον, καὶ ἡσθάνοντο τὰ πυρὰ ἐξαίφνης πολλὰ ἐν τῇ πολέμῳ φανέντα. Proverbialiter autem Ψευδόπυρα οἶον τὰ σὰ, de inanibus terriculis et minis, aut cum

ostenditur arte periculum, cum reipsa nullum sit: translato adagio illo a militari astutia, qua ad terribandos hostes noctu diversis in locis ignes incenduntur ut ingens esse exercitus credatur. Ita Erasmi, sed et alium hæc ψευδόπυρα usum habuisse sciendum est.

Ψευδοραψοθία, Hes. * ψευδοραψοδοί, qui falso ραψωδῶν titulum gerunt. Sed prioris scriptura suspecta est.

Ψευδοσέληνον, τὸ, dicitur ἡ ἀμαυρὰ σελήνη, Luna obscura, teste Hes. et Suida; videtur enim luna obscura, esse fictitia et ementita, si cum fulgente conferatur. [Philemon p. 126.] Ψευδόστομα, τὰ, Falsa et mentita ostia: de Istro ap. Herod. [* Ψευδόστομα, τὸ, Strabo 17. p. 1153.] At Ψευδόστομος, si de homine aliquo dictum reperiatur, significabit; Qui mendaci ore est. [“Ad Diod. S. 2, 460.” Schæf. Mss.] Nam VERB. Ψευδοστομεῖν significat Mendaci ore esse, seu, ut Ovid. loquitur, Mendaci ore fallere, Mentiri. Soph. Œd. C. (1127.) Μόνοις παρ' ὑμῖν εὖρον ἀνθρώπων ἐγὼ καὶ τοῦτιεκὲς καὶ το μὴ ψευδοστομεῖν. Ψευδόσφηξ, ἡκος, ὁ, Vespa ementita et fictitia. At Plin. 30, 11. Pseudosphecem vocant Vespam quæ singularis volitat.

[* Ψευδοτάφιον, i. q. κενοτάφιον, Schol. Lycophr. 365. 1047. Philostr. 371.]

Ψευδοφανής, Adulterina luce splendens, ut Iuv. VV. LL. [* Ψευδόφοβος, conf. c. Ψευδέφοδος, Polyæn. 3, 9, 32.]

[* Ψευδοχήρα, Const. Apost. 3, 7. Ψευδόχρυσος, Aurum arte mentiens, [Diod. S. 1, 164. 2, 94. “Georg. Lapitha Poëm. Mor. 1042.” Boiss. Mss.]

[* Ψευδαγνοέω, Dio Cass. 407, 12.] Ψευδάγχουσα, ἡ, Herba quæ veram anchusam mentitur specie similitudine. Plin. 22, 20. Est et alia similis, Pseudanchusa ob id appellata, a quibusdam vero anchusa aut doris, et multis aliis nominibus: languinosior et minus pinguis, tenuioribus foliis et languidioribus. Radix oleum non fundit, sed rubentem succum: et hoc ab anchusa discernitur. Eadem c. fere Gorr. habet, quam dicit herbam esse anchusæ onocleæ similem, verum secundum hanc Plinii descriptionem videri esse secundam anchusæ speciem, quæ ὀνόχειλος et ἀλκιβιάδειος nuncupatur. Ψευδάδελφος, ὁ, Falsus frater, Qui fratris nomine mentitur: 1 ad Cor. 11, (26.) Κινδύνους ἐν θαλάσσῃ, κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις, Gal. 2, (4.) Διὰ τοὺς πειρασάκτους ψευδαδέλφους. Ψευδάμαξ, Suid. ὁ ψευδὴς πλοῦτος, itemque Hes. qui tamen prius dixerat esse εἶδος ἀμπέλου, ἡγον ἐἰς ἀναδενδράδα εὐθετον ἀμπέλον, Vitem quæ arbustiva commode fieri potest. [Scribe * Ψευδαμάκευς, q. v. habet Aristoph. Σφ. 326., et vide nott. ad Hes. * Ψευδαπάτης, Orac. Sibyll. 2. p. 264. 267.] Ψευδαπόστολος, ὁ, Falsus apostolus, Fictitius et ementitus apostolus, Qui apostoli nomen mentitur, falso sibi arrogat nomen apostoli: 2 ad Cor. 11, (13.) Οἱ γὰρ τοιοῦτοι, ψευδαπόστολοι. Ψευδατράφαξ, Fictitia et ementita atriplex. Dicunt Atriplicis agrestis genus esse odoris terribili, ab Herbariis Vulvariam appellari. Jocose d. Aristoph. Ἰππ. (630.) Πιθανώτατα δ' ἡ βουλὴ ἡ ἅπασ' ἀκρωμένη, Ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατράφακος πλέα. Ubi Schol. ψευδατράφακος tecte dictum ait pro ψευσμάτων, ap. quem vide quomodo totus iste locus intelligendus sit. [“Kuster. Aristoph. 110. Brunck. 3, 25. Act. Traj. 1. p. 257.” Schæf. Mss.] Ψευδαττικὸς, Falso Atticus, Fictitius Atticus, i. e. Non vere Atticus. Lucian. Solœc. (7.) Καὶ χρᾶσθαι δὲ τινος εἰπόντος, Ψευδαττικὸν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. [“Phryn. Ecl. 22.” Schæf. Mss.] Ψευδαυτόμολος, ὁ, Falsus s. Fictitius transfuga, Qui transfugam se esse mentitur, i. e. Qui simulat se transfugam esse, cum tamen revera sit explorator. Xen. (Ἰππαρχ. 4, 7.) Καὶ ψευδαυτόμολοι ἔστιν ὅτε χρησίμον. [* Ψευδαυτομολέω, unde * Ψευδαυτομολία, Polyæn. 3, 9, 32.]

Ψευδεγγραφή, ἡ, Falsa et ementita inscriptio. Ψευδεγγραφῆς δίκη, SIVE Ψευδέγγραφος δίκη, Lis adversus quæstorem instituta, qui falso nomen debiti inscripserit. Athenis τῶν δημόσια ἐφειλότων τὰ ὀνόματα ἀπεγράφοντο οἱ ταμίαι καὶ ὅσα ἕκαστος ἀφει-

λεν· ἐάν οὖν μὴ ὀφείλοντα ἐγγράψῃ τις, ἢ ὀφείλοντα μὲν ἐγγράψῃ, πλέον δὲ τοῦ ὀφλήματος, οὗτος τῆς ψευδεγγραφῆς ἐκρίνετο, teste Suida, ap. quem legitur et ψευδέγγραφος δίκη, et ψευδεγγραφῆς δίκη, quam ψευδεγγραφὴν vocat etiam ψευδὴ ἐγγραφήν, Falsam inscriptionem: qua sc. quæstor falso inscribit nomen alicujus in debitorum catalogo, aut plus eum debere inscribit quam revera debeat. Harpocr. ψευδεγγραφὴν esse ait nomen δίκης, ἣν εἰσίσιν οἱ γεγραμμένοι ὀφείλιν τῷ δημοσίῳ, ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τοῦ ἐγγράψαντος ἐν τῇ παρὰ τῇ θεῷ κειμένῃ σανίδι, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντες ὀφείλιν τῷ δημοσίῳ: mentionemque fieri nominis hujus in Or. Lycurgi in Aristogit., et Isæi adv. Medontem. Ceterum quæsi-erit aliquis quid inter se differant ψευδοὺς ἐγγραφῆς seu ψευδεγγραφῆς δίκη, et δίκη βουλευσεως: quoniam Lycurgus ea διαφέροντα τίθησιν. Forsan igitur ψευδεγγραφῆς ἐλάγχχανον οἱ μὴ ὀφείλοντες μὲν, ἐγγραφέντες δὲ ψευδῶς: βουλευσεως autem, οἱ πάλοι μὲν ὠφληκότες, ἀποδόντες δὲ, καὶ αὐθις κατ' ἐπιβουλήν ψευδῶς ἐγγραφέντες. Suid. Obiter igitur NOTANDA B Βουλευσεως δίκη hoc loco, quæ intenditur quæstori qui denuo nomen inscripserit ejus qui debitum persolverat. Harpocr. tamen generalius esse ait ὅταν ἐγγεγραμμένος τις ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ δικάζεται τινι ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγεγραφότι: hujusque ἐγκλήματος mentionem fieri a Dem. Or. 1. in Aristog. (p. 778.) Hyperidem vero Or. 1. in Athenogenem, peculiariter vocabulum hoc usurpare ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς τὰ χρήματα. Addit tamen Idem et aliam signif. hujus βουλευσεως, sc. βουλευσεως δίκην intendi dici ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τις τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς, ἐάν τε μὴ: et hujus mentionem fieri in Or. Isæi πρὸς Εὐκλείδην. Quæ ap. Suid. quoque rursum leguntur sua serie in Βουλευσις. Illius autem ψευδεγγραφῆς meminit etiam J. Poll. 8. dicens et ipse ψευδεγγραφῆς δίκην suscep-tam fuisse κατὰ τῶν ὡς ὀφείλοντας τινας ἐνδείξαμένων, εἰ ψευδῶς σεσυκοφανηκότες ἄλῳεν: latius aliquanto extendens quam Suid. et Harpocr. qui eam in quæstorem solum institui solitam innuunt. Ψευδενέδρα, ἢ, Falsæ s. Fictitiæ et simulatæ insidiæ, ad terrendos sc. hostes. Xen. Ἰππαρχ. (5, 8.) Φοβεῖν γε μὴν τοὺς πολεμίους καὶ ψευδενέδρας καὶ ψευδοβοηθείας καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα. Ex Eod. (K. A. 5, 3, 1.) ap. Suid. Ὡς δὲ ἐφοβοῦντο τὴν εἰς Τραπεζοῦντα κατάβασιν, πρηνὴς γάρ ἦν, ψευδενέδραν ἐποιήσαντο. [Ψευδοενέδρα, Polyæn. 3, 9, 32. * Ψευδεπίης, unde] Ψευδεπέω, Falsæ et mendaciæ loquor: ψευδεπίσειεν, Hes. ψευδολογήσειεν. Ψευδεπίγραφος, ὁ, ἢ, Falso inscriptus, Fictitium et ementitum gerens titulum. Apud Plut. legimus et φιλόσοφος ψευδεπίγραφος καὶ ψευδώνυμος pro Eo qui falso gerit titulum et nomen philosophi. [Dionys. H. 2. p. 320, 29. “Virgil. T. 1, p. clxxvii. Heyn.” Schæf. Mss.] Affertur ET ψευδεπιγραφεῖν pro Falso nomine inscribere. Durum alioqui fuerit neutraliter positum pro Inscriptum esse falso nomine et Fictitium gerere titulum. [* Ψευδεπίτροπος, Subditi-tus tutor, Suid. v. Σωσίβιος.] Ψευδεπιχάρμαιος, ὁ, ἢ, Qui falso tribuitur Epicharmo. Athen. (648.) Τὰ δὲ ψευδεπιχάρμαια ταῦτα ὅτι πεποιήκασιν ἄνδρες ἔνδοξοι: sed potius scr. fuerit ψευδεπιχάρμεια.

Ψευδηγόρος, ὁ, ἢ, Qui mendaciæ dicit, Mendax; ψευδολόγος, Hesyech. Utitur et Schol. Theocr. supra in Ψευδος. Ψευδηγορία, ἢ, Ipsa mendaciæ dictio, s. τὸ ψευδηγορεῖν, Mendacium dicere. Alciph. 19. “Ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἦν ποτε ἐκεῖνος εἰς ψευδηγορίαν ὠλισθησεν, [Anna C. 456.] Ψευδηγορέω, Mendacium dico, Mentior, ψευδολογῶ, ψευδοεπῶ s. ψευδεπῶ, ψευδομυθῶ, ψευδοστομῶ. Damascen. 102. Οὐχ, ὡς τινες ψευδηγοροῦσι, πρὸ τῆς ἐκ παρθένου σαρκώσεως ὁ νοῦς ἠνώθη τῷ θεῷ λόγῳ. Aristot. Rhet. 2. e Tragico vel Comico quopiam, Ἄλλ’ εἴπερ ἐστὶν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν Πιθανὸν, νομίζειν χρὴ γε καὶ τοῦναντίον Ἄπιστ’ ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς. [Opp. K. 4, 519. “Matth. ad Gloss. Min. 35.” Schæf. Mss. * Ψευδηγόρημα, Binii Conc. Gen. 2. p. 30.] Ψευδῆρακλῆς, Fictitius s. Ementitus Hercules,

Falso gerens Herculis nomen, Mentiens Herculem specie oris aut habitu. Plut. de Discern. Adul. ab Amico, “Ὡς περ ἐν κωμῳδίᾳ Μενάνδρου ψευδῆρακλῆς πρόεισι ρόπαλον κομίζων οὐ στιβαρὸν οὐδ’ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ χαυνόν τι πλάσμα καὶ διάκενον. [“Ammon. 67.” Schæf. Mss.] Sic Ψευδαλέξανδρος, ET Ψευδαντωνῖνος, ET Ψευδοφίλιππος, ET Ψευδοδαμάσιππος, ET Ψευδονέρων ET Ψευδοκάτων nominatus fuit quispiam ob similitudinem qua unusquisque eorum efficiebat ut is vere esse crederetur, cujus speciem gerebat. [* Ψευδοδιόγενης, Anna C. 277. * Ψευδομάριος, Apian. B. C. 855. 914. * Ψευδαργάβας, Aristoph. A. 91. 99.] Ψευδῆσιόδειος, Qui falso tribuitur Hesiodo, falso creditur esse Hesiodi, Spurius inter Hesioidea, Cic. ad Att. 7, 17. Etsi illud ψευδῆσιόδειον, (ita enim putatur,) observo, Μηδὲ δίκην, præsertim in te, a quo nihil unquam vidi temere fieri.

Ψευδήριον, τὸ, Fictitium et ementitum sepulcrum s. conditorium, Vacuus locus, κενόταφιον, quod et κενήριον ap. Lycophr. [1048. 1181. “Wakef. Ion. 400.” Schæf. Mss.]

Ψευδορῶν, Falso lumine intueri, VV. LL. Ψεύδορκος, sive Ψευδόρκιος, Qui falsum jurat, Perjurus, ἐπιόρκος, Qui juramentum fallit et frangit, ὁ τοὺς ὅρκους s. τὰ ὅρκια ψευδόμενος. Prius [Posterior] affertur ex Herod. 1, [165. “Jacobs. Anim. 244.” Schæf. Mss.] Ψευδορκέω, Falsum juro, Juramentum fallo, ἐπιόρκῶ, Aristoph. [Ἐκκλ. 603. * Ψευδουργός, Plato Soph. 29. p. 249.]

Ψευδυποβολιμαῖος, Falso supposititius, Qui revera supposititius non est, ut qui fingitur simulaturque esse supposititius. Nomen Fabulæ a Crobulo conscriptæ, ap. Athen. [107. 364. Diog. L. Platone p. 191.]

[* Ψευδωμοτέω, i. q. ψευδορκέω, Cyrill. c. Jul. 6, 187. ubi male extat * ψωδοτομεῖν.] Ψευδώνυμος, ὁ, ἢ, Falso nomen gerens, s. nominatus, Fictitio et mentito nomine s. titulo vocatus, ut ψευδωνύμους θεοὺς vocat Maximus ap. Dionys. Areop., Gentilium deos s. dæmonas; falsissime enim eis deorum nomen tributum fuit. Sic ap. Plut. φιλόσοφος ψευδεπίγραφος καὶ ψευδώνυμος, Qui falso gerit titulum et nomen philosophi. Ut autem Maximus, ita Philo etiam ψευδωνύμους θεοὺς vocat Gentilium istos fictitios et ementitos deos: ut V. M. 3. Οἱ τὸν ἀληθῆ Θεὸν καταλιπόντες, τοὺς ψευδωνύμους ἐδημιούργησαν, Falsi nominis deos sibi finxerunt. Et aliquanto post Ψευδώνυμοι δ’ εἰσι, γραφῶν καὶ πλαστῶν τέχναίς δημιουργοῦμενοι, Falsa vocabula obtinentes. Hinc et adv. Ψευδωνύμως: quod vide supra una cum ipso nom. Ψευδώνυμος, T. 2, 1336.

Ψευδής, Qui mendax non est, Verax, etiam Verus vel minime falsus, [“Porson. Med. p. 35.” Schæf. Mss. “Cicuta, Diosc. Notha p. 468.” Boiss. Mss. * Ἀψευδέως, Herod. 9, 57. * Ἀψευδῶς, Schol. Soph. Aj. 645. * Ἀψευδεστάτως, Amphilo-ch. 140.] Ἀψεύδεια, ἢ, Veracitas, etiam Veritas, Suidæ ἀλήθεια. A Plat. tribuitur vero philosopho. At ap. Aristot. de Mundo, Ἡ τῶν ὥρων ἀψεύδεια, pro Statæ et non aberrantes vices, Quæ nunquam fallunt. Ἀψευδέω, Non sum mendax, Non mentior s. fallo verbis, Verax sum, Dem. (459. 1490.) et Xen. K. Π. 5. (2, 4.) ubi ei opp. ἀληθεύειν. [* Φιλαψευδῆς, Amans veri, Philo J. 1, 644.] Φιλοψευδῆς, Mendaciorum amans, Qui mentiri amat, vel fallere verbis. Il. M. (164.) Ζεὺς πάτερ, ἢ ῥά νυ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέρυξο. [“Heyn. Hom. 6, 302.” Schæf. Mss. * Φιλοψεύδεια, Ionice Φιλοψευδίη, Hippocr. 1283, 36.]

Ψευδαλέος, i. q. ψευδῆς, Falsus, Fictitius, Ementitus s. mentitus, Spurius. Nonn. (Jo. 87.) γνωτοὶ ψευδαλέοι, Non germani fratres, s. Fictitii. Affertur ET Ψευδάλιος pro Mendax. Apud Hes. ψευδάλιμον quoque legitur expositum itidem ψευδές. [* Ψευδήμων, Nonn. D. 8, 39. 117.]

[* Ψευδοσύνη, Theod. Prodr. f. 41. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 80.]

[* Ψευδάριον, Schol. Plat. Ruhnck. p. 32. Ἐπὶ τῶν παρὰ τοῖς γεωμέτραις καλουμένων ψευδαρίων.]

[* Ψευδαιολικός, Chæroboscus in Theodos. ap. Bekk. ad Apoll. de Synt. 350.]

Ψύθω etiam pro ψεύδομαι dici ex Hes. cognoscimus, ἐψυθεν afferente pro ἐψεύσατο. UNDE Ψύθος, τὸ, i. q. ψεύδος: quanquam Eust. et alii id Dorico more e ψεύδος factum velint, exemto ε, et δ verso in θ. Itidemque idem Gramm. p. 1562. ex Heraclide tradit ἔθω ab ἔδω deductum esse, Dorum more, οἷ, inquit, καὶ τὸν μαδὸν μασθὸν λέγουσι, καὶ τὸ ψεύδος ψύθος, ἄρα τες τὸ ε. Suidas ψύθος exp. non solum ψεύδος, sed etiam adjective ψευδές, afferens e Callim. (Fr. 184.) καὶ σὺ ψύθος οὐνομὶ ἔχουσα, pro ψευδές. Apud Hes. oxytonus legitur ψυθός, quod et ipse exp. ψεύδος, item et ψίθυρος, Susurro s. Susurrator. E quo ψύθος est VERBUM Ψυθίζω, Susurro, Susurra lingua murmuro; Idem enim ψυθίζομένων affert pro γογγυζόντων. Inde autem VERBALE Ψυθιστής, Susurrator s. Susurro, ψιθυριστής Eidem, quoniam plerumque ejusmodi susurratores s. susurrones mendaci lingua deferunt aliquem. “Ψυθῶ-
“ves, Hes. διάβολοι: qui supra ψιδῶνες.” “Ψύθιον, Eid. ὀλιγοχρόνιον: afferenti et Ψύθιος pro ἀραιά, “ὀλίγη: sed addens et ψιθυρίς.” Præterea vero Eust. E Ψευδὴρὸς per sync. esse FACTUM Ψυδρὸς ait, sicut ψύθος e ψεύδος derivatum idem cum aliis tradit: significat certe Falsus, Fictitius, Ementitus, ut Hes. quoque testatur, ψυδρὰ afferens pro ψευδῇ, et ψυδρὸν itidem pro ψευδές. [“Ψύθος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 80. 166. Callim. 1. p. 510. Lobeck. Aj. p. 363. Ruhnck. Ep. Cr. 215. Toup. Opusc. 2, 230. *Ψυθῆς, Fischer. l. c. Callim. l. c. *Ψύθης, Ruhnck. l. c. Ψύθιος, Casaub. Athen. 1. p. 86. Ψυδρὸς, Musgr. Iph. T. 1309. Ruhnck. l. c. Brunck. ad Poet. Gn. p. 278. Soph. 3, 497. *Ψυδνός, Brunck. ll. cc.” Schæf. Mss.] “Ψίθος, Convitium, VV. LL. perperam pro “ψύθος.” [Schol. Theocr. 1, 1.]

“Ψύδρακες, et Ψυδράκια, dicuntur ἐξανθήματα quædam ἐλκώδη καὶ πυρώδη, sua sponte in summa cute erumpentia, teste J. Poll., qui ea et φλεγμαίνοντα et κόπτοντα dicit epitheticῶς, addens, ut plurimum ea deparci collum et latera, nonnunquam manus et pedum vestigia. Paulus Ægin. esse dicit μικρὰς ὑπερόχας φλυκτῖσιν ὁμοίας: alii Pustulas albidas per summa scatentes: quas ab Hippocrate φλύσεις et φλυζάκια dici, ab aliis medicis φλυκταίνας s. φλυκτίδας. Meminit Diosc. 5, 119. dicens ψυδράκια τὰ ἐν κεφαλῇ, Albidas capitis pustulas, quæ psydracia nominantur.” [Cf. Ψεύδος. “Ad Mær. 398.” Schæf. Mss. *Ψυδρακίω, *Ψυδρακίωτος, unde] “Αψυδρακίωτος, Pustulis illis, quæ ψυδράκια dicuntur, non infestatus, Liber a pustulis illis albis per summa scatentibus, s. Ferventibus illis ulcusculis, quæ per summa erumpunt, non obnoxius. Diosc. (2, 81.) Αψυδρακίωτον τηρεῖ τὸ σῶμα.”

“ΨΗΝ, ηνός, ὁ, dicitur σκωλήκιον ἐν τοῖς ἐρινόις γινόμενον, Vermiculus in caprificis nascens, Aristot. H. A. 5, 32. Idem tradit Theophr. C. Pl. 2, 12. rationem etiam addens cur in caprificis nascentur, quia sc. nequeant πεπαίνειν μηδὲ τελεουργεῖν τὸν καρπὸν. Hosce vermiculos, sc. culices ficarios, ut Gaza vocat, una cum caprifici ramis ficibus appendunt, ut in ficus immaturas ingredientibus, crudum succum earum absumentes, solisque radiis simul aditum aperientes, ipsas maturent: unde Theophr. ibid. dicit, Οἱ ψῆνες οἱ ἐκ τῶν ἐρινῶν τῶν ἐπικρεμαννυμένων γινόμενοι, διοίγουσι τὰ ἐπὶ τῆς σπῆνης: qua de re et supra in Ἀνερίναστος et Ἐρινάζω. Metaphora hinc sumpta ὑπεψηνισμένη dicitur ἡ ἐγκύμων, Fœta, Turgentem habens uterum, ut ficus cui summissi sunt isti culices.” “Υπεψηνισμένη, Gravida, et quidem partui propinqua: translatione sumpta a maturatione ficuum, subeuntibus in illas e caprificis culicibus qui ψῆνες dicuntur. Ita VV. LL. e Suida et Erasmo in Adagiis.” “Affertur vero et simplex Ψηνίζω pro Caprifico, ἐρινάζω, Summissis culicibus ficariis ad maturitatem perduco: vel simplicius Culices ficarios subdo:” [Aristoph. Ἰππ. 423.] “Alias ψηνίζαι, Suida teste, est ξύσαι, Radere: (exponente etiam σοβῆσαι:) procul dubio ab ADJ. Ψηνός, quod Eidem est φάλακρὸς, Calvus: Hesychio ἀραιὸς, ψεδνός, *διάψι-

“λος, Raros habens pilos, Pilis propemodum nudatus: ut sit Reddo ψηνὸν ac depilem, Deglabro, s. “Glabro.” “Ψανός, Eid. ψεδνός.” “Idem verbum “habet obscœnam etiam signif., ut in proverbiali “isto senario, Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, pro “περαίνεται, perciditur. Nam id et Synesius indicat his verbis, in Calvitiei Encomio, Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς συν πρὸς τὴν ἡχὴ τοῦ τριμέτρου συνάρμοσον· οὐ γὰρ ἐγώ γε φθέγγομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα: cum paulo ante dixisset, πασχνητῶν δὲ μειράκιον ταῖς θριξί-
“μαινόμεθα.” [“Ψῆν, Matth. ad Gloss. Min. 37. Koen. ad Greg. Cor. 242. ad Herod. 92. Ψηνίζω, Kuster. Aristoph. 53. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 29 Ψηνός, ad Mær. 422. Wakef. S. Cr. 2, 163. Ion. 616” Schæf. Mss.]

“Ψανισμός, Hes. *ραντιασμός, Nauseatio s. Nau-
“sea.”

“ΨΗΣΣΑ, et Attice Ψῆττα, Piscis e latorum genere,” [Gl. Rhombus.] “Athen. 7. scribit Atticos τὴν βούγλωσσον nominare ψῆτταν. Archestr. tamen inter utramque discrimen facit, cum canit, Εἴτρα λαβεῖν ψῆτταν μεγάλην καὶ τὴν ὑπότρηχυν βούγλωσσον. Idem Archestr. ap. eund. Athen. Ψῆττα τε χονδροφυῆς. Apud Plin. 9, 16. est Psitta, Vado maris excavato condi per hyemes torpedinem psittam soleamque tradunt. Quomodo Aristoteles quoque scribit τὴν ψῆτταν sese καθαμίζειν, H. A. 9, 37. Gaza ibi Passerem interpretari maluit. Meminit Hes. quoque, scribens esse ἰχθύδιον τῶν πλατέων, a quibusdam nominari σανδάλιον, ab aliis βούγλωσσον. Archestr. tamen a buglosso, Plin. a solea diversam facit, ut jam docui.” [“Kuster. Aristoph. 53. 237. Brunck. 1, 12. ad Lucian. 1, 617. Fischer. ad Plat. Symp. 143. Bergler. ad Alciph. 28. ad Timæi Lex. 278.” Schæf. Mss. *Ψηττοειδής, Schn. Lex. *Ψηττόπους, Lucian. V. H. 1, 35. Elberling. Mss. *Ψηττάδιον, Athen. 165.] “Porro “reperitur Ψῆττα et pro ψῆττα, quod Genus est piscium latorum, Passer secundum Gazam: extat “que ea scriptura non ap. Plin. modo, ut supra docui, sed ap. alios etiam.” [Alex. Trall. 7. p. 130.] “Nam ap. Athen. legitur DIMIN. Ψηττάδιον: libro “3. ex Anaxandride, Καὶ ψητταδίοις μετὰ κωβιδαρίων. “ET Ψηττοειδής affertur pro Passeris piscis effigiem “repræsentans.”

ΨΗΦΟΣ, ἡ, Lapillus, Calculus. Apud Diosc. pro Lapillo pretioso, s. Gemma: ubi scribit, Λίθος ἐστὶν ἡ τὰς ψήφους οἱ δακτυλογλύφοι σμύχουσι. Sic et ap. Athen. [514. ubi πολυτελέστατοι ψῆφοι, Gemmæ pretiosissimæ.] Hanc tamen signif. habere existimatur potius Ψηφίς: quamvis alioqui comp. πολυψηφία, ἴδος, ὁ et ἡ, ab utrolibet esse possit. Hes. certe ψηφίδες exp. per ψῆφοι, addens, μικροὶ λίθοι. Sed, ne quis fallatur, ψῆφον generaliter etiam de Quovis lapillo dici, (magis tamen proprie de Eo lapillorum genere qui arenæ permixti sunt,) ostendit aperte h. l. Herod. 3, (12.) p. 104. meæ Ed., ubi describens quantum esset inter Ægyptiorum et Persarum capita discrimen, his verbis utitur, Αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαὶ εἰσὶ ἀσθενέες οὕτω, ὥστε εἰ θέλεις ψηφῶ μόνῃ βαλέειν, διατετρανέεις· αἱ δὲ τῶν Αἰγυπτίων, οὕτω ὥ τι ἰσχυραὶ ὡς μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαρρήξεις: i. e. Sed Persarum capita adeo fragilia sunt ut, si velis ferire, vel solo calculo perforare possis, Ægyptiorum autem, ita firma, ut ea vix ictu lapidis elidas, ut vertit Valla.

Ψῆφος, Scrupus, (ut ap. Fabium, Scævola cum in ludo duodecim scruporum calculum prior promovisset,) Calculus quo luditur. Plut. de Def. Orac. Τῶν δὲ κύβων, ὥσπερ ἐν παιδιᾷ ψήφων, ὑφῆρηται, Ut in calculorum lusu. J. Poll. 9. quo in loco περὶ τῶν ἐν συμποσίοις παιδιῶν agit, Ἐπειδὴ δὲ, inquit, ψῆφοι μὲν εἰσιν οἱ πεσσοί. || Calculus quo in computando utimur. Unde est ψηφίζω pro Computo. || Calculus quo suffragium fertur in comitiis, et Calculus judicialis. Erat autem ψῆφος λευκή, et ψῆφος μέλαινα: et

λευκή quidem i. e. Albus, s. Candidus calculus, dicebatur etiam ἡ σῶζουσα, item ἡ ἐλεοῦσα, et πλήρης: at vero ἡ μέλαινα, i. e. Niger, ἡ ἀναιρούσα, s. καθαιρούσα. Plut. Alcib. et in Apophth. Μήπως ἀγνοήσασα τὴν μέλαιναν ἀντὶ τῆς λευκῆς ἐπενέγκη ψῆφον: Coriol. "Ἦσθ' ἅμα τὴν ψῆφον λαβόντας ἀποθήσασθαι τὴν ὀργήν: De Laude propria quæ Invidia caret, Θιδὲ τὰς ψήφους ἀναλαβεῖν ἐπ' αὐτὸν ὑπέμειναν. Lysias (467.) Τὴν δὲ ψῆφον οὐκ εἰς καδίσκους, ἀλλὰ φανεράν ἐπὶ τὰς τραπέζας ταύτας ἔδει τίθεσθαι, τὴν μὲν καθαιρούσαν, ἐπὶ τὴν ὑστέραν, τὴν δὲ σῶζουσαν, ἐπὶ τὴν προτέραν. Q. tamen l. affert Bud., postquam dixit τὴν καθαιρούσαν ψῆφον esse Sententiam damnatoriam. Fit autem mentio et τῆς τετραρτημένης ψήφου ap. eund. Lys., et ap. Æschin. || Ψῆφος sæpe pro Ipso suffragio s. Ipsa sententia, quoniam calculo ferebatur. Hinc ἴσαι ψήφοι, cum adæquasse sententias judicum significare volebant. Dem. c. Ctes. Καὶ ἴσαι αἱ ψήφοι αὐτῶ ἐγένοντο· εἰ δὲ μὴ μόνον μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν, ἣ ἀπέθανεν. Variis autem verbis hoc nomen jungitur. Dicitur enim ψῆφον φέρειν, s. διαφέρειν, s. ἐπιφέρειν et ψῆφον τίθεσθαι. Præterea ψῆφον προτιθέναι, et ἀναδιδόναι, et ἐπιτρέπειν, atque alia. Dem. Περὶ τοῦτον ψῆφον οἴσετε νῦν ὑμεῖς, Suffragium feretis, Sententiam feretis. Isocr. autem in Or. περὶ Ἀντιδόσεως, composito διαφέρειν usus est, Πρὸς τοὺς μέλλοντας περὶ αὐτοῦ τὴν ψῆφον διοίσειν. Usus fuerat ante eum Eur. et quidem non cum περὶ, sed sequente particula εἰ, Or. (49.) κυρία δ' ἡδ' ἡμέρα, Ἐν ἣ διοίσει ψῆφον Ἀργεῖα πόλις εἰ χρὴ θανεῖν νῶ. Illud autem ψῆφον ἐπιφέρειν itidem pro Sententiam ferre ex Aphthonio citatur: sed hoc compositum propter præp. ἐπὶ, videtur potius damnatoriæ sententiæ convenire. Ex Isocr. affertur et ψῆφον περαίνειν pro Sententiam ferre. Ψῆφον τίθεσθαι (ut dicitur γνώμην τίθεσθαι) ap. Dem. (522.) Τοῦ δικαίαν καὶ εὐορκον θέσθαι τὴν ψῆφον οὗτος αἴτιος ἔσται: (361.) Ψῆφον ἐναντίαν ἔθεντο. At προτιθέναι ψῆφον, s. ἀναδιδόναι, sicut et ἐπιτρέπειν ψῆφον, est Ferendi suffragia potestatem facere, Mittere in suffragia, Permittere iudicibus ut sententiam dicant. Dem. (361.) Τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίους ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ἡμῶν, ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθείσαν. Mittere in consilium iudices, (inquit Bud. Annot. Prior. in Pand.) a Græcis Ἐπιτρέψαι τὴν ψῆφον dicitur, i. e. Calculum permittere: Προθέσθαι ψῆφον, Calculum proponere, Censendi potestatem facere, (quo Dem. utitur,) Ψῆφον ἐπαγαγεῖν. Thuc. (I, 125.) Ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις πᾶσιν, Censere eos iusserunt, et opinari, ut nunc loquimur. Accipit autem hoc Opinari e sermone Gallico: in quo id significatur verbo Opiner. Illud autem ἀναδιδόναι ψῆφον affertur e Plut. Gracchio. At vero ἀποδιδόναι τὰς ψήφους alio sensu ex Ejusd. Romulo, Ταύτας ἂν τις ἀποδοίη τῷ Θησεῖ τὰς ψήφους, In hoc quivis Theseo suffragetur. Sed suspecta hæc interpretatio esse possit. Invenitur etiam vicissim λαμβάνειν ψῆφον s. ψήφους, ut ψήφους λαβεῖν πλεονας, Chrys. Plura suffragia accipere s. obtinere. Dicitur etiam aliquis ἐρχεσθαι ὑπὸ τὴν ψῆφον, Aleam iudicii subire. Dicitur denique et ἀλῶναι ψήφω: ut ἀλῶναι μὴ ψήφω. Vide Ἀλίσκομαι. Aristoph. autem Ἀ. (376.) jocosè dicit ψήφω δακεῖν, pro Damnare suffragio suo, quasi mordendo, (ubi ψήφω in propria etiam signif. accipi potest pro Calculo,) Τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι Οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφω δακεῖν: ubi annotat Schol., eum Athenienses καμφοδεῖν, ὡς φιλοδίκους καὶ πρὸς τὸ καταδικάζειν ἐτοίμους. Erasmus Proverbialibus dictis illud annumeravit, (quod tamen dubito an Proverbiale fuerit,) annotans dici ψήφω δάκνειν, i. e. Suffragio mordere, qui suffragio lædunt aut ulciscuntur hominem. Nullum tamen alium, quam hunc, affert locum. Eidem Proverbiale est et quod supra relatum fuit, Ἰσαι ψήφοι, Æquales calculi. Item, Λευκὴν ψῆφον προσθεῖναι, Album calculum addere, pro Approbare. Vide et Κόννον ψῆφος ap. Eund. Sciendum est porro ψῆφον reddi etiam posse Punctum, ea in signif. qua dicitur Punctum ab Horat. in hoc versu, Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci. ["Ad Charit. 467. 475. Markl. Suppl. 481. Wakef. Ion. 616. Eum. 738. Abresch. Æsch. 2, 106.

A Jacobs. Anth. 6, 328. 7, 209. 9, 291. 434. 10, 242. 416. ad Diod. S. 1, 486. ad Lucian. 1, 263. 415. Toup. Opusc. 1, 579. 2, 243. 302. * Ψ., ὁ, Etym. 595, 7. 666, 17. Schol. ad Eur. p. 59. Matth. Quid proprie, Thom. M. 243. Calculus quo in computando utimur, Bergl. ad Alciph. 188. Suffragium ipsum, Xen. Mem. 1, 1, 18. K. Π. p. 46. Ψ. Ἀθήνας, Stanl. Eum. 738. Ψ. πλήρης, ad Lucian. 1, 723.: φανερά, Wyttenb. Select. 408.: καταδικάζουσα, ad Charit. 234. Ὑπὸ ψ. μῖα, Toup. Opusc. 1, 528. Wyttenb. l. c. Ψ. μῖα, Musgr. Ion. 1223. Ψ. διαφέρειν, Dionys. H. 1, 313. 363. ἐπιφέρειν, Luzac. Exerc. 179. Dionys. H. 2, 639. 3, 1352.: φέρειν, ad Charit. 216. 297. ad Herod. 341. 677. 718. Eur. Or. 49. 1678. Jacobs. Anth. 11, 95. 147. Epigr. adesp. 116. Τὴν ψ. φέρειν, Apollod. 124. Act. Traj. 1. p. 96. ubi docetur dici etiam τ. ψ. διαφέρειν. Ἐκφέρειν τὴν ψ. κατὰ τινα, Argum. Aristoph. Σφ. Ἐπάγειν ψ. τινι, Kuster. V. M. 122. Ψ. ἀποδιδόναι, Dionys. H. 2, 1192.: ἀναδιδόναι, 3, 1352. ad Lucian. 1, 416. Bergler. ad Alciph. 231.: ἔεσθαι, Thom. M. 443. Ὑπὸ ψῆφον εἶναι, 877. Ψήφοι præstigiatorum, Casaub. ad Athen. 46. Locus ubi suffragia dantur, ad Mær. 352. Toup. Opusc. 1, 580. Markl. et Musgr. ad Eur. Iph. T. 969. Ψ. ἴσαι, Stanl. Eum. 756.: μαντικαί, Valek. Phœn. p. 316. Ἡ διὰ τῶν ψ. μαντικὴ, Apollod. 232. Heyn. 690. Πάσαις κρατεῖν, Markl. Suppl. p. 249. Porson. Med. p. 74." Schæf. Mss.]

[* Ψηφοδακέω, Brunck. Aristoph. 3, 72. Schleusn. Cur. Nov. 153." Schæf. Mss.]

Ψηφοδέτης, ὁ, q. d. Calculorum ligator s. colligator. Videtur autem hæc vox ad luserios calculos pertinere. In VV. LL. et quidem in primis etiam, redditur Tessellarius; sine Auctore. [* Ψηφειδής, Theophr. de Lapid. 47. * Ψηφώδης, contracta forma, Hes. v. Λαλάκοις. * Ψηφοθέτης, Gl. Tessellator, Tessellarius: Ψηφοθετέω· Tessello. * Ψηφοθέτημα· Tessellatum.] Ψηφοκλέπτης, ὁ, q. d. Calculorum fur. Pro Præstigiatorum quodam genere, vel Iis qui in calculorum s. latruncolorum lusu latrocinio et peritiis ceteros falleret.

VV. LL. ex Athen. 1. (p. 15.) Vide Ψηφολόγος et Ψηφοποιός. Ψηφολόγος, ὁ, Circulator qui celeritate oculos spectantium fallit, Bud. Intellige autem de celeritate movendi s. versandi calculos. Ab Eod. exp. etiam Calcularius circulator. Vide Suid.: e cuius verbis quidam conjiciunt eund. esse ψηφολόγον qui et ψηφοκλέπτης dicatur. ["Ad Charit. 684. Aristoph. Fr. 253. Casaub. ad Athen. 46." Schæf. Mss.] Legitur ETIAM Ψηφολογικός, i. e. Pertinens ad ψηφολόγους. Apud Greg. Naz. λόγοι ψηφολογικοί, Verba qualia sunt eorum, qui ψηφολόγοι appellantur, Verba circulatoribus calculariis convenientia, Verba circulatoria: Στῆλ. 2. (p. 111. Mont.) Ἐξῆλθε δὲ ὡς νικηφόρος, καὶ πολλὰ σου τῆς ἀλουργίδος καὶ τῶν λόγων καταγελάσας ὡς ψηφολογικῶν καὶ γελοιῶν. Suidas autem ψηφολογικοί cum ψηφολόγοι confundit, si non mentiuntur ejus exempl. At VERB. Ψηφολογεῖν non tantum est Artem illam circulatoriam exercere, sed videtur etiam significare Sternere Mosaico opere et vermiculato, Tobivæ cap. ult. (16.) inquit Bud. [Schleusn. Lex. V. T.: Gl. Tessello, Termino: * Ψηφολόγημα· Pavimentum, Tessellatum: * Ψηφολογητὸν ἔδαφος. Pavimentum: * Ψηφολογία· Tessellatus, Pavimentum. * Ψηφολογεῖον, Aristophanes ap. Suid. et Phot. v. Ὡδε. "T. H. ad Plutum p. 469." Schæf. Mss.] Ψηφοπαίκτης, ὁ, Qui calculis ludit, calculis ludendo fallit; (vix enim ausim interpretari, Qui calculis deludit, i. e. per calculos;) atque ita sequetur signif. proxime præcedentis compositi: sicut nimirum a Suida ψηφολόγοι dicuntur esse οἱ ψηφοπαῖκται. A Bud. Ψηφοπαίκτης redditur Præstigiator calcularius: afferente h. I. Ἀρίστω· ἔλεγε τοὺς διαλεκτικοὺς εὐοκνεῖν τοῖς ψηφοπαῖκταις, οἵτινες χαριέντως παραλογίζονται. Qui locus male intellectus, occasionem hujus interpr. fortassis præbuit, (quæ in VV. LL. habetur,) Impostor, ut qui fallaci ratiocinatione scite ac lepide hominibus imponit. [Seneca Epist. 45. Præstigiatorum acetabula et calculi, in quibus fallacia ipsa delectat: cf. Casaub.

ad Athen. 1, 15. Maneth. 4, 448.] Apud J. Poll. (7, 200.) legitur etiam VERB. Ψηφοπαικτεῖν, quod cum proprie sonet Calculis ludendo fallo, absolute sc. positum, ibi reperitur accusativo junctum, e Lysia, (si modo ejus est Oratio adversus Autoclem,) Ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον. Videtur autem ψηφοπαικτεῖν, ita usurpatum, significare, Illudere ut solent præstigiatores calcularii. [Artemid. 3, 56. "Ad Charit. 683. Bergler. ad Alciph. 321." Schæf. Mss. *Ψηφοπαίξια, Gl. Præstigiæ.] Ψηφοποιός, q. d. Suffragiorum confector, Qui suffragia conficit, Suffragiorum artifex. Soph. Aj. (1135.) p. 64. meæ Ed. Κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιός εὐρέθῃς, ubi vocem ψηφοποιός a cudendis suffragiis factam esse tradit Cam., qui etiam vertit hunc versum ita, Fur enim ipsius sententiarum artifex repertus es. Eust. putat ex hoc versu patere signif. nominis ψηφοκλέπτῃς. Eum vide p. 1601. [* Ψηφοάγος, unde * Ψηφοαγέω, Nicet. Annal. 9, 15.] Ψηφοφόρος, Suffragii lator, s. Suffragiorum, Qui fert suffragium s. sententiam. Ψηφοφορέω, Suffragium fero, Sententiam fero. Lucian. (1, 594. 2, 351. 814.) E Dionys. H. affertur cum accus. personæ pro Suffragio meo creo. Bud. ψηφοφορῶ interpr. etiam Suffragium fero in cadiscum: cujus signif. exemplum desidero. ["Thom. M. 479. Matth. I. c. Timæi Lex. 168. et n." Schæf. Mss. Ψηφοφόρος, Dionys. H. 1, 447. Ψηφοφορέω, 215. 447. 527. 648. 667. Ψηφοφορία, 170. 215. * Ψηφοφόρημα, Theod. Prodr. Eὐχ. in Notit. Mss. 6, 527.] Ψηφοφορία, Suffragii latio, s. Suffragiorum, aut Sententiæ. Quidam ap. Aristot. interpr. Calculare suffragium. In VV. LL. redditur Calculi, in hoc ejus loco, Διὰ ψηφοφορίας τὰς κρίσεις γίνεσθαι, Calculis ferri sententias. Sed reddi etiam potest Judicia exerceri latione suffragiorum, i. e. ferendo suffragia. ["Dionys. H. 3, 1437. Matth. ad Gloss. Min. 36." Schæf. Mss.]

[* Ἀντίψηφος, Plato Alcib. 2. p. 150. Aristæn. 1, 15. * Ἀπόψηφος, Phrynichus Bekkeri p. 9.]

Ἀψηφος, ὁ, ἡ, Suffragio carens. Hoc certe sonare videtur vox, si vocabuli ψήφος et literæ α σπέρησιν significantis vim exprimere velimus. Hes. tamen habet, Ἀψηφον, πολὺ, μέγα, ισχυρόν: sed quin supposititia sit vox hæc Ἀψηφον pro quapiam alia, neminem inficiaturum existimo.

[* Ἐμψηφος, ὁ, ἡ, Hermann. Lex. Prosod. 462.] Ἰσόψηφος, Qui par est in suffragio ferendo, Cujus suffragium s. sententia paris est auctoritatis. Thuc. 3, (79.) Καὶ Βρασίδου παραινούντος, ὡς λέγεται, Ἀλκίδα, ἰσοψήφου δὲ οὐκ ὄντος, Cum ejus sententia paris auctoritatis non esset. Valla tamen οὐκ ἰσόψηφον dici hic putavit Eum qui numero sententiarum esset inferior, s. Qui parem numerum sententiarum non haberet: ut ejus verbis utar, ita reddeutis illum locum, Brasidaeque, ut fertur, Alcidas ad hoc adhortante, sed parem numerum sententiarum non habente. Eod. l. "Ἀμα μὲν γὰρ μαρτυρίῳ ἐχρῶντο, μὴ ἂν τοὺς γε ἰσοψήφους ἄκοντας, εἰ μὴ τι ἡδίκουν οἷς ἐπήγεσαν, ξυστρατεύειν. Hic autem idem Interpres ἰσοψήφους vertit Qui idem haberent auctoritatis; sed nimium late patet hujusmodi interpretatio. In illo prior loco Vallam secutus est Bud., a quo ἰσόψηφοι exp. etiam Eodem jure existentes in suffragiis ferendis, vel in censendo: item Qui totidem sententias tulerunt, vel totidem suffragia. Quin etiam affert ἰσόψηφοι σύμμαχοι, e Thuc. (1, 141.) pro Sociis qui ejusd. sunt auctoritatis, Qui æquis legibus sunt fœderati: ["Dionys. H. 1, 333." Schæf. Mss. * Ἰσοψηφέω, unde] Ἰσοψηφία, ἡ, Par auctoritas s. Idem jus in suffragiis ferendis, Suffragium s. Suffragia paris auctoritatis. Redditur etiam, Par numerus suffragiorum. || Ἰσόψηφοι versus quidam ap. Hom. appellati fuerunt, ut patet e Gell. 14, 6. Id etiam istic scriptum fuit, qui sint ap. Hom. versus ἰσόψηφοι, et quorum ibi nominum reperiatur παρασιχίς: et quis adeo versus sit, qui per singula vocabula singulis syllabis increseat. Existimant autem quidam ἰσοψήφους fuisse vocatos Qui pari quadam gravitate scripti essent: quibus ego non facile assentior. Anthologiæ Epigr. 6. extant carmina quædam, quæ ibi appellantur ἰσόψηφα, et Leonidæ Alexan-

drino tribuuntur. Ubi Brodæus ἰσόψηφα epigrammata vocari scribit Quæ totidem versibus constant, ut sc. illa quaternis. Suspicio autem hujus exp. occasionem dedisse illi hoc distichum, quod ibi inter illa quaternis versibus scripta epigrammata habetur, Εἰς πρὸς ἓνα ψήφουσιν ἰσάζεται, οὐ δύο δοιοῖς. Οὐ γὰρ ἐτι στέργω τὴν δολιχογραφίην: (ubi animadvertendus est usus VOCIS Ψήφοι.) Possent certe epigrammata ἰσόψηφα dici Ea etiam quæ versibus ἰσοψήφους constarent. ["Leisner. de Anagramm. Invent. ad fin., Jacobs. Anth. 7, 146. 151. 8, 266. 9, 92. 10, 55. 11, 327. 336. Æsch. Eum. 744. 798. Stanl. 755. Abresch. Æsch. 2, 105. 110. Dionys. H. 2, 686. 687." Schæf. Mss.]

[* Μονόψηφος, Unius suffragii, Æsch. Suppl. 378.]

Ὅμόψηφος, Cujus idem est suffragium, Cujus eadem est sententia. Sed ap. Herod. ὁμόψηφος, Ann. numeratus in ferenda sententia, Censendi locum obtinens cum aliis: ἰσόψηφος autem Thucydidi, Par in ferenda sententia. Bud. ["Ad Diod. S. 2, 45. Herod. 573." Schæf. Mss. * Ὁμοψηφέω, Joseph. A. J. 17, 11.]

Παμψηφει, Omnium calculis, suffragiis, [Anthol. 2. p. 207. Schol. Aristoph. Ἰππ. 525. Hephæstian. Epimer. 257. Athan. 1, 125. 595.]

Περίψηφος, Calculator, Ratiocinator, ut Suidas "iunuit, scribens, Λογιστὰι, οἱ μεθοδικοί, καὶ περὶ ψήφοι," ["T. H. ad Plut. p. 72." Schæf. Mss. "Qui nimis exiliter omnia ad calculos revocat, Suid. v. Φειδωλός." Schleusn. Mss. Chrys. Serm. 85. T. 6. p. 813. 815.]

Πολύψηφος, Qui multa æquat suffragia, propter dignitatem, Bud. ap. Lucian. (1, 855.) Ὁ πολυψηφὸς ἐν παιδείᾳ σύ γε, καὶ μάλιστα ὅσῃ τὴν λευκὴν αἰὶ καὶ σώζουσιν φέρεται. Quæ interpr. magis mihi placet quam ea, qua πολύψηφος dicitur esse Qui multos calculos mittit et suffragia, et quidem ap. eund. Lucian., sed non allato loco. Existimo autem esse illum ipsum quem hic legis. ["Jacobs. Anth. 8, 269." Schæf. Mss. Schol. Callim. H. in J. 26. ποταμοί.] AT VERO Πολυψηφία ab Eod. exp. ap. Thuc., Multitudo suffragia ferentium, et censentium, (3, 10.) Ἀδύνατοι ὄντες, καθ' ἐν γενόμενοι, διὰ πολυψηφίαν, ἀμύνασθαι, οἱ ξύμμαχοι ἐδουλώθησαν.

Σύμψηφος, Cujus idem est suffragium, Cujus eadem est sententia. Quæ interpr. data fuit et nomini ψήφος: verum affertur et alia hujus vocab. interpretatio: at σύμψηφος passim signif. istam habet. Redditur etiam Astipulator, Suffragator. Jungitur autem dativo personæ; interdum dativo personæ simul et gen. rei: ut ap. Plat. de Rep. Σύμψηφός σοι εἰμι τούτου τοῦ νόμου. Ex Eod. sine casu, Συμψήφους λαμβάνω, Accipio eos astipulatores, i. e. Habeo eos astipulatores. Quod nihil aliud est quam Mili astipulantur. ["Phryn. Ecl. p. 4." Schæf. Mss.]

Υπόψηφος, Synes. 94. "Thom. M. 877. * Υπόψηφος, ibid." Schæf. Mss. Sozom. H. E. 2, 20. p. 70. Socr. H. E. 5. p. 5. Herodian. Epim. 140.]

Ψήφινος, ὁ, ἡ, Qui calculis constat, Qui est e calculis, s. Factus e calculis. Hoc enim puto istud adjectivum significare, ubicunque reperitur, respiciendo ad alia quamplurima in ἴνους ἴτιδὲ desinentia. At VV. LL. interpr. Sapiens: manavitque jam inde a primis Lexx. hæc interpr.: quam ego ut mitior, ita etiam aliis mirandam relinquo. Nisi forte suspicandum sit ψήφινον appellatum fuisse Sapientem, quod suffragium ferre, sit vel certe esse debeat sapientis: ut ψήφινος intelligatur Qui de multis rebus ferre solet suffragium. Quæ tamen a me joco potius quam serio dicta existimari velim. Si enim ingenue quod sentio dicendum est, crediderim potius ψήφινος errore quopiam irrepsisse in locum alius vocabuli, quo Sapiens significabatur.

[* Ψηφίον, Gl. * λιθαρίδιον, Gemma, Calculus, Aqu. Amos. 9, 9. Locus ad deliberandum aptus, Evagr. H. E. 1, 18. "Toup. Opusc. 1, 580. * Ψηφεῖον, ibid." Schæf. Mss.]

Ψηφίζω, q. d. Calculo: si e Gallico nostro Calculer, fingere liceat Latinum Calculare: quod Gal-

licum tamen ex illo Latino manasse credibilis est, verum recentioribus tantum, aut saltem nonnullis eorum usitato. Vegetius quidem certe eo usus esse fertur; sed videndum an in illa signif. Apud Martialem autem ejus verbale Calculator extat: Calculos subduco, Calculis computo: et generaliter Computo, Supputo. Epigr. p. 184. meæ Ed. Ζῆ δ' ἡ ψήφος νῦν τοῦ ψηφίζοντος ἐταίρη. Lucilius in ead. p. Ψηφίζων δ' ἀνέκειτο πόσον δώσει διεγερθεὶς Ἱητροῖς μισθοῦ, καὶ τί νοσῶν δαπανᾷ, Supputans quantum mercedis daturus esset medicis, ubi convaluisset. In pag. proxime illam præcedente, sine adjectione usus est Antiphanes, (sicut in illo primo exemplo usurpari vides,) Ψηφίζει κακὸ δαίμων, ubi subaudiendum esse videtur τοὺς τόκους, (vel tale quid,) Supputas usuras, tuas, i. e. quæ tibi debentur, Subducis rationem tuarum usurarum. Subjungit enim, ὁ δὲ χρόνος, ὡς τόκον, οὕτω καὶ πολὺν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενον. In Apoc. Joannis (13, 18.) legimus, ψηφίζειν τὸν ἀριθμόν: ap. Luc. 14, (28.) ψηφίζειν τὴν δαπάνην, Computare sumtus qui in rem aliquam faciendi sunt. Aristoph. Σφ. (656.) Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, ubi Schol. annotat solitos veteres λογίζεσθαι ψήφοις: unde esse ψηφίζειν. Quibus addit, νῦν δὲ καὶ ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις: πρὸς δὲ παίζει. Intellige autem illud νῦν de eo, quod ibi fit ap. Aristoph. Simulque ΝΟΤΑ Ψῆφοι δικαστικαὶ uno in loco, et Ψῆφοι sine adjectione in altero positum.

Ψηφίζω pro ψηφίζομαι, Decerno, Statuo. Apud Soph. (Aj. 449.) p. 27. meæ Ed., dicit Ajax, Κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε Δίκην κατ' ἄλλον φωτὸς ὧδ' ἐψηφισαν, ubi Schol. annotat esse pro ἐψηφίσαντο. Cam. interpr. Haud unquam jus in alium mortalem hic statuerent. Alii, (satis audacter δίκην interpretantes Sententiam,) reddunt, Nunquam sententiam adversus alium virum pronuntiassent. I. e. Sententia, quam adversus me pronuntiarunt, ultima eorum sententia fuisset, i. e. nunquam ullam aliam pronuntiassent. Sed ὧδε fortassis est potius Sic, Hoc modo, quam Hic. Apud Herodian. quoque observatione dignus est usus hujus activæ vocis pro passiva: 2, (5, 10.) Καὶ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν ἐγὼ καὶ οἱ λοιποὶ πάντες ψηφίζομέν σοι δίδόντες, Summam tibi potestatem decernimus, Polit. Sed suspectus hic locus esse possit, cum non alii solum scriptores, sed et hic ipse vocem passivam alibi usurpet, et quidem cum similem etiam signif. habentibus accusativis: (3, 9, 22.) Ἡ δὲ σύγκλητος πάσας τε τιμὰς ἐψηφίσατο αὐτῷ, καὶ προσηγορίας ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῶν κεχειρωμένων, ubi Polit. reddidit itidem verbo Decernere. HINC Ψηφιστής, ὁ, Calculator, (quo uti Martialem dictum est,) Computator. Supputator. [* Ψηφιστικός, Just. Mart. Dial. 323, 15. * Ψηφιστός, unde] Ἀψηφιστος autem vide post Ψηφίζομαι.

Ψηφίζομαι, Calculo meo s. Suffragio aliquid statuo, aut decerno. Aut etiam simpliciter Decerno, Scisco. Interdum cum accus., interdum cum infin. Thuc. 1. Ἐψηφίσαντο ἃ ἐκέλευε, Decreverunt quæ jubebat; vel potius, quæ suadebat, vel quæ facienda esse monebat; aut, ad quæ facienda hortabatur. Quidam interpr. In ejus sententiam decretum fecerunt. Plut. Sulla, Ἀπραξίας δὲ διὰ ταῦτα τῶν ὑπᾶτων ψηφισαμένων, Cum propter hæc consules justitium decrevisset: Popl. Οἷς δεινὸν ἦν ἐφόδια φονγῆς ψηφίσασθαι. Et ψηφίζεσθαι πολιτείαν τινί, Decernere alicui jus civitatis, Decreto jus civitatis illi dare s. douare. Et ψηφίσασθαι τὸν πόλεμον, Decernere bellum. Quidam interpr. etiam, Suffragia dare de bello movendo. Huic simile est ap. Plut. Pericle, Ψηφίζεται τὸν εἰς Σάμον πλοῦν. E Plat. Apol. (20.) Ἦναντιούμην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, καὶ ἐναντία ἐψηφισάμην. Cum infin. autem, Dem. (1208.) Ὡς ἀκούοντες ὑμεῖς ἐψηφίσασθε, τὰς τε ναῦς καθέλκειν τοὺς τριηράρχους, καὶ τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς δημάρχους καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν, Quibus auditis, scivistis ut trierarchi naves deducerent, et senatores cum demarchis nautas crearent, etc. Bud. Apud Appian. B. C. 4. Ἐψηφίσαντο εἶναι

πολεμίου, Decreto hostes esse declararunt. E Xen. (K. Π. 2, 2, 12.) Ψηφίζεσθαι ὥστε μὴ ἴσων ἕκαστον τυγχάνειν, Decernere ne singuli sint eodem jure. Affertur vero et præp. περί junctum, item præpositioni πρὸς: e Dem. Ψηφίζομαι περί τοῦ χρόνου τοῖς νομοθέταις, Decretum fero legumlatoribus, Tempus constituo legumlatoribus. Ex Eod. Ψηφίζομαι πρὸς σε, Decretum fero adversus te. At vero Ψηφίζομαι πρὸς τὸ τῆς πόλεως ἀζήωμα, ap. Eund. Pro urbis dignitate decerno.

Ψηφίζεσθαι dicitur etiam judex, cum fert sententiam. Aristoph. Σφ. (755.) Ψηφίζομένων ὁ τελευταῖος, Sententiam ferentium ultimus. Dem. c. Olymp. Ψηφισαμένων δὴ ταῦτα τῶν δικαστῶν, Cum hæc censuissent judices, Bud. Comm. 161. In alio autem ejusd. Operis loco, ex eod. Oratore affert, Οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιώ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, pro Adjudicare mihi quod intendi.

Ψηφίζεσθαι cum dat. personæ, pro σύμψηφον εἶναι, Suffragari, Astipulari, Ejusd. sententiæ esse, e Philostr. Her.: Chrys. in c. 4. Ep. ad Rom. Τὸν Δαβίδ εἰσάγων αὐτῇ ψηφίζομενον, Ab ea pronuntiantem, Bud. Idem Chrys. Καὶ τὸν Δαβίδ εἰσάγει ψηφίζομενον τοῖς εἰρημένοις. Ex Ejusd. Opusculo περί Ἱερωσύνης affertur, Ψηφίσασθαι τοῖς κατηγοροῖς, Sententiam ferre pro accusatoribus, Suffragari accusatoribus.

Ψηφίζεσθαι pro καταψηφίζεσθαι, Condemnare e Bud. affertur in VV. LL., sed sive Bud. sive alius hujus interpr. sit auctor, eam aliquo exemplo confirmari mihi postulem.

Ψηφίζεσθαι, Calculum in urnam mittere. Bud. e Xen. Ἑλλ. (2, 3, 19.) Γνοὺς ὁ Κριτίας ὅτι εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀποφεύγοιτο.

PARTIC. autem Ἐψηφισμένος ET Ψηφισθεὶς, pass. signif. posita sequuntur illam signif. cui primus locus datus fuit; nam ut ψηφίζομαι dixi esse Decerno, ita Ἐψηφισμένος s. Ψηφισθεὶς est Decretus. Isocr. Τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ψηφισθέντα, Quæ de pace sunt decreta. Appian. B. C. 5. Ὁ δὲ Καῖσαρ ἔπεμπε Λέπιδον ἐπὶ τὴν ἐψηφισμένην αὐτῷ Λιβύην, In Libyam quæ decreta illi erat, sive decreto attributa, aut assignata. Sed ἐψηφισμένος activa etiam signif. positum inveniri existimo pro ψηφισάμενος: quod nequaquam de altero illo participio ψηφισθεὶς dicere ausim.

[“ Ψηφίζω, Luzac. Exerc. 184. Jacobs. Anim. 233. Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. it. Ernest. ibid. Valck. p. 239. Toup. Opusc. 2, 302. ad Lucian. 1, 415. ad Herod. 646. 718. Act., Lobeck. Aj. p. 235. Med., Heind. ad Plat. Gorg. 17. Act. et med., Kuster. V. M. 115. Ψηφίζω eis, Fischer. ad Palæph. 198. Ψηφίζομαι, cum infin., Thom. M. 164. ad Diod. S. 1, 529. 2, 309.: cum dat., Boiss. Philostr. 586.” Schæf. Mss.]

Ψήφισμα, τὸ, (Psephisma, ap. Cic. et Plin. Juniores,) Decretum, Scitum, Plebiscitum, Rogatio a populo scita; aut etiam Rogatio sine adjectione. Apud Dem. ψηφίσματα et νόμοι simul ponuntur, pro Cor. Τοῖς ἐμοῖς ψηφίσμασι καὶ νόμοις καὶ πρεσβείαις ἅπαντα διώκεται. Sic ap. Eund. κατὰ νόμον et κατὰ ψήφισμα simul habentur, c. Timocr. (712.) Καὶ εἰ τινι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ προστετμήται κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα δεσμοῦ, ἢ τὸ λοιπὸν προστιμηθῇ, εἶναι αὐτῷ ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, Quod si quis eorum, qui reliqua aut æs alienum quovis modo contraxerunt, aut pecuniæ damnati sunt, aut legis sanctione, aut plebiscito, nexu multatus est, etc. Ita Bud., qui ap. Eund., Γράφω ψήφισμα βουλευῶν, vertit, Cum essem tum senator, rogationem tuli. Sic ap. Eund. pro Cor. Καὶ σὺ δεῖξον, Αἰσχίνη, ποῖον ἐγὼ γράφας ψήφισμα, αἰτιὸς εἶμι τοῦ πολέμου. Idem τὰ δόξαντα vocat ea, de quibus γράφεται τὸ ψήφισμα. Ita enim Olynth. 3. (p. 32.) Ψήφισμα οὐδενὸς ἐστὶν ἄξιον, ἂν μὴ προσγένηται τὸ ποιεῖν ἐθέλιν τὰ γε δόξαντα προθύμως ὑμᾶς. Dicitur etiam ψήφισμα sequente περὶ cum gen. rei, ut in ead. Or. Οὐδ' ἐστὶν οὔτε μείζον οὐτ' ἑλαττον ψήφισμα οὐδὲν, Αἰσχίνη, περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει. Apud Dem. autem cum eadem præp. habente

gen. personæ, Προύλεγον τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελούσι μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον, Si plebiscitum, quod de Megarensibus tulerant, abrogarent. Ex Eod. affertur et ψήφισμα Μεγαρέων pro τὸ περὶ Μεγαρέων. Quod si quis qualia fuerint ψηφίσματα nosse cupit, multa illi Demosthenes suppedabit. || Ψήφισμα diis etiam tribuitur, et deabus, ut si dicas Deorum decretum, s. Dearum. Empedocles ap. Plut. de Exilio, "Ἔστι τι ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιόν. Cum verum, aperte mendosum, hoc modo restitui posse arbitror, (donec aptior aliqua emendatio inveniat,)" Ἔστιν ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιόν. Aristoph. Σφ. (378.) ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν Τὰ ταῖν θεῶν ψηφίσματα, pro μυστήρια, ut vult Schol. ["Kuster. V. M. 117. 119. ad Corn. Nep. 115. ad Il. Γ. 206. Valck. Diatr. 293. Athen. 1. p. 6. Ψ. et νόμος, Heind. ad Plat. Theæt. 389. Ψ. νικᾶν, Kubn. ad Paus. 55. * Ψηφισματογράφος, Argum. Aristoph. Σφ. et p. 188. Br." Schæf. Mss. * Ψηφισματοπώλης, Aristoph. "Ορν. 1038.] Ψηφισματώδης, [e * ψηφισματοειδής,] Ad decretum pertinens, Decreto similis, si spectentur aliorum quorundam signifi. hanc terminationem habentium. Sed ap. Aristot. Eth. 5, 7. "Ἐτι ὅσα ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα νομοθετοῦσιν οἷον, τὸ θύειν Βρασιδᾶ, καὶ τὰ ψηφισματώδη, redditur ψηφισματώδη: Quæcunque a populo scita et decreta sunt, s. Quæ publicis decretis sancta sunt.

Hinc est etiam nomen COMP. Ἀψήφιστος, ὁ, ἡ, si quidem accipiat pro Eo qui non tulit suffragium s. sententiam. A ψηφίζεσθαι quidem certe passivam signif. habente pro Computari, sonaret ἀψήφιστος, Non computatus. Verum ap. Suid. in Ψῆφος legitur τὸ ἀψήφιστον, cui neutra harum signif. convenit. Prior autem illa est e VV. LL., quæ nullum ejus exemplum afferunt. Sed addunt, pro illo ἀψήφιστος extare ap. Polyb. ἀψηφόρητος: pro quo corrupte ap. eum legi ἀψηφόρητος. Sed nec istud ἀψηφόρητος, quod illa reponunt, corruptione, ut ita loquar, carere potest, cum dicatur ψηφοφορεῖν, non ψηφορεῖν: itidemque ψηφοφορεῖσθαι, non ψηφορεῖσθαι: e quo necesse est DICI Ἀψηφοφόρητος, non Ἀψηφόρητος. Quin autem ἀψηφοφόρητος, (hoc enim utpote supra omisum, hic exponendum est,) significet, Qui suffragium non tulit, s. sententiam, minime dubium est. Nisi malis, Qui nondum suffragium tulit. Polyb. (6, 14, 7.) Κὰν ἔτι μία λείπηται φυλὴ τῶν ἐπικυρουσῶν τὴν κρίσιν ἀψηφοφόρητος, Quæ nondum suffragium tulerit. ["Ἀψήφιστος, Toup. Opusc. 1, 579." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 752.]

Ἀναψηφίζω, Iterum fero suffragia, Bud. addens, ἀναψηφίσασθαι, ut ἀποψηφίσασθαι, esse interdum Abrogare. Dion Historicus 39. p. 68. Ed. patris mei, Τῶν δὲ δημάρχων τοὺς τε καταλόγους διαλύσαι καὶ τὰς στρατιάς αὐτῶν ἀναψηφίσαι ἐπιχειροῦντων, Edicto abrogare, ut quidam exp. ["Valck. Diatr. 215." Schæf. Mss.] HINC est Ἀναψήφισις, i. e. Suffragiorum iteratio, latio iterata; Abrogatio, Bud. In VV. LL. Ἀναψηφίζω exp. A suffragio revoco, Rogo iterum sententias: et Ἀναψήφισις, Revocatio a suffragio; sed absque ullo exemplo. [* Προαναψηφίζομαι, Josephi. A. J. 18, 8, 2. * Ἀντιψηφίζομαι, Gl. Refragor.]

Ἀποψηφίζομαι, Suffragio meo absolvo, s. Sententia mea, aut Decreto meo, aut simpliciter Absolvo. Plato Apol. (23.) Δέησομαι ὑμῶν ἀποψηφίσασθαι, Demosth. Ἀπεψηφίσασθέ μου, Decreto vestro me absolvistis. Apud Eund., sicut et ap. alios, opp. ἀποψηφίζομαι et καταψηφίζομαι: veluti hoc in loco (507.) "Ἄν μὲν τοίνυν καταψηφίσθητε, ὥσπερ ἡμεῖς κελεύομεν, κ. τ. λ. paulo post, Ἐὰν δὲ ἀποψηφίσθητε, κ. τ. λ. Dicitur etiam ἀποψηφίζομαι σου θάνατον, ut καταψηφίζομαι. Antiphon, Ὑμῶν δ' ἕκαστον χρὴ νομίζειν, τὸν Λεωκράτους καταψηφιζόμενον θάνατον, τῆς πατρίδος καὶ ἀνδρῶν καὶ παιδῶν καταψηφίζεσθαι, i. e., mutata orationis structura, Qui mortis reum absolverit. Quin etiam junctum accusativo rei pro Absolvere ponitur; nam ἀποψηφίζεσθαι τὴν γραφὴν exp. etiam Absolvere reum. Pertinet tamen potius hoc loquendi genus ad eum verbi ἀποψηφίζομαι usum, de quo in proxime sequente temmate disseram. || Suf-

fragio meo antiquo s. aboleo: ἀποψηφίζεσθαι τὸν νόμον, inquit Bud., est Antiquare legem, i. e. Dissuadere. Sed unde accus. sumserit Bud. nescio, cum nullus casus ibi addatur, in Aristotelico sc. loco, At vero pag. præc. attulerat tam hoc verbum quam alterum ei oppositum, cum gen. Habetur enim ibi e Dem. (506.) Ἄλλ' ἀναμνησθέντες τῶν καιρῶν; παρ' οὗς εὖ πεπονθότες εὖ πεποιήκατε τοὺς εὐρομένους, καταψηφίσασθε τοῦ νόμου. Cui loco subjungit hunc Aristotelicum cum eadem constr. Ὡστε δικαιότερον ἂν δι' ἐκείνα τούτων ἀπεψηφίσαντο, ἢ διὰ τὰ αὐτὰ ἐκείνων καταψηφίσαντο. Invenitur alioqui et cum accus.: ut ἀποψηφίζεσθαι τὴν γραφὴν, quod vertit Antiquare criminationem, Absolvere reum. Æschin. (86.) Θαυμάζω δ' ἐγὼγε ὑμῶν, Ἀθηναῖοι, καὶ ζητῶ πυθέσθαι πρὸς τί ἀποβλέποντες ἀποψηφίζεσθε τὴν γραφὴν. Vide Καταψηφίζομαι. || Ἀποψηφίζομαι vicinam præcedenti significationem habet et cum accus. personæ, cum sc. dicitur ἀποψηφίζεσθαι τὸν ἄρχοντα pro Magistratum s. Imperium ei abrogare. Plut. Dione

B Ἀκόντες οἱ Συρακούσιοι πάλιν ἀπεψηφίσαντο τὸν Ἡρακλείδην. Alioqui ἀποψηφίζεσθαι τὸν μετιόντα τὴν ἀρχὴν est etiam Repellere aliquem a magistratu quem petit. Intellige autem, Repellere in dando suffragio. Bud. interpr. Candidatum repellere et præterire. Plut. Coriol. (15.) Οὐτὼ δὲ φρονήσαντες πολλοὶ ἀπεψηφίσαντο τὸν Μάρκιον, καὶ ἀνηγορεύσαντες ἕτεροι. Huc pertinet ἀπεψηφίσαντό μου ap. Dem. pro Ex albo eraserunt, quod ληξιαρχικὸν vocatur. Huc pertinet et PARTIC. Ἀπεψηφισμένοι pro his qui jam non sunt in albo centuriæ suæ, quos Romani Ærarios appellabant. Vide Bud. 167. || Ἀποψηφίζομαι junctum infinitivo Idem reddit Censeo aliquid non faciendum. Xen. Ἑλλ. 7, (3, 2.) "Ὅτε γὰρ ὕψος ἐδίδοδο ἐν τῇ πόλει εἰ δοκοῖη ἀφίστασθαι, μετ' ὀλίγων ἀποψηφίσασθαι ἔφη, Cum in suffragium populus Sicyonius mitteretur an placeret a societate Lacedæmoniorum discedendum, id se cum paucis non faciendum censuisse dixit. Quo tamen in loco non additur infin., sed subaudiendus videri possit. Additur certe in hoc ejusd. Scriptoris loco, (ibid. 4, 33.) Πρῶτοι δὲ Μαντινεῖς ἀπεψηφίσαντο τοῖς ἱεροῖς χρήμασι μὴ χρῆσθαι, Et isto Demosthenico (396.) Καὶ τὴν μὲν γραφεῖσαν ἐπιστολὴν ὑπ' ἐμοῦ ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν. In quorum locorum utroque observa etiam negativam particulam infinitivo præfixam. Sed et hoc animadvertit, cum addatur hic infin., ἀποψηφίζομαι non posse reddi Censeo non faciendum: (quæ interpr. ideo convenit priori illi Xenophontis loco, quod nullus adjectus sit infin., sed potius relictus subaudiendus. Perinde enim est ac si diceretur, ἀποψηφίσασθαι μὴ ποιεῖν τοῦτο, Censuisse id non esse faciendum:) sed potius debere simpliciter reddi Censeo, et πέμπειν per gerundium itidem: hoc modo, Censuerunt non esse mittendum, vel potius non esse mittendam. Aut etiam, Non debere mitti. Sic in præcedente, Ἀπεψηφίσαντο μὴ χρῆσθαι, Censuerunt non esse utendum. Idem ἀποψηφίζομαι junctum itidem particulæ negativæ, sed præcedente ὥς, nec sequente infin., sed indicativo, vertit Pronuntio, ap. Aristot. Probl. s. 28. "Ἐτι δὲ ἕκαστος ἡμῶν μᾶλλον ἂν προέλοιτο τοῦ ἀδικοῦντος ἀποψηφίσασθαι ὥς οὐκ ἵδκεῖ, ἢ τοῦ μὴ ἀδικοῦντος καταψηφίσασθαι ὥς ἀδikeῖ. Sed non satis convenire interpr. illa videtur, cum non jungatur infinitivo hoc verbum, sed genitivo. Dixerim igitur potius ἀποψηφίσασθαι esse Absolvere, et καταψηφίσασθαι Condemnare, ut ὥς οὐκ ἵδκεῖ dicatur sit quasi ὥς οὐκ ἀδικοῦντος, itidemque ὥς ἀδikeῖ, quasi ὥς ἀδικοῦντος, i. e. ut eam constr. verbo isti datum esse dicamus, quam haberet, si sequerentur illi participii genitivi. Aut certe, si quis hoc non admittat, censuerim ἀποψηφίσασθαι resolvendum esse in participium cum infin. λέγειν, sive alio quopiam, ut τὸν ἀδικοῦντος ἀποψηφίσασθαι ὥς οὐκ ἀδikeῖ, perinde sit ac si dictum esset τοῦ ἀδικοῦντος ἀποψηφιζόμενον λέγειν ὥς οὐκ ἀδikeῖ. At si reddatur simpliciter Pronuntiare, non video quæ ratio hujus interpr. iniri possit. || Ἀποψηφίζομαι habet et alium præterea usum, quem vide in verbali Ἀποψήφισις, quod proxime sequitur. ["Toup. Opusc. 2, 63. Valck. ad Xen. Mem. 239

Dionys. H. 3, 1462.: τινός, Demosth. 1382." Schæf. Mss.]. Ἀποψήφισις, ἡ, sequendo illam primam signif. quæ data fuit verbo ἀποψηφίζομαι, est Absolutio, Actio ipsa absolvendi reum. Fortassis autem et alias signif. alicubi habet, sicut ipsum verbum alios præterea usus habet. Sed peculiaris etiam quædam signif. data fuit huic verbali ἀποψήφισις: de qua ita Bud. ἀποψηφίζεσθαι, inquit, significat etiam ἐν τῇ διαψηφίσει ἀποδοκιμάζειν et ἀδόκιμον κρίνειν: ut si quis ξενίας κρινόμενος, Peregrinitatis arcessitus, quod diceretur εἰς τὸ ληξιαρχικὸν παρεγγραφῆναι, h. e. In tabulas tribus suæ obrepsisse, iudicium sententia damnatur. Id enim iudicium ἀποψήφισις dicitur, quasi E tribu motio et ejectio. Vide plura ap. Eund. 166. 167. [Dem. 1300, 13.]

Διαψηφίζομαι, Calculum fero aliqua de re, Sententiam dico, Ostendo quæ sit mea sententia, calculo in hydriam s. sitellam coniecto. Plato de LL. 11. de denuntiatione testimonii loquens, Ἐὰν δὲ τίς τινα διακάζοντα ἀναστήσῃται μάρτυρα, μαρτυρήσας μὴ διαψηφίζεσθω περὶ ταύτης τῆς δίκης. Quæ Bud. ita vertit, Si quis quenquam iudicium excitet ad dicendum testimonium, et ille exurgens testificetur, postea non sedeat inter iudices, et calculum eadem de re non ferat, sententiam ne dicat, i. e. μὴ διαδικαζέτω. Idem annotat, διαψηφίζεσθαι videri eo differre a διαχειροτανεῖν, quod διαχειροτονεῖν esset Sciscere per manuum sublationem: at διαψηφίζεσθαι, Sciscere calculis in hydriam s. sitellam coniectis. Dem. (1301.) usus est hac voce, Ἡρξάμεθα δὲ διαψηφίζεσθαι δέλης ὀψίας. ["Ad Charit. 483." Schæf. Mss. *Διαψηφισμός, Athen. 218.] Διαψήφισις, ἡ, Sententiæ s. Sententiarum dictio, Suffragiorum disquisitio et latio, aut etiam Suffragiorum latio sigillatim facta, quasi ἡ καθ' ἓνα ψηφοφορία, Bud. a quo redditur et simpliciter Disquisitio. Lys. (405.) Οὗτος δὲ ὠμολόγησεν ἀδίκως συλλαβεῖν ὥστε ῥαδίαν ἡμῖν τὴν διαψήφισιν περὶ ἐαυτοῦ πεποιήκει: Quare facilem vobis sententiæ de se ferendæ rationem ille reliquit. Plato de LL. 9. Τὴν διαψήφισιν δὲ ἡμέτερον ἔργον νομοθετεῖν ἔστω δὴ φανερά μὲν ἡ ψῆφος τιθεμένη πρὸ τούτου δὲ, κατὰ τὸ στόμα τοῦ δικάζοντός τε καὶ φεύγοντος, ὁ δικαστὴς ἐξῆς ἡμῖν ἐγγύτατα κατὰ πρέσβυν ἰδέσθω. Et διαψήφισιν δίδοναι, Ad disquisitionem vocare. Διαψήφισις proprie dicta existimatur ἡ ἐξέτασις τῶν πολιτῶν κατὰ δῆμους γινομένη, Recognitio recensioque civium populatim tributimque citatorum: ob id instituta, ut obreptitii cives ac falso in civitatem ascripti, tribu et populo monerentur. Dem. Πρῶτον μὲν οὖν, ὃν τρόπον ἐν τοῖς δημότοις συνέβη τὴν διαψήφισιν γενέσθαι, φράσω πρὸς ὑμᾶς. Vide Bud. 165. nec non J. Poll., ap. quem et plur. διαψηφίσεις habetur. ["Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Lucian. 1, 416. ad Herod. 493. *Διαψηφιστής, Coray Theophr. 302." Schæf. Mss. Basil. Ep. 215. T. 3. p. 323. *Διαψήφιστος, Aristot. Rhet. ad Alex. c. 3. ἀρχαὶ διαψήφιστοι, Magistratus sortibus electi." Seager. Mss.]

[*Ἐμψηφίζω, Hes. Ἐμψηφίσαι ὅταν δαειστὴς ἀποδίδοντας χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ εἰς ὄφλημα.] Ἐπιψηφίζω, In suffragium mitto, Ad suffragium ferendum voco, Rogo sententias. Thuc. 8, (15.) Εὐθὺς ἔλυσαν τὰς ἐπικειμένας ζημίας τῷ εἰπόντι ἡ ἐπιψηφίσαντι. Ubi quemadmodum conjungit εἰπόντι et ἐπιψηφίσαντι, sic 2, (24.) εἶπη et ἐπιψηφίσῃ: ita scribens, Ἦν δὲ τις εἶπη ἡ ἐπιψηφίσῃ κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα εἰς ἄλλο τι. Ubi observa etiam infin.: quem et illo in priore loco subaudire possumus, vel potius debemus, cum eadem de re utrobique agatur, ut videbis conferendo duos hosce locos inter se: quorum unus habetur in fine pag. 56. meæ Ed.: alter, p. 268. circa med. Idem 1, (87.) Τοιαῦτα λέξας ἐπεψήφισεν αὐτὸς ἔφορος ὢν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Hic autem ephorus, Sthenelaidas nomine, qui nunc dicitur ἐπιψηφίζειν, paulo ante hortatus erat Lacedæmonios πρὸς τὸ ψηφίζεσθαι: ita loquens, Ψηφίσεσθε οὖν, ὧ Λακεδαιμόνιοι, ἀξίως τῆς Σπάρτης τὸν πόλεμον. Est porro animadvertendum, ne illo quidem in loco ἐπιψηφίζειν sine adjectione poni, sed ei accusativum addi: cujus etiam in eo interpretando habenda ratio fuerit, ut sc. eam interpr. deli-

PARS XXXII.

gamus, quæ cum sequentibus illis verbis εἰς ἐκκλησίαν cohæreat. Quod certe fecit Valla, cum reddidit Rem ad suffragia retulit in concionem Lacedæmoniorum. Quod si ita reddas, Ad suffragium ferendum vocavit in concionem, videbitur ipse dici advocare concionem, cum ea jam ibi esset, et apud eam verba fierent. Ubi autem infin. additur, ut supra ἐπιψηφίσῃ κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα, tunc aut præpositione De cum gerundio uti nos posse arbitrator, aut particula Ut: hoc modo, Ad suffragium ferendum vocaret de movenda pecunia. Vel, In suffragium mitteret ut pecuniæ moverentur. Nisi et hic altero illo loquendi genere uti malis. Valla autem liberius, Ferendis suffragiis obtineret movendam hanc pecuniam. At vero ubi nihil tale adjicitur, tunc facilius est interpr. Primum autem locum huic signif. verbi ἐπιψηφίζειν dedi, quod eam non uno in loco ap. antiquum illum Scriptorem extare viderem, non solum ap. Dem. atque alios. Qua in re alioqui Bud. minime secutus sum: primum enim alii signif. locum tribuit, de qua postea agam. Deinde ad hanc veniens, Τὸν ἐπιψηφίζοντα, inquit, Plut. vocavit Eum qui Romæ sententias senatores rogabat, senatusque consulta perscribenda curabat. Sic Plato Gorgia pro Rogare sententiam posuit, Καὶ πέρυσι βουλευεῖν λαχὼν, ὅταν ἡ φυλὴ, ἐπρυτάνευε, καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν, γέλῳτα παρέϊχον, καὶ οὐκ ἡπιστάμεν ἐπιψηφίζειν μὴ οὖν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας: Rogare eos sententias, et ad suffragium ferendum vocare. Supra enim dixerat Polus, ἔρου τινὰ τοιούτων. Est autem hic observanda et illa cum accus. personæ constructio.

Ἐπιψηφίζω, Suffragio meo confirmo s. comprobo, Decreto confirmo, De concilii sententia decretum facio. Xen. K. A. 7, (3, 6.) Ἐπὶ τούτοις λέγει Ξενοφῶν, εἰ τις ἀντιλέγει, λεγέτω ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἐπεψήφισαν: ubi Bud. (cujus sunt et illæ duæ interpr.) vertit, Sciverunt, Decreverunt. Subjungitque ex Æschine (64.) Ὁ μὲν Φιλοκράτης, παρεγγράψας ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης: i. e. Qui in sententiam Philocratis e compacto psephisma suavit et pertulit, vel consecit. Ex Eod. (71.) Κόττυφος ὁ τὰς γνώμας ἐπιψηφίζων ἐκκλησίαν ἐποίει, Qui sententias de concilii auctoritate confirmabat, h. e. πρύτανις. Quibus addit, suasorem legis et latorem rogationis, appellari τὸν γράφοντα: item τὸν εἰσηγούμενον: ut ap. Lucian. (1, 157.) Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Ἐχεκράτιδης, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων. Eum autem, qui latam et perlatam confirmat, esse τὸν ἐπιψηφίζοντα: quibus addit ex Æschine, Καὶ ταῦτα ἕτεροί τινες τὰ ψηφίσματα ἐπιψηφίζουσιν: i. e. E composito ad id allegati adornatique ut leges ferentibus perniciosas astipulentur et subserviant. Sed quod ad illam differentiam attinet, quam inter τὸν γράφοντα et τὸν ἐπιψηφίζοντα statuit, non satis eam observare videtur alibi, cum ἐπιψηφίζοντα interpr. Auctorem suasoremque ψηφίσματος: hæc enim Demosthenis (596.) Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ οὗτοι ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἡρώτων, καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδονσαν ὅσῳ δοκεῖ δωρεὰς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, ita vertit, Primum hujus auctor suasorque ψηφίσματος princeps senatus præsidesque populum, in suffragium miserunt, atque unumquemque suffragio suo censere permiserunt, recte necne curia eque republ. consuluisse ei videretur, eoque nomine coronam meruisse. Sed et istud animadverti a lectore velim, ἐπιψηφίζειν et διαχειροτονίαν δίδοναι simul poni, et ἐπιψηφίσιν ac διαχειροτονίαν eid. rei adhiberi: cum alioqui VOCAB. Διαχειροτονία proprie dici debeat de iis, qui manuum sublatione aliquid sciscunt: at in verbo ἐπιψηφίζειν respiciatur ad illum morem calculos conji- ciendi in hydriam s. sitellam: de quo et in Διαψηφίζεσθαι dictum fuit. Verum hujus quoque verbi ἐπιψηφίζειν usum non esse ad ejus originem restringendum, (i. e. ad eam signif. quam habet quatenus e ψῆφος derivatum est,) apparet e Thuc. verbis, quæ subjunguntur ei loco quem ex ejus lib. 1. protuli. Postquam enim dixit, Τοιαῦτα λέξας, ἐπεψήφισεν αὐτὸς ἔφορος ὢν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων, addit, Ὁ δὲ (κρίνουσι γὰρ βοῇ, καὶ οὐ ψήφῳ) οὐκ ἔφη

διαγιγνώσκειν τὴν βουλὴν, ὅποτέρᾳ μείζων. Ut autem ad illum Lucianici Timonis locum revertar, observanda est quæ ibi habetur verbi ἐπιψηφίζειν constr. cum dativo, ubi Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων, redditur, Subscripsit suffragiis concionis: quæ interpr. ideo fortasse placuit, quod in ea constructio eadem servetur. Sed mihi verbum Subscribere locum hic habere non videtur; ideoque malim, Astipulatus est decreto concionis; aut, mutando constructionem, Confirmavit decretum concionis. || Ἐπιψηφίζω, pro δευτέρας ψήφους τίθημι, Iterum rogo sententias, VV. LL. Ibid. ex Herod. (8, 61.) Ἐπιψηφίζω ἄπολι ἄνδρι, pro Virum extorrem non sino sententiam dicere. Quæ interpr. mira videtur; sed e tam paucis verbis, quænam vera sit, cognosci non potest. || Invenitur etiam PARTIC. Ἐπεψηφισμένος, passiva signif., sequendo eum activi ἐπιψηφίζειν usum, quo ponitur pro Decreto confirmare quidpiam, s. comprobare, aut etiam Decernere. Appian. B. C. 3. Ὑφ' ὧν δὴ μάλιστα ὁ δῆμος ἐρεθισθεὶς ὑπερεῖδε τῆς ἄρτι ἐπεψηφισμένης ἀμνηστίας, Contempsit recens decretam a senatu amnestiam. || At PASS. Ἐπιψηφίζομαι signif. activam habens, pro ψηφίζομαι ponitur, Scisco, Decerno. Xen. (Ἑλλ. 1, 1, 24.) Οἱ οὖν Ἀθηναῖοι ἐπεψηφίσαντο ὅπλίτας αὐτὸν χιλίους καταλέξασθαι. Suidas autem habet Ἐπιψηφίζόμενος, ἐπικρίνων Ἐπιψηφίζων, ἐπικυρών. Hes. quoque ἐπιψηφίζόμενος eod. participio exponit. Idem habet, Ἐπιψηφιεῖται, ψήφον παρέχων καὶ νίκην. [“ Ernest. ac Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. Valck. p. 239. ad Charit. 6. 268. ad Lucian. 1, 414. 483. ad Herod. 645. ad Dionys. H. 1, 117. 2, 1018. 2, 1196. 1201. 1232. 3, 1353. 1396. 1465. Heind. ad Plat. Gorg. 93. Thom. M. 363. Kuster. V. M. 115. Diod. S. 2, 365. Schneid. Anab. 405.” Schæf. Mss. * Ἐπιψήφισμα, Liban. 1, 509.] Ἐπιψήφισις, ἡ, Actio ipsa mittendi in suffragia, s. vocandi ad ferendum suffragium; Confirmatio decreti, etc. sequendo signiff. quæ verbo ἐπιψηφίζειν datæ fuerunt. [* Προσπεψηφίζομαι, Philo J. 559.] Συνεπιψηφίζω, Una cum aliis suffragio meo confirmo s. comprobo. Aristot. Polit. 2. Ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι πάντες κυρία δ' οὐδενός ἐστιν ἀλλ' ἢ συνεπιψηφίσαι τὰ δόξαντα τοῖς γέρονσι καὶ τοῖς κόσμοις. Q. tamen l. affert Bud., postquam dixit συνεπιψηφίζω esse Auctoritatem accommo, Auctor fio. Potuit certe Aristot. hic verbo ἐπιψηφίζειν uti: ideoque vacare hic præp. in συνεπιψηφίζειν, non immerito quis dixerit, sicut et in aliis bicompp. interdum nihil aliud quam gratiam orationi addit.

Καταψηφίζομαι opp. τῷ Ἀποψηφίζομαι, de quo supra dictum fuit; ideoque quem ibi tenui significationum ordinem, hic quoque tenebo. Ut igitur Ἀποψηφίζομαι interpretatus sum primo loco, Suffragio meo absolvo, s. Sententia mea; sic Καταψηφίζομαι interpretor, Suffragio meo damno, s. Sententia mea, aut etiam simpliciter, Damno, Condemno. Jungitur autem genitivo. Plato Apol. (33.) Καὶ ἔγωγε τοῖς καταψηφισμένοις μου καὶ τοῖς κατηγοροῖς. οὐ πάνν χαλεπαίνω: quibus subjungit, Καίτοι οὐ ταύτῃ τῇ διανοίᾳ καταψηφίζοντό μου καὶ κατηγοροῦν. Dicitur tamen non tantum καταψηφίζεσθαι τινος, sed etiam καταψηφίζεσθαι τινα, si vulg. Dem. Edd. fides adhibenda est, in h. l. (721.) Οὕτω δίκαιον καὶ τοῦτον, ἐπειδὴ κακουγῶν εἰληπται, καταψηφίσασθαι. Verum ad me quod attinet, fidem illis Edd. prorsus derogo: non solum quod altera constr., non hæc, passim occurrat, sed etiam quia margini mei exempl. Aldini ascriptum reperio τούτου pro τοῦτο, e vet. Cod. auctoritate. Facit alioqui pro altera illa constr. et hic locus, qui ex eod. Dem. affertur, ubi cum accus. genitivum etiam habet: Τοῦτον μὴθ' ἐορτῆς, μὴθ' ἱερῶν, μὴτε νόμου, μὴτ' ἄλλον μηδενὸς οὐ καταψηφιεῖσθε; Sed fieri potest ut h. l. aliter a Dem. scriptus fuerit. Cum gen. autem et accus. rei ap. Xen. Ἀπολ. (32.) Λέγω δὲ τοῦτο οὐ πρὸς πάντας ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐμοῦ καταψηφισμένους θάνατον, Qui me damnarunt mortis, si ita loqui liceret, cum dicatur potius, Damnae aut Condemnae aliquem capite, s. capitis. Quin etiam ut dicitur Sceleris damnae, Furti damnae, etc. sic κλοπὴν καταψηφίζεσθαι τινος. Plato Gorgia,

A de Pericle, Ἐπὶ δὲ τελευτῇ τοῦ βίου Ἀθηναῖοι κλοπὴν αὐτοῦ καταψηφίσαντο, ὀλίγον δὲ καὶ θανάτου ἐτίμησαν. At καταψηφισθεὶς θανάτου vide infra. Affertur etiam Καταψηφιεῖται σου λήθην, e Basil. Epist. Apud Dem. autem (834.) pro Καὶ τούτῳ μὲν ἔαν καταψηφίσῃσθε τιμητὸν, Bud. leg. putat τούτου: hoc sensu, Quod si hunc in æstimationem litis damnaritis. || Usurpatur et significatione PASS. Κατεψήφισμαι pro Damnatu sum. Dem. 234. Ἦλκεν ἤδη καὶ κατεψήφισται, Jam convictus et damnatus est. Sic PARTIC. Κατεψηφισμένος ET Καταψηφισθεὶς, Damnatus. Plato, Καὶ ὥς οὔτε ὁρῶντός τινος οὔτε φροντίζοντός, περινοστέει καταψηφισθεὶς ὥσπερ ἦρως. Apud Eund. Ἀνθρώπων καταψηφισθέντες θανάτου. Atque ut genitivo θανάτου sic etiam genitivo φυγῆς jungit hoc partic. in isto loco, Ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς οὐδὲν ἡττὸν ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ. Quin etiam dicitur aliquid καταψηφίσθαι s. καταψηφισθέν τινος aut καταψηφισμένον: cujusmodi est ap. Plat. θάνατος καταψηφισμένος τινός: in Apol. Ἐξ οὗτοῦπερ ἐγενόμην Ἀτιμία καταψηφισμένη τινός. Apud Liban. Ὡςπέρ ἀτιμίας μου καταψηφισμένης ὑφ' ἀπάντων τῶν θεῶν, καὶ διδομένης τοῖς βουλομένοις ἐξουσίας κακῶς ποιεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμούς. At vero, Ἡ δίκη καταψηφισθῆναι VV. LL. affertur e Thuc. Et καταψηφισμένη δίκη pro Lata adversus eos sententia. E Plat. in Apol. Socr. Ἡ δίκη καταψηφίσθη, simpliciter pro Lata est sententia; sed perperam. || Καταψηφίζομαι opp. τῷ ἀποψηφίζομαι in ea signif. qua hoc ponitur pro Antiquo, vide in proxime sequente tmemate. || Καταψηφίζομαι, Suffragio meo aliquid faciendum censeo. Vel simpliciter, Faciendum censeo, aut jubeo, Bud. docens ei opponi ἀποψηφίζομαι. Affert autem Aristot. locum in quo utrumque habetur: e Polit. 4. Οἱ γὰρ ὀλίγοι, ἀποψηφισάμενοι μὲν, κύριοι καταψηφισάμενοι δὲ, οὐ κύριοι, ἀλλ' ἐπανάγεται εἰς τοὺς πλείονας ἀεί. Fortassis autem possumus interpretari etiam Improbare et Approbare. Huic autem signif. fuerit affinis illa, qua καταψηφίζομαι opp. τῷ ἀποψηφίζομαι significanti Antiquo; qui enim approbat et confirmat legem aliquam aut plebiscitum aliquod, videri potest opponi ei qui antiquat. Bud. tamen, quod mirum est, hoc ipsum καταψηφίζομαι in suo Lex. affert pro Antiquo. || Καταψηφίζομαι, Pronuntio, sed affirmative: ut ἀποψηφίζομαι, Pronuntio, negative: eod. modo quo καταφάσκειν et ἀποφάσκειν. Bud. Vide Ἀποψηφίζομαι. [“ Timæi Lex. 114. Xen. Eph. 88. 260. Wakef. S. Cr. 3, 41. 4, 21. ad Charit. 562. Jacobs. Anim. 256. ad Diod. S. 2, 575. ad Dionys. H. 2, 781. Boiss. Philostr. 368. Plato Gorg. 238. 239. * Καταψηφισματέον legas ap. Jacobs. Anim. 257.” Schæf. Mss. Democritus Stobæi Serm. 44. p. 310. * Καταψήφισμα, Bekk. Anecd. 1448. * Καταψηφισμός, Schin. Lex. * Καταψήφισις, Dio Cass. 325. * Καταψηφιστέον, Xen. Ἑλλ. 2, 4, 6.] Συγκαταψηφίζομαι, Una damno s. condemno. Sed Act. 1, (26.) συγκατεψηφίσθη pass. signif. eaque longe diversa, Συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκα Ἀποστόλων: quod in postrema interpr. redditur, (rectius quam ab aliis, meo quidem judicio.) Communibus calculis allectus est cum undecim Apostolis. Sed potuit omitti hic præp.

Μεταψηφίζω, Bud. Comm. 168. significare scribit Quod uni decretum est, in aliud transfero, ut, iquit, cum provincia ab uno imperatore ad alium transfertur. Unde PASS. Μεταψηφίζεσθαι Appian. dicit Syriam et Macedoniam, ex uno in aliam, et alios transferri: B. C. 4. de Bruto et Cassio loquens, post mortem Cæsaris, Οἰχομένων δὲ τούτων, Συρία μὲν καὶ Μακεδονία ἐς τοὺς ὑπάτους Ἀντώνιον καὶ Δοιοβέλλαν μετεψηφίζετο, τῆς βουλῆς πάνν δυσχεραίνουσης. Μεταψήφισις, ἡ, Decretum quo aliquid ex uno in alium transfertur.

[* Παραψηφίζω, Gl. sine interpretatione.] “ Παραψηφιστὸν θεραπευνίδιον, ap. J. Poll. inter Personas comicas: fuisse autem dicit discriminato capillo, subsumum, serviisse meretricibus, succinctum tunica coccinea. Sed suspectum id vocab. videri queat.”

[* Περὶ ψηφίζω, unde * Συμπέριψηφίζω, Theod. A. H. E. 2, 28. ubi v. Vales.]

[* Προψηφίζω, Dio Cass. 220.]

Προσηφίζομαι, Ultra decerno, Decreto meo aliquid tribuo alicui præter id quod tribueram. Bud. vertit, Iterum vel Eo amplius decerno; item, Aliud scisco et decerno. Affertque ex Appiano, Καίσαρι, ὥσπερ ὑπέστησαν, τὴν ἐτέραν πενταετίαν προσεψηφίσαντο. Ex Eod. Δύο τε ἄλλα τέλη καὶ χρόνον ἐς τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνῶν ἕτερον προσεψηφίσαντο τῷ Πομπηΐφ. ["Dionys. H. 2, 1205." Schæf. Mss.]

"Συμψηφίζω, Computo, VV. LL. Sed videndum "an non accipiat et pro σύμψηφός εἰμι." [Aristoph. A. 142. Act. Apost. 19, 19. Hes. v. Ἐναριθμῖος. * Συμψηφιστής, Gl. Computator. * Ὑποψηφίζω, unde * Ὑποψηφίσις, Gl. Supputatio, Calculatio: * Ὑποψηφιστής, Supputator.]

[* "Ψηφῶν, Tessello, Tessellis junctis facio, Chrys. Hom. 113. T. 5. p. 730, 8. τὰ ἐψηφωμένα ἐδάφη." Seager. Mss. * Ψήφωσις, Gl. Pavimentum: * Ψηφωτή, Glarea: * Ψηφωτόν, Gemmatum.]

[* "Ψήφων, Ad calculos sedens, Manetho 5, 277." Schleusn. Mss.]

Ψηφῶν, Ratiocinans, Cogitans, Curans. Ψηφῶν, φροντίζων, Hes. Fuerit autem partic. a Ψεφῶ. "Ψέφει, Hes. affert pro δέδοικεν, ἐντρέπει, φροντίζει: "nec non pro λυπεῖ. Item Ψέδειν pro ἐντρέπειν, "φροντίζειν." "Μεταψέφω, Eid. est μεταβουλεύομαι, "Consilium muto: afferenti itidem μεταψέφειν pro "μεταβουλεύεσθαι." "Ἀψέφες, Idem e Soph. Phædra affert pro ἀφρόντιστον." [* Ἀψέφων, ἀμελῶν, Soph. ap. Bekk. Anecd. 476. Vide Καταψέφει.]

AT VERO Ψηφῖς, ἴδος, ἡ, quod formam diminutivi habet, ponitur sicut et ψήφος pro Calculo, Scrupo, Lapillo: et quidem ejus generis præsertim quod in litore maris invenitur: unde πολυψηφῖς ῥηγμῖν. Quidam Calculum litoralem interpr. Lucian. (1, 604.) Τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. Plut. (8, 654.) Οὐ διὰ τὰ κύματα καὶ ψηφίδας. Philo de Mundo, Οἱ σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐναπολείφθαι θαλαττώσεως, ψηφίδας τε καὶ κόγχας, καὶ ὅσα ὁμοίότροπα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι: i. e. His etiam accedunt indicia maris e prisca proluvie retroacti: id quod scrupi et conchulæ marinæ in sicco destitutæ ostendunt, aliaque ejusd. modi quæ mari æstuante expui solita sunt. Perperam autem ψηφίδος, itidemque in ceteris obliquis, cum acuto, non cum circumflexo, in VV. LL. et in quibusdam Auctorum locis: cum i longum esse e Poetis constet. Vide proxime sequens tmemation. || Calculus quo in computando s. supputando utitur, Calculus computatorius s. supputatorius. Epigr. quidam anonymus, "Ὅς δὲ λαβὼν ψηφίδας, ὑπὲρ πίνακός τε πυκάζων, ubi irridetur quidam astrologus, qui accessus et recessus siderum supputare volebat. || Calculus quo fertur suffragium, vide in comp. Ψηφιδόφορος. || Ψηφῖς pro Lapillo pretioso s. Gemma, affertur ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 11, 103. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 248. ad Longin. 399. Valck. Hipp. p. 255. J. Gronov. ad Paraphr. Epict. 266. Matth. ad Gloss. Min. 37. Gemma, Longus p. 114. Vill. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss.] Hinc COMP. Ψηφιδόφορος, ὁ, Qui suffragium ferre potest, Qui sententiam dicere potest, Bud. ex Herod. Ex Eod. affertur, (6, 109.) Ψηφιδόφορος ἐνδέκατος, In dicenda sententia undecimus. Observa autem in hoc comp., ψηφίδα esse Eum calculum quo fertur suffragium. ["Ad Timæi Lex. 168." Schæf. Mss. * Ἐνψηφῖς, ἴδος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 10, 163. * Μελαμψηφῖς, Callim. 3, 101.] Πολυψηφῖς, ut ῥηγμῖν, Litus multos habens calculos s. lapillos. Naumach. (60.) Χρυσός τοι κόνις ἐστὶ καὶ ἄργυρος, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Ἀῖες ἐπὶ ῥηγμῖνι πολυψηφίδι θαλάσσης. Sed repono hic ἡδὲ pro οἱ δέ. ["Ad Herod. 25." Schæf. Mss. * Ψηφιδοειδής, unde * Ψηφιδώδης, Calculosus, Geop. 2, 6, 41.]

Ψάφαξ autem Ξολicum esse putatur pro ψήφος: ITEMQUE Ψάφιγξ pro ψάφος dici annotant, ut λαΐγξ dicitur pro λαῖας. [Greg. Cor. 241.]

[* Ψηφάς, Lex. Ms. Hafn. Ψηφάς, * ὀφθαλμοπλάγος. Præstigiator, Athan. 2, 312.]

[* "Ψηφάμος, Hippolytus de Antichristo c. 59. Ed. Fabr." Routh. Mss.]

ΨΙΑΘΟΣ, ὁ, ἡ, (utroque enim genere usurpari Suid. testatur, et masculino quidem certe ap. Aristoph.,) Storea, Teges: peculiariter autem eæ quæ ex junco aut vitili contexuntur. Theophr. (H. Pl. 4, 8, 4.) Ἐκ τῆς βύβλου ἰστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνὰς καὶ σχοινία. Unde Plin. 13, 11. E libro (papyri) vela tegetesque, nec non et vestem atque stragula ac funes texunt. Idem rursum Theophr. 9, 4. Ἐνιαχοῦ μὲν ὑποβεβλήσθαι ψιάθους ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένας. Et Plin. 12, 14. Tegete palmea excipiente. Ibid. Τὸν ἐπὶ τῶν ψιάθων λιβανωτόν. Aristoph. B. (567.) Ὁ δ' ὥχετ' ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβῶν. Ubi Schol. exp. τὰ στρώματα τοῦ πανδοκείου. Ex eod. Aristoph. affertur ψιάθος ἀνθράκων pro Sporta in qua feruntur carbonēs. Sunt enim et sportæ plexiles s. nexiles. || Hesychio ψιάθος est non solum ἡ χαμῆνη, Storea cui humi strata aliquis incubat, sed etiam τὸ φυτόν ἐξ οὗ πλέκεται ψιάθος, Ipsa planta e qua textitur. ["Thom. M. 862. Jacobs. Anth. 10, 25. Phryn. Ecl. 136. ad Mær. 408. 418. ad Herod. 198. Lex. Herod. 175. Wessel. Diss. 44. Toup. Opusc. 2, 221. Koen. ad Greg. Cor. 259." Schæf. Mss. * Ψιαθοειδής, unde * Ψιαθώδης, Schol. Aristoph. A. 332. Schol. Æschin. 263. Bekk.]

Ψιαθοπλόκος, ὁ, Storearum s. Tegetum textor, ὁ τὰς ψιάθους πλέκων, [Schowii Charta Papyracea Musei Borgiani p. 102. "Wessel. Diss. Herod. 44. Lex. Herod. 175. Koen. ad Greg. Cor. 259." Schæf. Mss. * Ψιαθοποιός, Gl. Tegetarius.]

Ψιάθιον, τὸ, Storeola, Tegeticula: ut ψιάθιον καλᾶμινον, Diosc. 5, 103. de cerussa, Storea s. Tegeticula arundinea. Hesychio ψιάθια sunt τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ τῶν καθεδρῶν ἐπιστορνύμενα, Tegetes s. Storeæ quibus subsellia in judiciis insternuntur: ut J. Poll. quoque ψιάθια nominari scribit τὰ ὑποστρωνύμενα τοῖς δικασταῖς ἐπὶ τῶν ἐδρῶν. ["T. H. ad Plutum p. 159. Lex. Herod. 175." Schæf. Mss. * Ψιαθίδιον, Schn. Lex.]

Ψιαθῶδον, In modum tegetis s. storeæ. Quo adverbio Schol. Thuc. utitur p. 72. φορμηδὸν per ipsum exponens: subjungensque, Φορμός γάρ, ψιάθος, ὅστις ἐναλλάξ ἔχων τὸ πλέγμα ἐστί.

[* "Ψιεθος, Phryn. Ecl. 136. Thom. M. 862. Bast Lettre 54. ad Herod. 198. Mær. 418. et n." Schæf. Mss.]

"ΨΙΘΙΑ, Hesychio Vitis species est et malorum "quorundam. Meminit Nicand. A. 181. ubi Schol. "quoque Vitis speciem esse dicit, eam sc. quæ et "πραμνία dicitur. Sic idem Schol. aliquanto ante, "Πράμνιος οἶνος, ἀπὸ ἀμπέλου πραμνίας, ἣν καὶ ψιθίαν "τινὲς καλοῦσι. Inde Psithium et * Melampsithium "passum ap. Plin. 14, 9. quæ suum saporem, non "vini, referre dicit." [Columella 3, 2, 24. Virg. Georg. 2, 91. Plin. 12. s. 60. Athen. 1. p. 28=190.]

"ΨΙΝΑΘΟΣ, Hes. ἀγρία αἰξ, Capra sylvatica."

ΨΟΛΟΣ, ὁ, Fumus. Interdum autem Flammia, nec non Fuligo; ab Hes. enim exp. non solum καπνός, sed etiam φλόξ: item αἰθάλη et ἀσβόλη: cujus postremæ signif. Eust. quoque meminit. Æsch. ap. Schol. Nicandri, Κάρφει παλαιῷ κάπιβρωμῇ ψόλω. ["D. R. ad Longin. 243." Schæf. Mss.]

Ψολοκομπία, ἡ, Fumosa jactantia, i. e. Vana et inanis, nec plus quicquam habens quam merum fumum. Verba inanis jactantiæ plena, et quæ in fumum abeunt. Aristoph. Ἰππ. (696.) Ἡσθην ἀπειλάις, ἐγέλασα ψολοκομπίαις. Ubi Schol. hoc ψολοκομπίαις exp. αἰθαλοκομπίαις, μεγαλοδοξίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς. Videri possit Poeta allusisse etiam ad ψολόεντας Homeri κεραυνούς: ut ψολοκομπίαι sint κόμπτοι μεγάλαυχοι et μεγαληγόροι: tamque grande tonantes et βροντῶντες quam οἱ ψολόεντες κεραυνοί. Apud Hes. legimus etiam Ψολοκομπία, ἀλαζόνες, κομπασταί: a nominativo SING. Ψολοκομπίας, Fumidus jactator, Vanus levisque jactator, quique

nihil nisi fumos venditat verbis prægrandibus et ἰποβάμοσι καὶ κομπηροῖς, ut loquitur Aristoph. Quam tamen signif. potius φολόκομπος dici posse videtur.

Υολόεις, Fumidus, Fumosus, Flammeus, Flammanus. Od. Ψ. (330.) Ἡδ' ὡς νηα θοὴν ἔβαλε φολόεντι κεραυνῷ Ζεὺς ὑψιβρεμέτης. Sic Hesiod. 'A. (422.) πληγείσα Διὸς φολόεντι κεραυνῷ. Quod interpr. αἰθαλοποιῷ; non male; nam et Aristot. de Mundo, Τῶν δὲ κεραυνῶν, inquit, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, φολόεντες λέγονται. Quibus subjungit, Οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργητές· ἐλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσι. I. e., Bud. interprete, Υολόεις κεραυνὸς dicitur Fulmen, cum fuliginem contraxit: ἀργής, Si raptim emicuerit: ἐλικίας, Si lineari specie conformatum est: σκηπτοὶ dicuntur Quæcunque fulmina in quidvis illisa sunt. Omnium horum meminit Hom. præterquam ἐλικίων, ut Aristophanis quoque Schol. annotavit: Τῶν γὰρ (inquit ille in expositione loci in Υολοκομπία citati) κεραυνῶν οἱ μὲν, καταιβάται, οἱ δὲ φολόεντες, οἱ δὲ ἀργητές καλοῦνται, ὡς Ὁμηρος ὠνόμασεν: qui enim καταιβάται nominantur, Aristoteli et aliis sunt σκηπτοὶ, qui sc. κατασκήπτουσι εἰς τὴν γῆν. Schol. Nicandr. Θ. annotat hoc vocabulo φολόεις tria significari, τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδές, τὸ λαμπρὸν, afferens ex Euphorione, Ἡ Αἰτνὴν φολόεσαν ἐναύλιον Ἀστεροπαῖον. Et, Ἀχλὺν τὴν φολόεσαν, αἰδινήντ' αὖτε καπνόν. Quibus tamen in ll. pro Fumida etiam s. Fuliginosa accipere possumus φολόεσσα: in priore autem pro Flammans etiam. Idem rursum Schol. in h. l. Nicandri, de hæmorrhoo serpente, Ἄλλοτε μὲν χροῖη φολόεις, ὅτ' δ' ἐμπαλιν αἰθὺς, hoc φολόεις accipi posse annotat vel pro κανστικὸς et πεπυρακτωμένος, nimirum διὰ τὴν τῆς ἀλγιδόνης πύρῳσιν, ἢ τοῖς δηχθεῖσιν ἐπακολουθεῖν εἴθε: vel διὰ τὸ διαπύρῳσιν ἔχειν τοὺς ὀφθαλμούς. Quæ mihi eundem ἀπροσδιόνυσον videntur; quid enim hæc ad τὴν χροῖην? Dicamus igitur Fuliginosus potius. Pro Flammeus enim non esse accipiendum videtur, cum ei præcedente versu tribuat φλόγεον κάρηνον. Aëtius certe hos serpentes esse ait igneo oculorum colore, per corpus vero multis notis albis et nigris variegatos. Idem ap. Eund. in eod. opere φολόεντος ἐχίδνης exp. πυρώδους καὶ τεφρώδους, Ignæ ac cineræ. Et Suidas φολόεν πῦρ affert pro φλογέον, Flammeum s. Flammans: qui φολόεντα κεραυνὸν dictum ait τὸν ὀξέως φθείροντα: procul dubio ad etymon illud alludens, quod φολόεντα dictum vult quasi αἶψα ὀλλύντα, inani admodum futilitate. Hes. vero et φολόεντα affert pro τὰ ἐν τῷ ψαύειν ἀπολλύντα, a NOM. SING. Ψαλόεις. ["Musgr. Iph. T. 837. Jacobs. Anth. 9, 286. 411. 10, 25." Schæf. Mss.]

Υολῶω autem licet hinc derivatum sit, longe aliam habet signif.: si quidem Hesychie credimus φολῶσαι exponeuti ψιλῶσαι, ῥιπῆσαι.

Ψωλὸς quoque aliquid affinitatis cum ψωλὸς habet, quatenus quidem significare dicitur τὸν ἐκκεκαυμένον δαλόν, Titonem. Alioqui tamen hoc ψωλὸς habet aliam longe diversam signif.; ponitur enim pro eo qui Lat. Verpus, Apella, Recutitus, ut sunt ii qui περιτέμνεται et circumcisi sunt: ut Hes. quoque ψωλὸν dici ait τὸν ἀπεσκόλυμένον, cui sc. τὸ αἰδοῖον ἀπεσκόλνεται, s. cui τὸ τοῦ αἰδοῖου δέρμα ἀφήρηται: et Suidas ac Schol. Aristoph., τὸν λειπόδερμον: intelligendo δέρματος nomine τὸ τοῦ αἰδοῖου δέρμα: quamvis iidem eo vocabulo accipiant etiam τὸν ἀσχήμονα κατὰ παρέκτασιν τοῦ αἰδοῖου. Sic enim accipiunt ap. Comicum illum Πλ. (267.) ubi Carion de Plauto sene ait, Οἶμαι δὲ, νῆ τὸν οὐρανόν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι. Itidem tam pro λειπόδερμος quam pro ἀσχήμων κατὰ παρέκτασιν τοῦ αἰδοῖου accipit idem Schol. in h. l. Ἰππ. (964.) Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου: addens tamen, hoc loco poni vocem illam ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διεσφυλμένων, sc. propterea quod Poëta dixerit μέχρι τοῦ μυρρίνου, pro μέχρι τῆς κεφαλῆς; (id autem, quia τῇ μυρρίνῃ caput coronabatur;) innuens debere σκολύπτεσθαι αὐτοῦ τὸ αἰδοῖον εἰς τέλος καὶ ὀλόκληρον, et quasi à calce ad caput usque: sed alludens etiam ad μύρτον πεποικιλμένον, quod priscis significabat τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Hoc vero μέχρι τοῦ μυρρίνου a Diphilo παραπεποιήται, dicente ἄχρι τοῦ λάρυγγος, in Fabula illa quam

A Ἐναγίσματα inscripsit. Rursum idem Schol. in Ὀρν. (507.) Τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοῦτος ἀληθῶς, Κόκκυ, ψωλοὶ πεδίοι, ait dictum hoc παρὰ τὴν παροιμίαν, quoniam sc. ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ψωλοὶ πολλοί: ut sensus sit, Ὅταν ὁ κόκκυς εἴπῃ κόκκυ, τότε οἱ ψωλοὶ ἤρχοντο εἰς τὸ πεδίον, s. τοῦ κόκκυος κράζοντος, ἐθέριζον, Cum cuculus cantat, tunc recutiti apellæ in agros exhibant et segetes demetebant. Intelligit autem ψωλῶν nomine Phœnices et Ægyptios, qui circumcidi solebant; ideoque paulo ante dixerat, Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυς βασιλεὺς ἦν Χωτόθ' ὁ κόκκυς εἴποι κόκκυ, τόθ' οἱ Φοινίκες ἀπαῖνται. Τοὺς πυρὸς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. Circumcidi vero solitos Ægyptios in primis, deinde Phœnices etiam, aliasque gentes, ex Herod. docui in Περιάμνω, T. 3, 1409.; satis enim de Judæis constat, e profanis etiam Scriptoribus. Dicit enim Horatius credat Judæus apella, Non ego. Et Martial. Nec recutitorum fugis inguina Judæorum, τῶν ψωλῶν Ἰουδαίων. ["Jacobs. Anth. 10, 25. Brunck. Aristoph. 1, 248. 3, 42. 169. Kuster. 113." Schæf. Mss.] "Ψωλῇ, affertur pro Mentula; sed ἀμαρτύρω." [Est ap. Aristoph. passim, A. 143. Ὀρν. 560. et ap. Athen. 1. p. 5.] "Ψωλήκυθος, Hes. οὐδενὸς ἔστι, "Nullius pretii:" [vide nott.] Ἀκρόψωλος, Qui in summa tantum s. extrema parte recutitus est et ἀπὸ τοῦ λαοῦ, ὁ ἐπὶ βραχὺ ψωλός, Schol. Aristoph. [Ἰππ. 964.] * Ψωλόεις, Gl. Mentulatus. * "Ψωλῶν, ὁ, i. q. ψωλός, Hes. v. Πόσθων. Priapeia 68. Psoleon ille vocat, quod nos Psoloenta vocamus." Schol. Lex.] Ἀποψωλέω, Præputium detraho, Glandem nudo, s. potius Apellam et verpum facio. Unde ap. Aristoph. (Πλ. 295. Ἀ. 160.) ἀπεψωλημένος, Cui præputium detractum est, Qui apella et verpus factus est, Recutitus, ψωλός.

ΥΟΦΟΣ, ὁ, Strepitus, Crepitus; interdum et Frigor, vel generalius Sonus: πληγὴ αἵματος τοῖωδε γινόμενη, sc. ἐκ τῆς δύο σωματικῶν σκληρῶν συμπτώσεως, ut proluxe tradit Suidas. Sed et generaliter de Quovis sonitu dicitur. Plut. de Dæm. Socr. Οὐδενὸς μερὸς ἡσυχάζοντος, ἀλλὰ πανταχόθεν ψόφων καὶ θορύβων ἀναφερομένων, sc. ab iis qui arcem obsidebant et in urbe discurrabant. Idem in Pericle, Ψόφος τε δίσκων καὶ φῶτα πυρσῶν: qui δίσκων ψόφος οἱ solent βῆροι etiam nominari. Epigr. Ὁ ψόφος ἦν ὑσπληγμὴ ἐν οὐασί, Strepitus scuticæ audiebatur, vel Sonitus, i. Crepitus. Sic aliquid ποιεῖν ψόφον dicitur. Thuc. 3. de tegula, Ἡ πεσοῦσα ψόφον ἐποίησε, καὶ αὐτὴ καὶ βοή ἦν, Sonitum. Athen. 12. (p. 518.) de Sybaritis, Τὰς ποιοῦσας ψόφον τέχνας οὐκ ἔωσιν ἐπιδημεῖν τῇ πόλει, οἷον χαλκῶν καὶ τεκτόνων, καὶ τῶν ὁμοίων: 14. de organis quibusdam, Ὡς ὅτε τις ἀπτοίτο τοῖς δακτύλοις, ποιεῖν λιγυρὸν ψόφον. Verum et animalia quædam ψόφον edunt, qui differt a voce, ἀπὸ τῆς φωνῆς, ut Aristot. docet H. A. 4, 9. Φωνὴ δὲ, inquit, καὶ ψόφος ἑτερόν ἐστι, καὶ τρίτον τούτων διάλεκτος, ubi etiam ait, Διὸ ὅσα γλωτταν μὴ ἔχει, ἢ μὴ ἀπολελυμένη, οὔτε φωνεῖ οὔτε διαλέγεται· ψοφεῖν δ' ἐστὶ καὶ τοῖς ἀλλοῖς μορίοις. Ideoque dicit τὰ ἔντομα οὔτε φωνεῖν οὔτε διαλέγεσθαι, sed ψοφεῖν τῷ ἔσω πνεύματι: eorumque alia βομβεῖν, ut apes: alia ᾄδειν, ut cicadas: τὰς ἀκρίδας δὲ τοῖς πηδαλίοις τριβούσας ποιεῖν τὸν ψόφον. Unde Plin. 11, 51. Vocem non habere nisi quæ pulmonem et arterias habent, h. e. nisi quæ spirant, Aristot. putat: iccirco et insectis sonum esse, non vocem, intus meante spiritu et incluso sonante: ἢ murmur edere, ut apes: alia cum tractu stridorem, ut cicadas: locustas pennarum et feminum attritu sonare. Rursum Aristot. Οὔτε δὲ τῶν μαλακίων οὐδὲν οὔτε φθέγγεται, οὔτε ψοφεῖ οὐδένα ψόφον, οὔτε τῶν μαλακοστράκων· οἱ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι μὲν εἰσι, ψοφους δὲ τινες ἀφίᾳσι καὶ τρισμούς, οὓς λέγουσι φωνεῖν, ὡς πρὸ ὁ κάπρος ὁ ἐν τῷ Ἀχελῷ γρυλλισμὸν ποιεῖ. Et Plin. Mollia et crusta intacta nec vocem nec sonum ullum habere. Sed ceteri pisces non in totum sine ullo sono sunt: et is, qui caper vocatur, in Acheloo amne grunnitum habet. Ibid. rursum, aliquantulum post, Ὁ γινόμενος ταῖς πτέρυξι ψόφος. ["Jacobs. Anth. 7, 335. 387. 11, 121. ad Charit. 454. Wakef. Ion. 613. 642. Musgr. 601. 630. Wakef. Herc. F.

228. ad Lucian. 1, 298. Valck. Phœn. p. 144. Callim. 285. Bergler. ad Alciph. 236." Schæf. Mss. "Usurpatur etiam ψόφος de Flatu s. Crepitu ventris, ap. Athen. 92. 349. Cf. infra 'Αποψοφέω." Schw. Mss.]

Ψοφοδεῖς, Ad quosvis sonos s. crepitus aut strepitus expavescens, i. e. Admodum meticulosus, Formidolosus, Pavidus. Lucian. (1, 862.) de Anacharside, qui appulerat, Οὐ μετρίως τεταραγμένος ἐστὶ τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ,τι χρῆσταιτο ἑαυτῷ, (3, 63.) Plut. (6, 488.) Τὸ σῶμα κομιδῇ ψοφοδεὲς παρέχεται: [227. 8, 96. Euseb. H. E. 3, 14. Heliod. 6, 1. p. 224. "Jacobs. Anth. 9, 508. Valck. Phœn. p. 97. Bernard. Rel. 76." Schæf. Mss.] Ψοφοδεῶς, Meticulose, Timide, s. potius Ita ut ad quosvis strepitus s. sonos, præsertim peregrinos auribus, expavescas. Nam ea propria est signif. nominis compositi ψοφοδεῖς, ut Hes. quoque indicat, exponens illud non solum δειλὸς, sed etiam ὁ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φόβουμένος, κενόφροτος. [Plut. 6, 171. 8, 119. Lucian. 2, 488. 506. *Ψοφοδέεια, Cyrill. Alex. in Nah. 513. *Ψοφοδέια, Andronic. Rhod. de Pass. 742.] Apud Hes. legitur et ADV. Ψοφοειδῶς expositum ταραχιδῶς, Tumultuose: a NOMINE Ψοφοειδῆς, quod tamen proprie significare deberet Sono similis, Speciem strepitus s. crepitus gerens, [Dionys. H. 2. p. 27, 11.] Unde merito scriptura illa suspecta fuerit. Ψοφομήδης, Cui strepitus et crepitus s. sonitus curæ sunt: Βάκχος, Epigr. ["Jacobs. Anth. 10, 410." Schæf. Mss.] Ψοφοποιός, Strepitum faciens, vel generalius Sonum edens, ὁ ψόφον ποιῶν, ut Thuc. et alii loquuntur. [*'Αψοφοποιός, Epiphan. Hær. 35.]

*'Αψοφος, ὁ, ἡ, Strepitum s. Crepitum nullum edens, (Ovid. dicit etiam Strepitum facere,) Nullum edens sonitum; ideoque Tacitus, Silens. ["Ruhnck. Ep. Cr. 131. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 17. Toup. Opusc. 1, 89. Emendd. 1, 136. ad Callim. 1. p. 202. Wakef. Phil. 1111. *'Αψόφως, S. Cr. 4, 7." Schæf. Mss. Greg. Naz. 2, 219.] *Εμψοφος, Cui sonitus inest, Sonitus non expers, ἔμψοφον exp. etiam Cum sonitu factum, ["Jacobs. Anth. 9, 284. Paul. Sil. 2." Schæf. Mss. *Μεγαλόψοφος, Schol. II. E. 672. *Πολύψοφος, Paul. Silent. Epigr. 74, 51. *Φιλόψοφος, Justin. M. Apol. 2. p. 120=46.]

Ψοφώδης, Crepitum s. Sonitu plenus, Sonorus, Sonans. Aristot. Rhet. 3. Διὸ χρησιμωτάτη ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς· οὗτοι γὰρ ψοφώδεις. Quo sensu Aristoph. dicit ψόφον πλέως, (N. 1367.) de Æschylo, νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, Ψόφον πλέων, ἀσύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.

Ψοφέω, Strepitum s. Crepitum edo, Sonitum do, Sono. Vide in præcedente nomine ψόφος ex Aristot. ψοφεῖν ψόφον φυσικόν, et ψοφεῖν τῷ ἔσω πνεύματι: nec non synonymum his ψόφον ἀφιέναι et ψόφον ποιεῖν. Idem enim significant ψοφεῖν et ψόφον ποιεῖν, Sonare et Sonitum dare, ut e Suida etiam discimus, qui cum dixisset, Οὔτε γὰρ τὰ μαλακὰ τῶν σωμάτων ψόφον ποιεῖ, subjungit paulo post, Τὰ δὲ μαλακὰ οὐ ψοφεῖ. Aristoph. vero cum accus. ('A. 932.) ψοφεῖ Λάλον τι, Sonum quandam garrulum edit. Dicitur vero et τὴν θύραν ψοφεῖν, qui foribus pulsatis strepitum excitat, et sonitum dat: quod proprie de egrediente dici ajunt, ut κόπτειν de ingressuro, veluti in Aristoph. N. (132.) τίς ἐσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν, Schol. annotat, observandum esse ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων, κόπτειν λέγουσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν, ψοφεῖν: quod discrimen satis patere e Menandro, qui ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω dixerit κόψω τὴν θύραν: ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω, ἐψόφηκε τὴν θύραν ἔξω. Sciendum tamen est illud non semper observari; nam ψοφεῖν τὴν θύραν dicuntur etiam ii, qui intrare volunt; legimus enim ap. Lucian. (3, 579.) Ψοφῶν τὴν θύραν εἰσιῶν. Et vicissim κόπτειν simul ac ψοφεῖν dicitur is, qui exiturus est: ut ap. Plut. Popl. 195. Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν οἱ προῖέναι μέλλοντες, ὅπως αἰσθήσεις ἔξω γένοιντο τοῖς παρερχομένοις ἢ προεστῶσι, καὶ μὴ καταλαμβάνουσιν προῖούσας ταῖς κλεισίαις εἰς τὸν στενωπόν. ["Ad Charit. 454. Heyn. Hom. 4, 694. Phryn. Ecl. 75. Thom. M. 547. T. H. ad Plutum

p. 414. Valek. Phœn. p. 144. 459. Callim. 281. 285. Anim. ad Ammon. 231. Koppiers. Obs. 149. De janua, ad Mær. 211. Herodian. Philet. 466. Ammon. 83. Bergler. ad Alciph. 236. Casaub. ad Athen. 1. p. 52." Schæf. Mss.]

Ψόφημα, τὸ, i. q. ψόφος, Sonitus, Crepitus. Budæo est Stilopus, Sonus buccarum percussarum, ap. Greg. Naz. Καὶ κινουσι γέλωτα τοῖς ἐπὶ κόρρης ραπίσμασι καὶ ψοφήμασι. [*Ψόφησις, Aristot. de Anima 3, 1, 13. Bekk. Anecd. 438. *Ψοφητῆς, unde] Ψοφητικός, Strepitum edens, Streperus, s. potius Qui strepitum et sonum edere potest. Apud Suid. Ψοφητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ δυνάμενον ἓνα καὶ συνεχῇ τὸν ἀέρα τηρῆσαι μέχρη τῆς ἀκοῆς. Ubi quod ψοφητικὸν dicitur, paulo ante est ψοφεῖν δυνάμενον, καὶ ἐν ᾧ ἐστὶν ὁ δυνάμει ψόφος. [*Ψοφητὸς, unde] 'Αψόφητος, ὁ, ἡ, opp. præcedenti ψοφητικός: significans τὸν οὐ ψοφούντα s. ψοφεῖν οὐ δυνάμενον, Nullum edens sonitum, strepitum, crepitum. Soph. dixit etiam ἀψόφητος κωκυμάτων pro Nullum strepitum s. sonum edens lamentis et fletibus: Aj. (321.) p. 20. 'Ἄλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων 'Υπεστέναζε ταυρος ὡς μυκώμενος. Quo fere modo dicitur et ἄσκενος ἀσπίδος τε καὶ στρατοῦ. ["Valck. Phœn. p. 115. Brunck. (Ed. T. 191." Schæf. Mss.) 'Αψοφητὶ, Sine strepitu, Nullo cum crepitu s. sonitu, ἡσύχως, ἡρέμα, Hes. et Suid. ["D. R. ad Longin. 254. Abresch. Lectt. Aristæn. 223. ad Charit. 260. Wakef. Phil. 1111. Jacobs. Anth. 7, 386. Heind. ad Plat. Theæt. 290." Schæf. Mss. *Μεγαλόψοφος, Etym. M. 8, 54.]

'Αποψοφέω, Strepitum edo, Strepo; etiam Magnum strepitum edo, ut sit significantius quam simplex ψοφῶ. || Crepitum ventris edo, Crepo s. Pedo. Athen. (349.) 'Ἡ Νικοθέοντος εἰσιούσα Βιοθέα Γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν πότον 'Απεψόφησε. Suid. quoque ἀποψοφεῖν exp. ἀποπέδεσθαι: quod licet ἐσχηματίζοντες dicatur, ait tamen ἐσχηματιστέρον dici pro eod. διαπνεῖν et ἀποπνεῖν. Sic Aristot. H. A. 9, 49. 'Ἴδιον δ' ἐνίοις συμβαίνει τῶν ὀρνιθίων τὸ ἀποψοφεῖν, οἷον καὶ ταῖς τρυγόσι, i. e., Gaza interpr., Proprium nonnullis avium evenit crepitus alvi, ut turturi. ["Apoll. Dysc. 68. Ilgen. ad Hymn. 434. *'Αποψόφησις, ad Herod. 612." Schæf. Mss. Plut. 9, 427. *Διαψοφέω, unde Διεψοφηκός, Gl. Rimosum. *'Εμψοφέω, Hippocr. Loc. in Hom. c. 8. *'Επιψοφέω, Gl. Increpo, Callim. H. in D. 247. Clem. Alex. 230. *'Επιψόφησις, Gl. Increpatio. *Καταψοφέω, Clem. Alex. 303.] Περιψοφέω, Obstrepo, Circumstrepo, Circumsono. [*"Περιψόφησις, de equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20(=8, 171.) *Συμψοφέω, Valck. Phœn. p. 144." Schæf. Mss. Polyb. 1, 34, 2. 11, 30, 1. Planud. Ovid. Met. 15, 783.] "Υποψοφέω, Leviter strepo, Levem quandam "strepitum edo," ["Jacobs. Anth. 6, 376." Schæf. Mss. Nicander O. 297. Ælian. H. A. 6, 24.]

"Υοθάλλειν, Hesychio est ψοφεῖν, Streperē, Stre-pitum edere: forsā a ψοθός, quod ei est θόρυβος. "Idem id ipsum ψοθόν exp. etiam μέλαν, Ni-grum: unde erit Ψοθίον, quod Eid. est αἰθαλῶδες, "Apud Eund. Ψόθος et Ψοθῶα pro ψῶρα, ἀκαθαρσία: "et Ψόθωρον, αἰχμηρόν, Squallidum. Suid. quoque "ψόθος pro ἀκαθαρσία affert e Phrynico. Dicitur "et Ψοῖθος pro ψόθος." "Ψοῖθης, Hes. et Suidæ ὁ "ἀλαζδών, Jactator." "Ψοῖθης, Loquax, Arrogans, "Calumniator, Hes." "Ψοῖθος, Suidæ σπόδος, "Cinis: quod idem ψόθος et ψόμμος." "Ψόμμος, "Hes. ἀκαθαρσία, καπνός, quod et ψόθος et ψόλος." [Arcad. 100. 107. *Ψοθούκη, ἡ ἀκαθαρσία.]

"ΨΥΛΛΟΣ, ὁ, et Ψύλλα, ἡ, Pulex; Animalculum e succo carnis vivens et coitu generans τὰς "καλουμένας κονίδας, ut et ὁ φθειρ, Pediculus. teste "Aristot. H. A. 5, 31. Masculinum Ψύλλος Schol. "Aristoph. communis linguæ esse dicit, utunturque "eo Interpr. Bibl. 1 Reg. 24, (15.): at fem. "ψύλλα, Atticum. Sane hoc frequentius illo est "ap. quosvis Scriptores. || Nec vero hominem so-lum infestant αἱ ψύλλαι, sed olera etiam. Theophr. "H. Pl. 7, 5. Θηρία δὲ γίνεται ταῖς μὲν ραφανίσιν, "ψύλλαι, τῇ δὲ ραφάνῳ, κάμπαι. Sic Anatolius

“Geop. 12, (7.) Αἱ κράμβαι ὑπὸ τῶν ψυλλῶν μᾶλλον
 “βλάπτονται. INDEQUE Ψυλλόβρωτα dicuntur Quæ
 “ab ejusmodi pulicibus adesa et corrosa sunt.
 “Ibid. Οὐ γίνεται λάχανα ψυλλόβρωτα, ἐὰν τοῖς σπέρ-
 “μασιν αὐτῶν ἐν τῷ σπείρειν ὀλίγον ὄροβον μίξῃς.
 “Sic Columella in suo Hōrto, Parvulus aut pulex
 “irrepens dente lacessat. Vide et Pallad. 1, 29. et
 “Plin. 19, 10. ubi tamen perperam Culices scri-
 “ptum pro Pulices. || Ψύλλα dicitur etiam Genus
 “phalangii, sc. μικρὸν καὶ ποικίλον καὶ οὐδὲ καὶ πηδη-
 “τικόν, teste Aristot. H. A. 9, 39. ubi etiam addit
 “esse simile τοῖς καλουμένοις λύκοις.” [“Kuster.
 “Aristoph. 54. Jacobs. Anth. 9, 422. 483. Phryn.
 “Ecl. 146. Thom. M. 928. Schol. Aristoph. Πλ.
 “538. ad Mær. 418. Koppiers. Obs. 29. ad Lucian.
 “1, 220.” Schæf. Mss. * Ψυλλοτοξότης, Lucian. Ver.
 “Hist. * Ψυλλώδης, Gl. Pulicosus.] “A superiore
 “ψύλλα DICTUM Ψύλλιον, τὸ, Psyllium, propterea
 “quod semen ferat pulici simile, ut tradit Plin. 25,
 “11. sicut et Diosc. 4, 70. habere ipsum scribit
 “κεφάλια ἐπ’ ἄκρον συνεσταλμένα, ἐν οἷς σπέρμα ψύλ-
 “λοις ὅμοιον, μέλαν, σκληρόν.” [“Rulink. Ep. Cr.
 “258. Schrader. Præf. ad Emend. p. v.” Schæf.
 “Mss. * Ψύλλεραι, Psyllium, Diosc. Notha p. 467.]
 “NEC NON VERB. Ψυλλίζω, Pulico, h. e. Pulices
 “venor. Verum et Ψύλλακας dici τὰς ψύλλας re-
 “fert Hes.”

“ΨΥΡΙΣ γῆ, dicitur λυπρὰ χέρσος, Terra inculta
 “et horrida, s. squalida: ac Ψύριος, ὁ ἀκαθαρτος, a
 “Psyra s. Psyria, Insula parvula et horrida. Hes.”
 [Od. Γ. 171. Νήσου ἐπὶ Ψυρίης.] “Ἀψυρος, Purus,
 “Illimis; nam ψυρὶς i. est q. γῆ, Terra, VV. LL.”

[* “ΨΥΡΟΣ, ὁ, Piscis, ap. Athen. 7. p. 313. qui
 “Numenio * ψόρος.” Schw. Mss.]

ΨΥΧΩ, Frigefacio, Refrigerero. Diosc. de terra
 quæ in medicamento usum recipitur. Τὴν μὲν ἀνω-
 τῶν δυνάμιν ἔχει ψύχουσιν καὶ παρεμπλάσσουνσιν,
 Vim habet refrigerantem s. refrigerandi. Plut. Symp.
 6, 6. Ταῦτο ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ
 ψύχειν λέγομεν. Ubi ut ψύχειν et θερμαίνειν oppo-
 sita sunt, sic ap. Plat. Tim. ubi dicit, Οὐ ξυναίτια,
 ἀλλ’ αἷτια εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα,
 πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα: i. e., ut Cic. interpr.
 p. 38. mei Lex. Cic., Non hæc adjvantia causarum,
 sed has ipsas esse omnium causas, quæ vim habeant
 frigoris et caloris, concretionis et liquoris. Rursum
 Plut. ibid. “Ὡσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκέλευε τὰ τῆς Νιό-
 βης τέκνα τιθηνεῖται Λεπτοσπαθῆτων χλανιδίων ἐν
 ρεπίοις Θάλλουσα καὶ ψύχουσα. Et Probl. præc.
 Χάλικας ἢ ἄκμονας ἐμβάλλοντες εἰς τὸ ὕδωρ, ψύχειν
 αὐτὸ καὶ στομοῦν δοκοῦσι: pro quo ψύχειν in titulo est
 ψυχρότερον ποιεῖν. Pass. Ψύχεσθαι, Frigefieri s. Re-
 frigerari. Plut. eod. Symp. lib. Probl. 4. Πᾶν ὕδωρ
 προθερμανθὲν ψύχεται μᾶλλον. Ubi quod ψύχεσθαι
 vocat, paulo post ψυχρότερον γίνεσθαι dicit: “Ὅταν
 ἐψηθῇ, inquit, μέχρι ζέσεως, περισωρεύουσι τῷ ἀγ-
 γελῷ χιόνα πολλήν, καὶ γίνεται ψυχρότερον. Strattis
 ap. Athen. (124.) οἶνον — Ψυχρόμενον ἐν τῷ φρέατι
 χιόνι μεμιγμένον. Ubi ipse Athen. quoque dicit, Τὸν
 οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν. Item
 ap. Demetr. Phaler. Ὑπὸ θερμοῦ ψύχεσθαι, θερμαίνε-
 σθαι δὲ ὑπὸ τῶν ψυχρῶν. Præc. pass. ἔψυχμαι, aor.
 1. ἐψύχην, aor. 2. ἐψύγην. Unde partic. ἐψυγμένος,
 ψυχθεῖς, ψυγεῖς, Frigefactus, Refrigeratus. Coquus
 quidam ap. Athen. (383.) καὶ παρατίθει γ’ αὐτὰ, παῖ,
 “Ὅταν παρατίθῃς, (μανθάνεις;) ἐψυγμένα. Ἄτμεις γὰρ
 οὕτως οὐχὶ προσπηθήσεται ταῖς ρίσιν. Alex. Aphr.
 Ψυγεῖς τὰ ἄκρα, Cui extremæ partes perfrixerunt.
 Aristoph. N. (149.) Κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν
 λαβὼν, Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὴν πόδε. Κᾶτα
 ψυγείῃ περιέφυσαν Περσικαί: Et deinde refrigeratæ
 s. frigefactæ; nam necesse erat eam calefieri, cum
 tingeretur cera liquefacta. Schol. tamen exp. θα-
 νοουση, Mortuæ: itidemque Suidas. Ignis quoque
 πᾶμμα dicitur ψύχεσθαι Cum extinguitur et μαραι-
 νεται, ap. Suid., ex Epigr. Καὶ φλόξ ἐν τελεταῖς ὅτε

A θύματα πάντα λαφύζει, Φορβῆς ἢ μανίη ψύχεται αὐτο-
 μάτως, i. e., inquit, ψυχραίνεται, μαραίνεται. || Ψύχω
 signif. etiam Sicco s. Exicco, Arefacio: ut Hes. quo-
 que testatur, ψύχειν ἀνέμῳ exponens ξηραίνειν: affe-
 rens præterea ψύχουσι pro ξηρανοῦσι. Itidemque ap.
 Suid. legimus ψύχειν καὶ ἀποψύχειν τὰ ὑγραινόμενα.
 Siccare et desiccare madentia. Verum in hac signif.
 scribitur ETIAM Ψύγω, cujus et idem Suid. memi-
 nit, ut ap. Diosc. 1, 25. Πρὸς δὲ τὸ εὐλεάντον αὐτὸν
 γίνεσθαι, δεῖ ἐν ἡλίῳ ψύγειν ἐν ὀστράκινῳ θερμῷ, Sed
 ut facilius conteratur, in calido fictili sole siccare
 oportet. Et 2, 123. de amylo, Διὺλλισαντάς τε εὐθὺς
 ψύγειν ἐπὶ κεραμίδων καινῶν ἐν ἡλίῳ ὀξυτάτῳ. Pro
 quibus Plin. 18, 7. Linteo aut sportis siccatum te-
 gulæ infunditur illitæ fermento, atque ita in sole
 densatur. Itidem vero et alibi ap. eum est scriptum,
 et fortassis rectius, ut distingui a priore ψύχω queat,
 quod non minus ap. Eund. frequens est. Vide et
 Ψυγμός. Rursum tamen ap. Hes. legitur ψύγεται
 pro ψύχεται, Refrigeratur, in Ψυγεῖον. || Ψύχω si-
 gnif. præterea Flo, Spiro, cujus signif. Hes. quoque
 meminit, ψύχειν exponens πνεῖν, itidemque ψύξας af-
 ferens pro φυσήσας, πνεύσας, ἀνεμον ποιήσας. Il. Γ.
 (440.) καὶ τόγ’ (Hectoris sc. hastam in Achillem vi-
 bratam) Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἐτραπε κούρ-
 λιμοιο, Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ’ ἂψ ἴκεθ’ Ἐκτορα δειν-
 ον. Eam hastam Minerva flatu ab Achille. retorsit, leu-
 ter admodum spirans, πᾶν ἡρέμα καταπνεύσασα καὶ
 ὑποκλάσασα τῆς ὀρμῆς, inquit Schol. ut Eust. etiam
 exp. φυσήσασα. Sed possit videri alicui primus huius
 signif. esse tribuendus locus, ut secundum ψύχω sit
 Flatu refrigero, tertium Flatu exicco. Cui non ma-
 gnopere repugnarem, (præsertim cum antiquissimus
 auctor Homerus eam agnoscat,) nisi ad nominis
 ψύχος signif. respicerem: de quo dubitari etiam po-
 test an posterius sit illo verbo: quæ dubitatio et de
 aliis plerisque hujusmodi nominibus moveri potest.
 Ceterum Suid. ψύξας exp. non solum φυσήσας, sed
 etiam ἀμβλύνας: itidemque Hes. ἀμβλύνας τὴν ψυ-
 χήν. [“Ad Charit. 732. Jacobs. Anth. 6, 269. 7,
 374. 8, 103. 325. 9, 354. 11, 138. Huschk. Anal.
 104. Heyn. Hom. 6, 226. 8, 101. Thom. M. 63,
 929. Pierson. Veris. 132. Toup. Opusc. 1, 246. 832.
 Conf. c. ψήχω, Callim. 1. p. 459. Ψύχειν conf. c.
 τυχεῖν, ad Charit. 422. De quant., Brunck. Or. 62,
 Ψυχῆναι, ψυγῆναι, ad Mær. 421. ad Diod. S. 1,
 183.” Schæf. Mss. “Foveo, Suid. v. Μαξέντιος: cf.
 Socr. H. E. 1, 3.” Schleusn. Mss. Ψύγω, pro
 ψύχω, Alex. Trall. 8. sæpe, Cod. Pseud. V. T. 737.]
 [“Ψύγμα, ad Charit. 732. Dionys. H. 5, 141,
 Toup. Emendd. 2, 551.” Schæf. Mss. Athen. 237,
 Joseph. B. J. 1, 24, 2. Hippocr. 467, 14.]

Ψυγμός, Refrigeratio, Perfrictio. || Siccatio, Exic-
 catio, ut ψυγμός σαγηνῶν. Ezech. 26, (5.) Exiccatio
 sagenarum, madidarum sc. ex aqua. Item αὐτὸ τὸ
 ἐψυγμένον s. ψυγὲν dicitur ψυγμός, Num. 11, (32.) de
 coturnicibus in castra Hebræorum vi venti delatis,
 Καὶ ἔψυξαν ἑαυτοῖς ψυγμοὺς κύκλῳ τῆς παρεμβολῆς,
 Siccant sibi coturnices illas per gyum castrorum,
 ita ut illæ essent ψυγμοί. [“Ad Charit. 731. Schol.
 Aristoph. Πλ. p. 98. Hemst.” Schæf. Mss. * Ψυ-
 γμός, pro ψυγμός, Poëta vet. de Herbis 94. “Ad
 Charit. 732. Manetho 2, 443. (1. ψυγμός,) cf. 3, 276.”
 Schæf. Mss.]

Ψύξις, ἡ, Refrigeratio, Perfrictio. || Flatus, Spiri-
 tus; πνοή, Hes. [Plut. 8, 779. sed vide Reiskii no-
 tam: Wytenb. p. 52.]

Ψυκτήρ, ἦρος, ὁ, Refrigerator: ita nominatur Vas
 ligneum vel Cupreum in quo et pocula abluuntur et
 vinum refrigeratur, teste Suida; is enim ψυκτήρα
 nominari ait σκεῦος, ἐνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια, καὶ
 τοῦ θάττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν κρασιν. Videtur
 vero ita nominari et Vas illud in quo vinum et aqua
 simul miscentur et refrigerantur, κρατήρ alio voca-
 bulo dictum. Cui meæ conjecturæ hæc est ratio,
 Legimus ap. Athen. (142.) de Cleomene rege Lace-
 dæmoniorum, Ἐπὶ τε τῷ τρίποδι ψυκτήρ χαλκοῦς ἐπέ-
 κειτο, καὶ κάδος, καὶ σκαφὸν ἀργυροῦν δύο κοτύλας χυ-
 ροῦν, καὶ κύαθος· ἡ δ’ ἐπίχυσις, χαλκῇ. Ubi quod
 ψυκτήρα vocat Athenæus, Plut. κρατήρα nominat, in

Vita Cleomenis p. 1486. meæ Ed. Ἐπαρθείσης δὲ τῆς τραπέζης εἰσεκομίζετο τρίπους, κρατῆρα χαλκοῦν ἔχων οἶνου μεστὸν, καὶ φιάλας ἀργυρᾶς δικοτύλους δύο, καὶ ποτήρια τῶν ἀργυρίων ὀλίγα παντάπασιν, ἐξ ὧν ἔπινεν ὁ βουλούμενος. Ita ut intelligamus κρατῆρα s. ψυκτήρα Vas fuisse æreum vel alius materiæ, quod vino plenum in symposium inferebatur et tripodi imponebatur: e quo postea hauriebatur vinum, et infundebatur in pocula quæ convivis apponebantur. Rursum ap. Athen. (199.) in pompa Ptolemæi Philadelphi, Ὑδρίαί εἴκοσι καὶ ἐξ, ἀμφορεῖς παναθηναῖοι δεκαεξί, ψυκτῆρες ἑκατὸν ἐξήκοντα· τούτων ὁ μέγιστος ἦν μετρητῶν ἐξ, ὁ δὲ ἐλάχιστος, δύο. Alioquin ψυκτήρ inter pocula etiam numeratur, quem J. Poll. 6, c. 16. ait fuisse πολυθύλλητον ἐν τοῖς ἐκπώμασι, alioque nomine δῖνον appellatum, nec non ἀκρατοφόρον vulgo, quoniam in eo erat ἀκρατος: nec habuisse πυθμένα, Fundum s. Pedem, sed ἀστραγαλίσκους. Unde rotundum fuisse in modum sphæræ, vel saltem hemisphærii, colligere est. Itidem vero ap. Athen. (503.) Dionysius ὁ Τρύφωνος in libro περὶ Ὀνομάτων scribit τὸν ψυγέα a veteribus nominatum fuisse δῖνον: qui ψυγεὺς, idem est qui ψυκτήρ. Forsan autem ψυκτήρ nominatum est hoc poculum, quod in convivio quodam fervente computatione, neglectis vasis potioribus minoribus ad ipsum ψυκτήρα ventum est: continuatque postea eo more, poculum ejus capacitatis fabricatum est, istoque nomine appellatum. Apud Plat. certe in Symp. dicit Alcibiades, Ἄλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἐκπώμα μέγα· μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ φέρε, παῖ, τὸν ψυκτήρα ἐκεῖνον, (ιδῶν αὐτὸν,) πλεόν ἢ ὀκτώ κοτύλας χωροῦντα. Eumque ἐμπλησάμενος, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἐξέπιε, ἔπειτα τῷ Σωκράτει ἐκέλευεν ἔγχεῖν. Ubi postquam jussit afferrī poculum aliquod magnum, quasi corrigens seipsum petit a ministro ipsum ψυκτήρα, quod eo majus reperiri poculum nequiret: et ita ostendit eum non proprie fuisse ποτήριον: atque adeo vix credibile est poculum tam capax fuisse repertum, ut octo cotylas contineret. Idem dici potest tum de aliis locis, quos Athen. affert 11. (p. 503.) tum de hoc, qui ibid. citatur, Τρίποδα καὶ κάδδον παραθέμενος, ψυκτήρά τ' οἶνον, μεθύσκειται. Parum vero probabilis est eorum opinio, qui poculum istud ψυκτήρα nominatum fuisse dicunt ab eo ψύχω quod ξηραίνω significat: quod oporteret potiores uno haustu ipsum exiccare. Ψυκτῆρες dicuntur etiam Loca umbrosa et opaca condensis arboribus, in quibus ad captandum frigus deambulator, ut olim erant luci sacri ante templa. Scribit enim Nicander Thyatirenus ap. Athen. (l. c.) ψυκτῆρας nominari etiam τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους, τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνιεμένους, ἐν οἷς ἐστὶν ἀναψύξαι. Idem vero et ψυκτήρια nominantur et ψυκτήρια δένδρα, ut mox docebo. [“Jacobs. Anth. 10, 43. Boiss. Philostr. 390. Plut. Alex. p. 173. Schm.; Matth. ad Gloss. Min. 38. ad Mær. 422. Timæi Lex. 278. et n., Toup. Opusc. 1, 246. 578.” Schæf. Mss.] Dicitur ET Ψυκτηρίδιον per dimin. ὁ ψυκτήρ, Parvus ψυκτήρ, quod Athen. (l. c.) ex Alexide affert. Idem 13. Ἐπιδόντος δὲ τινος οἶνον ἐν ψυκτηριδίῳ μικρὸν. Ψυκτῆριος, Aptus ad refrigerandum, Cui refrigerandi vis inest: ut ψυκτήρια φάρμακα, ap. Gal. non semel, Refrigeratoria s. Frigefactoria medicamenta, teste Bud. Apud Athen. (503.) ex Euripideo Phæthonte, ψυκτήρια δένδρα: quæ sc. subeuntur ad captandum frigus opacum. Item DICUNTUR Ψυκτήρια neutro genere et substantive οἱ ψυκτῆρες. Ac primum quidem Vasa illa in quibus vinum refrigeratur, ut ap. Athen. (200.) in pompa Philadelphi Ptolemæi, Ἐτεροὶ δὲ τριακόσιοι καὶ εἴκοσι ψυκτήρια ἔφερον χρυσᾶ, οἱ δὲ ἀργυρᾶ. Quæ ψυκτήρια paulo ante ψυκτῆρας nominat: Ψυκτῆρες εἴκοσι δύο, ὧν ὁ μέγιστος ἐχώρει μετρητὰς τριάκοντα, ὁ δὲ ἐλάχιστος ἐχώρει μετρητήν. Sic Hes. Ψυκτήριον, ποτήριον δὲ ἡμεῖς ψυκτήρα φαμέν. Deinde vero ψυκτήρια nominantur etiam Loca nemorosa et arboribus opaca, in quibus captatur frigus. Auctor Ægimii ap. Athen. (503.) Ἐνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτήριον, ὄρχαμε λαῶν. Æschylus ibid., Σαύρας ὑπὸ κόοισιν ἐν ψυκτηρίοις. [“Ad Mær. 422. Toup. Opusc. 1, 246. 578. Valck. Hipp.

p. 184.” Schæf. Mss.] ITEM Ψυκτηρία, ἡ, SIVE Ψυκτηρίας, ὁ, dicitur pro ψυκτήρ: quorum illud infra vide in Ψυγεὺς, hoc autem ap. Eust. 1632. Οὕτω δὲ ποιά τινα ποτήρια καὶ τὸ ψυκτηρίον παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, καὶ τὸ ψυκτηρίδιον, καὶ ὁ ψυκτηρίας, ὡς κοχλίας. Unde suspicari licet eum legisse τὸν pro τὴν in l. illo qui ap. Athen. est, et paulo infra in Ψυγεὺς citabitur. Hesychio ψυκτηρία sunt οἱ ἀλσώδεις καὶ σύσκοιοι τόποι.

[* Ψύκτης, unde] Ψυκτικός, Refrigeratorius, Refrigerandi vim habens, Cui frigefaciendi vis inest. Idem cum præcedente ψυκτῆριος. Plut. Symp. 6, 6. Καὶ μὴν ὅτε μόλιβδος τῶν φύσει ψυχρῶν ἐστίν, ὅς γε τριβόμενος ὀξεῖ τὸ ψυκτικώτατον τῶν θανάσιμων φαρμάκων ἐξανήσι ψιμνύθιον. Idem in lib. adv. Coloten, Οἱ μὲν ψυκτικὸν φασιν εἶναι τὸν οἶνον, οἱ δὲ θερμαντικόν. Et μοχ, Λέγων ἐξηπατῆσθαι τοὺς πολλοὺς, τὸ θερμαίνον, θερμαντικόν, ἢ τὸ ψύχον ψυκτικὸν ὑπολαμβάνοντα. Idem rursum Symp. (3, 1.) de rosa, Ψυκτικὸν [Marcidum] δὲ ἐστὶ δυνάμει: 3, (5.) Τὸν μὲν ὕπνον οἱ πλεῖστοι περιψύξει γίνεσθαι λέγουσι· καὶ ψυκτικὰ καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστί. Alibi dicit Ψυκτικὴν δύναμιν εἰς τὸ σῶμα ἐπιφέρειν, Vim refrigeratorem s. refrigeratricem.

Ψυκτός, Refrigeratus, Qui refrigerari s. frigefieri potest. At ψυκτὰ Hesychio ἡ μὴ πολλῷ ὕδατι πεφυρμένη μάζα, Maza quæ non multa aqua subacta est. [“Coray Theophr. 225.” Schæf. Mss.] Ἀψυκτος, ὁ, ἡ, Qui refrigerari nequit, refrigerationem non sentit, non inalgescit, [Plato Phæd. p. 42, 54. Ed. Bas.] Εὐψυκτος, Refrigeratu facilis. Redditur etiam Qui facile frigus sentit, Frigori opportunus. [* Ἡμίψυκτος, Strabo 15. p. 1014.]

Ψυγεὺς, ἑως, ὁ, i. q. ψυκτήρ, ut Hes. quoque docet cum ait, Ψυκτήρ, ὃν ἡμεῖς ψυγέα· καὶ εἶδος ποτηρίου: indicans ψυκτήρα et ψυγέα primaria signif. dici Vas in quo vinum refrigeratur; deinde et Poculum. Et Heracleon Ephesius ap. Athen. (503.) Ὅν ἡμεῖς, inquit, ψυγέα καλοῦμεν, ψυκτηρίαν τινὲς ὀνομάζουσιν. Ubi etiam subjungit, Atticos Poetas κωμῶδεῖν vocabulum illud veluti ξενικόν: afferens ex Euphorione, Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν, τὸ σεῦτλιον δὲ τεῦτλα, φακέα δὲ τὴν φακὴν, τί δεῖ ποιεῖν; Alexis tamen ibid. τρικτύλον ψυγέα dicit. [“Ad Mær. 192. 422. Toup. Opusc. 1, 579.” Schæf. Mss.]

Ψυγεῖον, τὸ, itidem Vas in quo aqua vel aliud quidpiam refrigeratur, aut etiam Locus in quo aliquid frigeat. Hes. enim teste ψυγεῖα dicuntur ἀγγεῖα ἐν οἷς ὕδωρ ψύγεται, καὶ ὁ τόπος αὐτός. “Ψαγεῖον, Vas, ἀγγεῖον, ut tradit Hes. :” [leg. ψυγεῖον.]

Ἡμιψυγής, ὁ, ἡ, Semirefrigeratus, Semifrigefactus. Unde ap. Diosc. 3. Ἡμιψυγέσι κλιβάναις: quod Ruellius vertit Clibanis semifrigidis, Barbarus Clibanis egelidis, Marc. Furnis non adeo calentibus.

Ψυγεῖον, τὸ, i. q. ψυγεῖον. Eust. 866. de quibusdam e ψύχω derivatis, Ἐτι δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ψυχεῖον περιεκτικόν, κατὰ τὸ ἐν Κιμῶλφ τῇ νήσῳ ψυχεῖα κατεσκευάσται θέρους ὀρυκτά: respiciens ad Athen. (123.) Ἐν Κιμῶλφ τῇ νήσῳ φησὶ ψυχεῖα κατεσκευάσθαι θέρους ὀρυκτά, ἐνθα χλιαρον ὕδατος πλήρη κεράμια καταθέντες, κομίζονται χίονος οὐδὲν διάφορα. Ubi tamen sine diphthongo SCRIPTUM Ψυχία.

Ἀναψύχω, Refrigero, Eventilo. || Interdum pro Abstergo, Desicco; nam Hes. ἀναψύχουσα exp. ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα, ap. Soph. Od. Δ. (568.) Ἀλλ' αἰεὶ ξεφύροιο λιγυπνεύοντας ἀήτας Ὀκεανὸς ἀνήσειν ἀναψύχειν ἀνθρώπους. Plut. Themist. Τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας ἀνέψυχον. Sic Il. E. (795.) ἔλκος ἀναψύχοντα sunt qui Ulcus abstergentem interpr.: Hes. tamen ἀναψύχοντα exp. ἀναπνέοντα. || Ἀναψύχω, metaphorice Recreo, Refocillo, Reficio, proprie Reficio a calore. Nam qui refrigerantur, reficiuntur a calore et recreantur. Hesiod. Ἔργ. (2, 226.) Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι, ubi κατὰ subauditur ante γούνατα, 2 ad Tim. 1, (16.) Ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε, Me e laboribus refecit, Me afflictum refocillavit, et suis opibus aut aliis modis sustentavit. Ita enim puto accipiendum hic ἀνέψυξε, aut certe pro Consolata est: de qua signif.

postea dicam in 'Αναψυχῇ. Chrys. 'Αναπαύσαι μικρόν, καὶ σίτω καὶ ποτῶ ἀναψύξαι. Sic Plato dicit ἀναψυ-
χόμενον σῶμα τρέφεσθαι, ubi tamen ἀναψυχόμενον per
propriam signif. exp. Xen. 'Ελλ. 7, (1, 8.) Καὶ ταύτη
μὲν δὴ ἀνεψύχθησαν οἱ τῶν Λακεδαιμονίων σύμμαχοι.
Idem dixit ἀναψύχειν τὰς ναῦς, 'Ελλ. (1, 5, 6.) quasi
Quiete recreare fessas. Ovid. In cava ducuntur fessæ
navalia puppes. || Apud Greg. Naz. ἀναψύχω pro
Respiro, inquit Bud. Intelligere autem Respiro meta-
phorice dictum. At Plato in Cratylo dicit τὴν τοῦ
ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψύχον. Vide paulo
post in fine ultimæ tmematis de voce activa hujus
verbi. || 'Αναψύχειν dicuntur, inquit Eust., quæ
animum reducunt: et ἀναψύχεσθαι illi, qui ex animi
deliquio recreantur: ut contra ἀποψύχειν, Animam
efflare. Il. K. fin. καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ: ubi
ἦτορ ait idem Eust. positum ad differentiam ψύξεως
quæ fit in corpore: cum alioqui satis fuisset dicere
ἀνέψυχθεν. Ubi videtur hic Schol. innuere ἀναψύχω
in una signif. deduci a ψύχος, i. e. Frigus, unde pro
Refrigero capitur: in altera autem a ψυχῇ, ut sc.
ἀναψύχω sit perinde ac si dicamus Reanimo. Potest
vero, cum pro Recreo, Reficio, s. Refocillo, capitur,
vel ab hac vel ab illa signif. sumta dici metaphora.
Plato autem in Cratylo vult ψυχὴν dictam ἀπὸ τοῦ
ἀναψύχειν. Ita enim scribit, Οἶμαι τι τοιοῦτον νοεῖν
τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας, ὡς τοῦτο ἄρα ὅταν παρῇ τῷ
σώματι, αἰτίον ἐστὶ τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύ-
ναμιν παρέχον καὶ ἀναψύχον· ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ
ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ· ὅθεν
δὴ μοι δοκοῦσιν αὐτὸ ψυχὴν καλεῖσαι. || 'Αναψύχομαι, Re-
frigeror, Eventilor. || Recreo: cujus metaphoricæ
signif. exemplum modo citatum fuit. Item ἀνέψυχθεν
pro Reanimatus fuit. Redditus illi est animus, Red-
dita est illi anima. Vide quæ ex Eust. attuli in pro-
xime præcedenti annotatione. ["Ruhnk. Ep. Cr.
264. ad Timæi Lex. 249. Toup. Opusc. 1, 573.
Thom. M. 63. ad Il. N. 84. X. 2. ad Lucian. 1,
521. Brunck. Or. 62. Soph. 3, 498. ad Phalar. 224.
Meleager 58. Eur. Hel. 1100. ad Diod. S. 2, 627.
Heyn. Hom. 5, 148. 6, 386. 8, 236. Dionys. H. 3,
1770. coll. 1769." Schæf. Mss.] 'Ανάψυξις, ἢ, VEL
'Αναψυχῇ, ἢ, Refrigeratio. || Metaphorice Recreatio,
Refocillatio. Plato Symp. 'Εγὼ μὲν οὖν λέγω ὑμῖν ὅτι
τῷ ὄντι πάνν χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου, καὶ
δέομαι ἀναψυχῆς τίνος, Dico igitur vobis, ex hesterna
computatione pessime me habere, egeoque aliqua
recreatione, vel refocillatione. Plut. Pericle, Μηδε-
μίαν μεταβολὴν μηδ' ἀναψυχὴν ἐκπορίζων. Ab Hes.
ἀνάψυξις exp. ἀνάπαυσις, et ἀναψυχῇ, παραμυθία,
Consolatio. Act. 3, (19.) "Ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀνα-
ψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου: ubi quidam red-
dunt Refrigerationis, nonnulli Recreationis. Quin
autem alicubi ἀνάψυξις itidem, ut ἀναψυχῇ, signifi-
care possit παραμυθία, nemini dubium esse potest.
["'Ανάψυξις, ad Diod. S. 2, 627. 'Αναψυχῇ,
Brunck. ad Eur. Hec. 280. Athen. p. 24. Markl.
Suppl. 618. Iph. p. 411." Schæf. Mss. * 'Αναψυ-
κτήρ, Eur. Andr. Fr. 27, 3. * 'Αναψυκτήριος, unde
* 'Αναψυκτήριον, Vita S. Syncreti s. 98. in Cotel.
Monum.] "'Αναψυκτικός, Refrigerandi vi præditus,
"Refrigerare potens; interdum et Refrigerans: ve-
lut ap. Gal. ἀναψυκτικὴ δύναμις, Vis s. Facultas
"refrigeratrix, Refrigeratoria, cum Plinio." [* Δια-
ναψύχω, Gl. Refrigesco.]. "Ἐξαναψύχω, Refrigero,
"Recreo, Respiro. In VV. LL. tamen exp. Defero,
"Corrumpto, Consumo."

'Αντιψύχω, Contra vel Vicissim refrigero: pro
quo infra ἀντιπεριψύχω, ex Alex. Aphr.

'Αποψύχω, Refrigero, Frigefacio. Comicus quidam
ap. Athen. 9. τῶν ὄψων τὰ μὲν Θερμὰ παραθεῖναι, τὰ
δ' ἐπ' ἀνέντα, τὰ δὲ μέσως, τὰ δ' ὁλως ἀποψύξαντα.
Affertur ex Hesiodo pro Restinguo. Et e Diosc.
pro Exiccō s. Depurgo, sequendo Marcelli interpre-
tationem in h. l. 5, 89. Τὴν λεπίδα πλατεῖα χειρὶ
τριβεῖ εὐτόγως, οἷονεὶ ἀποψύχων. Sed Suidas quoque
testatur verbum hoc signif. habere τοῦ ξηραίνειν, i. e.
Exiccare, ut cum dicitur ἀποψύχειν ἐν τῷ κλιβάνῳ
λίνα τὰ ὑγρὰνθέντα. In illo tamen Diosc. loco ἀπο-
ψύχειν habent quædam exemplaria. Ceterum frequens

est ap. Hom. PASS. 'Αποψύχεσθαι in activa signif. Il.
X. 2. Ἴδρῳ ἀπεψύχοντο, πῖον τ' ἀκρόντο τε δίψαν,
ubi Eust. exp. ἀνέψυχον: (Φ. 561.) Ἴδρῳ ἀποψύχθεις
ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην, ubi ἀποψύχθεις itidem est ἀνα-
ψύξας, ut tradit Eust. in expositione proxime præce-
dentis loci. Hic quoque scribit nihil aptius potuisse
dici ab Hom. quam ἀποψύχθεις ἰδρῳ: non enim, in-
quit, sudor abluatur, neque abstergitur simpliciter
talis sudor, sed ἐπὶ ἀναψυχῇ: cujus signif. habet
ἀποψύχθεις. In brevibus autem Scholl. ἀπεψύχοντο
exp. πρὸς ἀνεμον ἐξηραίνοντο: item ἀνεκτῶντο ἐαυτοῖς.
Similiter vero Λ. (620.) οἱ δ' ἰδρῷ ἀπεψύχοντο χιτῶ-
νων, Auctor horum brevium Scholl. explicat, πρὸς
ἀνεμον ἐπιστραφέντες τὸν ἰδρῶτα ἐξηραίνοντο: nam
proxime sequens versus est hic, Στάντε ποτὶ πνοίην
παρὰ θῖν' ἁλός. Sed et Hes. ἀπεψύχοντο exp. ἐξηρα-
νόν ἀνέμῳ. E quorum omnium locorum collatione
puto elici posse hanc interpr. τοῦ ἰδρῶ ἀναψύχεσθαι,
ut sit, Sudorem abstergendo vel exiccando, se a ca-
lore reficere et a labore recreare. Quod totum com-
prehendit Gallicum verbum Se rafraîchir, quod sonat
ἀποψύχεσθαι in propria signif., in metaphorica ἀνα-
ψύχεσθαι. Nec vero, exponens Sudorem exiccando,
addo ad ventum, quia ut uni loco Homeri e tribus
citatis hæc interpr. conveniat, (propter id quod addit
Hom.) quæ scimus an reliquis duobus convenire pos-
sit, ubi venti non fit a Poëta mentio? Quasi vero
nemo sine vento possit ἀποψύχεσθαι. Sed opera
pretium est locum hunc ejusd. Poëtæ ad præceden-
tes intelligendos considerare: Il. K. fin., Αὐτὰρ ἐπεὶ
σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῷ πολλὸν Νίψεν ἀπὸ χρωτός,
καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. || 'Αποψύχομαι, pass. si-
gnif. Refrigeror, Frigefio. Diosc. 5. 'Αποψύχθεις αἰθάλη,
Refrigerata fuligo. Gal. 'Απεψύχθη τὰ ἄκρα
δυσεκθερμάντως. Et ἀπεψυγμαι ap. Alciphr. in Epi-
stola quam scribit Leontium ad Lamiam, Ὡς ἐνθ-
μηθεῖσα τοῦ Τιμάρχου τὸν χωρισμὸν, ἀρτι ἀπέψυγμαί,
καὶ ἰδρῷ, καὶ τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία μου ἀνέστραπται.
Ubi intelligendum est ἀπέψυγμαί de eo frigoris ge-
nere dictum, quo Poëtæ dicere solent astrictum pec-
tus alicujus esse, e nuntio quopiam repentino. Aut
certe exponendum Exanimatus sum. Quam signif.
habet et vox activa ἀποψύχειν neutraliter posita, ut
mox dicetur. Hinc PARTIC. 'Απεψυγμένος, Refri-
geratus, Frigefactus. Interdum vero et Frigens exp.,
Aristot. Παραλαβὼν ἀπεψυγμένους ἐν τῷ νήφειν καὶ
σιωπηλοῦς, μικρῷ μὲν πλείων ποθεῖς ὁ οἶνος λαλιώτερον
ποιεῖ. || 'Αποψύχομαι Gaza vertit Consumor, ap.
Aristot. H. A. 9, 45. 'Ραδίως δὲ χρῆται τούτῳ, καὶ
πολλάκις καὶ ἐπικαλεῖ, ὥστε ἀποψύχεσθαι τὰς τρίχας
τῶν κυνῶν. Sed fortasse aliud legit Gaza quam
ἀποψύχεσθαι. || 'Αποψύχω, Expiro, Animam efflo.
Eust., 'Ὅτι ἀναψύχειν, inquit, est ἀνακτᾶσθαι ψυχὴν
ἥδη κινδυνεύουσαν οἴχεσθαι, sic contra ἀποψύχειν si-
gnificat ἀπὸ ψυχῆς γίνεσθαι λειποθυμοῦντα ἢ καὶ θνή-
σκοντα: i. e. Anima defici, vel in deliquio, vel in
morte. Deliquium autem intellige quod vulgo deli-
quium animi dicitur. Idem alibi ait ἀποψύχειν ap.
Homeri posteros significare Deliquium animi aut
Mortem. Apud Hom. quidem certe ἀποψύχειν dicitur
qui patitur animi deliquium, Od. Ω. (347.) τὸν δὲ
προτὶ οἱ Εἰλεν ἀποψύχοντα πολὺτλας, διὸς Ὀδυσσεύς.
Ubi idem Schol. ait ἀποψύχειν esse ἀπὸ ψυχῆς γί-
νεσθαι, s. ἀποπνεεῖν. Cui contrarium esse ἀμπνυθῆναι
et ἀναπνεεῖν, i. e. ἐπ' ἀνέρχεσθαι εἰς πνοήν. Sumit
autem hoc contrarium e proxime sequenti versu in
illo Poëtæ loco, Αὐτὰρ ἐπεὶ ρ' ἀμπνυτο καὶ ἐς φρεσὶ
θυμὸς ἀγέρθη. Sic et ap. Lucam ἀποψύχειν, Ex-
mari, Animo defici, λειποθυμεῖν, exponendum potius
quam Extabescere: 21, (26.) 'Αποψυχόντων ἀνθρώ-
πων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ
οἰκουμένῃ. Ita et Latinis frequens est Exanimari
metu. Quod vero attinet ad ἀποψύχειν pro Mori,
vult Eust. imperfectum esse genus loquendi: inte-
grum autem esse ἀποψύχειν βίον: sicut et τελευτᾶν
imperfectum esse, τελευτᾶν βίον vel ζωὴν, integrum.
Invenitur autem ap. Soph. ἀποψύχειν βίον, Aj.
(1031.) Quod si subaudiatur βίον in ἀποψύχειν posito
pro Mori, neutrum non fuerit. Porro notandum est
hoc verbum in hac signif. posse ad verbum exproui

Latine Exanimari, accipiendo sc. hoc verbum pro Anima privari et interfici: quod ap. idoneos etiam linguæ Latinæ Auctores frequenter sonat. || Ἀποψύχω, Excerno, Alvum exonero: Ἀποψύχειν, inquit Hes., ἀποπλάττειν, * ἀποπνευματίζεσθαι, ἀφοδεύειν. Sed pro ἀποπλάττειν repono audacter ἀποπατεῖν, quod convenit cum duobus sequentibus. Et ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 377.) Μηδ' ἐπὶ κρηνῶν οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, Μηδ' ἐναποψύχειν, Scholiastæ ἀποψύχειν exp. ἀποπατεῖν. Est autem ἐναποψύχειν pro ἀποψύχειν ἐν αὐτῇ. Eust. postquam exposuit ἀποψύχεσθαι quod est ap. Hom., subjungit, esse ἐναποψύχειν ap. Hesiod. aliud significans: unde et Ἀποψύξις, inquit, i. e. ἡ * ἀποπνευματώσις, ut docet Paus. Itidem vero Hes. ἀποψύχειν exp. * ἀποπνευματίζεσθαι, ut modo dictum fuit: ἀπεψύχη item * ἀπεπνευματίσθη. Jam vero et Proclus in illo Hesiodi loco ἀποψύχειν vult esse ἀφοδεύειν vel * ἀποπνευματίζειν. Sed alias explicationes addit, sc. ut sit ἀναψύξεως χάριν τοῦ σώματος τοῖς ποταμίους ρεύμασιν ἴσασθαι, aut ἀποπλύνειν, aut ἀπονίπτειν. [“Ruhnk. Ep. Cr. 264. ad Longin. 263. Toup. 367. Thom. M. 63. ad Il. A. 620. X. 2. ad Charit. 288. Alciph. 220. 450. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 32. Brunck. Or. 62. Wakef. Herc. F. 144. Heyn. Hom. 5, 148. 6, 226. 8, 236. Plato Phædro p. 236.” Schæf. Mss.] Est vero ap. Hes. et aliud NOMEN verbale, Ἀπόψυγμα, quod exp. ἀφόδευμα, κόπρος, i. e. Stercus. [* Ἀπόψυξις, Theophyl. in Ep. ad Rom. 1, 31. Synes. 292. “Reiz. Belg. Gr. 631.” Schæf. Mss. * “Ἀπόψυκτος, Anna C. 505.” Elberling. Mss. * Διαψυκτικός, Hippocr. 364, 27.] Ἐναποψύχω, Flatum emitto in, Flatum et crepitum ventris emitto in Hesiod. Ἔργ. fin. Μηδ' ἐπὶ κρονῶν οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὕτω λώϊόν ἐστι. Ubi tamen quidam interpr. Excrementa ventris ejicias in fontes, s. Incaces, ἐναποπάτει. Ita enim et Moschop. accipit, et Proclus, qui tamen ἀποψύχειν exp. non solum ἀφοδεύειν, sed etiam * ἀποπνευματίζειν: nec non ἀναψύξεως χάριν τοῦ σώματος τοῖς ποταμίους ρεύμασιν ἴσασθαι, nec non ἀποπλύνειν vel ἀπονίπτειν. || Porro τοῦ ἀποψύχειν ponitur interdum pro ἀποπνεῖν, Expirare s. Efflare animam, ita ἐναποψύχειν, pro ἐναποπνεῖν, Expirare et efflare animam in, i. e. ἐναποθνήσκειν, Immori. Cujus verbi usum imitans Bud. dixit ἐναποψύξαι δέδοκται μοι καὶ τοῦτοίς, Decrevi et his immori. [“Jacobs. Anth. 9, 329.” Schæf. Mss.]

Διαψύχω, Perfrigero s. Refrigero; interdum et Recreo, Reficio. Alioqui signif. etiam Aeri s. Ventis perflandum expono, Exicco, ut Thuc. (7, 12.) p. 236. Τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνεγκύσαντας διαψύξαι. Ubi tamen Schol. exponit διακαθῆραι. Et ap. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) p. 125. de avaris, Ἐπειδὴν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασῆπουσι, τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰσάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι. Nisi potius ibi scr. διαψήχοντες, Pertergentes s. Detergentes. [“Ad Lucian. 1, 520. ad Phalar. 224. Zeun. ad Xen. K. Π. 735.” Schæf. Mss.]

Ἐκψύχω, i. q. ἀποψύχω: neutraliter etiam exp. Refrigeror, Frigescor. Alioqui signif. etiam Exanimor, Animo linquor s. delictior, ut Hes. ἐκψύχουσι exp. λειποθυμοῦσι. Pro Expiro etiam accipitur ut ἐκπνέω et ἀποψύχω.

Ἐμψύχω, itidem Refrigero, Frigus ingenero. In qua signif. usurpavit hoc verbum non solum Alex. Aphr. Probl., verum etiam Gal. ad Gl. ubi ait, Τὰ ἐμψύχειν τὰ καὶ τοιοῦν δυνάμενα, Quæ refrigerare possunt. Ἐμψύξις, ἡ, Refrigeratio. [* Ἐμψύκτης, unde * Ἐμψυκτικός, Clem. Alex. 183. Gal. de Pot. Simpl. 1. T. 2. p. 4. B. 3. Ald.]

Ἐπιψύχω, itidem Refrigero, Perfrigero, Perflo, Perspiro, ἐπιπνέω. Apoll. Rh. 2, (525.) Γαῖαν ἐπιψύχουσι ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὔραι. [“Wakef. S. Cr. 4, 234.” Schæf. Mss.]

Καταψύχω, idem. Plut. Symp. 3, 5. loquens de pharmacis ψυκτικοῖς, Refrigeratoriis, ut est mandragora, meconium, ἀλλὰ ταῦτα μὲν σφοδρὰ, καὶ βίᾳ πολλῇ συνωθεῖ καὶ πήγνυσιν· ὁ δ' οἶνος ἡρέμα καταψύ-

χων, ἴσθησι μεθ' ἡδονῆς καὶ ἀναπαυεῖ τὴν κίνησιν. Pass. Καταψύχεσθαι, Perfrigescere, Rigescere. Unde partic. κατεψυγμένος, Qui perfrigit s. refrigit, Qui jam friget. Plut. de Lucullo, (Pomp. 46.) Καὶ κατέψυκτο τὸ πρακτικὸν ἡδονῇ σχολῆς, Greg. Naz. Κατέψυγμένη καὶ παράφορος γλῶσσα, Lingua quæ obriguat et balbutit. || Signif. etiam Inarefacio, Exicco. Unde κατεψυγμένος, Inarefactus, Exiccatus, Aridus, Siccus, ἀθαλλής, μεμαραμμένος. Plut. (Pomp. 31.) Ἀλλὰ Λούκολλος ἐκ τόπων χλοερῶν καὶ κατασκίων προσήει, Πομπήιος δὲ πολλὴν ἄδενδρον καὶ κατεψυγμένην ἔτυχε διεληλυθώς. Bud. [“Musgr. Andr. 784. Pierson. Veris. 132. ad Callim. 1. p. 242. Brunck. Apoll. Rh. 131. Jacobs. Anth. 11, 98. Boiss. Philostr. 347.” Schæf. Mss.] VERBALE Κατάψυξις, ἡ, Refrigeratio, Perfrictio, Frigiditas. Plut. Symp. 3, 5. loquens de iis qui multum meri bibunt, Ἐξίτηλοι καὶ ἀτελεῖς εἰσὶν αἱ πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίας αὐτῶν διὰ φαυλότητα καὶ κατάψυξιν τοῦ σπέρματος. Theophr. de autumno loquens, Ἐνταυθα δὲ τοῦ θερμοῦ προὔπαρχοντος ὑγρότης ἐπιγίγνεται διὰ τὴν πύκνωσιν καὶ κατάψυξιν τοῦ ἀέρος. Idem, Καὶ κατάψυξεως δεῖται διὰ τὸ μὴ κατὰ βάθους εἶναι τὰς ρίζας. Sic Idem alibi identidem, et Diosc. [* Καταψύκτης, unde] Καταψυκτικός, Refrigerandi vim habens, Refrigeratorius: δύναμις, Vis refrigeratoria s. Refrigeratrix. Κατάψυκτος, ὁ, ἡ, Refrigeratus, Qui refrigerari potest. [* Ἀποκαταψύχω, Gal. de Pot. Simpl. 3. T. 2. p. 16. B. 31. Ald. = 2, 555. * Μετακαταψύχω, Hippocr. 205. * Προκαταψύχω, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 3. p. 22. * Συγκαταψύχω, Una refrigero s. arefacio, Eudocia p. 379. “Planud. Ovid. Met. 12, 422. Eust. Il. Γ. 23.” Boiss. Mss.]

[* Μεταψύχω, unde * Μετάψυξις, μεταπνοή.] Παραψύχω quidem non reperi, forsitan tamen signif. E nimio ardore reficio et recreo: ut inde sit VERBALE Παραψύχη, quod signif. Refectio, Recreatio, vel etiam Consolatio, Solatium, παραμυθία. Eur. Hec. (280.) Ἡ δ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψυχή. Utuntur et prosæ Scrip'tores hoc vocab. Dem. (1399.) Εὐκλείαν ἀγῆρω καταλείπουσιν· ἐν ἡ καὶ παῖδες οἱ τούτων ὀνομαστοὶ γραφήσονται, καὶ γονεῖς οἱ τούτων περίβλεπτοι γηροτροφήσονται, παραψυχὴν τῷ πένθει τὴν τούτων εὐκλείαν ἔχοντες. [“Verbum παραψύχω se non reperisse ait Steph. Signif. Consolor, Adhortor: quod sexcentis exemplis confirmari posset; sed unicum nobis sufficit e Theocr. Hyla v. 53. Νύμφαι μὲν σφετέρους ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχουσαι Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν, Schol. παρεμυθοῦντο ἰλαροῖς λόγοις κλαίοντα. Darnald. Anim. p. 80.” Brunck. Mss. “Ad Dionys. H. 3, 1414. coll. Reisk.: Brunck. ad Eur. Or. 62. ad Callim. 1. p. 242. Παραψυχὴ, Brunck. l. c. Porson. ibid. Markl. Suppl. 622. Luzac. Exerc. 162. Toup. Emendd. 2, 526. Athen. 223.” Schæf. Mss.]

Περιψύχω, Perfrigero s. Refrigero. Plut. Symp. 6, 4. Ὁ γὰρ ἀήρ ἐν ᾧ κρέμαται τὸ ἀγγεῖον, εἰ μὲν ψυχρὸς ἐστὶ, πῶς θερμαίνει τὸ ὕδωρ; εἰ δὲ θερμὸς, πῶς περιψύχει πάλιν; Ibid. passivō utitur, dicens, Τὸ ὕδωρ ἐν τῷ ἀέρι προθερμανθὲν περιψύχεται ταχέως, Cito perfrigeratur. Et paulo ante, Ὡς περ ἀμέλει καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα λουσαμένων περιψύχεται μᾶλλον, Magis perfrigerantur et inalgescunt. Et Probl. 6. Ὡς τε μᾶλλον, εἰ θάλπει, θερμὴν, ἢ ψυχρὰν ἀπὸ τοῦ περιψύχειν λεκτέον; [“Jacobs. Anth. 12, 321. Dionys. H. 3, 1414. coll. Reisk.: ad Alciph. 186. 194. 423.” Schæf. Mss. * Περιψυγμός, Æschin. Dial. 3, 7.] Περίψυξις, ἡ, Perfrigeratio s. Refrigeratio. Plut. Symp. 6, 5. de lapidibus qui in aquam conjiciuntur ut magis perfrigescant, Οὐ γὰρ ἔωσι τὸν ἀέρα διεκπίπτειν, ἀλλὰ τῇ πυκνότητι στέγοντες ἀναλοῦσιν εἰς τὸ ὕδωρ ἀπ' αὐτῶν, ὥστε διόλου καὶ ἰσχυρὰν γενέσθαι τὴν περίψυξιν: de Primo Frigido, Διὸ καὶ μειῶ τὸ πλεῆθος ἢ περίψυξις ἐκκρίνουσα τὸ θερμὸν, Rei molem refrigeratio diminuit, ut quæ calorem foras emittat. Medici accipiunt περίψυξιν pro Perfrictione s. Vehementi frigore, et Affectione illa febris laborantium quæ horrorem præcedit. Gal. Πότερον μετὰ περίψυξεως ἢ μετὰ φρίκης ὁ παροξυσμὸς ὑπέρβητο πυνθάνονται. Alex. Aphr. Probl. 2. Γίγνεται δὲ περίψυξις πρώτη,

εἶτα ἐπιταθεῖσα, φρίκη, εἶτα ἐτι μᾶλλον ῥίγος, Primum perfrigescent, deinde intensa illius perfrictionis vi inhorrescent, postea magis adhuc inalgescunt et rigent. Alii tamen sic interpretari maluerunt, Membra primum obtorpescunt, deinde inhorrescent, tum inalgescunt et rigent vario refrigerationis incremento.

Περὶ ψυκτος, Perfrigeratus, Perfrigidus, Qui perfrigescere et perfrigerari potest. ["Jacobs. Anth. 7, 314. Ruhn. Ep. Cr. 215. Bergler. ad Alciph. 422." Schæf. Mss.] Δυσπερίψυκτος, Qui vix perfrigerari potest, Difficiliter perfrigescens. Diosc. 1. Δυσπερίψυκτον τὸ σῶμα φυλάσσει, Tuetur corpus ne facile perfrigescat, A perfrictionibus tuetur. ["T. H. ad Plut. p. 201." Schæf. Mss.] Ἀντιπεριψύχω, Vicissim perfrigero s. refrigero. Plut. Symp. 6, 6. Ὡς περ οὖν ἡμᾶς θερμαινόμενον θερμαίνει τὸ ἱμάτιον, οὕτως τὴν χύονα ψυχόμενον ἀντιπεριψύχει. [* Ὑποπεριψύχω, Hippocr. 73.]

["Προσψύχω, Jacobs. Anth. 12, 321." Schæf. Mss. Hippocr. Mul. Morb. 2, p. 649. Chandler. Inscr. p. 18. Τί προσψύχετε τύμβος κενεῶ ;]

Προψύχω, Prius perfrigero s. refrigero. Plut. Symp. 6, 5. Πρῶτον οὐ δοκεῖ σοι προσψύχεσθαι μὲν ὑπὸ τοῦ ἀέρος τὸ ὕδωρ ἔξωθεν ἐκπίπτοντος ;

["Συμψύχω, Hippocr. 244. * Ὑπερψύχω, 446. 459. 516. Gal. 6, 509. "Cattier. 91." Schæf. Mss.]

Ὑποψύχω, Leviter refrigero, Aliquantum refrigero, ["Cattier. 91." Schæf. Mss.] Itidem vero et VICOMP. Παρυποψύχω signif. Modice et obiter refrigero, ap. Diosc., Bud.

Ψύχος, τὸ, Frigus : cui opp. θάλπος, Æstus s. Calor. Od. K. (555.) Ψύχεος ἱμεῖρων κατελέξατο οἰνοβαρείων, Frigus captans. Plato Symp. Ἐν τῷ ψύχει καθῆδον, In frigore dormiebant, s. locis opacis et frigidis. Sæpius de intentiore frigore dicitur et gelu, quale hybernium est. Xen. Ἑλλ. 4, (5, 4.) p. 308. Οὐδενὸς πῦρ εἰσενεγκόντος, ψύχους τε ὄντος, διὰ τε τὸ πάνν ἐφ' ὕψηλόν εἶναι, καὶ διὰ τὸ γενέσθαι ὕδωρ καὶ χάλαζαν πρὸς τὴν ἐσπέραν. Plut. De Deo Socr. Ὅψε δὲ ἡδὴ τότε ψύχος ἐπέτεινε πνεύματος γενομένου. Itidem dicitur πρὸς ψύχος ἐθίζειν vel παρασκευάζεσθαι, nec non ψύχος ἀνέχεσθαι et καρτερεῖν. Aristot. Polit. 7. Συμφέρεi δὲ εὐθύς καὶ πρὸς τὰ ψύχη συνεθίζειν ἐκ μικρῶν παίδων. Xen. Λ. (2, 4.) Καὶ ἀντὶ γε τοῦ ἱματίου διαθρύπτεσθαι ἐνόμισεν ἐν ἱματίῳ δι' ἔθους προσεθίζεσθαι νομίζων οὕτω καὶ πρὸς ψύχην καὶ πρὸς θάληπην ἄμεινον ἂν παρασκευάσασθαι ; Ἑλλ. 5, (1, 14.) Ἦν δὲ ἀνεχόμενόν με ὄρατε καὶ ψύχην καὶ θάληπην καὶ ἀγρυπνίαν, οἷεσθε καὶ ὑμεῖς ταῦτα πάντα καρτερεῖν. Item πηγνυσθαι διὰ τὸ ψύχος, Plut. Et, Ἐτελεύτησαν ὑπὸ τοῦ ψύχους, Athen. 10. ["Ψύχος recte scribunt in Fragm. Eurip. ; nam v longum est : v. Homer." Schæf. Mss. * Ψύχη, i. q. ψύχος, Schleusn. Lex. V. T.]

["Ψυχομυγής, ὁ, ἡ, Plut. 9, 533. al. * Ψυχομυγής.] Ψυχότροφος, Qui frigore alitur vel gaudet. Neutro genere et SUBST. Ψυχότροφον dicitur Herba quædam, ex eo quod frigore s. frigidis locis gaudeat : ut testatur Diosc. 4, 1. Plin. 25, 8. Veltones in Hispania eam invenerunt quæ Vettonica dicitur in Gallia, in Italia autem Serratula, a Græcis κέστρον aut ψυχότροφον : ante cunctas laudatissima. Exit anguloso caule, cubitorum duum, a radice spargens folia fere lapathi, serrata, semine purpureo. [* Ψυχοτρόφος, Frigore recreans, Orph. H. 15, 3. 37, 22. ἀνεμοι. "Lobeck. Aj. p. 305." Schæf. Mss.]

Ψυχαγωγίον, τὸ, in Lex. meo vet. esse dicitur ὅπου τὸ ὕδωρ ἀνιμῆθεν ταμιεύεται πρὸς τὴν ἐνδειαν τῶν χωρίων, (qualis est cisterna,) vel αἱ θυρίδες τῶν μετ' ἄλλων αἰ πρὸς τὸ ἀναψύχειν γινόμεναι, Fenestræ quæ in metalla frigus intro mittunt : [e Theophr. de Igne 24., ubi * ψυχαγωγεία dedit Schn.]

Εὐψυχής, ὁ, ἡ, Jucundo et salubri expositus frigori, vel etiam simpliciter Frigidus ; sed peculiariter ea signif. qua dicimus æstate locum aliquem esse frigidum : quod sc. Gall. vocamus Un lieu frais. Herodian. (6, 6, 5.) Αὐτὸς τε ῥάδιως ἐπερρώσθη τῷ εὐψυχεῖ τε καὶ ἐνύδρῳ τῆς πόλεως μετὰ τὸν ἐν μεσοποταμίας ξηρὸν αὐχμὸν, Jucundo illo et salubri frigore et aquarum abundantia quæ in urbe illa sunt. Idem comparativo utitur, 1, (12, 3.) Εὐψυχέστερον γὰρ τὸ

χωρίον, καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἀλσεσι, Frigidior locus ille est sylvisque e lauro permultis opacus. Tale est εὐχείμερος ap. Aristot. [* Περίψυχος, Eratosthenes Anal. 1. p. 477., sed leg. περίψυχος δ' ἐτέτυκτο : vide Schleusn. Lex. V. T.]

Ψυχεινός, Frigidus ; interdum et Gelidus : cui oppositum ἀλεεινός, Calidus. Xen. K. (10, 6.) Τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνός ἐστιν ἀλεεινὰ, τοῦ δὲ θέρους ψυχεινὰ. Et ap. Suid. Ψυχεινός τόπος, ὁ ψυχρός. ["Koenig ad Greg. Cor. 15." Schæf. Mss.] Legitur ET Ψυχεινὰ χωρὰ sine diphthongo ap. Theophr. C. Pl. 3, 29 sed eam scripturam non probo. [Hippocr. 938. * Ψύχιμος, ὁ ψύχων, Herodian. Epimer. 155. nisi leg ψύχινος.]

Ψυχρός, i. q. ψυχεινός, per sync. e ψυχρός. Plut. Symp. 6, (4.) Εἰ μὲν ψυχρός ἐστι, πῶς θερμαίνει τὸ ὕδωρ ; εἰ δὲ θερμός, πῶς περιψύχει πάλιν ; Aliquando post, Ὁ χιτῶν ψυχρὸς ἡμῖν προσπίπτει τὸ πρῶτον ἐνδύσαμένοις, καὶ τὰ στρώματα κατακλινεῖσιν. Od. I. (392.) Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτη, In aqua frigida. Aristot. Polit. 7. Εἰς ποταμὸν ἀποβάπτην τὰ γινόμενα ψυχρόν. Athen. 3. Ἡ τοῦ ψυχροῦ πόματος λήψις. Fod. lib. Ἐπίστανται δ' οἱ παλαιοὶ καὶ τὸ πάνν ψυχρὸν ὕδωρ ἐν προπόσει. Rursum Aristot. Polit. 7. Τὰ ἐν τοῖς ψυχροῖς τόποις ἔθνη. Et Athen. 2. (p. 43.) Κρήνην νᾶμα ἀνιείσαν χιόνος ψυχρότερον. Apud Euseb., 9. Τοῦτοις τοίνυν ἀγγέλ' ὅτι ψυχρὸν τοῦσον, τὸ πᾶν θερμόν. Sunt vero et ψυχραὶ τράπεζαι, Quibus apponuntur edulia ψυχρά. Plut. Symp. 8, 9. Αἱ γὰρ καλούμεναι ψυχραὶ τράπεζαι πρότερον δστρέων, ἔχινων, ὠμῶν λαχάνων, ὥσπερ ἔλεγεν ὁ Πλάτων, ἀπ' οὐράς ἐπὶ στόμα μεταχθεῖσαι, τὴν πρῶτην ἀντὶ τῆς ἐσχάτης τάξιν ἔχουσι. Neutrum ψυχρὸν absolute interdum ponitur sine substantivi adjectione, ut cum ψυχρὸν dicitur ψυχρὸν ὕδωρ, quemadmodum ap. Latinos etiam Frigida pro Aqua frigida. Matth. 10, (42.) Ὅς ἐάν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον, Haustum frigidæ. Itidemque ap. Epict. legitimus ψυχρὸν πίνειν, Frigidam bibere. Et ap. Athen. (3, p. 123.) Οἶδασιν οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὴν του πάνν ψυχρὸς πόσιν. Ubi potes subaudire ὕδατος, vel ποτοῦ. Subjungit certe verbis istis h. Alexidis I. Καὶ γὰρ βούλομαι Ὑδατός σε γεῦσαι, πρᾶγμα δ' ἐστὶ μοι μέτα Φρατος ἔνδον ψυχρότερον ἀραρότος. Itidem vero ψυχρὰ dicuntur pro ψυχρὰ βρώματα, Cibi frigidi, ἐδέσματα ἐψυγμένα. Athen. 8. Οὐδεὶς γὰρ ἂν φάγοι ψυχρὰ. Et rursum ibid. Ἀπὸ τῶν πολλῶν τούτων λόγων πν ὁρμὴν ἔχω ἐπὶ τὸ ἡδὴ γαστρίζεσθαι τοὺς μαγείρους, διὰ τὴν πολλὴν τῶν λόγων ἐστίασιν, ἵνα μὴ ψυχρὰ παραπιθῶσιν. Itidemque 9. (p. 386.) coquus quidam dicit, ψυχρὰ σοι Ἀπαντα παραθῶ ; μηδαμῶς ; ζέοντα δὲ ; Ἀπολλων, οὐκοῦν τὸ μέσον ἐστὶ δηλαδὴ. (Ubi post Ἀπολλων ponenda fortassis τελεία στιγμή fuerit, ut ab οὐκοῦν incipiant verba alterius ; alioqui videri posset leg. οὐκοῦν.) Alioqui τὸ ψυχρὸν substantive dicitur etiam pro ἡ ψυχρότης, ut τὸ θερμόν pro ἡ θερμότης, i. e. Frigiditas vel Frigus. Xen. K. (9, 5.) Ταχὺ γὰρ τὸ ὑγρὸν ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῇ, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, ποιεῖ ἀποχωρεῖν αὐτόν. Cui loco addi potest hic Plut. in lib. περὶ Ἀσorgισίας in scripto, Εἰρων δὲ οὐ μόνον ψυχροῦ κατασκεδαννύμενον λήγονσαν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ φόβου προσαχθέντος. || Ψυχροὶ signif. etiam ψυχοποιός, Frigus inducens, et peculiariter frigus lethale ac mortiferum, ut cum ab Hom. ψυχρὸν δέος dicitur, velut ap. Virg. gelidus periculum cucurrit Ossa tremor : nec non ψυχρὸς χαλκός. Sic Theocr. 15, (57.) Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μέλιστα δεδοίκω Ἐκ παιδός. Virg. itidem dixit, Frigidus (o pueri, fugite hinc) latet anguis in herba. || Metaphorice quoque usurpatur hoc vocab., ut Lat. Frigidus. Dicitur enim ψυχρὰ φλόξ, nec non βίος ψυχρός. Pind. ap. Plut. de S. N. V. (8, 208.) et ap. Athen. (564.) ὅς μὴ πόθω κυμαίνεται, Ἐξ ἀδάμαντος ἡ σιδάρον κεχάλκευται Μέλαιναν καρδίαν ψυχρὰ φλογί. Aristoph. Πλ. (262.) φησὶν ἡμᾶς ἡδέως Ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζῆσειν ἀπαλλαγέντας, Liberatos vitæ jejuna miseraque et molesta, victuros vitam jucundam. Ubi nota ψυχρὸν opponi τῷ ἡδεῖ, sicut ap. Soph. quoque (650.) ψυχρὸν Schol. exp. ἀηδὲς, Antig. p. 240, εἰδὼς ὅτι Ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται, Γυνὴ κακὴ ξύνεννος ἐν δόμοις. Res etiam et verba

ψυχρὰ dicuntur. Idem Soph. in ead. Fabula (88.) *ἡ ψυχρὰ ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις*, Calido pectore res frigidas et frivolas s. leves aggredieris. Synes. Ep. 83. *Εἰ δεῖ μέ τι καὶ ψυχρὸν εἰπεῖν καὶ *Γοργιαῖον*, Frigidum ineptumque aliquid. Demetr. Phal. "Ὅστε καὶ ἄχαριν τὸν λόγον ἅμα καὶ ψυχρὸν γίνεσθαι. Apud Eund. est σύνθεσις ψυχρὰ, sc. ἡ μὴ ἔρρυθμος, ἀλλὰ ἄρρυθμος οὕσα. Homo etiam quispiam ψυχρὸς dicitur, Qui frigidus est et jejunos in verbis suis, Isocr. ad Nic. *Εὐρήσεις γὰρ ὡς ἐπιπολὺ τοὺς σεμνυνομένους ψυχροὺς ὄντας· τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους*. Demetr. Phal. *Εἰ δὲ οὕτως εἶπεν, τοῦ πρέποντος ἀπετύγχανεν ἂν, καὶ ἐγίγνετο ὁ λεγόμενος ψυχρὸς*. Xen. K. Π. 8, (4, 10.) "Ὅτε δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὦν γέλωτα παρέχειν. Sic Athen. 6. (p. 242.) loquens de duobus qui ἐπὶ γελοίοις δόξαν εἰλήφεσαν, Euclidem dicit ἀποφθεγγόμενον οὐκ ἄξια [Schw. ἀνάξια] βιβλίου καὶ μνήμης, fuisse ἐν τοῖς ἄλλοις ἀρῇ καὶ ψυχρὸν: Philoxenus vero quicquid διηγῆσαιτο, id omne fuisse ἀφροδισίας καὶ χάριτος μεστόν. Aristot. Rhet. 3. *Διὸ τὰ Ἀλκιδάμαντος ψυχρὰ φαίνεται· οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι τοῖς ἐπιθέτοις*. Sicut vero in propria signif. τὸ ψυχρὸν dicitur pro ἡ ψυχρότης, sic etiam in hac metaphorica. Athen. 8. *Σκώπτων αὐτοῦ τὸ ἐν λόγοις ψυχρὸν*. Aristot. Rhet. 3. *Διὸ ποιητικῶς λέγοντες τῇ ἀπρεπείᾳ τὸ γελοῖον καὶ τὸ ψυχρὸν ἐμποιοῦσι*. Et mox, *Καὶ ἔτι τέταρτον τὸ ψυχρὸν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίγνεται*. Sic Demetr. Phal. (§. 6.) *Γίνεται δὲ καὶ ἐν μεταφορᾷ τὸ ψυχρὸν: quale esse dicit τρέμοντα καὶ ὥχρὰ τὰ γράμματα*. Et Longin. *Τοῦ ψυχροῦ πλήρης ὁ Τίμαιος*. Rursum Demetr. τὸ ψυχρὸν dicit γευντιᾶν τῇ μεγαλοπρεπεί, sicque definiri a Theophr. *Ψυχρὸν ἐστὶ τὸ ὑπερβάλλον τὴν οἰκείαν ἀπαγγελίαν: veluti, Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, pro, ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται: nam τὸ πρᾶγμα, μικρὸν ὄν, οὐ δέχεται τοσούτον ὄγκον λέξεως*. At *Ψύχρος* paroxylonas, Fluvii nomen, procul dubio a frigiditate insigni ei inditum. [*Ψυχρὸς*, Wakef. Trach. 919. 1046. Alc. 360. Jacobs. Anth. 6, 98. 7, 147. 355. 402. 9, 305. T. H. ad Plutum p. 106. Brunck. Soph. 3, 501. Heyn. Hom. 5, 16. ad Charit. 766. Valck. Phœn. p. 486. Heringa Obs. 297. ad Herod. 488. Musgr. Or. 84. Ψ. δέος, Heyn. Hom. 6, 43.: ἐλπίς, Brunck. Anal. 2, 68.: νίκη, Herod. 715.: ἐπικουρίη, Musgr. Bacch. 968.: τράπεζαι, Casaub. ad Athen. 119. Ψ. ὕδωρ δόη σοι, Jacobs. Anth. 12, 316. Ψυχρὸν, Boiss. Philostr. 601. Ἐκ ψυχροῦ λαμβάνειν, Casaub. ad Athen. 104." Schæf. Mss. "Nonnunquam ψ. commode redditur Vanus, ut ψ. ἐπικουρίη, Herod. 6, 108.: νίκη, 9, 49.: ἐλπίς, ap. Eur. Iph. A. 101." Schw. Mss.]

Ψυχροβαφής, Frigida tinctus s. imbutus. Vide *Υδροβαφής*. [Lucian. 5, 183=2, 328. Chemicus ap. Salmas. Exerc. 807. πορφύρα.] *Ψυχρολουτρέω*, SIVE *Ψυχρολουτέω*, (nam et cum ρ et sine ρ scriptum reperitur, ut *θερμολουτρέω* etiam et *θερμολουτέω* διττολογεῖται,) Frigidis lavacris utor, Frigida labor s. Frigida perluor unda, ut loquitur Horat. Plut. (9, 13.) *Κονίεται δὲ καὶ ψυχρολουτέῃ, καὶ τὰς ὀφρὺς αἶρει, καὶ φιλοσοφεῖν φησι: [6, 497. *Ψυχρομάρμαρος, Const. Manass. Chron. p. 105.] Ψυχροποιός, ὁ, ἡ, [UNDE *Ψυχροποιέω, e quo *ψυχροποιητής, UNDE Ψυχροποιητικός, Frigidum faciens et Frigidum faciendi vim habens, Frigus afferens s. invehens, ψύχων et ψυκτικός. Priore utitur Schol. Theocr. (15, 58.) ψυχρὸς ὄφης exponens ψυχροποιός. Posterius τοῦ πυρετοῦ ἐπιθeton est. Ψυχροποσία, ἡ, Frigidæ potus, ἡ ψυχροῦ πόσις. Plut. Symp. 6, 7. Τοῖς ἀκράτως ἔχουσι πρὸς ψυχροποσίαν: (6, 482.) Ἀνοιστέον ἐν ταῖς ἀρρώστιας πρὸς αὐτοὺς, ὡς διὰ ψυχροποσίαν ἢ λουτρὸν ἄκακρον, ἢ συμπεριφορὰν, πολλὰς μὲν αὐτῶν διαφθείρομεν ἡδονὰς, καλὰς τε πράξεις. [* "Chrys. Hom. 65. T. 6. p. 673, 8." Seager. Mss.] Dicitur ET *Ψυχροπότης*, ὁ, Frigidæ potor, Qui frigidam potare amat, frigidæ potu delectatur. Plut. Symp. 6, 4. *Ψυχροπότῃ ξένω τρυφῶντι παρεσκεύασαν οἱ θεράποντες ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ ψυχρότερον*. [Alex. Trall. 12. p. 235. Meleager 18, 1.] *Ψυχροποτέω*, Frigidam potor, Frigidæ potu delector. Plut. (6, 220.) *Τὴν ἀρτηρίαν**

διαφθείρει ψυχροποτῶν, Frigidæ potu arteriam corrumpit, [Alex. Trall. 1. p. 19. *Ψυχροσταγής, Areteus 4, 7. p. 58. al. *Ψυχροπαγής.] *Ψυχροφόβος*, Frigidam metuens. Galeno *ψυχροφόβος* dicitur medicus Qui frigidam ægro exhibere s. propinare metuit, ut *αἰμοφόβος* Qui sanguinem mittere timet. Ambo ap. eum extant Therap. 9., ut videbis in *Αἰμοφόβος*. [* *Ψυχροφόρος*, unde * *Ψυχροφόρον*, Gl. Frigidarium.]

Ψυχρήλατος, ὁ, ἡ, Qui postquam malleo ductus est, in frigidam mersus est, ὁ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι ψυχρῷ βαφεῖς: ideoque aliquanto plus est quam *ψυχροβαφής*: id enim simpliciter signif. Frigida tinctus, In frigidam demersus. Plut. Bruto (init.) "Ὡσπερ τὰ *ψυχρήλατα* τῶν ξιφῶν, σκληρὸν ἐκ φύσεως καὶ οὐ μαλακὸν ἔχων ὑπὸ λόγου τὸ ἦθος, Ut enses qui postquam malleo ducti sunt, tinctura frigidæ sunt roborati et durati. [Athen. 501. vide Casaub. Anim.: Palmer. Exerc. 519. Mathem. Vett. 70. Plut. Def. Orac. 707.]

[* *Αψυχρος*, Wyttenb. ad Plat. Phæd. §. 58. * *Εὐψυχρος*, Theophr. C. Pl. 5, 20. *Εὐψυχρότερος* καὶ *εὐπαθέστερος* ὁ λεπτός ἀήρ, nisi leg. *εὐψυκτότερος*: Edd. vett. * *εὐψυχρότερος*.] *Κατάψυχρος*, ὁ, ἡ, Perfrigidus, Prægelidus. Gal. "Ἡ *κατάψυχρον* ἐχούσης ἡ *καταπύμελον* τὴν μήτραν. Diosc. quoque pro Perfrigido s. Intense frigido usus est, teste Bud. [* *Περίψυχρος*, Gl. Præfrigidus.] *ὑπέρψυχρος*, Supra modum frigidus, Modum frigiditate excedens. *ὑπόψυχρος*, Suffrigidus, h. e. Aliquantenus s. Aliquantum frigidus, [" Jacobs. Anth. 9, 506." Schæf. Mss. Suid. v. *Λύκας*.] *Φιλόψυχρος*, Qui frigida amat, Frigidi amans. Plut. Symp. 3, 2. *Διὸ τῶν ἐναντίων μᾶλλον ὀρέγονται καὶ φιλοθερμόν ἐστι τὸ ψυχρὸν, καὶ φιλόψυχρον τὸ θερμόν*. Is etiam qui frigidæ potu delectatur, aut frigidorum ciborum esu, *φιλόψυχρος* nominari potest. [Plut. Alex. 35.]

Ψυχρὸς, Frigide. Interdum Inepte.

Ψυχρότης, ἡ, Frigiditas. Lucian. (2, 27.) *Τοσαύτη ψυχρότης ἐνὴν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν*. Metaph. Dem. (312.) *Καί μου πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῶ μηδεῖς*, Me per deos immortales nullus ineptum esse judicet, Nullus ita hoc quod dicturus sum, excipiat ut frigidum et absurdum, Bud. Sic Longin. (3, 4.) *Σχολαστικὴ νόσις ὑπὸ περιεργίας λήγουσα εἰς ψυχρότητα*. At Plut. Fab. (17.) *Ἡ πρὸ τῆς μάχης Φαβίου δειλία καὶ ψυχρότης λεγόμενη*. Vide *Ψυχρεύομαι*. [" T. H. ad Plutum p. 268. Demetr. Phal. §. 6." Schæf. Mss.]

Ψυχρία, ἡ, itidem Frigiditas. Plut. Alex. (3.) *Κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον*, Præ frigiditate sua.

[* " *Ψύχρα*, ἡ, ut *θερμα*, ἡ, Buttm. Schol. Od. E. 467. Ξ. 476." Elberling. Mss. Cf. Gloss. interlin. ad Hesiod. *Ἔργ.* 494. 543. Ed. Loesn., Spohn. ad Nic. ceph. Blemni.]

Ψυχραίνω, Refrigero, [Alex. Trall. 1. p. 21. * *Ψυχραντής*, unde * *Ψυχραντικός*, Herodian. Epimer. 155. * *Ψυχρασία*, Epicurus Diogenis 107.]

Ψυχρεύω, i. q. ψυχρολογῶ, Frigide aliquid loquor, Aliquid loquor quod frigidum est, et omnino gratia caret. Sed pass. est usitatus. Hermog. περὶ Ἰδεῶν T. 1. de tropis loquens *κακοζήλως* enuntiat, Παρά δὲ σοφισταῖς πάμπολλα εὖροι ἂν τάφους τε γὰρ ἐμψύχους τοὺς γύπας λέγουσι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα *ψυχρεύονται* πολλά. Aliter autem Frigere ap. Cic. in Bruto, Quare tibicen dixerit discipulo sane frigenti ad populum, Mihi cane et musis, *ψυχρευόμεν* s. *ψυχρὸς* ἔχοντι, ἀποτυγχάνοντι, οὐκ εὐδοκιμοῦντι. Itidem Frigus etiam appellat, cum pro risu et gratia vel favore sperato, res in diversum exiit. Cic. ad Q. Fratr. Pridie idus cum Appius senatum infrequentem coëgisset, tantum fuit frigus ut populi convitio nos coactus sit dimittere. Nec non frigidum appellant quod *ψυχρὸν* Græci, ut idem Cic. in Bruto, de P. Lentulo, Habuit a natura genus quoddam acuminis, quod erat in reprehendendis verbis versutum et solers; sed sæpe stomachosum, nonnunquam frigidum, interdum etiam facetum. Plura vide ap. Bud.

p. 12. [Schol. Soph. Aj. 1112.] Ψύχρευμα, τὸ, i. q. ψυχρότης, Frigus; interdum et Ineptiæ, ut Lat. quodque Frigus accipi docui paulo ante. Utitur Gal. 3 de Crisimidis Diebus.

Ψυχοῖζω, i. q. ψυχραίνω, Refrigero s. Frigefacio. Alex. Trall. Λαμβανέτωσαν ἡ * ροσάτου ἡ * ἀψινθάτου ψυχροῖζοντες: [2. p. 607. οἶνον ψυχρισθέντα, Vinum recentatum. * Ψυχοιστὸς, Gl. Refrigeratus. * Ψυχριστὸν, Nomen medicamenti, Alex. Trall. 5. p. 249., 11. p. 645.]

[* Ψυχρόω, Strato Ep. 6. Schol. Pind. N. 10, 137. Schol. Nicandri A. 85.]

Est præterea a Ψύχος VERBUM Ψυχάζω, significans ψύχεος ἰμείρω, ut Hom. loquitur, h. e. Frigus capto. Suidas ψυχάζουσι exp. πρὸς τὸ ψύχος καὶ τὸ πνεῦμα διατρίβουσιν, ἵνα ἀναψύχῃν τινα λάβωσιν: afferens h. l. Οὐδὲ τις αὐτοῖς τὴν ἀσπίδα ἢ τὸν θώρακα ἔφερε ψυχάσαι τοῖς δεομένοις. Idemque hoc ψυχάζειν simile esse dicit verbo χειμάζειν. Sed etiam ψυχάζειν exposuerat ἀναψύχειν, in h. l. Οἱ δὲ ἀποβάντες τῶν ἵππων ἐνεχείρουν ψυχάζειν, τοῖς τε ἵπποις ἀνακωχῆς μεταδιδόναι τινός. Ubi videtur esse Respirare et ex æstu sese reficere, et perfrigerando recreare. [“Paul. Sil. 74, 153. Alciph. 306. Act. Traj. 1. p. 257.” Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri p. 317. * Ψυχασμός, Herodian. Epimer. 155.] Ψυχαστής, ὁ, Ψυχας captat, captat ψυκτήρια s. ψυκτήρας, i. e. Loca opaca et frigida. Ψυχασταί, Fabulæ a Strattide scriptæ nomen est ap. Athen. (124.) ubi tradit antiquos etiam solitos fuisse τὸν οἶνον ψύχειν, ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν: afferens ex ea fabula h. l. οἶνον πιεῖν γὰρ οὐκ ἂν εἰσδέκετο θερμόν, ἀλλὰ πολὺ τοῦναντίον Ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι χιόνι μεμιγμένον. Nisi potius leg. Est οὐκ ἂν εἰς δέκεται. [* Ψυχάω, Refrigero, Ælian. V. H. 8. 1. * Ἀναψυχάω, Suid. v. Ἀνεψύχῃσιν. * Ψυχοῖζομαι, Gl. Algeo, Frigescio.]

ΨΥΧΗ, ἡ, Anima, Spiritus vitalis et intellectualis: quo sc. vivimus et omnes actiones edimus: a ψύχω significante Spiro, vel etiam a ψύχω significante Refrigero. Nam Chrysippus ap. Plut. περὶ Στωϊκῶν Ἐναντιωμάτων (10, 350.) putat τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι, καθάπερ φυτὸν ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ αἵματος καὶ στομούμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν, καὶ γίνεσθαι ζῶον ὅθεν οὐκ ἄπο τῆς πύλης τὴν ψυχὴν ὠνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν. Idemque Socrates ap. Plat. Cratylo, Οἰεταί τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὠνομάσαντας ὥς τοῦτο ἄρα ὅταν παρὴ τῷ σώματι, αἰτιὸν ἐστί τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψύχον ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ. Recte sane et eleganter expresso etymo, et allata nominis ratione. Atque adeo antiquissimus Poëta Hom. pro Spiritu illo vitali, interdum et pro Vita, frequentissime usurpat hoc vocab., ut sequentibus exemplis clarum erit. Il. I. (401.) Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, Non tanti æstimo quanti animam s. vitam meam, s. spiritum vitalem qui hos regit artus: Φ. (568.) Καὶ γὰρ θὴν τοῦτω τρωτὸς χρὸς ὀξεῖ χαλκῷ, Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, Et unica tantum in eo est anima, unicuique spiritus vitalis: qui sc. æque ei adiuvare potest ac cuivis alii homini. Apud Eund. aliquis περὶ ψυχῆς μάχεται, θεῖ, πᾶσαν μῆτιν ὑφαίνει, De s. Pro anima et vita sua, h. e. Ad tuendam animam et vitam suam et a periculo liberandam. Od. X. (245.) Ὅσοοι ἔτ' ἔζων περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο. Il. X. (161.) περὶ ψυχῆς θεόν Ἑκτορος ἵπποδάμοιο, de Hectore et Achille: quorum ille fugiebat, hic persequabatur: ambo autem currebant s. cursu certabant de anima et vita Hectoris: Hector, ut eam periculo eriperet, Achilles autem ut demitteret orco: I. (401.) πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὑφαίνει, Ὡστε περὶ ψυχῆς. Præterea ap. Eund. aliquis ψυχὴν παρτίθεται, Qui vitam et animam suam periculo exponit. Od. Γ. (74.) et I. (255.) de prædonibus s. piratis, Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες. Il. I. (322.) Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζεις. Nec non aliquis alicui ψυχὴν ἐξέρπει et ἀφαιρεῖ, cum eum occidit, et vitam ei eripit: Il. (505.) Τοῖο δ' ἅμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμῇ, Ex ejus corpore extraxit hastam una cum anima: X. (257.) αἶκεν ἐμοὶ Ζεὺς Δῶν

καρμονίην, σὺν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι, Tuamque tibi eripiam animam. Quibus ἄλλοι hoc initio Iliados A., Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐαψεν Ἡρώων. Et hoc Od. Φ. (153.) Πολλὰς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει Θυμοῦ καὶ ψυχῆς, Anima et vita privabit. Is autem cui ἡ ψυχὴ eripitur, dicitur eam αἶδη δύναι et eam ὀλέσαι. Il. Π. (625.) Ἐδῆχος ἐμοὶ δόλης, ψυχὴν δ' αἶδη κλυτοπόλῳ: Ω. (168.) Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὴν ὀλέσαντες. Ubi ut animam dicitur ὀλέσαι αἰγίσις, ita ipsa ὀλέσθαι: unde ejus est ὀλέσθρος. Il. X. (325.) de gula, ἵνα τε ψυχῆς ὀκιστος ὀλεσθρος: jugulo enim resoluta, anima citissime ὀλλυται. Dicitur eadem ἀμείβεσθαι ἔρκος ὀδόντων, nec πάλιν ἐλθεῖν, et per vulnus inflictum ἔσσυσθαι, et ἐκ ρεθῶν ἵπτασθαι s. ἀφίπτασθαι: item corpus λέπειν, postquam sc. ἐλυθη: id enim præcedit cetera. Il. E. (296.) τοῦ δ' αἶθι λυθὴ ψυχὴ τε μένος τε: I. (408.) Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε ληίστη Οὐθ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων: Ξ. (518.) ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὤτειλῃν Ἔσσυτ': Il. (856.) Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθῶν παρμένη αἰδούδε βεβήκει, Ὅν πότμον γούωσα, λιποῦσ' ἀδρότητα καὶ ἥβην. Od. Λ. (221.) Ψυχὴ δ', ἥντ' ὄνερος, ἀπαρμένη πεπότηται: Ξ. (426.) Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ. Il. Ψ. (160.) ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἤντε καπνὸς Ὀλεχο τετραγνῖα, sicut ap. Virg. Turni vita cum gemitu fugit indignata sub umbras. Ubi nota etiam χθονὸς ὄχλος, pro eo quod supra dixit αἰδούδε βεβήκει, Ad os descendebat, Mercurio eam deducente: ut Od. Λ. (100.) διάκτορος Ἀργεϊφόντης Ψυχὰς μνηστῆρων κατὰ γων Ὀδυσσῆι δαμέντων, Animas procorum ab Ulysse peremptorum. Eund. usum habet ap. prosæ etiam Scriptores. Thuc. 8, (50.) p. 279. Περὶ τῆς ψυχῆς δι' ἐκείνους κινδυνεύοντι. Xen. Λ. (8, 4.) Κύριοι δὲ καὶ ἄρχοντες μεταξὺ καὶ καταπαῦσαι καὶ εἰρᾶν γε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστήσας, In vitæ discrimen adducere. Paus. Att. p. 23. Ψυχῆς εἶχεν ἀφειδῶς, Vitæ suæ non parcebat: de Timagora quodam, qui ab amasio jussus sese κατὰ πέτρας ἀθήκε. Sic Isoer. ap. Plut. τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας dicit ὥσπερ ἄλλοτρίαις ψυχαῖς ἐναγωνίσασθαι: (qui enim suas ψυχὰς παρατίθενται, eas veluti non suas periculo offerunt:) in Paneg. sc., ubi, ait, Ὀλίγοι πρὸς πολὺς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἄλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύουσιν. At Xenarchus Comicus ap. Athen. (569.) Ἀεὶ δὲ τετραμαίοντα καὶ φοβούμενον, Δεδιότα τ', ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ'. Item Herodian. (6, 5, 18.) Διὰ δέος, ἵνα μὴ αὐτὸς κινδυνεύει ψυχῇ καὶ σῶματι ὑπὲρ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Herod. 1, (24.) de Arione, Τὸν δὲ, συνέντα τοῦτο, λίσσεσθαι, χρήματα μὲν προϊέντά σφι ψυχὴν δὲ παραιτούμενον, Tum illum ibi perniciæ intellecta pecuniam ceteraque sua ut haberent dedisse, vitam modo sibi uti parcerent, orasse, Gell. 16, 19. Idem dicunt ἀφαιρεῖν τινὰ ψυχὴν, et στερῖσκειν ψυχῆς. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Παίσας εἰς τὰ στέρνα τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα, ἀφείλετο τὴν ψυχὴν. Thuc. 1, (136.) p. 44. Ἐκείνον δ' ἂν, εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερήσαι. Vicissimque donare ψυχὴν alicui dicunt: unde ap. Herodian. 2, (13, 16.) Τὰς δὲ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα δῶρον τῆς ἐμῆς φιλανθρωπίας ἔξετε, Animas et corpora vobis nostra largitur humanitas. In N. etiam T. frequentissimus hic usus vocabuli ψυχὴ in hac signif. Matth. 2, (20.) Οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου: Jo. 10, (11.) Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, 13, (37.) Τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ σοῦ θήσω: Matth. 10, (39.) Ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνεκεν ἐμοῦ, εὐρήσει αὐτήν, 16, (25.) Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν: Act. 2, (27.) e Ps. 15, (10.) Οὐκ ἀπολείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδου. Latinis quoque Animæ vocabulum in hac signif. usitatissimum est, pro Spiritu sc. quo vivimus, s. Vita ipsa: et præsertim ap. Poëtas. Dicunt enim Objectare periculis animam, Projicere, Profundere per vulnera, Claudere laqueo, Agere, Edere, Efflare et Exhalare s. Expirare, Singultare, Fundere s. Effundere, Finire, Linquere et mittere, Tradere funeri animam: item Adimere alicui animam, Auferre, Eripere, Extinguere alicui, Spoliare ferro animam. Hæc porro anima est in corpore primum agens, ejusque primaria actio, vita est: a qua aliæ ad vitam pertinentes

actiones proficiscuntur, quas omnes spiritus beneficio perficit, tanquam primo instrumento in secundaria organa (ut venas, arterias, nervos et musculos,) permeante: sine quibus anima nihil agere potest. Speciali nomine a Philosophis vocatur *θρεπτική* s. *αυξητική*, Vegetativa: estque ceteris animantibus et plantis cum homine communis; sed in hoc ratione prædita. in illis ratione destituta: in homine et aliis animantibus *αίσθητική*, in plantis *αυαίσθητος*. Legimus enim Od. E. (426.) de sue, Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, τοὶ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὐσαν. Et ap. Plut. de Solert. Anim. Ἐν πᾶσι τοῖς ψυχῆς ἀμοιροῦσι, In omnibus quæ anima caret s. inanima et *ἄψυχα* sunt. Itidemque ap. Lucian. (1, 567.) Ὅποια τίς ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. Metaph. autem Aristot. Poët. Ἀρχὴ μὲν οὖν καὶ οἶον ψυχὴ ὁ μῦθος τῆς τραγωδίας: hoc enim demto, inanium quippiam et mortuum esse videtur. Metaphorice itidem Apsyrtus Hippiatr. 2. Τῇ ψυχῇ τῆς κοκκυνθίδος, Animæ colocynthidis: pro Medullæ s. Pulpæ, ἐντερῶν, μήτρη. Improperie item Aristoph. ψυχὴν vocavit τὸ αἷμα, Sanguinem: N. (710.) Δάκνουσι δ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, (jocose pro κόρεις, Cimices,) Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι, Animam mihi epotant seu exugunt; vel potius Animam purpuream: ut Virg. dixit Purpuream vomit ille animam, pro Sanguinem; et Ovid. Profundere animam per vulnera. Schol. tamen ibi e Philosophis tradit tres ab iis constitui ψυχάς: sc. τὴν αὐξητικὴν, (ἥτις ἐστὶ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀλόγων ζῶων, καὶ τῶν φυτῶν,) τὸ αἷμα, (ὅπερ ἐστὶ μόνων τῶν ζῶων,) καὶ τὴν λογικὴν, ἥτις ἐστὶ μόνων τῶν ἀνθρώπων. || Ψυχὴ dicitur interdum peculiariter τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, et in quo inest non tam ζωὴ καὶ αἴσθησις, quam ὁρμὴ καὶ φαντασία. Latini uno vocabulo Animum vocant, diversa signif. ab Anima, ut Accius declarat in sua Epigone, his verbis, Sapimus animo, fruimur anima: sine animo anima est debilis. Nec immerito hunc animum masculino genere appellarunt, quoniam potior est pars τῆς ψυχῆς, eique ἡγεμονεύει: sine eo quippe nihil differt a ceteris animantibus: ideoque a Plat. merito vocatur φυτόν οὐράνιον. Isocr. ad Nic. Βούλουντο δ' ἂν τῷ σώματι κακοπαθῆσαι μᾶλλον ἢ τῇ ψυχῇ πονῆσαι καὶ σκέψασθαι περὶ τίνος τῶν ἀναγκαίων. Plut. (10, 473.) Τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ περιττὰ τῆς ψυχῆς ἐξευρήματα. Rursum Isocr. ad Dem. Τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις, ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὐξέσθαι δοκεῖ. Plut. (7, 846.) itemque (10, 140.) Οἷνός τε καὶ σαρκῶν ἐμφόρησις σῶμα μὲν ἰσχυρόν ποιοῦσι καὶ ῥωμαλέον, ψυχὴν δὲ ἄσθενή. Itidemque Theopomp. ap. Athen. (157.) Τὸ γὰρ ἐσθίειν πολλὰ καὶ κρέα φαγεῖν, τοὺς μὲν λογισμοὺς εἵζειρεῖ, καὶ τὰς ψυχὰς ποιεῖται βραδυτέρας. Xen. Σ. (1, 4.) Ἀνδράσιν ἐγκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς. Sic Lucian. (1, 542.) Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. Nam ψυχὴ καθαρεύουσα πραγμάτων καὶ βουλευμάτων πονηρῶν μεγίστην τῷ βίῳ γαλήνην παρέχει, inquit Plut. περὶ Εὐθυμίας. Has autem sordes animæ προστρίβει τὸ ἐπιθυμητικὸν καὶ τὸ θυμικόν, cum τοῦ λογικοῦ habenas excutit: unde fit interdum ut αἱ ὁρμαὶ τὸ νοῦν καὶ φανταζόμενον abripiant, feraturque equis auriga, nec audiat currus habenas. Rursum Plut. de Deo Soer. Ψυχὴ δὲ ἀνθρώπου μυρίαὶ ὁρμαῖς οἷον ὑσπληξιν ἐντεταμένη, μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐστροφώτατόν ἐστι, ἂν τις κατὰ λόγον ἀπτηται, ῥοπήν λαβοῦσα πρὸς τὸ νοηθὲν κινεῖσθαι. Eadem vero ratione diversorum παθῶν, modo percellitur timore, modo se recolligit; modo lætatur, modo contristatur; modo irascitur; modo placida est et mitis, modo alio motu agitur. Herodian. 3, (11, 17.) Ταῦτα ἀκούσας ὁ χιλιάρχος, ἐξεπλάγη μὲν τὴν ψυχὴν, οὐκ ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην, Animo perterritus est: (3, 13.) Ἦσθεὶς τῷ γενομένῳ, τὰς τε ψυχὰς ἐπιβρώσθεὶς, Confirmatus animo. Sic Jo. 12, (27.) Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάρακται, Animus meus perturbatus est: Matth. 26, (38.) et Marc. 14, (34.) Περιλυπὸς ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου, Animus meus tristis est usque ad mortem: Matth. 6, (25.) Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, Ne solliciti sitis animis vestris. In Ep. ad Hebr. 10, (38.) Οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῷ, Non acquiescit ei animus meus, Non placet animo meo.

A Quibus adde Lucian. (1, 64.) Πῶς γὰρ οἶει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων, ἀναμειγμένον κολάκων ὄχλῳ; Quomodo putas animum mihi affectum esse? I. e. μάλιστα ἀγανακτῶ; ut paulo post loquitur. Quibus adde Plat. Symp. Τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ τὴν ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων. Interdum etiam interrogant de aliquo τίνα ψυχὴν habere existimemus, ubi Lat. itidem vocabulo Animi utuntur, ut in Adelphis, Quid illi tandem creditis fore animi misero, qui cum illa consuevit prius? τίνα οἴεσθε ἐξεῖν ψυχὴν τὸν ἀθλιὸν τοῦτον; Dem. (842.) Τίνα οἴεσθε αὐτὴν ψυχὴν ἐξεῖν, ὅταν ἐμὲ μὲν ἰδὼ μὴ μόνον τῶν πατρῶν ἀπεστερημένον, ἀλλὰ καὶ προσητιμωμένον; Quid illi creditis fore animi? s. Quo eam animo fore putatis? πῶς οἴεσθε τὴν ψυχὴν διατεθήσθαι αὐτῷ, ut Lucian. loquitur. Pro quo dicunt etiam γνώμην vel καρδίαν. Plato de Rep. 8. Ἐν δὲ τῷ τοιοῦτῳ τὸν νέον (τὸ λεγόμενον) τίνα οἶε καρδίαν ἴσχειν; Isocr. Trapez. Τίνα οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Alioqui τίνα γνώμην ἔχεις dicitur etiam pro Quam sævo es animo, Quam immitti pectore et corde lapideo: ut in hoc Lysiae loco in Vita ipsius ap. Dionys. H. Ἦρετο αὐτὸν ἡ γυνὴ τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παιδῶν τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι; pro ὡς ὁμῶς καὶ πικρὸς τὴν ψυχὴν ἐστὶ: ut vicissim Xen. dicit (K. Π. 1, 2, 1.) τὴν ψυχὴν φιλάνθρωπος. Dicuntur aliqui etiam esse διηρημένοι τὰς ψυχὰς, vel μιᾷ ψυχῇ facere aliquid. Herodian. 4, (5, 15.) Πάυσασθε δὲ ἥδη τὰς ψυχὰς καὶ τὰς γνώμας διηρημένοι, Neque mentes et animi vestri in diversa divisi sint: 8, (5, 15.) Μιᾷ τε γνώμῃ καὶ ψυχῇ ὁμοίως Μαξιμίανος μεμίσηται, quod uno vocabulo dicitur ὁμοθυμαδόν, Uno animo, s. Uno animi consensu. Sic Paulus Ep. ad Phil. 1, (27.) Μιᾷ ψυχῇ συναθροῦντες τῇ πίστει τοῦ Εὐαγγελίου, Uno pariter animo. Item ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, et ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ: nec non ἐκ ψυχῆς, ut Latine quoque E toto corde vel pectore, Ex animo. Luc. 10, (27.) Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου. Pro quo Matth. 22, (37.) dicit ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, Paulus Ep. ad Ephes. 6, (6.) Ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς. Sic Nicarch. Epigr. 2. Οὐδεὶς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναῖκα Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται, Laudare ex animo. Interdum ψυχὴ dicitur in ea Animi signif., a qua aliquis dicitur Animosus et μεγαλόψυχος. Xen. Ἑλλ. 3, (3, 5.) Τὸ εἶδος νεανίσκος καὶ τὴν ψυχὴν εὐρωστος: K. Π. 3. Πολὺ μέντοι ἡμεῖς βελτίοσι καὶ ἐρρωμενεστέρας ψυχαῖς τῶν στρατιωτῶν χρώμεθα: 2. Ψυχὰς τε οὐδὲν κακίονας ὑμῖν προσήκει ἡμῶν ἔχειν: 6, (2, 11.) Ὁ γὰρ τὴν λόγην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχὴν τι παρακονᾷ. Unde ibid. 2. ψυχὰς εὖ ἡκονημένοι. Et ejusmodi ψυχὴ equo etiam tribuitur ab Eod. Ἰππ. (11, 1.) Δεῖ ὑπάρχει αὐτῷ καὶ τὴν ψυχὴν μεγαλόφρονα καὶ τὸ σῶμα εὐρωστος. Alioqui ψυχῇ in bestia dicitur etiam Ferox animus s. potius Ferum ingenium, ut Isocr. Θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦμεν, Ferarum ingenia cicuramus. || Ψυχὴ a parte potiore dicitur ipse Homo, sed phrasi Hebr. linguæ peculiari. Ep. ad Rom. 13, (1.) Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Act. 2, (41.) Καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ ψυχὰς ὡσεὶ τρισχίλια, Animæ circiter ter mille, i. e. Hominum tria circiter millia: 27, (37.) Ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ αἱ πᾶσαι ψυχὰς διακόσια ἐβδόμηκοντα ἕξ. Sic in 1 Petr. 3, (20.) de arca Noæ, Εἰς ἣν ὀλίγοι (τουτέστιν ὀκτῶ) ψυχὰς διεσώθησαν δι' ὕδατος, Paucæ animæ, s. Pauci homines, vel etiam Pauca capita. || Signif. ψυχὴ Spiritus quoque, ut Lat. Anima itidem pro Spiritu et flatu accipitur. Ab Hes. enim exp. πνεῦμα, a quo dicitur esse etiam ζωῦφιον πτηνόν, Volucree quoddam animalculum, i. e. Papilio: ut Nicandri Schol. φάλαινα ap. Nicandr. esse ait Animalculum quod sua ætate vocaretur ψυχὴ, eique ψυχῇ similem esse τὸν κρανοκολάπτην, qui circum lychnos noctu volitat. Sic ap. Plut. legimus Symp. 2, 3. Κάμπη γίνεται τὸ πρῶτον εἶτα ἐκπαγεῖσα διὰ ζήροτητα καὶ περιβραγείσα, ἕτερον πτερωτὸν δι' αὐτῆς τὴν καλουμένην ψυχὴν μεθίησι. Nec non ap. Aristot. H. A. 5, 19. Γίνονται δὲ αἱ μὲν καλούμεναι ψυχὰς ἐκ τῶν καμπῶν. Et mox, Χρόνου δὲ πολλοῦ

διελθόντος περιρρήγνυται τὸ κέλυφος, καὶ ἐκπέτονται ἐξ αὐτῶν πτερῶτα ζῶα, ἃς καλοῦμεν ψυχὰς. Unde Plin. 11, 32. Rupto deinde cortice volat papilio. Notandum vero quosdam ad differentiam malle SCRIBERE Ψύχη paroxylonas: in loco autem illo Plutarchi pro ψυχὴν legi in antiquo Cod. νύμφην.

[“Ψυχὴ, ad Phalar. 304. ad Diod. S. 1, 412. Wakef. Alc. 308. 849. S. Cr. 5, 66. Thom. M. 928. ad Charit. 487. 671. 681. Brunck. Aristoph. 2, 96. Soph. 3, 533. Jacobs. Anth. 6, 76. 264. 7, 302. 12, 275. Anim. 138. Boiss. Philostr. 494. Markl. Iph. p. 333. Barnes Hel. 52. Abresch. Æsch. 2, 12. 17. Huschk. Anal. 41. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 104. 122. 133. Burm. ad Phædr. 151. Mit., Musgr. Med. 226. Vita, Munck. ad Anton. Lib. 138. Verh. Bernard. Rel. 29. Valck. Hipp. p. 212. ad Charit. 266. Plut. Mor. 1, 807. ad Diod. S. 1, 193. Musgr. Andr. 542. Papilio, Munck. ad Anton. Lib. 149. Verh., ad Mær. 397. Toup. Opusc. 2, 80. Emendd. 2, 520. Schneid. Peric. Cr. p. 9. Cupiditas, Steph. ad Xen. p. 9. Ed. 1. Appetitus edendi, Ernest. Ind. Xen. Mem., Wyttenb. Select. 377. Homo, Wasse ad Sallust. Addend. p. 305. Cant. Periphrasi inserviens, Jacobs. Anim. in Eur. p. 4. Conf. c. τροφή, Wyttenb. ad Plut. 1, 628. Unde? Casaub. ad Athen. 113. De quant., Markl. Suppl. 622. Brunck. Or. 62. Sine articulo, Heind. ad Plat. Gorg. 149. Ἐλένου ψυχὴ, de Heleno mortuo, Porson. Hec. p. 9. Ed. 2. Ψ. θεία, Lennep. ad Phal. 151. Ἡ ἐμὴ ψ., Ego, Heind. ad Plat. Gorg. 135. Ἐκούσης τῆς ἐμῆς ψ., Me volente, Valck. Phæn. p. 369. Ἐκ ψυχῆς, Jacobs. Anth. 7, 82. 8, 5. Xen. K. Ἄ. 7, 7, 43. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 52. Περὶ ψυχῆς κινδυνεύειν, Jacobs. Anth. 8, 323. Ἐκ μίας ψ., Dionys. H. 2, 1058. Δεσπότης τῆς ἐμῆς ψ., ad Charit. 266. Τὰ κρείττονα, τὰ βελτίονα μέρη τῆς ψ., Bibl. Crit. 1, 3, p. 24. Ψυχὴν ἐπιβάλλειν, ψυχῆς πρίασθαι, Valck. Adonias. p. 341. ubi omnino de ψυχῇ in talibus, Zeun. ad Xen. K. II. 264. Τὴν ψ. ἐκπίνειν, Kuster. Aristoph. 59.” Schæf. Mss. *Ψυχὴ, Tripolium, Diosc. Notha, 472.]

[*Ψυχοβόρος, Synes. 320. 340.] Ψυχοδαίκτης Βάκχος, Animorum diremtor Bacchus. Ex Epigr. ut sit ὁ διαιρῶν τὰς ψυχὰς τῶν συμπινόντων, [Anal. 2, 517.] Ψυχοδοτὴρ, Animarum dator, Qui animam et vitam largitur; Apollinis epith. [Anal. 2, 518. *Ψυχοδότης, Didymus de Triu. 3, 16. p. 373. Synes. 4, 186. *Ψυχοειδής, Philo J. p. 14. *Ψυχοκρατής, Pisid. Opif. 420. *Ψυχοκρατικὸς, Jo. Iy. dus de Mens. 3, p. 33. *Ψυχοκτόνος, Suid. 3, 359.] Ψυχολιπὴς δύναμις ex Epigr. affertur, sed sine expositione. Ambigitur ergo an significet Vis animi s. Animæ deliquium afferens. [Anal. 3, 207. Maximi Καταρχ. 227. *Ψυχόμαντις, ad Hesych. 1, 1744. n. 19.] Ψυχόμαντεῖον, τὸ, Locus ubi animæ sacrificiis evocatæ responsa dabant consulentibus. Plut. (6, 415.) de Euthynoo quodam, cujus filius morte repentina et non sine veneni suspitione mortuus erat, Ἀπορῶντα δὲ ὅτῳ τρόπῳ βάσανον λάβη τούτων, ἀφικέσθαι ἐπὶ τι ψυχόμαντεῖον προθυσάμενον δὲ, ὡς νόμος, ἐγκοιμᾶσθαι, καὶ ἰδεῖν ὅψιν τοιάνδε. [“Kuhn. ad Paus. 252.” Schæf. Mss. *Ψυχομάχης, unde] Ψυχομαχέω, Ad extremum usque spiritum depugno. Polyb. de Carthaginiensibus, Ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζόμενοι καὶ τέκνων, οὐδέποτε δύνανται λῆξαι τῆς ὀργῆς, ἀλλὰ μένουσι ψυχομαχούντες ἕως ἂν περιγένωνται τῶν ἐχθρῶν: de Rom. et Carthag. imper. (1, 58, 7.) Τὰ δὲ πολιτεύματα ἀμφοτέρων παραπλήσια τοῖς ψυχομαχοῦσι τῶν εὐγενῶν ὀρνίθων. Nisi malis Animosa contentione dimicant, Strenuo et fortissimo pectore depugnant. [“Toup. Opusc. 1, 584. Wakef. S. Cr. 3, 167.” Schæf. Mss.] ΝΑΜ Ψυχομαχία, ἡ, dicitur Ejusmodi animosa contentio, Acris ac vehemens dimicatio. Polyb. (1, 59, 6.) Ἦν δὲ τῆς ἐπιβολῆς τοπλεῖστον ψυχομαχία, Animosa dimicatio. Vel etiam Ad extremum usque spiritum producta acris dimicatio. Suid. exp. περὶ τῆς ψυχῆς μάχη, Dimicatio de anima et vita. [“Toup. l. c.” Schæf. Mss.] Ψυχοπλανὴς in Epigr. dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago est, vel quia vagos ebriorum animos reddit, [Anal.

2, 517. *Ψυχοποιός, Phot. Bibl. 240.] Ψυχοπομπή, Animarum deductor, i. q. ψυχαγωγὸς paulo infra. Plut. (8, 239.) “Ἐλεγεν οὖν ὁ τοῦ Θεσπεσίου ψυχοπομπὸς, ἄχρι τούτου τὸν Ὀρφέα προσελθεῖν, ὅτε τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς μετρίει, Dicebat igitur is, qui Thespeii animam deducebat ad inferos, hucusque pervenisse Orpheum: [9, 37. Eur. Alc. 362. “Ad Timæi Lex. 114. Jacobs. Exerc. 2, 146. ad Diod. S. 1, 107. Philocian. 1, 489.” Schæf. Mss. *Ψυχοπομπέω, unde *Ψυχοπομπία, Joseph. Hypomn. c. 144. p. 327. Fabr.] ΙΤΕΜ Ψυχοπομπεῖον, τὸ, Locus e quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur; vel etiam In quo ex inferis sedibus evocantur, et interrogantur de rebus futuris. Plut. (8, 197.) de Pausania, Οὐ παυσάμενον δὲ τοῦ φάσματος, πλεύσας εἰς τὸ ψυχοπομπεῖον εἰς Ἡράκλειαν, ἱλασμοῖς τισὶ καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης: ἐλθοῦσα δὲ εἰς ὅψιν, εἶπεν ὅτι παύσεται τῶν κακῶν, ὅταν ἐν Λακεδαίμονι γένηται. Utitur et paulo post vocabulo, ut videbis in Τέττιξ. [“Ad Herod. 423. Kuhn. ad Paus. 252.” Schæf. Mss. *Ψυχοπόνος, unde *Ψυχοπονέω, Dolores animi sustineo, Fabr. B Gr. 6, 824. *Ψυχορράγης, Eur. Iph. T. 1466.] Ψυχορράγέω, Abrumpitur mīhi anima, i. e. Animam ago, exhalo, singulto. Apoll. Rh. 2, (833.) Τὸν δ’ ἑταροὶ ἐπὶ νῆα φέρον ψυχορράγοντα, ubi Schol. exp. ἀποψύχοντα, Animam exhalantem s. expirantem. Quidam vero ψυχορράγουντες afferunt etiam profectore pereuntes, ac si compositum esset verbum ἡρεῖ e ψύχος. [Euseb. H. E. 8, 10. “Wakef. Herc. F. 323. Alc. 20. S. Cr. 2, 71.” Schæf. Mss.] Ψυχορράγία, ἡ, Ejusmodi singultatio animæ. Basil. Λαβὲ δὲ εἰς ἔννοιαν τὴν ἐσχάτην ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἐξόδου, καὶ πνιγμὸν καὶ ψυχορράγιας ὦραν: p̄teritam enim quidam hic interpr. Animæ defectionem, cum de totali animæ exhalatione dicatur, ut Hes. quoque indicat, qui ψυχορράγειν exp. ἀποθνήσκειν. Sed est potius δυσθανατεῖν, et Longa animam sub morte trahere, s. Singultare animam, ut Poetæ loquuntur. Sic enim legimus ap. Plut. Crasso, Οὐτε ταφῆς τῶν κεimένων, οὔτε θεραπείας τῶν τετρωμένων καὶ ψυχορράγουντων ποιούμενος λόγον. Et in declamatione quadam, “Ἐκτωρ οὐκ ἔχω σε ὄραν ὥδε κείμενον καὶ ψυχορράγοντα. Ψυχορρόφέω, Animam sorbeo s. exorbeo, τὴν ψυχὴν ἐκπίνω, Suid. Convenit autem id id pureæ animæ, ut Virg. appellat, h. e. sanguini. Vide primam sectionem eorum quæ scripta sunt de nomine Ψυχῇ, sub finem. [Phrynichus Bekkeri p. 73. “Kuster. Aristoph. 59.” Schæf. Mss.] ΙΤΕΜ UNICO DICITUR Ψυχορόφος: affert enim Hes. ψυχορόφος pro τὰς τὴν ψυχὴν ἐκπινούσας. [*Ψυχοσόςος, Anal. 3, 277. Nonn. Jo. 7, 144.] Ψυχοστασία, ἡ, Animarum statio, s. potius Animarum bilanci impositarum ponderatio. Nam Plut. (6, 58.) scribit ex hoc loco Homeri, Ἐν δ’ ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ’ Ἐκτορος ἵπποδάμοιο. Ἐλκε δὲ μέσσα λαβῶν ῥέπε δ’ Ἐκτορος αἵσιμον ἥμαρ, Ὀχρεο δ’ εἰς αἵδαο, λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων, Æschylum τραγῳδίαν ὅλην τῷ μύθῳ περιτεθεικέναι, ἐπιγράψαντα ψυχοστασίαν, καὶ παραστήσαντα ταῖς πλάστιγγι τοῦ Διὸς ἔνθεν μὲν τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν ἠῶ, δεομένην ὑπὲρ τῶν νιέων μαχομένων. J. Poll. retulisse inter theatri partes τὴν ψυχοστασίαν videri queat, et pro Statione animarum accepisse: 4, c. 19. de partibus theatri, Ἀπὸ δὲ τοῦ θεολογείου, ὅντος ὑπὲρ τὴν σκηνήν, ἐν ὕψει ἐπιφαίνονται θεοὶ, ὡς ὁ Ζεὺς, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν ψυχοστασίᾳ: nisi potius et ibi significet, Qui circumstant animas lancibus impositas ponderantem. [“Heyn. Hom. 8, 285. 603. Boiss. Philostr. 689. Schow. ad Hesych. 95. ad Lucian. 1, 471.” Schæf. Mss.] Ψυχοστόλος ἡχώ a Nonno (Jo. 160.) dicitur Vox Christi in extremo judicio animarum quasdam orco denittentis, quasdam in æternam requiem intromittentis, [Tryphiod. 570. *Ψυχόστροφος, Apollin. Met. 178.] Ψυχοτακὴς, Animum macerans: δάκρυα, Epigr. [“Jacobs. Anth. 7, 355. 9, 221. Sospit. 3.” Schæf. Mss. *Ψυχοταμία, Stob. Phys. 1084. *Ψυχοτόκος, Jo. Geom. Hymn. 2, 48. *Ψυχοτρόφος, Animam alens: unde *Ψυχοτροφέω, Vivifico, Orac. Sibyll. p. 28. ubi male *Ψυχοστροφέω extat: cf. 5. p. 641. *Ψυχοτροφία, Animæ ali-

tura, Leonis Imp. Paneg. in Chrys. 275, 44." Seager. Mss.] *Ψυχοφθόρος*, Animæ s. Animabus exitium ferens, Lethifer, [Orph. H. in Salut. 6. Chrys. in Matth. 2. p. 532, 38. "Allat. Diatr. de Sim. 133." Boiss. Mss. Phot. c. Man. 3, 16. * *Ψυχοχωριστικός*, Athan. 2, 75.]

Ψυχαγωγός, Ductor s. Deductor animarum; ὁ κατὰ γων τὰς ψυχὰς εἰς ἄδον, Hes. Epith. Mercurii, qui ap. Hom. quoque τὰς ψυχὰς κατὰ γει αἰδούσδε: unde et νεκροπομπὸς dicitur: itemque ap. Virg. virgam capiens animas evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit. Item Qui animas ex inferis educit et evocat, responsaque ab ipsis de rebus quaesitis postulat. Plut. (8, 220.) Ὁμοίως δὲ καὶ Σπαρτιάταις χρησθὲν ἰλάσασθαι τὴν Πανσαιίου ψυχὴν, ἐξ Ἰταλίας μεταπεμφθέντες οἱ ψυχαγωγοὶ καὶ θύσαντες, ἀπεσπίασαντο τοῦ ἱεροῦ τὸ εἶδωλον. Nisi potius ψυχαγωγοὶ hic sint Qui sacrificiis placant defunctorum animas injuria aliqua læsas. Affertur certe ψυχαγωγὸς Πειθῶ pro Flexanima, ut ψυχαγωγὸς dicatur etiam Qui sacundia sua animos hominum flectit trahitque quo vult, ut Gallicus ille ap. Lucian. Hercules. Pro Deceptore etiam poni interdum ajunt. Hesychio certe est itidem ὁ ἀπατεῶν, a quo exp. etiam ὁ ἀνδραποδιστὴς: ut sit Qui Animas captivas in servitium suum abripit. ["Ad Charit. 487. ad Diod. S. 1, 108. 439. Wakef. Alc. 1150. ad Horat. p. 26. Zeun., Paus. 1, 407. ubi v. Fac. et Kuhn." Schæf. Mss.] Unde DERIV. *Ψυχαγωγικός*, i. q. ψυχαγωγὸς significans, quatenus quidem adjective accipitur pro Habens vim ducendi et flectendi animum. E Plat. de LL. affertur pro Alliciens et Oblectatorius. Idem in Minoe, Ἔστι δὲ τῆς ποιητικῆς δημοτερεπέστατον τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία. Aristot. de Poët. Ἡ δὲ ὄψις, ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνότατον δὲ καὶ ἥκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς, Appositissima res ad alliciendos et oblectandos animos. ["Eichst. de Dram. 108." Schæf. Mss.] Derivatum inde et nomen SUBST. *Ψυχαγωγία*, ἡ, Animarum eductio, ut cum animæ sacrificiis et carminibus educuntur s. evocantur ab inferis, et interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita sunt. Greg. Naz. in Julianum, Τῶν ἀνατεμνομένων παρθένων τε καὶ παίδων ἐπὶ ψυχαγωγίᾳ καὶ μαντεία. Interdum Animi allectatio, nec non Animi recreatio et oblectatio. Athen. 4. init. Ἐπιδραμοῦμαί σοι τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα διατριβῆς ἕνεκα νῦν καὶ ψυχαγωγίας, Ad terendum tempus et animum recreandum oblectandumque. ["Boiss. Philostr. 588. Plato Phædro 331." Schæf. Mss.] *Ψυχαγωγίον*, τὸ, quod dicitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. esse ὄνομα τόπου ἐφ' οὗ οἱ μάντιες ἀπὸ ψυχῶν μαντεύμενοι ἀναφέρουσι τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, ut i. fere sit q. ψυχομαντεῖον. Inde et VERB. *Ψυχαγωγέω*, Animas duco s. deduco; τὰς ψυχὰς κατὰ γω, ut Hom. loquitur. Lucian. (1, 224.) de Mercurio, Καὶ ῥάβδον τινα πεποίηται θαυμασίαν καὶ δύναμιν, ἥ ψυχαγωγεῖ καὶ κατὰ γει τοὺς νεκρούς. Nisi ibi malis accipere pro Evocat et educit animas, ἀνάγει τὰς ψυχὰς. Vide locum Virgillii in *Ψυχαγωγὸς* paulo supra citatum. Signif. etiam Animum flecto et attraho, s. allicio, Animum oblecto, eaque oblectatione ad me pellicio: ut ap. Athen. (585.) Phryne in convivio quodam interrogata διὰ τίνα αἰτίαν οἱ στέφανοι κρήμναι, respondit ὅτι ψυχαγωγῶσι. Interdum cum accus. construitur, et redditur itidem Animum oblecto s. allicio, ver-tendo accus. illum Græcum in gen. Lat., ut Polyb. Λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας ἐψυχαγωγεί, καὶ παρέκλει εἰς τὴν ἑαυτοῦ φιλίαν, Animos eorum alliciebat, hortabaturque ad amicitiam secum ineundam. (Nisi forte significet potius Consolabatur, Fovebat, ut in Lex. meo vet. ψυχαγωγεῖ exp. ἀναψύχει, παραμυθεῖται. Apud Cic. certe in Ep. ad Fam. legimus, Inimicum meum sic in manibus habebant, sic fovebant.) Alii sic, Eos benigne atque humaniter amplexus in suam amicitiam provocabat. Cum accus. personæ et dativo instrumentali. Isocr. Evag. Enc. Ὁμῶς ταῖς γε εὐρυθμίαις καὶ ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῖσι τοὺς ἀκούοντας. Et Antiphon, Καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς λόγοις ψυχαγωγῆσαι καὶ τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἥθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον πρρσαγαγέσθαι, Oblectare, Bud. ["Timocl. Epigr., Wakef. S. Cr. 4, 13. Boiss. Philostr. 588. Ind. Xen. Mem., Kuhn. ad Paus. 252. Valck. Il. 22. p. 69. ad Diod. S. 1, 165. ad Lucian. 1, 469. Athen. 223. ad Charit. 364. * *Ψυχαγωγῆμα*, Tzetz. Exeg. in Il. p. 27, 26." Schæf. Mss. "Planud. Ovid. Met. 6, 500." Boiss. Mss. * *Ψυχαγωγῆτος*, unde * *Ἀψυχαγωγῆτος*, Polyb. 9, 1, 5. ἀνάγνωσις.]

[* *Ψύχαγνος*, Anon. H. in Virg. 24. * " *Ψυχαπάτης*, Heyn. Hom. 4, 495. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 15. 6, 83. cf. Jesus Sirach. 14, 16. Bibl. Crit. 1, 2. p. 30. Valck. Hipp. p. 201." Schæf. Mss. Meleager 2. 103. Clem. Alex. 183.]

Ψυχέμπορος, Qui animas negotiatur s. nundinatur, Hominum negotiator, (ut Quintil. dicit Mancipiorum negotiator.) Hes. enim exp. ὁ τοὺς ἀνθρώπους ἀγοράζων καὶ πωλῶν, Qui homines emitat et venditat. [* *Ψυχεμπορικός*, Plato Soph. 11. p. 224.]

Ψυχόλεθρος, Pernicies et exitium animarum, Animis perniciem et exitium asferens, ἀπῶλεια τῶν ψυχῶν, Hes. et Suid. [Phot. c. Man. 1, 22.]

Ψυχοῦλκος, ἡ, Herba quædam, Hes. Apud quem legitur et PARTICIP. *Ψυχοῦλκοῦμενοι*, quod exp. τὰς ψυχὰς ἐλκόμενοι: itidemque Suid. [ex 3 Macc. 5, 25. Villosion. Anecd. Gr. 2, 250. * *Ψυχιουλκός*, Clearchus Procli ap. Morum in N. T. 230. ῥάβδος.]

Ψυχωφέλις, Animæ vel Animo utilis, [Pallad. Laus. p. 5. Cyrill. Alex. in Jo. p. 210. Jo. Mosch. Præf. in Pratum Spirit., Euseb. H. E. 410. "Ammonius Monachus p. 131. Acta Junioris Bacchi p. 86." Boiss. Mss. "Wessel. ad Diod. S. 1, 58." Schæf. Mss.] UNDE *Ψυχωφέλεια*. Ambo ap. Suid., sed sine expositione. [* " *Ψυχωφέλιμος*, Pseudo-Chrys. Serin. 83. T. 7. p. 497, 19. σταυρόν." Seager. Mss.]

Ἀντίψυχος, ὁ, ἡ, Vicem animæ præstans. Item *Ἀντίψυχον* dicitur Quod pro anima datur, ut cum Chrys. ad Coloss. 2. *Ἀντίψυχον πνεῦμα ἔχειν* dicit viros sanctos, qui spirituales sunt, non animales, Bud. ["Lucian. 2, 333." Schæf. Mss. LXX. 4 Macc. 6, 19. *Ἀντίψυχον*, τὸ, Victima piacularis, 17, 22.]

[* " *Ἀπόψυχος*, i. q. ἄψυχος, Toup. ad Longin. (§. 42.) p. 367. Wakef. Georg. 67." Schæf. Mss.]

Ἀταλόψυχος, Qui est animo molli vel effeminato, Pusillanimis, ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 11, 66." Schæf. Mss.]

Ἀψυχος, Animæ expers, Anima carens, Inanimatus s. Inanimus; ὁ ψυχῆς ἀμοιρῶν, ut Plut. loquitur. Demetr. Phal. Ὅταν τὰ ἄψυχα ἐνεργοῦντα εἰσάγηται καθάπερ ἐμψυχα: loquens de eo metaphoræ genere, quod κατ' ἐνέργειαν dicitur. Plut. de Solert. Anim. Ἀλλὰ πᾶν εὐθὺς τὸ ἄψυχον ὥς ἄλογον καὶ ἀνόητον ἀντίκειται τῷ μετὰ ψυχῆς λόγον ἔχοντι καὶ διάνοιαν: de Instit. Lib. Καὶ οὐκ ἐπὶ ζώων μόνων τοῦτο ἴδωι τις γινόμενον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄψυχων, Sed etiam in rebus inanimis. Apud Eund. alibi ἄψυχος ὕλη, ut videbis in Τυπάς. Philo autem de Mundo dicit, Ἡ ἐπὶ τὰ ἄψυχότερα τοῦ σώματος, δόξαν λέγω καὶ χρήματα, Quæ inanimatiora sunt corpore, i. e. In quibus minus est animæ. Synes. de Insomn. Καθαρμοῦ τὸ μέγιστον μέρος ἡ βούλησις: ἀπουσίης δὲ ταύτης, ἄψυχος ἅπαντα καθαρτικὴ τελετὴ: Mortuum est omne purgatorium sacrum. Legitur ap. Eur. etiam (Hipp. 952.) ἄψυχος βορῇ, Inanimus cibus, pro Cibus e rebus inanimatis, Cibus e rebus anima carentibus, ut sunt olera, poma, legumina. Hes. scribit τὸν τῶν Πυθαγορικῶν βίον nominari ἄψυχον: procul dubio quoniam ψυχῆϊον οὐδὲ ἐν ἐσιτέοντο, sive ἐμψυχον οὐδὲν ἦσθιον, ut infra videbimus in his ipsis vocabulis. Idem ἄψυχον affert pro εἰδωλον μὴ ἔχον ψυχὴν, Simulacrum animam non habens: substantive accipi inuens. || *Ἀψυχος* eid. Lexicographo est δειλός, Timidus, ut i. sit q. μικρόψυχος, Pusillanimis. Qui enim animo est pusillo, nihil fere habere animi putatur. ["Valck. Oratt. 363. Wyttenb. ad Plut. 1, 376. ad Charit. 345. Abresch. Æsch. 2, 35. Huschk. Anal. 61. De quant., Brunck. Soph. 3, 484." Schæf. Mss. * *Ἀψυχοποιός*, Eust. Il. E. 512. 872. Etym. M. v. *Ἀκῆριον*. * *Ἀψύχως*, J. Poll. 2, 227, * *Ἀψυχεῖ*,

Herodian. Epimer. 257.] UNDE Ἀψυχία, ἡ, Inanimum esse, αὐτὸ τὸ ψυχῆς ἀμοιρεῖν, s. αὐτὸ τὸ ἀψυχὸν εἶναι. Item Timiditas, Ignavia, cum sc. aliquis animo frangitur et concidit, Eur. (Alc. 645. 699.) Signif. etiam Animi deliquium, Defectio animi, i. q. λειποθυμία s. λειποψυχία, ut testatur non solum Hes., sed etiam Gal. Utitur Hippocr. frequentissime hoc vocab., ut cum in Prorrh. dicit, Ἐν τούτοις καὶ ἀφρώδεις οὐρήσιες, ἅμα ἀψυχίῃ, καὶ ὁμμάτων ἀμαύρωσις: de Victu in M. A. Ἦν δὲ ἐν πυρετῷ χειμερινῷ ἡ γλῶσσα τραχεῖα γένηται, καὶ ἀψυχίαι ἐνεῶσι: de Morb. Mul. Ἦν ὁδύναι καταγιγῶσιν ἐξαπινάτοι, καὶ ἀψυχίαι ἔωσι. [Plut. 8, 774. "Ad Herod. 43, 613." Schæf. Mss.] Inde et VERB. Ἀψυχέω, Animæ expers sum, Inanimus sum, Animo liuquor, Exanimor; λειποθυμέω, Hippocr. [* Ἀψυχώ, Pallad. V. Chrys. p. 43.]

Βαρύψυχος, Qui gravi et ignavo animo est, ὁ βαρεῖαν καὶ λιθώδη καὶ ἀκίνητον ἔχων ψυχὴν, ἀλλὰ μὴ πρὸς πόλεμον ὀρηκτικὴν καὶ πρόθυμον, ut Schol. Soph.: qui βαρυψύχου pro μικροψύχου et καταπεπτωκότος τὴν ψυχὴν accipit ap. Aj. (320.) p. 20. Πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους Τοιοῦσδ' αἰεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν, Dicebat hujuscemodi lamenta hominis esse ignavi et pusillanimit. Non solebat igitur ἐν τοῖς κακοῖς ἀπολοφύρεσθαι, ἀλλ' ἦν καρτερικὸς, κακοῦ ἀνδρὸς τὸ ὀλοφύρεσθαι λέγων εἶναι: ut et Hercules in Trachin. de se ait, (1076.) Ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἐσπόμεν κακοῖς. Sequitur igitur de Ajace, post ea verba, Ἀλλ' ἀφόρητος οἷόν μιν κωκυμάτων, Ὑπεστένεζε, ταῦρος ὡς μινώμενος.

Δίψυχος, Qui duplicis animi est, Duplex animo. Jacobus Epist. 1, (8.) Ἀνὴρ διψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, Vir animo duplici, inconstans est in omnibus viis suis. Tales fere sunt ap. Athen. (27.) Corcyraῖοι δίχα θυμὸν ἔχοντες. [* Διψυχέω, Dubito, Eumath. 8. p. 336., 11. p. 512. 514. Cyrill. Alex. in Jo. 6. p. 603.] "Διψυχία, ἡ, ἀπορία, Hes. "Dubitatio, Hæsitatio, cum sc. animus in dubio est "et velut in duas partes scinditur." [* Διχοψύχος, unde * Διχοψυχέω, e quo * Διχοψυχία, Athan. 2, 1113.]

Ἐμψυχος, opp. superiori ἀψυχος, significans sc. In quo anima est, Animam in se habens, Anima vitali præditus, Animatus; ideoque Spirans, Vivus. Plato Phædro, Πᾶν γὰρ σῶμα ᾧ μὲν ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἀψυχον· ᾧ δὲ ἐνδοθεν αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ, ἔμψυχον· ὡς ταύτης οὕσης φύσεως ψυχῆς. Unde Cic. Tusc. 1. Inanimum est enim omne quod pulsu agitur exterius: quod autem animatum est, id motu cietur interiore et suo; nam hæc est propria natura animi atque vis. Antiphanes ap. Athen. (161.) Πρῶτον μὲν ὥσπερ Πυθαγορίῳ ἐσθίει Ἐμψυχον οὐδέν. Sic Alexis ap. Athen. 386. Ὁ πρῶτος εἰπὼν ὅτι σοφιστὴς οὐδὲ εἰς Ἐμψυχον οὐδέν ἐσθίει, σοφὸς τις ἦν. Ubi etiam quidam dicit, οὐδενὸς ἔμψυχον μεταλαμβάνεις. Et ap. Eund. (308.) Ulpianus τὸν κεντρεὰ vocari νῆστιν αἶτ, quoniam οὐδέν δέλεαρ ἐσθίει ἔμψυχον, et quoniam etiam ἀνελευθεῖς οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκί, οὐτ' ἄλλω τινὶ ἔμψυχῳ. Rursum Plato Tim. Δεσμοῖς ἔμψυχοις σώματα δεθέντα. Apud Hermog. vero, Ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος, Et velut animata oratio. ["Valck. Adoniaz. p. 376. Hipp. p. 276. Lennep. ad Phal. 22. Jacobs. Exerc. 2, 19. Anth. 7, 101. 9, 121. 183. 12, 15. 197. 258. 11, 109. Belin. ad Lucian. 5. p. 203. Anal. 1. p. 6. et Jacobs., Huschk. Aual. 61. ad Diod. S. 1, 564. Metaph., Bibl. Crit. 1, 1. p. 123.; 1, 3. p. 35. Abresch. Lectt. Aristæn. 246. Ἐμψ. τάφος, D. R. ad Longin. 243. de Longino p. 23. ad Lucian. 1, 347. Dial. p. 25." Schæf. Mss. Ἐμψ. νεκρὸς, Animatum cadaver, Soph. Antig. 1167.: δόγμα, Viva, h. e. Efficax opinio, Philo J. 1, 264. * Ἐμψυχοφάγος, unde * Ἐμψυχοφάγέω, e quo * Ἐμψυχοφάγία, Balsamon ad I Can. Basilii p. 929. Par. * Πεντέμψυχος, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 258.] "Ἐμψύχως, Vive, Viva" citer, Animate, ut cum dicunt ἔμψυχως λέγειν, Uti "oratione viva et animata. Vide Ἐνδιαθέτως." [* Ἐμψυχία, Sext. Emp. 72. Athan. 2, 202. Chrysippus Plutarchi 7, 392. H. Auctor de Anima post Philocaliam Origenis p. 661. Pro Frigore autem affert Archelaus Stobæi Phys. p. 454.] Ἐμψυχώ,

A Reddo ἔμψυχον, Animam indo s. inspiro, Animo, Vi. vifico, Epigr. ["Jacobs. Anim. 30. Valck. Adoniaz. p. 376. Koppiers. Obs. 141. Lennep. ad Phal. 99. * Ἐμψύχως, Clav. Cicer. 327." Schæf. Mss.] Με. τεμψυχώ, Transfero in aliud ἔμψυχον, s. Traduco animam ex uno corpore animato in aliud. Μετεμψύχως, ἡ, Translatio s. Transductio animæ ex uno corpore in aliud. Tradunt enim Pythagorici τὰς τῶν φάουλων ψυχὰς μετὰ τὸν θάνατον πλανώμενας τινὰ νῆκον καὶ δίκην τινούσας τῆς προτέρας τροφῆς, κακῆς οὖσης, τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμία, πάλιν ἐνδεῖσθαι εἰς σῶμα ἐνδεῖσθαι δὲ εἰς τὰ τοιαῦτα ἦθη ὅποια ἄτ' ἂν καὶ μεμελητηκῶτα τύχῳσιν ἐν τῷ βίῳ: veluti τοὺς γαστριμαργούς εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι, ut proluxius Plato in Phædone (30.) ostendit, nec non in Timæo. Imo ipse etiam Plato in ea fuit opinione, ut Athen. testatur sub fin. l. 11., ubi etiam eum reprehendens, ait, Ἐὰν γὰρ καὶ συγχωρήσῃ τις μεθίστασθαι τὰς τῶν τετελευτηκῶτων ψυχὰς εἰς ἄλλας φύσεις, καὶ πρὸς τὸν μετεωρότερον ἀνέρεσθαι τόπον, ἄτε κουφότητος μετεχούσας, τί πλέον ἡμῖν; ["Ad Diod. S. 1, 110." Schæf. Mss.]

Εὐψυχος, Qui generoso et alacri animo est. Animosus, Magnanimus, i. q. μεγαλόψυχος. Synes. Ep. 4. Ἀνὴρ εὐψυχότατος τε καὶ φιλοκινδυνότατος ἀποδεικνύει πρὸς τὸν ἐν ὕδασι θάνατον. Thuc. (2, 11.) Οὕτω γὰρ πρὸς τε τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις, εὐψυχότατοι ἂν εἴη, πρὸς τε τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι, Sic enim ad adoriendum hostem animosissimi et fortissimi fuerunt. Item τὸ εὐψυχον substantive pro ἡ εὐψυχία, Animosus alacer et strenuus, Animositas, Magnanimitas. Thuc. 2, (43.) Καὶ τὸ εὐδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὐψυχον κρίναντες, Rursum libertatem magnanimitatem rati. Et aliquanto ante, Πιστεύοντες οὐ ταῖς παρασκευαῖς τὸ πλέον καὶ ἀπάταις, ἢ τῷ ἄφ' ἡμῶν αὐτῶν εἰς τὰ ἔργα εὐψύχῳ, Non magis freti apparatu et dolis ad res gerendas, quam animi præstantia nostra, || Exp. εὐψυχος etiam Lætus, Animo miti præditus. Afferturque præterea e Theophr. C. Pl. 5, (14, 1.) εὐψυχότερος ἀνὴρ pro Aer facilius refrigerescens. ["Conf. c. ἔμψυχος, Steph. de Dionys. Imit. Thuc. fin., ad c. Dionys. H. 3, 1829." Schæf. Mss.] Εὐψύχως, Animosè, Forti et magno animo, J. Poll. 3, c. 28. ubi ei adjungit, εὐτόλμως, θαρσαλέως, εὐθαρεῶς, ἀφόβως. [Auctor Vitæ Theodori Grapti p. 201. Combef.] Εὐψυχία, ἡ, Animi præstantia et fortitudo, Magnanimitas: cui Plato opp. κακοψυχίαν, Animi infractionem et demissionem, ut Cic. vocat. Thuc. 1, (121.) Τῇ γὰρ εὐψυχίᾳ δῆπου περιεσόμεθα· ὁ γὰρ ἡμεῖς φύσει ἔχομεν ἀγαθόν, ἐκείνοις οὐκ ἂν γένοιτο διδασχῇ: Profecto animi præstantia superiores erimus. Et 2, (87.) Ἀνευ δὲ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, Absque animi præsentia ars nulla valet adversus pericula. Et 6, (72.) p. 221. Τὴν δὲ εὐψυχίαν αὐτὴν εἶναι, μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐπιστήμης, θαρσαλεωτέραν εἶσεσθαι: ubi Schol. quoque exp. ἀνδρείαν, ut Suidas etiam in loco quodam, quem citat, qui hæc inter alia habet verba, Διὰ τὴν ἐν τῷ 2ῳ ἀρετὴν, καὶ τὴν ἐν τῷ τελευταίῳ εὐψυχίαν, afferens et hunc Aristiani, Τῶν μάλιστα εὐψυχίαν τινὰ ἐν τοῖς δεινοῖς ἐπιδεικνυμένων. Et hunc Menandri, Μὴ εἶναι φοβερόν τοῦτο ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πολέμοιοι· τὴν γὰρ εὐψυχίαν τοῦ πλείονος ἐπικρατεῖν: ubi εὐψυχίαν exp. εὐτολμίαν: non male; est enim εὐτολμία i. q. ἀνδρεία, et in virtute ponitur. Idem tamen εὐψύχους exp. etiam τολμηροὺς, (cum potius debuisset εὐτόλμους, id quod τολμηρὸς plerumque in malam partem accipitur,) in hoc adesposito loco, Ἐπιτεξάμενος ἀνδρας ἔμψυχους τε καὶ γενναίους, Viros animo præstanti et generoso præditos. Idem annotat, εὐψυχον (ut etymon declarat et nomen ipsum) esse τὸν εὐ τὴν ψυχὴν ἔχοντα. Sed ea definitio si vera est, (sc. εὐψυχον esse τὸν εὐ τὴν ψυχὴν ἔχοντα,) ἀγαθὴν δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει καὶ ὁ δίκαιος καὶ ὁ σώφρων καὶ ὁ φρόνιμος: dixerit quispiam οὐ τὸν ἀνδρείον μόνον εὐψυχον εἶναι, neque τὴν εὐψυχίαν, ἀνδρείαν. Cui responderi potest, ἀγαθὴν ψυχὴν hic peculiariter dici ea signif. qua vir quispiam in bello aut periculo aliquo dicitur ἀγαθὸς εἶναι, Animo præstanti, sicuti contra κακὸς, pro Animo pusillo et ignavo. ["Valck. Phœn. p. 281. Wakef. S. Cr. 2, 72. ad Herod. 613. Duker. Præf. Thuc. p. 5. Conf. c. εὐνυχία, Porson. Med. p. 101." Schæf. Mss.]

Inde et VERB. *Εὐψυχέω*, Sum *εὐψυχος*, Sum animo præstanti s. præsentī, Forti magnoque animo sum, Animosus sum. Vel etiam Bono animo sum, Confido. Legitur ap. J. Poll. 3, c. 28. ubi et adjungitur *θαρρῆς*, sicut ibid. copularat *θάρσος*, *εὐψυχία*, *εὐτολμία*. ["Ad Diod. S. 2, 463. *Εὐψύχει*, Jacobs. Anth. 12, 304." Schæf. Mss.]

[* *Ἑμίψυχος*, Gl. Semianimis.]

Ἰσόψυχος, Pari animo præditus, Unanimis, [Æsch. Ag. 1479. * *Ἰσοψύχως*, Eust. Il. A. p. 764, 39. * *Ἰσοψυχέω*, unde * *Ἰσοψυχία*, Æquanimitas, Chrys. περί Πράτ. T. 6. p. 752, 12." Seager. Mss.]

Κακόψυχος, opp. præcedenti *εὐψυχος*, et significans Pusillanimis, Qui est animo ignavo et demisso. [* *Κακοψυχέω*, unde] *Κακοψυχία*, *ἡ*, Pusillanimitas, Demissio animi. [* *Καρτερόψυχος*, unde * *Καρτεροψυχέω*, e quo * *Καρτεροψυχία*, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 53." Boiss. Mss.]

Λαμπρόψυχος, Qui egregio et præstanti animo est, *μεγαλόψυχος*, ["Act. Traj. 1. p. 237." Schæf. Mss.]

[* *Λειπόψυχος*, unde] *Λειποψυχέω*, Animo lin-

quor, Animus me deficit, s. Animo deficio, Linquente animo collabor. Xen. *Ἑλλ.* 5, (4, 58.) *Ὀὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα πρὶν ἐλειποψύχῃσιν*. Isocr. *Τετραμένον αὐτὸν καὶ βαδίζειν οὐ δυνάμενον*. ἀλλὰ *λειποψυχούντα*, ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ θεράποντος τοῦ ἐμοῦ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων. Apud Herod. vero 6, (9, 12.) *Τρέμων καὶ λειποψυχῶν μόλις, εἰς τὴν σκηνὴν ἐπανέρχεται*, Polit. vertit *Exanimatus*. ["Thom. M. 936. ad Diod. S. 2, 299. (Il. E. 696.) ad Mær. 425. ad Herod. 613." Schæf. Mss.]

Dicitur ETIAM *Λιποψυχέω*, sine diphthongo. Xenarch. Comicus ap. Athen. (225.) de piscium venditoribus, *Ἦσαν δὲ πληγαὶ καιρίαν δ' εὐληφέναι Δόξας, καταπίπτει καὶ, λιποψυχεῖν δοκῶν, Ἐκεῖτο νεκρός*. Itidemque in Epigr. *λιποψυχεῖν* legi annotatur itidem pro Animo concidere: nec non pro Agere s. Efflare animam: quo sensu ap. Hom. quoque *ἡ ψυχὴ* dicitur *λιπεῖν τινα*. ["Brunck. Soph. 3, 520. Diod. S. 2, 229. 500." Schæf. Mss.] Apud Thuc. vero, [imo ap. Herod. 7, 229.] *λειποψυχεῖν* dicitur sumi etiam pro Ignavum esse: [nempe e Versione Laur. Vallæ.] *Λειποψυχία*, SIVE *Λιποψυχία*, *ἡ*, Defectio s. Deliquium animi, Exanimatio, i. q. *λειποθυμία*, nisi quod hæc proprie significare videtur Defectionem animosæ facultatis, τοῦ θυμοῦ s. τοῦ θυμοειδούς: illa vero, Defectum et exolutionem animalis facultatis, notis sc. ejus apparentibus, ut Gorr. annotavit: qui etiam addit, cum *ἡ θυμοειδὴς δύναμις* in corde sedem habeat, idcirco ἐν τῇ *λειποθυμίᾳ* cordis facultatem præcipue laborare: ideoque τὴν *λειποθυμίαν* esse Defectum facultatis vitalis: et quanquam ex ipso nominis etymo *ἡ λειποθυμία* ad Vitalis facultatis defectum, ut *ἡ λειποψυχία* ad Animalis, pertinere videatur, attamen per eam facultatum omnium contingere exolutionem, ut sensu motuque ægri non destituantur minus quam animo. De discrimine autem *λειποψυχίας* et *τῆς συγκοπῆς*, plura vide ap. Eund. Herodotus 1, (86.) de Cræso, *Ἀνενεικάμενον τε καὶ ἀνάστενάζαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης, ἐς τρίς ὀνομάσαι τὸ Σόλων*, Resipiscentem et respirantem ex animi deliquio. ["Ad Herod. 43. 613." Schæf. Mss.] Reperitur et ADJ. *Λειποψυχώδης*, [e * *Λειποψυχοειδὴς*,] Hippocr. de Victu in M. A. *Λειποψυχώδεα, πονηρά*. Ubi cum illo *λειποψυχώδεα* subauditur substantivum *συμπτώματα*, ut Gal. innuit in Comm. Sunt autem *λειποψυχώδεα συμπτώματα*, Symptomata qualia sunt in animi deliquio, vel Symptomata conjuncta cum animi deliquio: vel etiam αὐταὶ αἱ *λειποψυχίαι*.

Μεγαλόψυχος, Magno et excelso animo præditus, Magnanimus. Aristot. *Eth.* 1, 10. *Ἐπειδὴν φέρῃ τις εὐκόλως πολλὰς καὶ μεγάλας ἀτυχίας, μὴ δι' ἀναληγσίαν, ἀλλὰ γεννάδας ὧν καὶ μεγαλόψυχος*: Polit. 7. *Οὐδὲ εἰσὶν οἱ μεγαλόψυχοι τὴν φύσιν ἄγριοι πλὴν πρὸς τοὺς ἀδικούντας*. ["Thom. M. 601. Markl. Suppl. 1102. ad Lucian. 1, 452. ad Dial. p. 40. *Τὸ μεγαλόψυχον τῆς ψυχῆς*, Diod. S. 2, 280." Schæf. Mss.] Neutro genere et substantive dicitur τὸ *μεγαλόψυχον* pro ipso nomine SUBST. *Μεγαλοψυχία*, Animi magnitudo et celsitudo, Magnanimitas: quæ et *μεγα-*

A *λόνοια* et *μεγαλοφροσύνη*, nec non *μεγαλοφύια* dicitur interdum. Plut. Pericle, *Ἐπὶ τούτῳ δὲ καμφοῖς ἐπειράτο μὲν ἐγκαρτερεῖν τῷ ἥθει, καὶ διαφυλάττειν τὸ μεγαλόψυχον*. Aristot. *Eth.* 4, 3. *Ἡ δὲ μ. περὶ μέγαλα μὲν καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος ἔοικεν εἶναι*: 2, 7. *αἰτ' περὶ τὴν τιμὴν καὶ ἀτιμίαν, μεσότητα quidem esse μεγαλοψυχίαν, ὑπερβολὴν autem, eam quæ χαυνότης nominatur; ἔλλειψιν vero, μικροψυχίαν*. At Rhet. 1. dicit τὴν *μεγαλοψυχίαν* esse ἀρετὴν μεγάλων ποιητικῇν *εὐεργετημάτων*: pro Magnificencia etiam accipi indicans, sicuti ap. Greg. Naz. legimus τὴν εἰς τοὺς ἐλεεινούς *μεγαλοψυχίαν*: qui *μικροψυχίαν* itidem pro Avaritia ponere videtur, cum ait τὴν ἐν τῇ χειροτονίᾳ *μικροψυχίαν*. Idem certe Aristot. Polit. 7. dicit, *Ζητεῖν πανταχοῦ τὸ χρήσιμον ἢ κίστος ἀρμόττειν τοῖς μεγαλόψυχοις καὶ τοῖς ἐλευθέροις*. ["Thom. M. 601. ad Lucian. 1, 452. Athen. 1. p. 7." Schæf. Mss.] Porro a *μεγαλόψυχος* est etiam ADV. *Μεγαλοψύχως*, Magno animo et excelso, ut cum Dem. dicit μ. *ἔχειν* pro Magno et excelso esse animo: [1465. "Ad Diod. S. 1, 296. * *Μεγαλοψυχέω*, ad Lucian. l. c." Schæf. Mss. "Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 19. T. 3. p. 652, 33." Seager. Mss.]

Μικρόψυχος, opp. præcedenti, significans sc. Pusillanimis, Qui est animo pusillo et dejecto. Aristot. *Eth.* 4, 3. *Ὁ δὲ μεγάλων αὐτὸν ἀξίων, ἀνάξιος ὧν, χαῖνος*: ὁ δὲ ἐλαπτόνων ἢ ἄξιος, *μικρόψυχος*: Rhet. 2. *αἰτ' τοὺς μικροψύχους τεταπεινώσθαι ὑπὸ τοῦ βίου, quoniam οὐδενὸς μεγάλου οὐδὲ περιττοῦ, ἀλλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον ἐπιθυμοῦσι*: iidemque in eod. lib. dicit πάντα δοκεῖν μέγала εἶναι. E Dem. vero (316.) affertur pro Illiberalis et sordidus. [* *Μικροψύχως*, Abjecte, Ignave, Timide, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 7. T. 3. p. 52, 32." Seager. Mss. Schol. Soph. *Æd.* C. 1375.] UNDE *Μικροψυχία*, *ἡ*, Pusillanimitas, Parvus et angustus animus, Vitium oppositum τῇ *μεγαλοψυχίᾳ*, ut videbis e paulo ante citatis locis. Aristot. Rhet. 2. scribit *μικροψυχίας* καὶ *ταπεινότητος* σημεῖα esse τὸ ὑπ' ἐτέρου εὐ πάσχειν, καὶ τὸ πολλάκις καὶ ἂν εὐ ἐποίησεν, *ὀνειδίζειν*. ["Wakef. Eum. 138." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 9, 11. al. * *Μακροψυχία*.] Inde et VERB. *Μικροψυχέω*, Pusillo animo sum, Sum pusillanimis. Exp. etiam Animo deficio: ac si i. esset q. *λειποψυχέω*. [Aristot. Probl. 9, 9.]

Ὀλιγόψυχος, itidem Pusillanimis. Exp. tamen et Impatiens. [* *Ὀλιγοψύχως*, Jo. Chrys. Hom. in Ps. 6. p. 4. Cotel.] UNDE *Ὀλιγοψυχέω*, Sum animo pusillo, Sum pusillanimis; i. q. *μικροψυχέω*, teste Hesych. ["Heyn. Hom. 7, 10." Schæf. Mss. Glossæ ad Aristæn. 1, 15. p. 457. * *Ὀλιγοψυχία*, Gl. Pusillanimitas, Joannes in Hist. Barlaam. Cod. Reg. 903. p. 11, 2. Schleusn. Lex. V. T.]

[* *Ὀλόψυχος*, Eust. Il. A. p. 39, 48. "Vita S. Nili Jun. p. 9. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss.] *Ὀλοψύχως*, Toto animo, ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, ut Lucas supra loquitur: *Ὀλοψύχως μετανοῆσαι*, Cyrill.

Ὁμόψυχος, Qui ejusd. animi est, Unanimis, Concors. ["Ad Diod. S. 2, 45." Schæf. Mss.] UNDE ADV. *Ὁμοψύχως*, Uno animo, Unanimiter, Unanimi consensu, *μιᾶ ψυχῇ καὶ μιᾶ γνώμῃ, ὁμοθυμαδόν*. [* *Ὁμοψυχέω*, Cyrill. Alex. in Jo. 997. * *Ὁμοψυχία*, Unanimitas, Concordia, Chrys. iu Ep. ad Ephes. Serm. 20. T. 3. p. 868, 25." Seager. Mss. Apollon. Lex. v. *Συμφερτῇ*, Athan. 1, 286. 445. 532. 590.]

Παλίψυχος, Qui resumpsit animam, ut Seneca loquitur, i. e. Redivivus, Qui revixit, *παλίμβιος*, ὁ ἐξ ἀναβιώσεως.

"*Πάμψυχος* ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσει, dicit Soph. El. (841.) p. 118. de Amphiarao. Schol. exponi posse "annotat vel πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει, vel διὰ παντὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν σώζων, ideoque ἀθάνατος." ["Musgr. Hel. 351. Heyn. ad Apollod. 634." Schæf. Mss.]

[* *Περисόψυχος*, Immodice animosus, Temerarius, Georg. Alexand. V. Chrys. 232." Seager. Mss.]

Σύμψυχος, Qui ejusd. animi et sententiæ est, Unanimis, ὁμόψυχος. [* *Συμψυχέω*, Suid. v. *Συνθυμεῖν*.] *Συμψυχία*, *ἡ*, Unanimitas, Animorum concordia, Greg. Naz.

Φιλόψυχος, Animarum amans, Dei epith., ut Sapient. 11, (26.) Φεῖδῃ δὲ πάντων ὅτι σὰ ἐστὶ, δέσποτα φιλόψυχε. Homo autem quispiam φιλόψυχος dicitur in malam plerumque partem, pro Nimium vitæ cupidus, Qui nimium timet ne anima et vita sua privetur, Timidus. Eur. [Hec. 348. Phœn. 600. "Ad Charit. 441." Schæf. Mss. Pallad. V. Chrys. p. 7. Bigot. Φιλόψ. κακόν, Malum animo gratum, Mich. Apost. Prov. 6, 82. * Φιλοψύχως, J. Poll. 337.] Unde nomen SUBST. Φιλοψυχία, ἡ, Amor vitæ nimius, Nimia lucis cupiditas, ut Quintil. loquitur. Plato Apol. Socr. (27.) Πολλὴ μὲν τ' ἂν με φιλοψυχία ἔχοι. ["Thom. M. 899." Schæf. Mss.] Et VERB. Φιλοψυχεῖν, Nimium amo animulam meam, Vitæ retinendæ nimium cupidus sum, Vitæ turpiter etiam et ignave parco, (ut φιλοζωῶ quoque.) Antiphon, Τίς παρὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως φιλοψυχῆσει; [Eur. Iph. A. 1385. Heracl. 519. 534. Hec. 315. Jambl. Protr. 288. K. "Ad Charit. 441. Toup. Opusc. 1, 547. Diod. S. 1, 199. ad Herod. 613. * Φιλοψυχητέον, Plato Gorg. 227." Schæf. Mss.: M. Anton. 7, 46.]

Ψυχῆσιος, ὁ, Animatus, Anima præditus, Vivus, ut ap. Lucian. ἐν Βίων Πράσει (§. 6.) Pythagoras ἀγορεύει e sese interroganti, Τὰ δ' ἀμφὶ διαίταν ὁποῖος τις εἴ, respondet, Ψυχῆσιον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι, τὰ δ' ἄλλα πλὴν κνάμων. Pro quo Antiphanes dicit ἐμψυχον. ["Ad Charit. 492." Schæf. Mss.]

[* Ψυχαῖος, Jo. Lydus de Mens. p. 3. σπινθήρα. "Paul. Silent. Ambo Iamb. 16." Schæf. Mss.]

Ψυχικός, Animalis, Qui animæ vel animi est, Ad animum vel animam pertinens: ut ψυχικὴ πένια, Plut. Περὶ Φιλοπλουτίας, quam, inquit, οὐκ ἂν ἐμπλήσειαν ἅπαντες οὔτε ζῶντες οὔτε ἀποθανόντες: cui opp. ibi τὴν χρηματικὴν: quam secundum Menandrum εἰς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. Ibid. Medicus quidam εἰσελθὼν πρὸς ἄνθρωπον ἐρριμμένον ἐν τῷ κλινιδίῳ, καὶ στένοντα, καὶ μὴ βουλόμενον τροφήν λαβεῖν, ἀψάμενός τε καὶ ἀνακρινάμενος, καὶ εὐρὼν μὴ πυρέττοντα, ψυχικὴν νόσον ἔφη εἶναι καὶ ἀπῆλθε. Sic Aristot. Eth. 3, 10. Δηρήσθωσαν δὲ αἱ ψυχικαὶ καὶ αἱ σωματικαὶ, sub. ἡδοναί. Sic ψυχικὰ προτερήματα, ut ap. Longin. (44, 3.) Ἐκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται. Et ψυχικὰ πάθη, Gal. ad Gl. 1. Animi affectiones. Ubi etiam ψυχικὴ δύναμις, Vis animalis, i. e. Vis s. Pars animæ in cerebro sita, sensus motusque et rationis auctor, vel etiam principium. Et ψυχικὸν πνεῦμα, Animalis spiritus, Substantia omnium tenuissima, per totum cerebri corpus diffusa: primum facultatis animalis instrumentum. Vide Gorr. In sacris Literis huic ψυχικός opp. πνευματικός, 1 Cor. 15, (44.) Ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν: 1 Cor. 2, (14.) Ψυχικός δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ: Ep. Judæ (14.) Ψυχικοὶ, πνεῦμα μὴ ἔχοντες. Itidemque alibi. ["Luzac. Exerc. 36. Phryn. Ecl. 215. ad Charit. 492. ad Herodian. Philet. 476. Bernard. Rel. 29. Δῶρα ψ., Jacobs. Anth. 11, 383." Schæf. Mss.] Ψυχικός, Animaliter, Animo: Ψ. ἐπιλυπηθεὶς, Animo contristatus, Animi dolore et molestia affectus. Potest enim quispiam et σωματικῶς λυπεῖσθαι.

[* Ψυχόθεν, Gl. Animitus.]

Ψυχάριον ET Ψυχίδιον, τὸ, Animula: per diminutionem dicitur ἡ ψυχή. Illud ap. Plat. legitur, hoc ap. Lucian. [2, 365. "Ψυχάριον, Jacobs. Anth. 8, 103." Schæf. Mss. Julian. Or. 5. p. 161.]

Ψυχόω, Animo, i. q. ἐμψυχόω, Animatum reddo, Animam et vitam indo, Vivum facio. Epigr. Τίς λίθον ἐψύχωσε; Pass. Ψυχοῦσθαι, Animatum et vivum fieri, Animam sumere. Philo V. M. 1. de virga Moysis, Ἡ δ' αὐτίκα ψυχωθείσα εἶπε, Illieo animata cœpit serpere [2, 358. Pf.] Sic Synes, de Insomn. Ὑπὸ γὰρ οὕτως ἔχοντος ἐψύχωθη, τὸ ζῶον sc. Plut. itidem ψυχοῦμαι usurpavit pro Animor, i. e. Animans fio. Alioqui ψυχοῦν accipitur etiam pro Animo, i. e. Animum addo, Calcare et stimulum subdo, ut Theophyl. Ep. 1. Πάλαι γὰρ νεκρωθέντας ἡμᾶς τῷ ῥυπῶδει βίῳ, ἐκ τῶν σῶν γραμμάτων πρὸς ἀρετὴν ἐψύχωσας, Ad virtutem animasti et excitasti. ["Jacobs. Anim. 30. Anth. 12, 15. Valck. Adonias. p. 377. Lennep. ad Phal. 22. Heyn. Hom. 7, 802. 804. 8, 459." Schæf.

Mss.] Ψύχωσις, Animatio, Animæ inditio, si ita loqui liceret. Pythag. de deo, Πάντων πατήρ, νοῦς καὶ ψύχωσις: quæcunque enim sunt, ipso generante existerunt; et quæcunque mente atque anima prædita sunt, eam beneficio ipsius acceperunt. Sic Greg. Naz. dicit τὴν ζῶων ψύχωσιν, Actionem illam qua τὰ ζῶα ἐψύχωθη, i. e. qua animalibus anima indita est. Mosellanus tamen vertit Animalium refrigerium, ac si esset a ψύχος, non a ψυχή. [* Ψυχωτήρ, unde * Ψυχωτήριος, e quo per contr. * Ψυχωτοί, Theod. Prodr. 378." Elberling. Mss. * Ψυχώτρια, Const. Manass. Chron. p. 4. 98. * Ἀναψύχω. Denuo animo, Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 931, 11." Seager. Mss. * Συμψυχόω, Una vivum habeo, Eumath. 270.]

"ΨΩΑ, Fætor, Odor teter; ἡ δυσωδία, Suid., "in hoc hemistichio, ἀτλητον ἐπὶ ψῶαν πνεύσκον. "IDEM Ψῶα: Hes. enim ea est σαπρὰ δυσωδία, "Fætor putridus s. marcidus. Apud Eund. Ψῶζος, "itidem δυσωδία: sed expositum et ἀφοδος ὑγρὰ "μίνθα, nec non * μόλυσμα, et αὐχμός. Ac ut ψῶζος hoc ei est αὐχμός, ITA Ψῶδαρόν affert pro αὐχμηρόν, Squalidum. Dicitur et Ψῶζα, ejus "Etym. et Lex. meum vet. meminerunt. Ψῶα, et "Ψῶζα, inquit, ambo signif. τὴν δυσωδίαν: ἢ, "ἀτλητον ἐπὶ ψῶαν πνεύσκον. Meminit ejusdem "ψῶζα Suidas quoque, hoc ejus exemplum afferens "ex Eupolidis Marica, ὅς θυμῆνας τοῖς στρατιώταις "λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἐπεμφεν: sed dicens esse Speciem morbi, sc. κνησμὸν μετὰ δυσωδίας, Pruritus "s. Pruriginem cum fætoe conjunctam." ["Ψῶα, Ruhnck. Ep. Cr. 192. Ψῶζα, ibid. ad Mær. 420. Toup. Opusc. 1, 581. Ψῶζος, T. H. ad Plutum p. 98." Schæf. Mss.]

ΨΩΡΑ, ἡ, Scabies; Asperitas summæ cutis, ex ea furfures eliciens, cum pruritu et colliquatione corporis. Ac asperitas quidem illi cum Lepra communis est, ut et pruritus et colliquatio corporis: differentia vero in eo est, quod in Psora summam cutem potius occupet, in Lepra vero altius descendat: quodque per Psoram cutis furfuracea quædam corpora remittit, per Leporam vero in squamas resolvitur. Paulus Ægin. Psoram quidem varie figuratam videri ait, Leporam autem circularibus magis erosionibus cutem depascere. Porro omnes, quotquot mihi videre licuit Græcorum Interpret., ψῶραν interpretati sunt Scabiem: Plinium, credo, secuti, qui 20, 1. scribit, Radix cucumeris arida cum resina impetiginem et scabiem, quæ Psoran et Lichenas vocant, sanat. Quanquam Idem 20, 17. Scabiem et Psoram videtur distinguere, scribens tragoriganum facere ad scabiem, pruriginem, psoras, in descensione balnearum. Atque adeo frequentius Græco vocabulo Psoræ utitur, quam Latino Scabiei: ut cum alibi, tum initio l. 23. Lacryma (inquiens) vitium, quæ veluti gummi est, lepras et lichenas et psoras nitro ante præparatas sanat. Videntur certe Græci, si Psora Latinis Scabies sit, de Psora non plene tractasse. Siquidem Cornelius Celsus rubicundum esse tumorem in scabie prodidit: unde facile intelligitur e melancholico humore nasci. Celsoque consentanea scripsit Avicennas. Præterea e cute pustulas prodire per scabiem dicit, quasdam humidiores, quasdam sicciore, et exire in quibusdam saniem, fierique ex his continuatam exulcerationem, et serpere in quibusdam cicatræ. Quas tamen in psora differentias pustularum nemo Græcorum annotavit: non neglexit autem Avicennas, scabiem suam in excorticatam et non excorticatam, in humidam et siccam, in fœdam et non fœdam, distinguens. Sed puto equidem Græcos de psora locutos non tam nova et recentia, ut pruritus adhuc esse videatur, (quem a sanguine bilioso excitari manifestum est,) sed nec tam multum a pruritu discedente, tamque longe progressa ut proxime ad lepram accedat. Quo tempore non jam simplex est psora, sed ἀγρία, quam feram scabiem Celsus vocat; tunc enim in squamas resolvitur, exulceratur, serpit, pustulas et saniem emittit, supraque psoræ modum

exulceratur. Hæc Gorr. inter alia J. Poll. 4. Ψώρα, ἐλκώδης, ὑπέρυθρος, ἐξανθήσεις ἔχουσα ἐν αὐτῇ. Suidæ est κνησμονή, Pruritus: procul dubio derivanti ipsum e ψῶ significante κνήθω, i. e. Scabo s. Scalpo. Vide et Ψωρίασις. || Arboribus etiam tribuitur ψώρα, et inter has peculiariter ficui. Theophr. H. Pl. 4, 16. Ἡ δὲ ψώρα καὶ οἱ προσφύμενοι κοιλίαι, συκῆς εἰσὶν: Plin. 17, 24. Scabies communis omnium est; impetigo et quæ adnasci solent cochleæ, peculiaris ficorum vitia. Ubi nota eum ψώραν vocare non Scabiem, sed Impetiginem: similiter vero eadem arbores ψωριᾶν dicuntur pro Psora laborare. || Apud recentiores Græcos ψώρα est etiam Bestiolæ cuiusdam nomen; scribit enim Schol. Nicandri, τὸν κρανοκολάπτην esse similem τῇ φαλαίῳ: quam φάλαιναν sua ætate ψώραν vocatam fuisse: vel etiam esse eam bestiolam, quæ suo tempore ψυχὴ nominabatur: sunt qui πυραύστην esse velint. [“Wakef. Eum. 788. Toup. Opusc. 1, 581. ad Mær. 419.” Schæf. Mss.]

Ψωραγιῶντες, pro Scabiem habentes, affertur e Levit. 22, (22.) Id tamen in Compl. Edit. non reperio, sed paulo aliis verbis legitur, Ἀνθρώπος ὃς ἔαν ᾗ ἐν αὐτῷ ψώρα ἀγρία ἢ λειχήν, Scabies fera aut impetigo. Forsan igitur ex alio loco desumptum est illud participium; nec enim suspectum habeo, quippe quod manifestum sit compositum esse e ψώρα et ἀγρία: facto primum ex iis ψωραγρία pro ψώρα ἀγρία, Scabies fera; deinde verbo ψωραγιᾶν, Laboro scabie fera. Inde autem partic. ψωραγιῶν.

Ψωραλέος, ὁ, Scabiosus. Xen. K. Π. 1, (4, 11.) p. 9. Ζῶα μικρὰ καὶ ψωραλέα. Apud Hes. vero legitur etiam ψωραλέοντα, quod exp. ψωριῶντα.

[* Ψωροειδής, Alex. Trall. 9. p. 550.] Ψωρώδης, Scabiosus, Scabidus, Scaber, [Etym. M. 232., 42. * Ὑποψωρώδης, Hippocr. Epidem. 4. T. 1. p. 750. Lind. Sect. 7. p. 216. Foës.]

Ψωρικὸς, Qui e genere τῆς ψώρας est. Unde ψωρικὰ dicuntur scabiei s. psoræ genera, vel αὐτῇ ἢ ψώρα. Plut. Symp. 4. Probl. ult., de sue, Ὑπὸ τὴν γαστέρα λέπρας ἀνάπλεων καὶ ψωρικῶν ἐξανθημάτων ὀρωμεν: 8, 9, Ὡς περ οὐδὲ τὴν ἐλεφαντίασιν οἴομαι σφοδρότητα τῶν ψωρικῶν τινος τοῦτων οὔσαν. || Item ψωρικὸς dicitur Faciens ad psoram, ut ψωρικαὶ σμήξεις, Diosc. 5, 118. Smegmata quæ ad psoram faciunt, s. Quæ ad exterendam cutis asperitatem et scabiem faciunt. Itidemque ψωρικὰ ἔμπλαστροι ap. Eund. 187. Præterea Eid. ψωρικὸν est Peculiare quoddam medicamentum, cuius descriptionem habes 5, 116. ap. Celsum 6, 6.: ap. Gal. quoque. Non autem nativa quæpiam materia est, sed e metallis factitia, nec simplex, sed composita, a propria facultate nomen hoc sortita, quod contra psoras prosit, et cutis

asperitates emendet. Et quamvis id medicamenti genus ψωρικὸν proprie dicatur, communi tamen signif. ψωρικὸν dici potest non Id modo, sed Aliud etiam quidvis eadem facultate præditum, a qua ψωρικὰ δυνάμεις, uti et λεπρικὰ, a Gal. appellantur. Inde etiam Scrib. Largus Psorici nomen Collyrio cuidam indidit, non tam forte quod psoricum recipiat, quam quod oculorum aspritudini medeatur. Gorr.

[* Ψωράω, Phot. Ψωρᾶν, καὶ βραγχᾶν· διςυλλάβως λέγουσι: v. Schn. Lex.]

[* “Ψωρία, Mær. 419. et n.” Schæf. Mss. * Ψωριώδης, Jo. Lydus de Ost. 33. 129.]

Ψωριάω, Scabie laboro, Scabie infestor. Plut. (6, 479.) Τὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς διαφέρει σατύρια προσάγοντα κινεῖν καὶ παροξύνειν τὸ ἀκόλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, ἢ τὴν γεῦσιν ὁσμάς καὶ καρκεῖαις ἐρεθίζειν, ὥσπερ τὰ ψωριῶντα, κνησμῶν ἀεὶ δεῖσθαι καὶ γαργαλισμῶν. Diosc. 3, 168. Στραγγουρίζω καὶ ψωριῶσι τὴν κύστιν, Urinæ stillicidio et vesicæ scabie laborantibus. Theophr. H. Pl. 4, 16. Ὁ δ’ ἐρινεὸς οὔτε κραδᾷ, οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωριᾷ, οὔτε σκωληκῶνται. Est enim et arboribus sua scabies s. ψώρα. [“De prosodia, Clark. ad Il. A. 67.” Schæf. Mss.] Ψωρίασις, ἡ, Affectus s. Vitium ejusmodi, Scabies. Diosc. 3, 7. de glycyrrhiza, Ἀρμόζει δὲ καὶ πρὸς ψωριάσεις τε κύστεως καὶ νεφρίτιδας πινόμενον μετὰ γλυκέος. Unde Plin. 22, 8. Sanat et vesicæ scabiem, renum dolores. Idem Diosc. 1, 133. de licio, Ψωριάσεις δὲ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων, καὶ κνησμοὺς καὶ παλαιὰ ρεύματα θεραπεύει. Ubi Plin. non amplius Scabiem interpr., sed Psoras, 24, 14. Nihilominus tamen ejus exemplo scabiem palpebrarum dicere possumus, cum ipse 23, 6. scribat, Fici succus lacteus pilos quoque detrahit, palpebrarumque scabiem emendat, item lichenas et psoras: e Diosc. 1, 184.

Ψωρὸς quoque reperitur pro Scaber, ψωρώδης. Apud Diosc. vero 5, 139. de coralio, Τὸ δὲ λιθῶδες τῇ συγκρίσει καὶ τῇ χροῇ ψωρὸν, φαῦλον οἰητέον εἶναι, Ruell. vertit Scrupulosum; Plin. autem Scabrosum. Sic enim ille 32, 3. Probatissimum quammaxime rubens, et quamramosissimum, nec scabrosum aut lapideum. [Ψωρὸς, Gl. * ψωράριος, Scabiosus, Scaber.] UNDE Ψωροφθαλμία, ἡ, Lippitudo scabra, Aspritudo oculorum: quæ non aliud est quam oculi psoriasis, orta e salso quodam et nitroso humore, comitata angulorum exulcerationibus, ruboribus, pruritibus, rubentibus etiam palpebris, et lacrymis salsis nitosisque ex oculis stillantibus. Differt autem ἀπὸ τῆς ξηροφθαλμίας asperitate, et reliquorum fere symptomatum magnitudine. Gorr. || Ψῶρος autem Hesychio est παιδεραστής, “Pædico:” ap. quem ET Ψωροπέταλοι, ἰχθὺες εὐτελεῖς, Viles pisciculi.

Ω.

QUONIAM ultimum in literarum serie locum tenet, pro Fine ponitur ab Joanne Apost. Apoc. 1, (8.) 'Εγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω: subjungit enim, velut exponens, ἀρχὴ καὶ τέλος, Ego sum Α et Ω, principium et finis. Paulo post autem, 'Εγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, Ego sum Α et Ω, primus et ultimus. Sed illa repetitio in plerisque exemplaribus non habetur; atque adeo vetus Interpres eam non agnoscit. Sunt qui putent Proverbiale id loquendi genus fuisse, qua de re dubito; sed utut sit, usurpatum ab Apostolo fuisse puto ad exprimendum quiddam quod de sola æternitate dici potest. Vide doctissimi Interpretis Annott., in quibus merito ab Erasmo de illa dicendi formula dissentit. Apud Martial. certe Α penulteriorum alio sensu dicitur, sc. pro Primo et præcipuo. [“Heind. ad Plat. Phædr. 242. Ω et ΑΙ conf., Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 307. Ω et ΕΥ, Tittmann. ad Lex. Gr. 1, 1041.” Schæf. Mss.]

Ubi Numeralis est nota, Numerum octingentorum indicat, litera ρ indicante Centum, litera σ, Ducenta: et ita crescente semper in sequentibus numero: solet autem plerumque scribi ω superposita lineola, cum numeralis nota est. Invenitur et ω: quorum utrumque observatur et in unaquaque ceterarum literarum, cum numerum indicant.

Ω in conj. modo, pro πέμψω, Mittam, ab ἵημι: sicut ἐφῶ ab ἐφήμι, et ἀφῶ ab ἀφήμι dicitur. Meminit Eust., nullum tamen exemplum illius simplicis Ω afferens, sicut nec compositorum: quorum alioqui frequentior est usus. || Item Ω pro πληρῶ, vide ap. Eund. p. 1626.

AT VERO ω habens etiam ι subscriptum, dativus est articuli ὅς, de quo dictum fuit supra, T. 2, 1502. Sed annotantur præterea quidam dativo peculiari usus cum particula ἐν. Junctæ enim hæc PARTIC. 'Εν ω, non unam signif. habent; nam ἐν ω interdum quidem per pronomen reddi potest, sequente particula Quod, (ad Rom. 2, 1. 'Εν ω γὰρ κρίνας τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις, Nam in eo ipso quod daminas alterum, teipsum condemnas. Vel præp. In ommissa, Nam eo ipso quod damnas; s., Hoc ipso. Vide et quæ dicam infra de hujus loci interpretatione.) Nonnunquam vero per adverbium potius redditur; afferturque pro Quatenus, Inquantum: item Quandoquidem, nec non Quapropter. E quibus interpr. læ duæ posteriores minus mihi probantur. Interdum cum ἐν ω subauditur dativus χρόνῳ, et tunc adverbio temporis apte redditur Dum, vel Interim dum: ut Jo. 5, (7.) 'Εν ω δὲ ἔρχομαι, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει, Dum ego accedo, alius ante me descendit. Forsitan autem ἐν ω verti possit hoc ipso adverbio Dum, in illo quoque Pauli loco quem modo protuli; sed dando huic particulæ eum usum quem habet cum ita loquimur, Dum fratri nocere vis, tibi ipsi nocere: vel, Dum fratris famam lædis, tuam ipsius lædis. Ut sc. itidem reddamus ap. Paulum, Dum enim alterum damnas, teipsum condemnas. Aut, Dum enim de altero sententiam fers, adversus teipsum fers sententiam. [“Ω, Ubi, Valck. Phœn. p. 581.” Schæf. Mss.]

Cum autem DICUNT ω μὲν, ω δὲ, tunc postpositivo articulo utuntur pro præpositivō; periude enim est ac si dicerent τῷ μὲν, τῷ δὲ, i. e. Uni quidem, alteri vero: veluti cum ita loquimur, Uni quidem hoc dedit, alteri vero illud. Sed interdum reperitur ω δέ: ut in hoc Luciani loco, (1, 174.) Διαδιδούς ἅπασιν· ω μὲν, πέντε δραχμάς· ω δὲ, τάλαντον· ω δὲ, μνᾶν. Sic quoque ἐφ' ὧν μὲν, ἐφ' ὧν δὲ, ap. Diosc. Invenitur ETIAM ὅς μὲν, ὅς δὲ, pro ὁ μὲν, ὁ δέ: eodemque modo in neutro genere, ὁ μὲν,

ὁ δέ: ut Matth. 13, (8.) Καὶ ἐδίδον καρπὸν, ὁ μὲν ἑκατὸν, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα. Apud Marcum autem hunc usum præstat particula ἐν: 4, (8.) Καὶ ἔφερον ἐν τριάκοντα, καὶ ἐν ἑξήκοντα, καὶ ἐν ἑκατὸν: cum antea dixisset ὁ μὲν, et paulo post, ἄλλο δὲ, rursum καὶ ἄλλο.

Ω conjunctivi modi, est ab εἰμι, Sum. Est autem ω, Sim, Sec. pers. ᾧς, Sis. Tert. pers. ᾧ. Sit. Pro quo ω Iones DICUNT 'Εω.

Ω autem Adverbium, interdum est vocantis, s. inclamantis, ut Aristoph. N. (223.) ὦ Σώκρατες, ὦ Σωκρατίδιον: ad quæ verba respondet Socrates, τί με καλεῖς, ὦ φήμερε; (Paulo ante tamen habetur Σώκρατες, sine hoc adverbio. Itidemque in hoc ejusd. Comædiæ loco, Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον: ad quæ respondet, τί ὦ πάτερ;) Interdum autem non est Vocantis, sed potius Invocantis, idque cum admiratione: de quo usu dicitur aliquanto post. Interdum, et quidem sæpe, adhibetur simpliciter interrogationi, s. compellationi. Od. P. 375. 'Ω ῥίγνώτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε 'Ηγαγες; vel 'Ω ῥίγνώτε. Est autem interrogatio objurgatoria, i. e. cum objurgatione conjuncta. Apud II. P. (239.) legimus, 'Ω πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφέες, οὐκέτι νῶϊ 'Ελπομαι αὐτῷ περ νοσσησέμεν ἐκ πολέμοιο. Aristoph. Πλ. (343.) 'Αλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεοὺς, 'Ω Βλεψίδημι· ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν: ubi est Chremyli respondentis ad id de quo interrogabatur. Sic ap. Lucian. in Pisc. (§. 19.) interroganti Philosophiæ quæ esset patria, respondetur, Σύρος, ὦ Φιλοσοφία. Paulo ante autem dixerat ipsa Philosophia, Εἴτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλήθεια οὐσα; quibus verbis respondet ad ista Aristotelis verba, 'Ορᾷς; προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φιλοσοφία, τὴν ἀλήθειαν. Nonnunquam illo utuntur apud eos quibus aliquid jubent: ut ibid. 'Επεσθον, ὦ Ἐλευθερία, καὶ Παρρησία, μεθ' ἡμῶν. Nec vero propriis duntaxat nominibus præfigitur, sed et appellativis: iisque vel ejusmodi quibus honorifice aut certe blande aliquem compellamus, vel contra objurgationi s. increpationi accommodatis. In eodem Luciani Opusculo (§. 17.) cum dixisset Philosophia, Σὺ δ', 'Ελεγχε, αὐτοῦ περιμεινον, respondetur, Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα· ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος καὶ εἴ τις ἄλλος. Ibid. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλοι, ἐν τῇ ποικίλῃ τῶς περιπατήσατε. Sic dicitur ὦ φίλε, et interdum ὦ φιλότης pro eod.: quo inter alios utitur Lucian. (Aliquando autem adjectivi aut etiam substantivi vocativo jungitur nominis proprii vocativus. Exemplo esse possint, 'Ω φίλε Πάωλε, 'Ω φίλε Σώκρατες: et ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, in eod. illo Luciani Opusculo. Item, 'Ω παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν ἐχρῆν, Aristoph. Πλ. 624.) Alterius autem generis sunt hæc, 'Ω μέλεε, 'Ω δαιμόνιε, 'Ω βέλτιστε, atque alia quæ ironice dicuntur. Sciendum est præterea participio jungi hoc adverbium, ut ap. illum Comicum (268.) 'Ω χρυσὸν ἀγγεῖλας ἐπῶν· πῶς φῆς; πάλιν φράσον μοι. Dem. pro Cor. 'Ω λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῆς, ubi tamen quidam fortassis malint ω scribere.

Ω interdum etiam est Admirantis, s. Exclamantis, vel Cum admiratione exclamantis: in quo usu duplicem constr. habet. Interdum enim, et quidem frequenter, vocativo jungitur nominis alicujus e Deis, veluti cum dicitur ὦ Ἡράκλεις, s. ὦ Ἀπολλων, s. ὦ Ζεῦ. Plato Symp. fin. 'Ω Ζεῦ, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, οἷα αὐτὸν πάσχων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἰεταί μιν δεῖν πανταχῇ περιεῖναι. Aristoph. N. (153.) 'Ω Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν: Πλ. init. 'Ως ἀργαλέον πρᾶγμα ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, Δοῦλον γενέσθαι παρα-

φρονούντος δεσπότην. Dem. pro Cor. autem dixit, Δει-
νόν μὲν, ὃ γῆ καὶ θεοί. Sic in Or. adv. Aristocratem,
Εἴτ' οὐ δεινόν, ὃ γῆ καὶ θεοί, καὶ φανερώς παράνομον,
κ. τ. λ. Obiter autem has exclamationes, aut, si
mavis, admirativas exclamationes, ΝΟΤΑ, Ὡ Ζεῦ,
Εἴτ' Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ: ΙΤΕΜ Ὡ Ζεῦ καὶ θεοί, Εἴτ' Ὡ γῆ
καὶ θεοί. Legimus vero ap. eund. Dem. in illa ipsa
Oratione, ista quoque, Ὡ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ἀρετή.
Observandum est ETIAM Ὡ γῆ, sequente gen., ap.
Aristoph. (ut ex eo attuli paulo ante, Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ
τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν) Ν. (364.) ὃ γῆ τοῦ φθέ-
γματος, ubi quidam interpr. O vocem admirandam.
(Tale est ap. Xen. Ἡράκλεις, τῆς παραδοξολογίας, ubi
observa omitti hoc adverbium ὃ, sicut et in isto Plat.
loco omittitur ante Ἀπολλόν, de Rep. 6. Ἀπολλόν,
ἐφη, δαίμονιαν ὑπερβολῆς.) Altera autem constr. est
cum præp. πρὸς, veluti cum dicitur ὃ πρὸς τῶν θεῶν.
Cui simile est ap. Greg. Naz. Ὡ πρὸς τῆς τριάδος
αὐτῆς. Vide Πρὸς, T. 3, 572. in princip.

Ὡ οὗτος, Heus tu, Eja tu, vocantis, aut simpliciter
compellantis: vide in Οὗτος, T. 2, 1556. Invenitur
et PLUR. Ὡ οὗτοι, quod Bud. putat alicubi accipi
etiam pro O amici.

[“Ὡ, Thom. M. 930. Markl. Iph. p. 118. 315.
Musgr. Iph. A. 1518. T. 444. Tro. 802. Hel. 681.
1117. 1468. Ion. 694. Herc. F. 781. Wakef. 783.
Eum. 169. Jacobs. Anth. 7, 389. Fischer. ad Wel-
ler. Gr. Gr. 1, 317. Heind. ad Plat. Gorg. 142.
Reiz. Acc. 44. Theocr. 1, 144. Eur. Phœn. 302.
ubi v. Valck. Ὡ, Bast üb. Plat. Gastm. S. 86.
Valck. Adoniaz. p. 403. Phœn. p. 573. Brunck. ad
Eur. Hec. 425. Ὡ conf. c. ὦς, Musgr. El. 682. De
sede, Brunck. Aristoph. 3, 28. Cum nomin., gen. et
vocat., Lobeck. Aj. p. 379. Ὡ admirantis, Brunck.
Aristoph. 2, 75. Ὡ librariis hic illic debetur 3, 69.
130. Ὡ Σώκρατες et ὁ Σωκράτης conf., Schneid. ad
Xen. Œc. p. 8. 10. Ὡ ἄνθρωπε, Brunck. Aj. 1154.
Ὡ ἄνθρωποι, Bast Lettre 61. Ὡ πρὸς Διὸς, Plato Lys.
p. 31. T. 1. p. 62. Bip. Ὡ πρὸς Διὸς Μέλιντε, Idem
T. 1. p. 58. Bip. Ὡ θεοί an extra versum ponatur,
Valck. Phœn. p. 231.” Schæf. Mss. “Aristoph. Ὀρν.
274. Οὗτος, ὃ σέ τοι, Heus tu: cf. 408. Ἴω Ἐποψ,
σέ τοι καλῶ.” Seager. Mss.]

SUPEREST Ὡ oxytonum, quod interdum θαυμα-
στικόν, interdum σχετλιαστικόν est; aut etiam est ita
θαυμαστικόν ut simul aliquam σχετλιασμον signif.
inclusam habeat. Cum admirativum est duntaxat, ge-
nitivo jungitur, nonnunquam nominativo. Anthol.
in Epigr. quodam Philodemi, p. 469. meæ Ed. Ὡ
ποδὸς, ὃ κνήμης, ὃ τῶν ἀπόλλωλα δικαίως Μηρῶν, ὃ
γλουτῶν, ὃ κτενὸς, ὃ λαγόνων, Ὡ ὦμων, ὢ μαστῶν,
κ. τ. λ. Lucian. Piscat. (§. 5.) Ὡ τῆς ἀναισχυντίας.
Apud Eund. in Dial. qui Κατάπλους s. Τύραννος in-
scribitur, (§. 21.) Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς
τῆμερον: ubi tamen ita est admirantis ut simul sit
exultantis, s. præ exultatione exclamantis. Greg.
Naz. Ὡ τοῦ θαύματος. Latini autem suum O accu-
sativo jungunt; ideoque ὢ τοῦ θαύματος reddendum
fuerit, O rem miram, vel O miraculum. Apud Eund.
Ὡ θεοῦ τὸ μέλλον κηρύττοντος. Cum nominativo au-
tem in hoc Juliani loco, in Ep. quadam ad Liban.
Ὡ λόγος, ὢ φρένες, ὢ σύνεσις, ὢ ἐπιχειρήματα, ὢ ἀρ-
μονία, ὢ συνθήκη: hæc enim dicit, admiratione pro-
sequens orationem Libanii: subjungitque, Μακάριος
εἶ, λέγειν οὕτω, μᾶλλον δὲ φρονεῖν οὕτω δυνάμενος.
Apud Eund. Ὡ παρ' ἐλπίδα σεσωσμένος ἐγώ. Sed
lectorem admonitum volo, inveniri etiam ὢ scriptum
pro hac signif. Ac memini profecto me aliquando
conferentem vetera quorundam Scriptorum exem-
plaria cum typographicis, invenire in illis ὢ, cum
hæc haberent ὦ. Quod si quis hujus etiam scriptu-
ræ, in ea de qua nunc agitur signif., exempla po-
stulet, quendam ei locum indicabo unde plurima pe-
tere possit. Is est ap. Greg. Naz. in Epitaph. So-
roris. Ibi enim legimus in Ald. Edit. Ὡ πιναροῦ
σώματος, καὶ ἐνδύματος ἀρετῇ μόνον ἀνθοῦντος ὢ ψυ-
χῆς διακρατούσης τὸ σῶμα καὶ δίχα τροφῆς σχεδόν,
ὥσπερ αὔλον. Paulo post, Ὡ νυκτῶν ἀπνῶν. Qui-
bus interjicitur ejusd. particulæ cum nominativo con-
structio: ubi scribit, Ὡ Δαβίδ, ταῖς πισταῖς μόνον

ψυχαῖς οὐ μακρὰ μελωδῆσας. Post quæ verba ad
priorem illam constr. revertens, dicit, Ὡ μελῶν ἀπα-
λότῃτος ἐπὶ γῆς ἐρριμμένων, καὶ παρὰ τὴν φύσιν τραχυ-
νομένων. Et rursum cum nomin. Ὡ πηγαὶ δακρύων
κ. τ. λ. Paulo post, Ὡ θερμότης πνεύματος. Item,
Ὡ γυναικεῖα φύσις. Sic denique et in sequentibus
unam constr. alteri intermiscet, ubique cum ὢ, non
cum ὦ: sed ego non dubito quin reponi ubique hæc
scriptura debeat.

Ὡ autem σχετλιαστικὸν genitivo itidem jungitur,
ut in hoc Pantelei versu, Ὡ κενεοῦ καμάτω καὶ ἀπρη-
κτου πολέμοιο. Lucian. Ὡ τῆς συμφορᾶς, O calamita-
tem. Sic dicitur ὢ τῆς τύχης, et ὢ τῆς ἐμῆς ἀθλιότη-
τος: itidemque cum aliis ejusmodi genitivis. Potest-
que alicubi reddi etiam Heu, Proh. Interdum autem
nomin. habet, ut ὢ τάλας ἐγώ, Soph. Aj. (981.) Lu-
cian. (1, 688.) Ὡ δειλαιοὶ ἐγώ, φῆς, καὶ ἄθλιος. Ali-
quando non habet casum, sed ei subjungitur parti-
cula πῶς, aut τίς, ut Greg. Naz. Ὡ πῶς ἀδακρυτὴ τὴν
τούτων ἐνέγκω μνήμην. Apud Eund. Ὡ τίς Ἱερεμίας
οἰδεύεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν; Quæ duo exempla
Bud. affert sola hujus adverbii habentis πάθος, cum
alioqui et in iis quæ attuli, juncti genitivo, itemque
nominativo, πάθος habere manifestissimum sit. Sub-
jungit autem illis exemplis e Virg. O cohibete ira:
ictum jam fœdus. Ex Eod. O quæ satis ima debet
Terra mihi. Et e Cic. O dii immortales, increduli-
lem avaritiam, singularemque audaciam! Plura ap.
Eund. vide, p. 982.

[“Ὡ, Thom. M. 930. Markl. Suppl. p. 248. A-
bresch. Æsch. 2, 49. Brunck. Aristoph. 1, 64. An-
tiphan. 6. Brunck. Aj. 1004. Conf. cum ὢ, Abresch.
Æsch. 2, 49. Bast üb. Plat. G. p. 86. Lettre 212,
230. Brunck. Aristoph. 1, 57. 2, 12. Jacobs. Anth.
8, 231. 12, 61. cf. Steph. Dial. 52. Cum nomin.,
Valck. Hipp. 177. Adoniaz. p. 404. Cum gen., p.
370. 403. Phœn. p. 465. 522. Fischer. ad Palæoph.
99. Koen. ad Greg. Cor. 59. Cum acc., Meleag.
65. (sed leg. οὐ.) Ὡ dolentis, cum gen., Longus p.
13. Ὡ μοι ἐγώ, Moschus 4, 6. Ὡ, Brunck. Hipp.
p. 384. Ὡ μοι, Valck. Phœn. p. 522. Hipp. p. 321.
Tro. 138. Wakef. Trach. 971.” Schæf. Mss.]

“Ὡῆτα, ap. Hes. πολίτα, Civis; sed scr. puto ὢ
ῆτα: e quo fit ὢ τάν.”

“Ὡῆ dicitur esse Adv. dolentis.” “Ὡῆ dicitur
“esse Adv. clamantis s. vocantis, ap. Eur.” [Cic.
51. Hel. 442. 1196. Phœn. 276. 1074. 1076. Iph.
T. 1304. Ion. 907. 925. Herc. F. 1106. Xen. K. 6,
19.]

“Ὡπ, et Ὡπ ὅπ, sunt ἑλατικά ἐπιφθέγματα ap.
Aristoph. B. (208.) Ibi enim Baccho diceute Cha-
roni, κατακέλενε δὴ, subjicit Charon, ὥπ ὅπ, ὥπ ὅπ.
Apud Eund. Ὀρν. (1395.) Schol. τὸ ὥπ dicit esse
“κείμενα τῶν ἐρεσσόντων καταπαύον τὴν κωπῆα-
“σίαν: quemadmodum in Ranis (180.) rursum Cha-
“ron appellens dicit ὢ ὅπ, παραβαλοῦ. Ubi nota
“scriptum esse divisim.”

ΩΘΕΩ: duplex habet futurum; alterum regulare,
ὠθήσω, alterum irregulare, ὦσω: tanquam a ΘΕΩ.
Ωθω, cujus aut nullus usus est, aut certe peraratus;
nec enim ullum mihi exemplum ejus occurrit. Signif.
autem Trudo, Pello; interdum et Impello, Propello,
Protrudo, μετὰ βίας κινῶ, (ut colligimus ex his verbis
Aristot. Rhet. 1. Ἰσχυς δὲ ἐστὶ μὲν δύναμις τοῦ κινῶ
ἕτερον ὡς βούλεται ἀνάγκη δὲ, κινεῖν ἕτερον ἢ ἐλκεῖν,
ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἶροντα, ἢ πιέζοντα, ἢ συνθλίβοντα,) et
quidem ita ut a me dimoveam motu illo violento:
qua re differt a reliquis quatuor verbis motum vio-
lentum significantibus, ἔλκω, αἶρω, πιέζω, συνθλίβω:
ita tamen ut propius accedat ad duo posteriora.
Plato Charm. Ἐκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων συγ-
χωρῶν, τὸν πλησίον ὧθει σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθί-
ξοιτο, Proximum quemque obnixe trudebat, et a se
dimovebat, ut locum apud se haberet. Herodian. 1,
(12, 14.) Ὑπὸ τοῦ πλήθους ὠθούμενος: 7, (8, 13.) Ὡ-
θούμενοι δὲ ὑπ' ἀλλήλων καὶ πατούμενοι, πλείους ὑπὸ
τοῦ οἰκείου πλήθους ἐφθάρησαν ἢ πρὸς τῶν πολεμίων.
Trudentesque se invicem et proculcantes. Sic Xen.

K. Π. 7, (5, 14.) Ἦκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος· καὶ ὠθου-
 μένων περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανὴ τε πολλὴ καὶ μάχη
 ἦν: Cumque se invicem truderent: quod et ὠσιζέ-
 σθαι dicitur, ut infra docebo. Hostis etiam hostem
 ὠθεῖν dicitur vel ὠσασθαι, voce media, pro Impellere
 et efficere ut inclinet et cedat: et passive etiam
 ὠθεῖσθαι, Impelli. Plut. Χρόνω δὲ καὶ χαλεπῶς ὠσά-
 μενος τὸ μάχιμον, περὶ ταῖς ἀμάξαις τὸν πλείστον εἶχε
 πόνον, Cum impulsisset aciem et robur, Bud. Sic
 Xen. (Ἑλλ. 6, 4, 14.) Ὡς ἐώρων τὸ δεξιὸν ὠθούμενον,
 ἐνέκλιναν, Ut dextrum cornu impulsum viderunt.
 Aliam etiam aliquam rem ὠθεῖν dicimur, quam tru-
 dimus s. protrudimus s. propellimus. Aristoph. Σφ.
 (251.) Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
 Lucernæ ellychnium digito trūdis? Aristot. Probl.
 passive, Διὰ τί ὁ κύλινδρος ὠσθεῖς εἰς εὐθὺν φέρεται;
 Cylindrus impulsus s. protrusus. Aliquando cum
 adverbio quopiam aut præp. significante motum ad
 locum vel de loco. Cum adverbio, ut cum aliquis
 saxum ἄνω ὠθεῖ, ita impellit et trudit ut ascendat,
 Od. Α. (598.) de Sisypho, σκληριπτόμενος χερσὶν τε
 ποσὶν τε Λᾶαν ἄνω ὠθεσκε ποτὶ λόφον, Saxum vol-
 vebat contra montem, ut Servius loquitur. Et mox,
 ἀλλ' ὅτε μέλλοι Ἀκρόν' ὑπερβαλέειν, τὸτ' ἀπεστρέ-
 ψασκε κραταῖ' ἰς Αὐτ'· ἐπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας
 ἀναδής. Αὐτὰρ ὅγ' ἀψ' ὠσασκε τιταινόμενος: Ille
 vero rursus intentis omnibus nervis impellebat et
 trudebat contra montem. Cum præp., ut cum ὠθοῦ-
 μεν aliquem κατὰ πέτρας, vel εἰς λιθοτομίαν, aut ἐπὶ
 κεφαλὴν. Plut. Camillo, Τὸν δὲ τῷ θυρεῷ πατάξας εἰς
 τὸ πρόσωπον, ἔωσεν ὀπίσω κατὰ τῆς πέτρας, Protrusit
 et resupinatum de rupe præcipitem dejecit, Impul-
 sum scuto de saxo deturbavit. Sic Idem ibid.
 Ὡσθεῖς κατὰ τῆς πέτρας, Detrusus e petra. Dem.
 (1252.) Παίει τε πῦξ, καὶ ἀρπάζει μέσον, καὶ ὠθεῖ με
 εἰς τὰς λιθοτομίας, Detrudit s. Deturbat in latumias.
 Plato de Rep. 8. Εὐθύς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρό-
 νου, Confestim e throno in caput detrudit et præci-
 pitat. Sic Lucian. Timone (§. 44.) Ἦν τινα τοῦ χει-
 μῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων
 ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν,
 βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύνθαι δυνήθειν, In caput de-
 turbare præcipitem et submergere. At Greg. Naz.
 Ὡσε κατὰ τῶν σπλάγχχνων, pro Intrusit s. Adegit visce-
 ribus. Hom. cum ἀπὸ quoque pro Detrudo, Dejicio,
 Deturbo, Il. E. (308.) Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον,
 ὥσε δ' ἀφ' ἵππων. Interdum cum gen. sine præp.
 ἀπὸ, pro ἀπωθέω, Depello. Apoll. Rh. 2, (1055.) λί-
 μνης Ὡσασθαι, Depellere s. Pellere lacu, ubi i. signi-
 ficat q. ἀπελαύνω. In eadem signif., sc. pro Depello
 s. Repello, Ejicio s. Rejicio, sed sine casu, accepit
 Dem. (128.) Ibi enim cum dixisset, Τοῖς Φιλίππου
 φίλοις ἐπέτρεψαν ἑαυτοὺς, τὸν δ' Εὐφραῖον ἐώθουν:
 mox subjungit, Τοὺς ὑμετέρους μὲν πρέσβεις ἀπῆλασε,
 Κλειτάρχῳ δὲ ἐνέδωκεν αὐτόν. Soph. quoque (Aj.
 1307.) Ὡθεῖς ἀθάπτους, Inhumatos projicis et veluti
 protrudis pede; ῥιπτεῖς. Passiva etiam et media
 voce dicitur quispiam εἰς τινα vel εἰς τι ὠθεῖσθαι;
 cum sese in illud veluti intrudit, h. e., cum in illud
 irrumpit s. irrui, cum in illud impetum aut impres-
 sionem facit: itidemque ὠθεῖσθαι διὰ. Plut. Camillo,
 Ὡθούμενος εἰς τοὺς διώκοντας, In persequentēs irruens.
 Et alibi, Ὁ δὲ ὠσάμενος εἰς μέσους, Cum in medios
 irruisset, Cum impressionem in medium hostium
 agmen fecisset. Idem in Crasso, Τούτους δὲ γυμνοῖς
 τοῖς ξίφεσιν ὠθούμενους δι' αὐτῶν θανύσαντες, εἰξαν,
 Impressionem facta in sese irruentes: (Theseo 5.) Εἰς
 χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις, In hostes irruere et
 cum eis manus conserere: Poplic. Διὰ θυρῶν ὠσάμε-
 νος; Per fores irrumpens, etiam Impulsis foribus in-
 gressus. Et alibi, Ὡσάμενοι ἔσω, Intro irrumpentes.
 Porro in loco illo Homericō nota illud ὠθεσκε, quod
 Ionicum est pro ὠθε, ut τυπτεσκε dicitur pro ἐτυπτε.
 In Eodem nota et ὠσασκε itidem pro ὠθε, a THEM.
 Ὡσάσκω, facto ex aor. 1. ὠσα, sicut ἀπεστρέψασκε,
 quod ibid. habes, fit ex aor. 1. ἀπέστρεψα, et κλαυ-
 σάσκω ex ἔκλαυσα, itidemque alia. Id autem ὠσάσκω
 itidem signif. Trudo, Pello, Impello, Propello, Pro-
 trudo; sed in nullo alio tempore usurpari credo
 quam in imperfecto, ut similia alia nonnisi in eo tem-
 pore usurpata comperiuntur.

A ["Ὡθέω, Thom. M. 931. Coray Theophr. 249.
 Jacobs. Anth. 7, 135. 12, 250. Brunck. Aristoph. 1,
 98. 2, 19. Heyn. Hom. 6, 149. 7, 118. Abresch.
 Lectt. Aristæn. 145. Wakef. S. Cr. 2, 29. Fischer.
 Anacr. 23. Porson. ad Med. p. 35. :—' Vulgo ὠθήση.
 E membranis ὠσθήση Brunckius, recte, opinor. Sunt
 sane multa ap. Græcos verba, quorum futura media
 passive significant, sed non memini ὠθήσομαι in hac
 classe vidisse: ἐξωσθέντες occurrit Cycl. 279.; ipsa
 forma ὠσθήση Hel. 460.' De augm., Thom. M. 403.
 Heyn. Hom. 4, 554. 7, 211. ad Plut. T. 5. p. 23.
 H., Schneid. ad Xen. K. Π. 497. Ed. alt. Zeun. p.
 637. De aor. 1. pass., Reitz. ad Theophil. p. lviij.
 Müll. ad Tzetz. p. 800. 900. cf. p. 896. Cum infin.,
 Thom. M. 163. Cum gen., Il. M. 420. Ὡσεν et ὠρ-
 σεν conf., Heyn. Hom. 7, 118. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν,
 ad Herod. 564. Ὡθέομαι, med., Toup. Opusc. 1,
 298. Herod. 234. Ὡθεῖσθαι διὰ, Dionys. H. 4, 2038.
 Ἑώσατο, Diod. S. 2, 350. Ἑωσμένος, Hephæst. p. 2." Schæf. Mss.]

B Ὡθησις, ἢ, Trusio, Extrusio, Protrusio, Expulsio,
 Propulsio. Alex. Aphr. Probl. 1, 90: Τὸ σκυβαλον
 ἐκκρίνεται τῆς χολῆς ἐρεθιζούσης καὶ ῥυπτούσης, τῶν δὲ
 ἐντέρων καὶ τῶν μυῶν ἐπεχειρομένων πρὸς ὠθησιν αὐ-
 τῶν. Quam ὠθησιν paulo post ἐξώθησιν vocat, ut
 infra videbis. ["Ad Diod. S. 1, 133." Schæf. Mss.]
 Ὡσμός, Impulsio, etiam Propulsio; interdum et E-
 versio. Hesychio ὠθησις, ὠθισμός, ἀνατροπή. ["Ad
 Charit. 461. ad Diod. S. 1, 133. Mær. 424. et n." Schæf. Mss.] Ὡσις, ἢ, idem. Vide Πληγὴ supra,
 T. 3, 392. Ὡστης, ὁ, Impulsor s. Trusor. Aristot.
 de Mundo, loquens de terræ motuum generibus, Τι-
 νες δὲ ἀνατρέποντες κατὰ μίαν πρόωσιν, οὓς καλοῦσιν
 ὠστας. Ubi Bud., ὠστας, i. e. Trusores, vocant qui
 uno-obnixu subvertunt quod impulerunt. Ὡστικός,
 Impulsorius. [Arriani. Epict. 4, 1. p. 552.] Unde
 ADV. Ὡστικῶς, Impulsorū modo, Impellendo et
 trudendo; Irrumpendo, more eorum qui sese veluti
 intrudunt in aliquem cætum vel locum. Suidas exp.
 μετὰ βίας καὶ ὠθισμοῦ, afferens h. l. e quopiam, quem
 non nominat, Μηδὲ ὦ. καὶ μετὰ βίας πρὸς θάνατον
 ἔχειν. [M. Antoin. 9, 3.]

Ὡσιζέω i. q. ὠθῶ, Trudo, Impello. Pass. in turba
 quispiam dicitur ὠσιζέσθαι, Cum truditur et impelli-
 tur ac premitur. Aristoph. A. (844.) οὐδ' ὠσιεῖ
 Κλεωνύμῳ, nimirum ἐν τῇ γοργῇ καθήμενος, Non tru-
 deris nec impelleris a Cleonymo, οὐδὲ ὠθήση οὔτε πιε-
 σθήση ὑπὸ Κλεωνύμου ἀναγκάζοντός σε κινεῖν, inquit
 Schol.: (23.) Οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἤκουσιν, ἀλλ' ἄωριαν
 ἥκοντες, εἰτα δ' ὠσιτοῦνται, πῶς δοκεῖς, Ἐλθόντες ἀλ-
 λήλοισι περὶ πρῶτον ξύλον; Sed venientes serius quo-
 modo putas sese trudent, dum primam quisque
 sedem captat? Ad verbum, Quomodo putas alii ab
 aliis trudentur? Mox dicit, Εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς
 ἀνὴρ ὠσιζέται, Alter ab altero truditur et pellitur;
 unoquoque primam captante sedem. Sic Πλ. (330.)
 Δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν εἵνεκα Ὡσιζόμεσθ' ἐκά-
 στοτ' ἐν τῇ κκλησίᾳ, Trudimur a populo, ὠθούμεθα
 s. ὠθιζόμεθα. Et Lucian. Lexiph. (4.) Ἐὐὸς μὴ ἐν
 λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα κατόπιν τῶν καριμάντων, μετὰ
 τοῦ σύρφακος βύζην ὠσιζόμενοι. Ubi hoc verbum
 irridere videtur veluti antiquum. Jocosè Teleclides
 Comicus ap. Athen. (268.) Τῶν δὲ πλακούντων ὠσι-
 ζομένων Περὶ τὴν γνάθον, ἣν ἀλάλητος, Placentis sese
 trudentibus et urgentibus circa genam ipsius, et
 quasi certatim intrantibus, loqui non poterat. I. e.,
 eo farciente os suum placentis: metaphora sumta a
 multitudine, quæ ita coarctatur, ut alter alterum tru-
 dere et impellere cogatur: unde Suidas ὠσιζομένη
 exp. στενοχωρουμένη. ["Ad Charit. 461. Kuster.
 Aristoph. 7. ad Mær. 424. * Ὡσισμός, ibid. ad
 Charit. l. c." Schæf. Mss. * Ὡστέω, Bisetus ad Ari-
 stoph. Πλ. l. c.]

* Ὡστέος, Dio Chrys. Or. 70. p. 376. Herodian.
 Epimer. 165. * Ὡστός, Gl. Trusatilis, Herodian.
 Epimer. 103.]

Ἀνωθέω. Fut. ὠθήσω vel ὠσω, Sursum impello,
 i. q. ἄνω ὠθέω supra. Od. O. fin. Οἱ μὲν ἀνώσαντες
 πλεον ἐς πόλιν, i. e. ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν ὑψοῦ ἐν νο-
 τῷ, ὥστε πλεῖν, Eust., qui etiam addit, ὠθεῖν pro-
 prie esse τὸ ἀπὸ χαμαλωτέρων ἀνάγειν εἰς ὑψηλότε-

ρον, Subvehere. Suidas quoque ἀνωθήσαν exp. ἐπὶ τὰ ἄνω κινήσαν, h. in l. Ἀνωθήσαν δὲ ἐαυτὸ τὸ θηρίον, καὶ ἔξαλον γενόμενον, ἀπεσείσατο ἐς τὴν νῆξιν ἀπολύσαν τὸν ἄνθρωπον, cum sese subvexisset fera, et corpore e mari extaret. Hes. vero ἀνώσαντες exp. ἀναστρέψαντες. Pass. Ἀνωθοῦμαι, Sursum impellor, Subvehor. Aristot. Probl. sect. 23. Ἡ γὰρ πομφόλυξ ἐγροῦ ὑπὸ ἀέρος κάτωθεν ἀνωθουμένου ἐστίν. Est tamen ubi passiva vox, et media præsertim, signif. habeant activam, ut et ὠθεῖσθαι atque ὥσασθαι. || Verum interdum ἀνωθοῦμαι ponitur etiam pro Repellor. Aristot. Probl. Συμβαίνει πάλιν ἀνωσθέντα ὑπὸ τοῦ πληγέντος τόπου εἰς τοῦναντίον φέρεσθαι, Repulsa; nam ut ὠθέω signif. Pello, Trudo, ita Ἀνωθέω non solum Sursum trudo vel pello, sed etiam Repello, Retrudo. E Thuc. vero (8, 93.) Ἀνώσαι ἐς πολεμῖους τὴν πόλιν, affertur pro Hostibus urbem objectare. At ἀνώσαι quod interpr. Reverti, aperte mendosum est: errore orto e male intellectis Hesychii verbis, qui ἀνώσαντες exposuerat ἀναστρέψαντες: nec enim in neutrali signif. is ἀναστρέφειν ibi accepit, respiciens procul dubio ad locum Homeri supra citatum, sed in activa pro Reflecto, Retorqueo, vel etiam Sursum-versus flecto et torqueo. [“Sylb. ad Paus. 66. ad Herod. 467. 566. 670. Coray Theophr. 305. Jacobs. Anth. 7, 132. Heyn. Hom. 6, 396. 646.” Schæf. Mss.] Ἀνώθησις, ἡ, Impulsio sursumversus, etiam Repulsio. AT Ἀνωστὸν, quod Hes. exp. ἐγκλητὸν, suspectum est. [* Ἀνώστης, unde * Ἀνωστικός, e quo * Ἀνωστικός, Sext. Emp. Pyrrh. 3, 69.]

Ἀνωθέω, Repello, Renitor, Obnitor. Theophr. H. Pl. 5, (6, 1.) Φασὶ δὲ καὶ τὴν πύκην καὶ τὴν ἐλάτην ἀνωθεῖν. Sic Idem in eod. lib. iisdem arboribus hoc verbum tribuit, Βάρος δ' ἐνεγκεῖν ἰσχυρὰ καὶ ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πύκη οὐδὲν γὰρ ἐνδιδοῦσιν ὥσπερ ἡ δρῦς καὶ τὰ γεώδη, ἀλλ' ἀνωθοῦσι. Contra pondus pandantur, et eis τὰ ἄνω κάμπτονται, ut ipse ibid. dicit. Unde Vitruv. quoque 2, 9. Abies rigore naturali contenta, non cito flectitur ab onere, sed directa permanet in contignatione. Et Plin. 16, 42. Pondus sustinere validæ, abies, larix, etiam in transversum positæ. Robur, olea, incurvantur, ceduntque ponderi: illæ, renituntur, nec temere rumpuntur, priusque carie quam viribus deficiunt. Et palmæ arbor invalida; in diversum enim curvatur: at populus contra omnia inferiora pandatur: palma e contrario fornicatur. Passiva, ἀνωθεῖσθαι dicuntur aliqua, cum alterum ab altero retruditur et repellitur, cum alterum alteri obnititur s. renititur. Aristot. Probl. Ἐπεὶ οὖν εἰς πλάγιον οὐκ ἔστιν ὁρμῶν τὰ ρεύματα, (ἀνωθεῖται γὰρ ὑπ' ἀλλήλων,) ἀνάγκη εἰς βάθος ὠθεῖσθαι. Ἀνωσις, ἡ, Repulsio, Retrusio, Renixus, Aristot. de Respir. Ἀναπήδησις μὲν οὖν ἐστὶν ἀνωσις, γινομένη πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνοσιν. [* Ἀνώθησις, Niceph. Blemm. 209. Nicet. Ann. 1, 10. p. 27.]

Ἀπωθέω, Depello, Detrudo, vel etiam Arceo, Prohibeo, Non admitto. Od. O. (280.) Οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς εἰσης, Non te depellam et prohibebo a navi. (E Luciano autem ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου, pro E convivio expellere. Unde pass. ἐξώσθεις, Expulsus.) Rursum pro Depellere, ap. Dem. Olynth. 1. fin. Πάντα δὲ ταῦτα δεῖ συνιδόντας, ἀπαντας βοηθεῖν, καὶ ἀπωθεῖν ἐκείσε τὸν πόλεμον, Et illuc a sese depellere bellum. Vel, A sese depulsum illuc vertere. Vel, A sese amoliri, et illuc repellere. Pass. etiam voce et media in primis accipitur pro Depellere et a se arcere, idque modo cum accus. solo, modo, præter accus. cum gen. etiam. Il. M. (276.) Αἶκεν Ζεὺς δώσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς Νεῖκος ἀπωσαμένους δηῖους ποτὶ ἄστυ δέσσειν: O. (407.) καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν. || Detrudo, Dejicio, Deturbo. Thuc. 3, (23.) p. 90. Πολλὰς προσθέντες κλίμακας ἄμα, καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀπώσαντες, Pinnisque dejectis s. proturbatis. Sic eques sessorem dicitur ἀπωθεῖν, Cum eum dejecit, vel etiam excutit. Herodian. (1, 12, 18.) Οἱ δὲ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο. || Repello, idque interdum absolute, interdum cum accus. et tam in passiva ac media voce quam activa. Aristot. Probl. Οὐδὲ τοῖς ἐξωθεν πιέζουσι τὸν ἀσκὸν ἐνδίδωσιν ὁ ἀήρ, ἀλλ' ἀπωθεῖ, Non cedit, sed repellit et renititur. Gal. Therap. 12. de duplici evacuatione, Μία

μὲν, ἀπωθουμένων ἡμῶν τοὺς χυμοὺς εἰς ἕτερα μόσια, Hostis etiam hostem ἀπωθεῖν s. ἀπωθεῖσθαι dicitur, itidem pro Repellere. Thuc. 2, (39.) p. 60. Ἡ ἐξέπου μορίῳ τινὶ προσμίξωσι, κρατήσαντές τέ τινες ἡμῶν, πάντας ἀνχοῦσιν ἀπεώσθαι, Superatis aliquibus nostrum, omnes glorianitur pulsos esse. Vel etiam, Omnes sese repulisse glorianitur; Schol. enim exp. ἀποδεδιωκέναι. (Sed puto activa signif. dicturum potius fuisse ἀπώσασθαι.) Et 2, (4.) Τὰς προβολὰς, ἢ προσπίπτειν, ἀπεωθοῦντο, καὶ δις καὶ τρίς ἀπεκρούσιντο, Et impressionem, qua inferebantur, propulsabant, s. repellebant. Itidem vero aliquem, qui domum nostram ingredi cupit et nobiscum agere de re aliqua, dicimur ἀπωθεῖν, Repellere, arcereque. Metaphorice Lucian. de Calumn. fin. Ἀποφράττειν τὰ ὄνα καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταννύνει τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασιν τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσέειναι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ δὲ φαῦλα ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. Excludere et repellere. Itidem vero alia dicimur ἀπωθεῖν s. ἀπωθεῖσθαι, quæ rejicimus et repudiamus quæ non admittimus, ut cum ap. Eund. in Judicio Dearum (§. 1.) Jupiter dicit, Ἀπωθουμαι τὴν δαίταν, Rejicio arbitrium istud, Non admitto, accipio. Sic Plato de Rep. 2. Τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα, Rejiciemus et non admittemus. Thuc. 3, (55.) ἀπομμένων γὰρ ξυμμαχίας, ὅτε Θηβαῖοι ἡμᾶς ἐβίασαντο, ὑμεῖς ἀπεώσασθε, Vos rejecistis. Et aliquanto post. Τοὺς γὰρ ἀμείνους ξυμμάχους ἐκόντες ἀπεώσαντο, Aspernati sunt et repudiarunt. Nec non ἀπωσάμενος τὴν τυραννίδα e Plut. Solone, pro Qui repudiavit tyrannidem. Donum etiam ἀπωθεῖται is, qui rejicit et oblatum accipere recusat. Plut. Coriol. (11.) Ἄλλ' ἐκείνας μὲν τὰς δωρεὰς οὐ δύνασθε βιάζεσθαι μὴ δεχόμενον τὸν ἄνδρα, μηδὲ βουλόμενον λαβεῖν ἦν δὲ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τούτῳ διδομένην ἀπώσασθαι, δάμεν αὐτῇ. Sic Xen. K. Π. 6, (1, 15.) Ταῦτα γὰρ παρὰ πάντων ἐδέχετο, καὶ ἀπεωθεῖτο οὐδὲν, οὔτε εἰ τις ὄπλον ἐδίδου καλὸν, οὔτε ἵππον, Nihil aspernabatur nec rejiciebat. || Retrudo, vel etiam Removeo aut Amoveo. Il. φ. (537.) οἱ δ' ἀνέσαν τε πύλας, καὶ ἀπώσαν ὀχῆας: φ. (446.) ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπώσεν ὀχῆας, Reseravit portas, et retrusit s. amovit obices. [“Valck. Adonias. p. 260. Abresch. Lectt. Aristæn. 143. 338. ad Xen. Eph. 257. ad Herod. 282. 331. 406. 440. 637. 714. Jacobs. Exerc. 2, 195. Anth. 7, 132. 133. 393. 9, 194. 11, 16. 58. Anin. 253. ad Phalar. 231. Thom. M. 893. 931. Musgr. El. 1192. Wakef. Phil. 1202. Coray Theophr. 249. ad Diod. S. 1, 686. Lucian. 2, 170. 176. Aristoph. Elp. 1090. De abortu, ad Timæi Lex. 107. De act. et med., Kuster. V. M. 71. 73. ad Lucian. 2, 45. Med., Bibl. Crit. 3, 2. p. 18. Eur. Hec. 1228. Valck. Diatr. 119. 192. De augm., Thom. M. 403. Diod. S. 2, 307. et v. l. Ἀπωσομαι, Soph. El. 994.” Schæf. Mss.] Ἀπωσμός, ET Ἀπωσις, ἡ, Repulsio, Rejectio, Aristot. [“Ἀπωσικύματος, Epigr. Philippi Thess. 5. Toup. Opusc. 2, 125.” Schæf. Mss. * Ἀπώστης, unde] Ἀπωστικός, Expellendi vi præditus, Vim habens expellendi, vel etiam Repellendi. Ἀπωστός, Expulsus, Depulsus, Propulsatus, Extrusus. Soph. Aj. (1019.) Τέλος δ' ἀπωστός γῆς ἀπορρίφθησμαι, Denique terra hac expulsus abjiciat, ἐκδεδιωγμένος. [“Brunck. Soph. 3, 501. ad Herod. 440. * Ἀπωστέον, Eur. Herc. F. 293.” Schæf. Mss.] “Ἀπεωστὸν, Hesychio est ἀπὸ θηρον: si tamen non potius scripsit ἀπωθητὸν. * Ἀπωθητής, Gl. Pellator. * Ἀπώθητος, Repulsus, Suid.] Inde et BICOMP. Ἀναπωθέω, Vicissim repello, simpliciter Repello, Retrudo, Relido. Bud. ex Aristot. Probl. s. 24. Τὰ δ' ἔχοντα ἐν αὐτοῖς σῶμα, οἷον τὰ ροφήματα καὶ ὁ ἄργυρος, διὰ βάρος τὸ σωματοειδὲς ἔχοντα πολὺν, καὶ ἀναπωθοῦντα διὰ τὸ ἀποβιάζεσθαι βίᾳ, ἐξίοντος, ἀποσφαιρίζεται ἢ ἀν κρούσῃ τὸ θερμόν. Ἀναπώθησις ET Ἀναπώσις, ἡ, Repulsio, s. Repulsus, Retrusio, Relisio. [“Ἐξαπωθέω, Auctor Rhēsi 811. * Ἐπαπωθέω, Andr. Cr. 267. * Προσαπωθέω, LXX. Sirach. 13, 23.] Συναπωθέω, Simul expello, Una repello.

Διωθέω, Dispello, Disjicio; Diluo, Refello, Dem. (555.) Ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεωσάμην, καὶ ἄλλος τις ἄν, ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν. || Intrudo per, Adigo,

Trajicio impellendo et intrudendo. Athen. 5. Καὶ διὰ τούτων φάλαγγας ἐπικρασίας κατὰ πλάτος τῆς τάφρου διώσας συνεχῶς, Perque hæc trabes transversales in latitudinem fossæ trajiciens inte se cohærentes, Bayf.: Bud. reddit Impellens, Propellens, qui in Hippiatr. διώσασθαι accipi ait pro Per interstitium impellere et protrudere, et intra quippiam discuneatum vi indere. || Detrudo, Deturbo, Dejicio, impulsu sc., ut ἀπωθέω. Hes. enim διώσε exp. κατέβαλε. Quo refer διωθέω κάτω, quod itidem exp. Deturbo, Dejicio. || Depello, Ejicio, Propulso, Repello, ut ἀπωθέω. Unde Hes. διωσάμενοι affert pro ἀπωθησάμενοι, ἐκβαλόντες: et Suid. pro ἀπωσάμενοι, ἀποπεμφάμενοι. Bud. e Polyb. Πολλοὺς καὶ μεγάλους διωσαμένη κινδύνους ἢ πολιτεία. Multis magnisque depulsis et propulsatis periculis. Hominum etiam multitudinem ut ἀπωθεῖν s. ἀπωθεῖσθαι, ita διωθεῖν s. διωθεῖσθαι dicimur, itidem pro Depellere s. Repellere. Plut. Popl. Διωσάμενοι τὸν ὄχλον, Ubi turbam repulerint. Sic Xen. K. Π. 7, (5, 15.) p. 114. Ὅποτε δέ τις καὶ τῶν φίλων διωσάμενος τὸν ὄχλον προφανείη, προτείνων ὁ Κῦρος τὴν χεῖρα προσήγετο αὐτοὺς, καὶ οὕτως ἔλεγεν, "Ἄνδρες φίλοι, περιμένετε ἕως τὸν ὄχλον διωσώμεθα, ἔπειτα δὲ καθ' ἡσυχίαν συγγενησόμεθα: nam multitudo illa hominum ὡς ἔγνωσαν ὅτι προσδέχοιτο, ἦκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος: atque ita ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν, μηχανή τε πολλή καὶ μάχη ἦν οἱ δὲ ὑπέρταται, ὡς ἡδύναντο, διακρίναντες προσέεσαν, τὸν ἄλλον ὄχλον διωσάμενοι. Sicut vero rem aliquam ἀπωθεῖν s. ἀπωθεῖσθαι dicitur quispiam, qui eam rejicit, repudiat, non admittit, ita etiam διωθεῖν s. διωθεῖσθαι. Dem. de probis et integris legatis, (384.) Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, καὶ οὐδαμῇ πρόεντο ἑαυτοὺς. Sic Plut. Διωσάμενος τὴν ἀρχήν, ut in Cæsare Idem dicit, Ἀπωσάμενος τὸ διάδημα. Et rursum, (Alex. 39.) Εἰ διωθοῖτο τὰς χάριτας, pro παραιτοῖτο. Itidemque Diog. L. Zenone, Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται, καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται. ["Plut. de S. N. V. p. 10. Bergler. ad Alciph. 26. 154. 167. Toup. Opusc. 2, 141. ad Herod. 327. 478. 731. (4, 102. 8, 3.) Valck. Callim. 253. Thom. M. Add. ad p. 220. Musgr. Tro. 83. Jacobs. Anim. 218. 235. Eur. Heracl. 998. De augin., Thom. M. 403. ad Paus. 348." Schæf. Mss. * "Διώθω, Planud. Ovid. Met. 2, 838." Boiss. Mss. II. Φ. 244. κρημνὸν ἅπαντα διώσε.] Δίωσις, ἢ, Depulsio, Propulsio, Propulsatio, Deturbatio. Exp. etiam peculiariter Dilatatio cum pulsu. Aristot. Probl. 34. Ἡ μὲν ἐκπνευσίς, δίωσις ἐστίν· ἡ δὲ ἀνάπνευσις, συναγωγή. [* Διωσμός, Schol. Ven. II. E. 112. Ἡ κατὰ διωσμὸν βελουκία: v. Heyn. T. 4. p. 598.] Διωστήρ, ἦρος, ὁ, Chirurgicum instrumentum, quo in vulnus immisso, telum expellitur s. extruditur. Paul. Ægin. 6, cap. 88. quod περὶ βελῶν ἐξαίρεσως inscribitur, Εἰ δὲ καὶ εἰς τὰ ἀντικείμενα τοῦ μορίου χωρήσῃ τὸ βέλος, καὶ μὴ οἶόν τε δι' ἐκείνου τοῦ μέρους ἐξέλκειν αὐτὸ, δι' οὗ καὶ κατεπάρη, διελύντες τὰ ἀντικείμενα, δι' ἐκείνων αὐτὸ κομισόμεθα· ἢ ἐξέλκοντες, ἢ καὶ διὰ τῆς * καταπάρσεως διωθούμενοι· ἢ εἴπερ ἐκπεπτώκει, καθέσει διωστήρος. Et mox, Καὶ εἰ μὲν οὐραχον ἔχει τὸ βέλος, τὴν θήλειαν τοῦ διωστήρος καθέντες καὶ ἐναρμόσαντες ὠθήσομεν τὸ βέλος. Alioquin διωστήρες dicuntur etiam Vectes et palangæ, quibus per annulos impulsu trajectis, arca aliqua vel mensa portatur. Exod. 36. de arca fœderis, Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῆς, εὐρεῖς, ὥστε αἶρειν τοῖς διωστήρσιν αὐτὴν ἐν αὐτοῖς. Et mox de mensa sacra, Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς, εὐρεῖς, ὥστε αἶρειν τοῖς διωστήρσιν ἐν αὐτοῖς. Quo respexisse existimo Hes. et Suid., cum διωστήρσιν exposuerunt ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαταῖς. In Compl. certe Ed. legitur non hoc διωστήρων vocabulum, sed ἀναφορέων: c. 37. paulum diversis verbis, Ἐχώνευσεν αὐτῇ τέσσαρας δακτυλίους χρυσοῦς ἐπὶ τὰ τέσσαρα κλίτη αὐτῆς· καὶ ἐποίησεν ἀναφορεῖς ἐκ ξύλων ἀσήπτων, καὶ εἰσήγαγε τοὺς ἀναφορεῖς εἰς τοὺς δακτυλίους τοὺς ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς κιβωτοῦ, αἶρειν τὴν κιβωτὸν ἐν αὐτοῖς. Ut satis inde perspicuum sit, διωστήρας et ἀναφορεῖς idem esse: quorum illi dicuntur ex eo, quod per annulos illos διωθοῦνται et trajiciuntur; hi vero, quoniam eis sublatum ali-

quid portatur s. bajulatur. * Διωστήριος, unde διωστήρια, per contr. * Διώστρα, Philo Math. 75. * Ἀποδιωθέω, Icesius Athenæi 3, 34. Clem. Alex. 762.] Εἰσωθέω, Intrudo, etiam Interpello. [* Ἐνῶθω, Apoll. Rh. 4, 1243. μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα Ἡϊόνι.] Ἐξωθέω, opp. præcedenti εἰσωθέω et affine superiori ἀπωθέω, significans Extrudo, Expello, Ejicio. Aristot. Probl. s. 34. de respiratione, Διώπερ ἐξωθοῦμεν τὸ πῦρ μετὰ τοῦ πνεύματος: alibi, Τὸ ὕδωρ εἰσὶν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίβρα τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς. Plut. de Def. Orac. Ἐκείνους ἐξωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἐνθὲν τοῦ χρηστηρίου καὶ τρίποδος, Exigere et expellere hinc. Lucian. Timone (38.) Ἀπελαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας. Item, ἐν τῇ διώξει ἐξωθεῖν dicimur quempiam aliquo, Protrudere vel Compellere. Herodian. 3, (4, 11.) Ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς (sc. τοὺς ἀνατολικούς τραπομένους) οἱ Ἰλλυριοὶ, τοὺς μὲν εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν τιτρώσκοντες ἐξωθοῦσι, Saucios protrudunt. Thuc. 2, (90.) p. 68. Τὰς δὲ ἄλλας ἐπικυταλαβόντες, ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν ὑποφρυγούσας καὶ διέφθειραν, Schol. ὁκεῖλαι ἐποίησαν. Itidemque 8, (104.) p. 296. Ἀποκλείσαι τοῦ ἔξω αὐτοὺς ἐκπλουν, κατὰ δὲ τὸ μέσον ἐξώσαι πρὸς τὴν γῆν. Et mox, Ἐξέωσάν τε ἐς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων. Peculiari autem signif. pro Expellere, Ejicere, ap. Soph. Aj. (1248.) τοὺς δίκη νικῶντας ἐξώθησομεν: ea sc. qua e cœtu hominum et civitate dicimur expellere et ejicere aliquem. In qua signif. vox passiva quoque usurpatur, teste Bud., qui p. 350., Legitur etiam, inquit, ἐξωθεῖσθαι pro ἐκβάλλειν καὶ ἐξορίζειν, ut ἀπωθεῖσθαι. Itidem vero pro Sedi-bus suis expellere et exterminare, Act. 7, (45.) Ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν, ὃν ἔξωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων ἡμῶν, In possessionem gentium, quas expulit Dens a conspectu patrum nostrorum. Greg. Naz. vero ἐξωσθῆναι Θεοῦ de damnatis dixit. ["Ad Herod. 273. ad Charit. 269. 626. Bast Lettre 178. Thom. M. 287. ad Diod. S. 2, 10. Wakef. Phil. 1142. De abortu, ad Timæi Lex. 107. Ἐξέωσαι, Heyn. Hom. 6, 148. Ἐξέωκει, Plut. T. 6. p. 270. Hutt." Schæf. Mss.] Ἐξώθησις, ἢ, Expulsio, Ejectio. Alex. Aphr. Probl. 1, 90. Τὸ δὲ νίτρον, καὶ ῥυπτικόν, καὶ τῇ δῆξει διεγεῖρον τὰ ἔντερα καὶ τοὺς μῦς πρὸς ἐξώθησιν: quam ἐξώθησιν paulo ante vocarat ὠθησιν. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 132. 403." Schæf. Mss.] Ab altero vero præt. ἔξωσμαι, EST Ἐξώσμαι, quod itidem interpr. Expulsio, sed nullo allato exemplo. [* Ἐξώσις, ad Herod. 391." Schæf. Mss. Hippocr. 811. σπονδύλου.] Nec non inde EST Ἐξώστης, ET Ἐξωστήρ, ἦρος, ὁ, Expulsor. Dicitur ἐξώστης ἄνεμος, Ventus tempestuosus, qui ἐξωθεῖ τοῦ εὐθέος δρόμου καὶ παραφέρει τοὺς πλέοντας, qui navem hue illuc jactans, a recto cursu transversum agit. Synes. Ep. 129. Καὶ τοῖς ἡμετέροις λιμέσι προσορμειν ὦμην τὸ σκάφος· τὸ δ' ἐλάνθανεν ἐξώσταις ἀνέμοις ἀπὸ Κρήτης μόλις εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἀποσωθὲν θάλατταν. Sic Æschines Ep. 1. Ζάλη δὲ καὶ ἄνεμος ἐξώστης ἐμπεσὼν ἀπήνεγκεν ἡμᾶς ὑπὲρ Κρήτην. Et ante hos Herod. 2, (113.) p. 84. de Paride cum Helena rapta fugiente, Καὶ μιν ὡς ἐγένετο ἐν τῇ Αἰγαίῳ, ἐξώσται ἄνεμοι ἐκβάλλουσι ἐς τὸ Αἰγυπτίων πέλαγος, Venti rapidi a recto cursu aversum ejiciunt in mare Ægyptium. || Ἐξώσται, Meniana: ut Codic. 8. tit. 11. Meniana, quæ Græco vocabulo ἐξώσται appellantur, sive olim constructa, sive in posterum in provinciis construenda, nisi spatium inter se per decem pedes liberi aeris habuerint, modis omnibus detruncentur. Sic enim scriptum habere vetustissimos et emendatissimos libros, testatur Cujac. Obs. 1, 30. ubi etiam Projectiones interpr., dicens hoc ipsum quoque Meniana significare: confirmari autem hanc lectionem a Constantino Harmenop. Epit. suæ 2, 2. tit. περὶ Ἐξώστου, et tit. περὶ Ἠλιακοῦ, ἦτοι Ἐξώστου, ubi ipsius legis Meniana sententiam is auctor interpretatus est. Sed quid si ἐξωστόου ibi leg. sit, a NOMINE Ἐξώστοον, quod e στοᾷ derivatum est, sicut πρόστοον, et itidem Porticus aut Fornicis projectionem significare potest. Sed minus late hoc pateret, quamvis alioqui ejus pluralis ἐξώστοα ap. Suid. legatur: ἐξώ-

σται autem ad verbum sonat potius q. d. Projectores. [“Ἐξώσης, ad Charit. 269. Musgr. Rhess. 322. Boiss. Philostr. 294.” Schæf. Mss. * Ἐξωστήριος, unde ἐξωστηρία, e quo per contr.] Ἐξώστρα, ἡ, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκκύκλημα, J. Poll. et Hes., Machina quædam lignea, qua circumacta et foras impulsu conversa, ostendebatur spectatoribus quid in scenæ penetralibus secreto patraretur. Metaphorice Polyb. (11, 6, 8.) Τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβαζούσης τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν, Fortuna veluti consulto in exostram producente et patefaciente vestram inscitiam. Ubi ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβάζειν i. propemodum est q. θεωρίζειν. [“Toup. Opusc. 1, 121.” Schæf. Mss. * Ἀπεξωθέω, unde * Ἀπέξωσις, Synes. de Febr. 48.] Nec non VICOMP. Παρεξωθέω, Obiter vel Per errorem expello, Quasi aliud agendo extrudo. Aristot. de Mundo, Πολλάκις δὲ καὶ συγγενὲς πνεῦμα εὐκρατον ἐν γῇ, παρεξωσθέν ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, πολλὰ μέρη συνεκράδανε. Quæ verba Bud. sic vertit, Frequenter fit etiam ut congenitus spiritus in terra conditus, cum aberrans insinuerit in abstrusos quosdam ejus atque cæcos meatus, quasi sedibus suis erumpens, multis in locis vibrantem motum cieat. [* “Προσεξωθέω, Chrys. in Ep. 1 ad Cor. Serm. 15. T. 3. p. 336, 27. Τὸν κατέχοντα Αἰγυπτίους οὕτω μετέβαλεν ὁ Θεός, ὥστε αὐτοὺς ἡμᾶς προσεξωθεῖν, τοὺς πρὸ τούτου κατέχοντα ἡμᾶς πρὸς βίαν, Ut nos ultro extruserint.” Seager. Mss. * Συνεξωθέω, Hippocr. 364, 54. Strabo 4. p. 314. * Ἀσυνέξωστος, Inscr. ap. Casaub. ad Dion. Chrys. 492.]

Ἐπωθέω, Impello. UNDE Ἐπωσις, ἡ, Impulsio. Bud. e Gramm. quoriam, Ἐπωσις λέγεται ὅταν τις ἐπωθῶν ἔπειται· ἄπωσις δὲ, ἀφ’ ἐαυτοῦ. [* Ἐπωστήρ, unde * Ἐπωστηρίς, e quo per contr. * Ἐπωστρίς, Hes., quem vide. * “Συνεπωθέω, Arrian. Ep. 385. Philo J. 2, 99.” Wakef. Mss. Eust. 140, 49.]

Κατωθέω, Depello, Dejicio, [“Heyn. Hom. 6, 396. 7, 211.” Schæf. Mss.]

Παρωθέω, Expello, Extrudo, Ejicio : i. q. ἀπωθέω, ut Hes. testatur, afferens ἀπώσας pro ὤσας, ὠθήσας, ἐλάσας, ἐκβαλὼν : et παρωσάμενος pro ἀπωθήσας, ἀποβαλὼν. Bud. quoque interpr. Repellere, Summovere : afferens e Greg. Naz. de Sacro Baptismo, Οὐδὲν τῷ Θεῷ μέγα, ὃ μὴ καὶ πένης δίδωσιν, ἵνα μὴ κἀνταῦθα παρωθῶνται οἱ πένητες· οὐ γὰρ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλουσίοις ἀμιλλήθωσι. Et hunc, e quodam quem non nominat, Θετταλοῦς παρωσάμενοι, τὴν Ἀμφικτυονίαν παρείλοντο, Summotis ejectisque Thessalis. Æschinem testatur Idem hoc παρωθεῖσθαι usurpare pro Expellere domo, afferens ex ejus Or. in Tim. (p. 14.) Παρωσάμενος ἄνδρα πρεσβύτερον καὶ ἡτυχηκότα, θεῖον αὐτοῦ, Expellens domo, et a familiaritate sua summovens, atque aversans, h. e. παραγκωνισάμενος, quasi Cubito repellens. Lucian. vero pro Dejicere et deturbare, h. in l. (Timone 4.) Καὶ κατ’ ολίγον Κρόνον σε ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. Magis proprie ab eod. Luciano παρωθεῖσθαι ἀλλήλους dicuntur, quorum alter alterum cubito trudit et locum ei præripere cupit : Pisc. (34.) p. 85. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Item Rejicio, Aspernor, Negligo. Eur. Or. παρώσαντες τὸ ἴσον. || Παρώσασθαι, Rejicere in aliud tempus, Differre, Procrastinare, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερτίθεσθαι, ut testatur Bud. afferens e Plat. de Rep. 5. Δοκεῖς οὐδέποτε μνησθήσεσθαι ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος, ταῦτα πάντα εἴρηκας. Sic vero et Greg. Naz. utitur p. 188., teste Eod. “Παρωσμένος, Rejectus : a παρωθέω, “ap. Lucian.” [“Jacobs. Anth. 11, 58. ad Diod. S. 2, 129. 471. Wakef. Trach. 358. Brunck. ibid. Bergler. ad Alciph. 26.” Schæf. Mss.] Ὑποπαρωθέω, Clam summoveo, Latenter dejicio : Isæus enim p. 66 (=223.) ὑποπαρωθῶν videtur ponere pro Sensim repellens ab hæreditate, Sensim ab hæreditatis spe summovens, Bud.

Περωθέω, Indigne trudo s. pulso, Vexo, Per singularem injuriam trudo vel vexo. Dem. (570.) Πάντα τρόπον περιωθῶν καὶ ἐλαύνων τοὺς ἀνθρώπους. Greg. Naz. 1 in Jul. Τοὺς ἐμμένοντας τῇ ὁμολογίᾳ περιωθῶν, καὶ τοιοῦτοις κακοῖς περιβάλλων οἷς αὐτὸς περιπεσεῖν ἦν

αἴσιος. Pass. voce et signif. Aristot. (Polit. 5, 6.) Γίνονται δὲ αἱ στάσεις καὶ ἐκ τοῦ περιωθεῖσθαι ἑτέρους ὑφ’ ἐτέρων κατὰ γάμους ἢ δίκας. Thuc. Ἀμύνειν, καὶ μὴ τοῖς τῶνδε λόγοις περιωσθῶμεν, Sugillumur, vel Repulsam feramus a vobis spreti et auxilio fraudati, Bud. [“Thom. M. 856. Brunck. Soph. 3, 499. Dionys. H. 3, 1369.” Schæf. Mss. * Περίωσις, Aristot. de Rep. 5.] Ἀντιπεριωθέω, Bud. ait significare ἀντιπερίσθημι, Comprimo, Coarcto, Cohibeo intro, obnitens nimirum et repellens. Ἀντιπερίωσις, ἡ, E. jussmodi obnixus et compressio, ἀντιπερίστασις. Utriusque exemplum e Plut. Quæst. Plat. : vide Comm 429.

Πρωθέω, Protrudo, Propello, Urgeo ad progressus faciendos. Theophr. Καὶ αὐτὸ πρωθεῖται ὑπάρχον, ὥσπερ καὶ τὸ ὅλον στέλεχος : [C. Pl. 1, 10, 2. Fr. 5, 35. “Ad Diod. S. 2, 475. Abresch. Lectt. Aristæn. 145. Πρώσας, Jacobs. Anth. 10, 93.” Schæf. Mss.] Πρώσις, ἡ, Protrusio, Propulsio, Ipsa actio pellendi in anteriorem partem. Theophr. Ὁμοίᾳ δὲ τρόπον τινὰ καὶ ἡ αὐξήσις τοῦ σίτου· καὶ γὰρ οὗτος αἰεὶ τῇ προώσει τῆς ὑπαρχούσης αὐξάνεται. Bud. Vide et Ὡστης supra. [* Προώστις, plur. προῶσται, Trabes extra murum summum procurentes, e quibus saxa in hostes devolvebantur, Æneas Comm. Poliorc. c. 32.] Πρωστικός, Protrudendi s. Propellendi τινος habens. Gal. 3 de Differ. Sympt. Προωστική δύναμις ἡ ἀποκριτική, Expultrix facultas, ut Cic. dixit Expultricem vitiorum philosophiam. [* Προωστικός, Sext. Emp. 394. Colon. * “Ἐπιπροωθέω, unde ἐπίπρωσον, Jacobs. Anth. 10, 93.” Schæf. Mss. Lucian. Asin. 10.]

Προσωθέω, Impingo, Allido, Illido, pulsu sc. vel impulsu. Hes. προσωθεῖται exp. προστρίβεται. [“Ad Diod. S. 2, 475.” Schæf. Mss.]

Συνωθέω, Simul detrudo. Herodian. 4, (9, 16.)

“Ὅσοι γὰρ ἐτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμει μετρίως ἔχοντες συνωθούντο, περιπλεκόμενοι συγκαθεῖλον αὐτοὺς : nam impliciti militibus, qui ipsos cum cetera cadaverum turba in foveam detrudebant s. dejiciebant terra obruendos, eos una secum trahebant. Cic. Eodem ceteros piratas contrudi imperarat : Cato, Contrudi in dolia plena vinaceorum. Idem pro Contrudo s. Trudendo et impellendo in unum locum cogo : Xen. (Œc. 18, 18.) Συνώσας τὸν καθαρὸν σίτον, ἵν’ ὑπερίρεται μοι τὰ ἄχυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς αἰλῳ. Alioquin capitur et pro Cogo, Coarcto, Compello. Aristot. de Respir. Το δὲ θερμὸν ὑποφεύγον καὶ συστελλόμενον ποιεῖ τὴν κίνησιν εἰς μικρὸν συνωθούμενον, i. e. συναλυνόμενον, στενοχωρούμενον. Signif. συνωθεῖν s. συνωθεῖσθαι etiam Trudendo impellendove conturbare. Polyb. 5, (84, 7.) Τῶν δὲ θηρίων διαταραχθέντων, καὶ τὰς πρὸ αὐτῶν τάξεις συνωθουμένων. Nisi et hic συνωθεῖσθαι velis accipere pro Cogere, s. Compellere in angustum, Coarctare : nam subjungit τὸ ἄγγμα πιεζόμενον κλίνει. [“Wakef. S. Cr. 4, 139. Heyn. Hom. 5, 724. Toup. ad Longin. 372. Emendd. 2, 466.” Schæf. Mss. Aristæn. 1, 10.] Συνώθησις, ET Σύνωσις, ἡ, Compulsio ejusmodi, Coarctatio. Aristot. de Respir. paulo ante locum in Συνωθέω citatum, Πήδησις μὲν οὖν ἐστὶ τῆς καρδίας, σύνωσις τοῦ θερμοῦ τοῦ ἐν αὐτῇ διὰ τὴν καταψύξιν περιττωματικὴν ἢ σπηκτικὴν. [“Ad Mær. 19.” Schæf. Mss. * Ἐπισυνωθέω, Eudocia p. 178.]

Ὑπωθέω, Summoveo, ex Hom.

Ὡθίζω, i. q. ὠθέω, a quo et derivatum est, Trudo, Impello ; interdum et Vexo, Concutio, Male tracto, ut περιωθέω. Bud. 352. ex Josepho 2. m. Apion. Ὡθίζουσι δὲ τὰ πλήθη μετὰ πολλῆς ἀνομιᾶς. Pass. ὠθίζεσθαι dicuntur qui in conferta turba conflitantur, ut fit in prætorii et ædibus magistratuum summam reip. tenentium. Synes. Pylæmeni, Μηδὲ ἀσχημονεῖν ἀξιοῦντας ὠθίζεσθαι παρὰ τοῦ δεινὸς ἀρχέιον, οἷς μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Lucian. (Piscat. 42.) Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ δύο μνᾶς ἤκουσαν μόνον, sc. cum audito præconio præmium pronuntiante, accurrerent omnes et tam conferta conflueret turba, ut se mutuo truderent : quod ὠθίζεσθαι quoque dicitur. Vide alium ex eo locum in Παρωθέω, nec non ap. Bud. 351. Quoniam vero in hujusmodi protrusione et nixu conflictante, solent

homines interdum altercari et rixari, ideo factum est ut *ὠθίζεσθαι* pro Discrepare et verbis contendere ponatur, ut in unam sententiam convenire non posse. Herod. 3, (76.) *ὠθιζομένων δὲ αὐτῶν ἐφάνη ἰρήκων ἐπὶ τὰ ζεύγεια*: nam *ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ ἐδίδουσαν αὐτοῖσι σφίσι λόγους*, οἱ μὲν *κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι*, οἱ δὲ αὐτίκα *τε ἵεναι καὶ τὰ δεδογμένα ποιεῖν*. Bud. *ὠθίζεσθαι*, inquit Idem, etiam pro Irruere et irrumpere in locum periculosum, ponitur. Greg. Naz. 2 in Jul. Οὐ δὲ *πλείων ὁ κίνδυνος, ὁμοσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι*, ἀλλὰ *μὴ κατέχεσθαι, θράσους*: alibi, *Καὶ καθάπερ τῶν συνῶν τοὺς θρασυτέρους, εἰς τέλος φιλονεικεῖν, καὶ πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι*, In gladium vel venabulum se obtrudere, In adversum mucronem obniti. ["Ad Mær. 424. ad Diod. S. 1, 352." Schæf. Mss.]

ὠθισμός, Impulsio, Propulsio. Hesychio *ὠσμός, ἀνατροπή*. Proprie Nixus ille quo aliquid cubito vel toto corpore amoliri et pellere vel etiam dejicere conamur. Synes. de Insomn. *ὠθισμῶ καὶ μοχλείᾳ κινεῖν*, Manibus s. Corporis nixu et vectibus impellere: Ep. 57. *Τὸ γὰρ ὠθισμῶ καὶ μόχθῳ καὶ μόλις ποιεῖν, τοῦτό ἐστιν ὁ δαπανᾷ τὸν χρόνον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων*. Sic Plut. Symp. 2, 5. *Τῶν μαχομένων πρῶτον ἔργον ἐστὶ τὸ πατάξαι καὶ φυλάσθαι, δεύτερον δὲ, συμπεσόντας ἤδη καὶ γενομένων ἐν χερσίν, ὠθισμοῖς τε χρῆσθαι καὶ περιτροπαῖς ἀλλήλων*, Pellere trudereque sese mutuo et evertere: paulo post, *Πυγμὴ μὲν ἐστὶ μίμημα πληγῆς καὶ φυλακῆς, πάλη δὲ, συμπλοκῆς καὶ ὠθισμοῦ*. Ubi admodum proprie usurpavit hanc vocem, de luctatoribus sc., qui in mutuo hærentes complexu, totius corporis nixu detrudere ac posternere sese invicem nituntur. Sicut porro multitudo aliqua conferta *ὠθίζεσθαι* dicitur, cum mutuo sese trudit et conflictatur, ita *ὠθισμός* de Ejusmodi trusione. Lucian. Nigrin. (29.) *Τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξήκει καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν*. Nisi hic cum Bud. malis *ὠθισμὸν* accipere pro Turbulenta altercatione inter se discrepantium. Idem Gregorium ait pro Conflictatione plebis miscellanæ posuisse: e quo affert, *Ἐκ τῆς ὠθισμοῦ βίας καὶ συγκλονήσεως*. ["Ad Charit. 461. Jacobs. Anth. 10, 93. Thom. M. 931. ad Mær. 424. Wessel. Diss. Herod. 203. ad Herod. 647. 702. ad Diod. S. 1, 133." Schæf. Mss.]

ὠθιζέω, i. q. *ὠθίζω*, ut *διωθέω* pro *ὠθέω* quoque usurpatur. *Διωθισμός*, i. q. *ὠθισμός*, Plut. Camillo (29.) p. 261. de Camillo et Brenno, ceterisque Romanis et Gallis, *Πρὸς ταῦτα θορυβηθεὶς ὁ Βρέννος, ἤψατο μὲν ἀψιμαχίας, καὶ παρήλθον ἄχρι ξιφουλκίας ἐκάτεροι καὶ διωθισμῶν, ἀναμειγμένοι πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ εἰκὺς ἐν οἰκίαις καὶ στενωποῖς ἀναστρεφόμενοι*, Gladiis educere cœperunt et sese mutuo trudere ac propellere. [* *Εἰσωθείζομαι*, Appian. B. C. 4, p. 634.] *Ἐπωθίζω*, i. q. *ἐπωθέω*, Impello. Lucian. (Philopat. 3.) *Ἐπωθίζοντος τοῖς κύμασι ζεφύρου*, Zephyro suis fluctibus impellente. Alii, Zephyro impulsis fluctibus ingruente. [* *Περιοθίζω*, Aristot. Polit. 5, 4. * *Συνωθίζω*, Chrys. ad Olymip. Ep. 13. T. 7. p. 94, 38. *Ὑπὸ τοῦ φόβου συνωθισθεὶς, —διανέστην τεταλαιπωρημένους*." Seager. Mss. * *Συνωθισμός*, ad Timæi Lex. 242." Schæf. Mss.]

ΝΩΘΗΣ, ὁ, ἡ, Tardus, Segnis, Piger; interdum "et Hebes, Stupidus: ut ab Hes. quoque exp. non solum *βραδύς*, sed etiam *ἀμβλὺς* et *ἄλογος*: verum "metaphorica hæc signif. est, illa propria et etymo "convenienti; volunt enim ei inesse *στέρησιν τοῦ θεῖν*," [s. potius *τοῦ ὠθεῖν*], "ideoque recte tribui- tur asino ap. Hom. II. A. (557.) *Ὡς δ' ὄτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβήσατο παῖδας Νωθῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη*: nam et Lat. Tardus asellus dicitur, et Lente gradient asellus. Sic Lucian. *Κυφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθῆς*, Tarda ac lente gradientia "habens genua: de sene. In Epig. *νωθὲς ὕδωρ*, de "Aqua lentius fluente. At *νωθῆς ὁδὸς*, de Longo itinere dicitur, quia lassos et pigros reddit. ["Heind. ad Plat. Apol. p. xvii. Jacobs. Anth. 8, 60. 9, 201. Heyn. Hom. 6, 218. Ruhn. Ep. Cr. 226. ad Timæi Lex. 165. Valck. Phœn. p. 373. Toup. Opusc. 2, 184. Emendd. 3, 46. Ammon. 99. P. Abresch. Paraphr. 340." Schæf. Mss. *Νωθέστερος*, Herod. 3, 53.

* *Νωθεστέρος*, Theod. Prodr. 202." Elberling. Mss. *Νωθέστατα*, adv., Dio Cass. 643.] "*Νωθεῖα*, ἡ, "et Ion. *Νωθεῖη*, Tarditas, Pigrity, Segnities. Inde "et COMP. *Νώθουρος*, de quo T. 2, 1541. Apud "Hes. reperio et *Νωθηρόν*," [quod derivandum esset e * *Νωθέω*], "expositum τὸν μηκέτι σκιρτᾶν δυνάμε- "γον." [* *Ὑπονωθῆς*, Phot. Bibl. 556. * *Νωθὸς*, Thom. M. 635." Schæf. Mss.] "*Ἀνωθον*, Hes. "*ὄξυν*: h. e. Celerem s. Agilem, καὶ οὐ νωθρόν." "*Νωθρὸς* pro *νωθῆς*, i. q. Tardus, Segnis, Piger, tam "in incessu quam in agendo." ["Thom. M. 635. ad Charit. 785. Jacobs. Anth. 7, 408. 9, 201. ad Diod. S. 1, 208. 2, 625. Heind. ad Plat. Apol. p. xvii. Ruhn. Ep. Cr. 71. 187. Toup. Opusc. 2, 281. P. Abresch. Paraphr. 340." Schæf. Mss.] "*Νωθροκάρι- "διος*, de quo T. 2, 97." [* *Νωθροποιός*, Eust. Od. A. p. 26, 7.] "*Ἐννωθρος*, In quo torpor est, Torpidus, "*Torpens*," [Diosc. 1, 37. *Ὑπόνωθρος*, Eust. II. Proœm. p. 3, 9. * *Νωθρῶς*, Polyb. 1, 74, 2. 13.; 3, 90, 6.; 4, 60, 2. Hippocr. 1244.] "*Νωθρότης*, ET "*Νωθρία*, ἡ, Tarditas, Segnities, Pigrity, ut *νωθεία*." [Nωθρότης, Gl. Veterinus. "*Νωθρία*, Thom. M. 775." Schæf. Mss. "*Chrys. in Judæos* 1. T. 6. p. 319, 33." Seager. Mss.] "*Suid. per diphth. SCRIBIT* "*Νωθρεία*, quod est verbale VERBI *Νωθρεύω*, signifi- "cantis Tardus et piger sum." [Nωθρεύομαι, Gl. Langueo.] "*Apud J. Poll. quoque νωθρεία scriptum* "*habetur, qui verbum ejus νωθρεύεσθαι ex Hyperide* "*affert, sed non approbat. Affertur vero et aliud* "*VERB. Νωθριάω sc., itidem expositum Segnis sum,* "*Torpeo*," [Diosc. Alexiph. p. 400. * *Νωθρώδης*, contr. e * *Νωθροειδῆς*, Schn. Lex.]

ΩΚΥΣ, εὖος, ὁ, Celer, Velox, Pernix, ὄξυς, ταχύς. Od. O. (329.) *κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν*: II. Π. (383.) *τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι*, T. (295.) *ὄτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεύς ἔκτεινεν*. Alibi sæpe, *πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς*: alicubi et *ταχύς*. Utitur Idem et femin. *ὠκέϊα*, Od. H. (36.) *Ἦν νέες ὠκέϊα ὥσπερ πτερόν ἡ ἐ νόημα*, Quorum naves celeres citæque sunt non minus quam penna vel cogitatio. Compar. *ὠκύτερος*, Celerior, Velocior, Pernicior: superl. *ὠκύτατος*, Celerissimus, Velocissimus, Pernicissimus. Od. O. (331.) *Ὡς καὶ νῦν Ἡφαιστος, εὖν βραδὺς, εἶλεν Ἀρρα, ὠκύντατόν περ ἐόντα θεῶν*. Habet vero et irregulares comparationis gradus; nam ut *ταχίων* dicitur pro *ταχύτερος*, ITA *ὠκίων* pro *ὠκύτερος*: et quemadmodum *τάχιστος* pro *ταχύτατος*, eod. modo DICITUR *ὠκιστος* pro *ὠκύτατος*. Unde ADV. "*ὠκιστα*, Velocissime, Celerissime, *τάχιστα*. Ab hoc ὠκὺς est et Lat. adverbium *Ocyus*, pro *Cito*, Celeriter. Virg. *Ocyus incubuere omnes*. Porro pro feminino *ὠκέϊα*, exemto i metri causa, dicitur ETIAM *ὠκέα*, II. Γ. (129.) et Hesiod. O. (780.) *πόδας ὠκέα Ἴρις*, Pedibus celer s. velox, quam alibi *ταχεῖαν* et *ποδὴνεμον* nominant, utpote ventos pedum pernecitate æquantem. Alioqui *ὠκέα* AD- VERBIALITER etiam usurpatur pro *ὠκέως*, Celeriter, Velociter, *Cito*: e quo per sync. FIT *ὠκα*, ut Od. M. (18.) *ἀλλὰ μάλ' ὠκα Ἥλθ' ἐντυναμένη*. Itidemque II. A. (447.) et alibi. ["*ὠκὺς*, Lobeck. Aj. p. 258. Heyn. Hom. 8, 536. Ruhn. Ep. Cr. 244. De sole, Jacobs. Anth. 7, 150. Conf. c. *ὄξυς*, Heyn. Hom. 5, 20. *ὠκὺς*, 6, 605. *ὠκύτερος*, Jacobs. Anth. 6, 204. "*ὠκιστος*, Schneid. ad Xen. K. A. p. 40. *ὠκα*, Wakef. Trach. 1014. Porson. Med. p. 58. Musgr. 738. Brunck. 740. Heyn. Hom. 6, 76. 605. Mitsch. Cer. 132. Koen. ad Greg. Cor. 220." Schæf. Mss.]

ὠκυάλος, ὁ, ἡ, Celer in mari, *Cito* per mare currens: *ναῦς*, Hes. et Suid. quod exp. *ταχύπλους*, *ὠκέϊα*, *ταχεῖα*. Apud Hes. vero et *ὠκυάλα πέτρα*, παραγωγὸς pro *ὠκέϊα*. *ὠκυβόας*, ὁ, Voce celer et clamore. Hesychio *ὠκυβόαι* sunt *ταχυμάχαι*, Celeres in pugna, pernicesque in prælio. [Brunck. Anal. 1, 208. * *ὠκυγένεθλος*, Jo. Gazæus Ecphr. 418. Rutgers. Var. Lect. 2, 7. * "*ὠκυγέων*, Heyn. Hom. 8, 517." Schæf. Mss.] *ὠκυδήκτωρ*, Celer morsu, Epith. limæ in Epigr. [Anal. 2, 216.] *ὠκυεπῆς*, Celeriter loquens, Epigr. [Anal. 2, 517. "*Wakef. S. Cr. 1,*

8." Schæf. Mss.] Ὠκύθοος, Cursu celer, Velox et A
pernix in currendo, Celeriter currens, [Eur. Suppl.
993. Callim. 3, 165. τριπέτηλον. "Wakef. Georg.
43. 132." Schæf. Mss.] ΑΤ Ὠκύθοον, Hesychio
Herba quædam dicta τρίφυλλος, Trifolium: a na-
scendi celeritate imposito nomine, ut volunt nonnulli.
[Ind. Scriptt. Rei Rust. 267. * Ὠκυθή, Nom. propr.
Harpyiæ, ap. Apollod. * Ὠκυλάλος, Etym. M.]
Ὠκύμολος, Qui cito graditur, Cito gradu proficiscens
s. progrediens, ὁ ταχέως πορευόμενος, Suid. [* Ὠκυ-
πετής, unde fem. * Ὠκυπέτεια, Marcell. Sid. 17.]
Ὠκύπλοος, Celeriter navigans, Citus et celer in navi-
gando; Navis epith. in Epigr., quæ et Ὠκύαλος nomi-
natur et ταχύπλοος. Ὠκύπομπος, Celeriter vehens s.
transveliens: a πέμπω significante Deduco, Veho,
Transveho: unde ap. Eur. (Iph. T. 1137.) Ὠκυπόμ-
πον ναὺς, Navis cito trausmittentis vectores: [1427.]
[* Ἐπωκῆς, unde compar. ἑπωκέστερος, Hippocr.
543. Τῷ ὅξει ἑπωκεστέρα φακῆ.]

Ὠκύτης, ἡ, Velocitas, Celeritas, Pernicitas, ταχύ-
της. Auctor Axiochi, (2.) Ἐπειγόμεθα οὖν εἰ γὰρ B
οὕτως ἔχει, Ὠκύτης δέ: Properemus igitur; si enim
ita est, festinato opus est.

Ὠκύνω, Accelero, Festino. Hes. Ὠκύνει exp. non
solum ταχύνει, verum etiam ὀξύνει. [* Ἐπωκύνω,
Hippocr. 2. p. 248. B. "Gal. 6, 187." Dindorf.
Mss.]

Ὠκέως, Celeriter, Velociter, Cito. Gal. ad Gl. Θερ-
μασία πλείων τε καὶ Ὠκέως ἐκ τοῦ βάθους ἀναφερο-
μένη.

["* Ὠκήεις, Jacobs. Anth. 7, 62. 8, 106." Schæf.
Mss. * Ὠκαλέος, Hes. ταχὺς, ὀξύς.]

Ὠκιμον, τὸ, Ocimum; βοτάνη εὐώδης, τὸ λεγόμενον
βασιλικόν, Hes. Herba odorata quæ vulgo Basilicon
nominatur, ut Suid. quoque testatur. Dictum a
celeritate proveniendi, ut Plin. cum Varr. testatur.
Duorum vero generum est; pratense et hortense:
illud pabulare, hoc etiam in cibos sumi solitum.
Plin. enim. 18, 16. scribit apud antiquos fuisse Pabuli
genus, quod Cato Ocimon vocavit, quo sistebant
alvum bubus: id fuisse e pabulis, segete viridi de-
secta, antequam gereret siliquas, boumque causa
seri solitum: Varrone teste appellatum a celeritate
proveniendi, e Græco quod Ὠκὺς dicunt. Verba
Varronis sunt R. R. 1, 31. hæc nimirum: Ocimon
dictum a Græco verbo Ὠκέως, quod valet Cito: si-
militer quo ocimum in horto: hoc amplius dictum
ocimum, quod citat alvum bubus, et ideo iis datur,
ut purgentur. Rursum Plin. 17, 22. Ocimum, quod
in vinea seri jubet, antiqui appellabant Pabulum,
umbræ patiens, quod celerrime proveniat. Est
certe nihil ocimo fecundius: ipsumque cum male-
dictis ac probris serendum præcipiunt, ut lætius
proveniat, teste non solum eod. Plin. 19, 7. verum
etiam Theophr. H. Pl. 7, 3. Πολυκαρπότερον δὲ τὸ
Ὠκιμον· ἴδιον δὲ καὶ ὁ λέγουσι κατὰ τούτου· φασὶ γὰρ
δεῖν καταρᾶσθαι τε καὶ βλασφημεῖν σπείροντας, εἰ μέλ-
λει καλὸν ἔσσεσθαι καὶ πολὺ. E quibus II. discimus
quid sit cantare alicui ocima, ap. Pers. 4. Cum bene
distincto cantaverit ocima vernæ: h. e. maledictis
ac probris incessere, καταρᾶσθαι καὶ βλασφημεῖν:
quale fere est, quod vulgo dicitur Cantare alicui
lectionem suam, Legere alicui textum, Caput alicui
lavare. Porro sunt qui in media syllaba per v SCRIBANT
Ὠκυμον, alii ETIAM Ὠζιμον scr. contendunt:
perperam utrique; posterioris enim nulla fit prorsus
intentio ap. Lexicographos Græcos, primum vero
ab ipsis communi consensu per v scribitur; atque
adeo ita esse scr. docet series alphabetica, confir-
mant etiam fidē digniora exempl. Theophrasti,
Diosc., Gal., aliorumque tam Lat. quam Græcorum.
["Toup. Opusc. 2, 204." Schæf. Mss. Ind. Scriptt.
Rei Rust. 266.] Derivatium autem INDE Ὠκιμοει-
δής, ET Ὠκιμώδης, Ocimi speciem gerens, Ocimum
referens, Ocimo similis. Est vero et herba quædam
quæ Ὠκιμοειδὲς dicitur, Latinis Ocimastrum, habens
folia ocimo similia, ut inter alia docet Diosc. 4, 28.:
in cujus Appendice annotatur Chamæleontem quo-
que nigrum Ὠκιμοειδὲς nominari: unde et Gorr.
scribit ocimastrum a quibusdam dici Chamæleon-

tem nigrum, quod ocimum redoleat, teste Diosc. et
Nicandro (A. 279.) qui id de Ixia, quem Chamæ-
leontem esse dubium non est, scribunt. [Diosc.
Noth. 451. 456. 464.] Ὠκίμινος, Ociminus, Ex
ocimo confectus: μύρον, Unguentum ex ocimo: de
quo Diosc. 1, 67.

¶ Ὠκεανὸς quoque a celeritate nactus esse nomen
creditur. Julius Solinus Polyhist. 36. Nain Ὠκεανὸς
quem Græci sic nominant a celeritate, ab occasu
solis irrumpens, lævo latere Europam radit, Africam
dextro, scissisque Calpe et Abila montibus, quos
dicunt Columnas Herculis, inter Mauros funditur et
Hispaniam: ac freto isti quodam ostio aperit limen
interni æquoris, mixtus mediterraneis sinibus, quos
adusque orientem propellit. Idem, ut aliquanto
post subjungit, extimas terrarum oras amplectitur
et a litoribus suis Arabicus, Persicus, Indicus, Eous,
Sericus, Hyrcanus, Caspius, Scythicus, Germani-
cus, Gallicus, Atlanticus, Libycus, Æthiopicus di-
citur. Unde recte ap. Plut. Ὁ περιρρέων τὴν οἰκου-
μένην Ὠκεανός. Itidemque ap. Aristot. de Mundo.
Πέλαγος δὲ τὸ μὲν ἔξω τῆς οἰκουμένης, Ἀτλαντικὸν κα-
λεῖται καὶ Ὠκεανός, περιρρέων ἡμᾶς: ubi etiam dicit
τὴν οἰκουμένην πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλατταν, εἶναι
νῆσον. Nec non ap. Pompon. Melam 3. init. Restat
ille circuitus, quem cingit oceanus ingens et ἰνδι-
tum pelagus. Et Plin. 2, 68. Oceanus, qui toto
circumdatus medio, et omnes ceteras fundens reci-
piensque aquas, et quicquid exit in nubes, et sidera
ipsa tot et tantæ magnitudinis pascens, quo tandem
amplitudinis spatio credetur habitare? Dionys. P.
(50.) Οὕτως Ὠκεανὸς περιδεδρόμε γαίαν ἅπασαν. Idem
initio illius Poematis, ἐν γὰρ ἐκείνῳ Πᾶσα χθὼν, ἃτε
νῆσον ἀπέριτος, ἐστεφάνωται. Porro Hom. Ὠκεανὸν
modo substantive vocat, modo adjective. Substan-
tive, Il. Φ. (195.) Οὐδὲ βαθυρρέϊται μέγα σθένης
Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὐπὲρ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα
Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν: Od. Λ.
(157.) Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἐστὶ περῆσαι Πε-
ζὸν ἑόντ', ἣν μὴ τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα. Itidemque
c alibi sæpe. Adjective vero, Od. Λ. circa fin. Τὴν
δὲ (ναῦν) κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο, Πρῶτα
μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὕρος: M. init.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπον Ὠκεανοῖο Νῆυσ, ἀπὸ δ'
ἴκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο Νῆσον ἐς Αἰγαίην.
Revera enim fluvius est oceanus ille, et fluviorum
omnium mariumque parens. Cum vero dicit κατ'
Ὠκεανὸν ποταμὸν, intelligit Versus medium oceanum
s. medium oceanii æquor, quod vastum est et im-
menso patet spatio. Alioqui et ὑπερμεγέθης ποταμὸς
dicitur Ὠκεανός, teste Hes. sicut ap. Lampridium
Ingens et vastum lavacrum oceanus nominatur, Am-
miano etiam Marcellino commemorante Lavacra in
urbe extructa in modum provinciarum. Rursum
Ὠκεανὸς Hesychio est ὁ ἄηρ, qui itidem Ὠκεανοῖο πόρον
esse ait τὸν ἀέρα, eis δὲ αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων
ἀποχωροῦσιν. ["Ad Charit. 712. Wakef. S. Cr. 4,
99. Heyn. Hom. 4, 694. 6, 565. ad Diod. S. 1, 223.
Heringa Obs. 64. Valck. Hipp. p. 179. Musgr.
ibid. Jacobs. Exerc. 2, 68. ad Od. Λ. 638. * Ὠκε-
ανῆ, ad Diod. S. 1, 108." Schæf. Mss.]

Παρωκέανοι, οἱ, Qui ad Oceanum habitant, Ocea-
ni accolæ: ut παραθαλάσσιοι dicuntur Maris accolæ,
Maritimi: [leg. Παρωκέανιοι, "Eust. Plut. 4, 206."
Wakef. Mss.] ITEM Παρωκεανίτης affertur pro Ma-
ritimus, Litoralis. Malim Qui est e litore Oceanii.
[Rectius vertas, Ad Oceanum situs, Athen. 506.
* Παρωκεανίτης, 62. Diod. S. 219. Strabo 2. p.
124. 193. Suid. v. Ἀβάρης. * Παρωκεανιτικός, Strabo
4. p. 289. 292. * "Ὑπερωκέαντος, Ingens, Philo J.
1, 425." Wakef. Mss.]

Ὠκεάνειος, Oceaneus: ῥεῦμα, τὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, Suid.
[* Ὠκεάνιος, Schol. Eur. Hipp. 121.]

[* Ὠκεανίς, ἰδος, ἡ, Pind. Ὁ. 2, 129. αὔραι, "Cal-
lim. 1. p. 424." Schæf. Mss.]

Ὠκεανίτης, unde FEM. Ὠκεανίτις, ἡ, Oceanitis:
quod patronymicum esse putatur ap. Virg. Georg.
4. Clioque, et Beroe soror, Oceanitides ambæ.
["Thom. M. 934. Jacobs. Anth. Proleg. 54. Dio-
nys. H. 1, 10." Schæf. Mss.]

Ἰκεανίνη, ἡ, Oceanine, Filia Oceani. Hesiod. Θ. (364.) τανύσφυροι ὠκεανῖναι, Nymphæ Oceani filiæ. Hesych. vero ὠκεανίνης κούρης affert pro στυγός. [Opp. K. 2, 118. Callim. H. in Dian. 13. 62. Cf. Νηρηΐνη.]

[* Ἰκεανίζω, unde Ἐξωκεανίζω.] “Ἐξωκεανισθῆναι affertur pro Egressum fuisse in Oceanum,” [Apollod. Strabonis 7, 459. ap. Heyn. Apollod. Fr. T. 1. p. 425.] “ΙΤΕΜΟΥΕ Ἐξωκεανισμός, ὁ, pro “Egressio in Oceanum,” [Apollod. Strabonis 1, 76 (=1, 57. Cor.) ap. Heyn. Apollod. 1, 419.]

ΩΛΕΝΗ, ἡ, dicitur a quibusdam Cubitus, s. Os inter duos articulos (ἀγκῶνα et καρπὸν) medium: alio nomine πῆχυς nominatum. Scribit enim J. Poll. 2. τὴν ὠλένην etiam πῆχυν καλεῖσθαι: itidemque Hesychio ὠλέναι sunt οἱ πῆχεις τῶν χειρῶν. Idem tamen Hes. ὠλένας exp. etiam βραχίονας, ἀγκάλας, (nec non χεῖρας,) uti Servius quoque ὠλένας interpr. Brachia: derivatum inde dicens Lat. vocab. Ulna. Apud Suid. Ἐποχούμενος ἐπέστη ἀκράτοις ὠλένας. [“Lobeck. Aj. p. 268. Eur. Iph. T. 966. Markl. p. 374. Wakef. Eum. 80. Brachium, Valck. Phæn. p. 38. 55.” Schæf. Mss. Mathem. Vett. 88. ἐκ καλᾶμης ὠλέναι, i. q. ἀγκαλίδες, Gallice Poignée: cf. Hesych. *Ὀλενοὶ κριθῆς· δεσμοί. *Ὀλενίδες, J. Poll. 10, 170.]

Ἰλέκρανον, τὸ, quasi ὠλενόκρανον, Caput cubiti, h. e. τὸ προέχον τοῦ πῆχους, ut J. Poll. tradit, Eminens et protuberans cubiti pars. Hippocr. ἀγκῶνα appellavit, teste Gorr., designans eo nomine Acutam et vere gibberam partem cui innititur: unde et Gibberum Gaza ap. Aristot. vertit. Dores autem qui in Sicilia versabantur, κύβιτον nominabant, teste Rufo: unde ap. Epicharmum κυβιτίζειν est τῷ ἀγκῶνι παῖειν, Cubito s. Gibbero illo trudere. Gorr. esse dicit Articulum quo cubitus lacerto jungitur: esse tamen quosdam, qui non Ipsum totum articulum sic vocari censeant, sed Ex iis tuberculis et processibus qui ea parte siti sunt, et κορῶναι vocantur, eum proprie qui major et posterior est. Aristot. H. A. 1, 15. Κῶλον δὲ τὸ μὲν διφνὲς, βραχίων· βραχίονος δὲ, ὥμος, ἀγκῶν, ὠλέκρανον, πῆχυς, χεῖρ. Unde discimus brachii quinque esse partes: ὥμον, Humerum, qua e corpore dependet: postea, ἀγκῶνα ὠλέκρανον, πῆχυν, χεῖρα. Et mox, Κάμπτεται δὲ ὁ βραχίων κατὰ τὸ ὠλέκρανον, Flectitur brachium ea parte qua est τὸ ὠλέκρανον, et gibber. Hom. ἀγκῶνος κεφαλὴν hoc ὠλέκρανον vocat, Caput cubiti, ut et ipsum sonat ὠλένης κρανίον. [“Ad Mær. 282.” Schæf. Mss.] UNDE Ἰκεανίζω, Cubiti gibbero ferio, τῷ ὠλεκράνῳ παίω, ut κυβιτίζειν Epicharmo esse τὸ ἀγκῶνι παῖειν, supra dictum est. Citat J. Poll. e Comicis. Sed scribitur ΕΤ Ὀλέκρανον per o in prima syllaba, ap. Hes. quoque et Suid., nec non in h. l. Aristoph. Eip. (441.) in quo et metrum eam scripturam requirit, “Ὅστις δὲ πόλεμον μάλλον εἶναι βούλεται, Μηδέποτε παύσασθαι αὐτὸν, ὃ Διόνυσ’ ἀναξ, Ἐκ τῶν ὠλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον, Faxis, Bacche, ut nunquam e cubiti tubere s. gibbero desinat evellere cuspides: i. e. Faxis ut perpetuo in cubiti tubere telorum cuspides habeat quas eximat. Imprecatur enim ei hoc malum, quoniam ea pars offensa, extreme dolet, sicut et poples. [Schol. Arat. 876. Phrynichus Bekkeri p. 56.] Apud Hes. vero legitur non solum ὠλέκρανα neutro genere, sed ETIAM Ὀλέκρανες, masculino: quorum utrumque esse dicit τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων ὅσα, Ossa e cubitis prominentia et acuta. “Λέκρανα, Hes. dici tradit pro ὠλέκρανα, “i. e. ἀγκῶνας.”

Ἰκρωλένιον, τὸ, Summitas s. Extremitas cubiti, ut J. Poll. ἀκρωλένια dici scribit τὰ ἄκρα τῆς ὠλένης. || Idem vero ἀκρωλένια esse dicit ἄρκυος μέρος, Retis partem: qua in signif. legitur ap. Xen. K. (2, 7.) Ἐν δὲ τοῖς ἀκρωλενίοις, inquit, τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστοὺς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίου: [* “Ἰκρωλένιον, s. potius * Ἰκρωλίνιον, ut habent Edd. Castal. et Bryling. K. 2, 7. et 6, 9. est Limbus extremitatis cassium s. plagarum. Etiam in Opp. K. 4, 381. est * ἰκρόλινος. Descendit enim a nom. λίνον, h. e.

A Rete. Perperam igitur HSt. in Thes. et inde alii Lexicographi scribunt ἀκρωλένιον, quod proprie signif. Summam cubiti partem. Vide J. Poll. 2, 140. Fefellit eos laud dubie auctoritas Pollucis 5, 29. Ἰκρωλένια, ὅπερ ἐστὶ τὰ πέρατα (al. περιττὰ) τῶν ἀρκύων, ἃ οἱ μὲν κράσπεδα, οἱ δὲ περύγια ὠνόμασαν. Scilicet vel J. Poll. in suis Codd. reperit ἀκρωλένιον, vel venit hæc lectio ex J. Poll. corrupto in Xenophontem. Vide Gramm. et Zeun.” Lex. Xen.] || Item ἀκρωλένιον per metaph. dicitur Montis cacumen: ut infra ἰκρώμιον.

[* “Ἰκρωλένιον, Abresch. Lectt. Aristæn. 99. (Ep. 1, 25.)” Schæf. Mss.]

[* Διωλένιος, Arat. 202. Anal. 2, 34. “Jacobs. Anthl. 8, 94.” Schæf. Mss.] Ἰκωλένιος, Qui in ulnis fertur, Quem ulnis impositum gestamus, ὁ ἐπὶ τῶν ὠλεων φερόμενος, qualis ap. Suid. ὁ ὑπαγκάλιος παῖς, Apoll. Rh. [1, 557. * “Ἰκωλένιον, Abresch. l. c. Ilgen. ad Hymn. p. 455.” Schæf. Mss.] Παρωλένιος, Qui ad brachia s. lacertos est, Vicinus brachiis s. ulnis: φαιέτρη, Quæ prope brachia dependet, ex humeris sc. Nisi malis, Quæ lacerto dependet, ut ap. Virg. dependent scuta lacertis. Cam. Idem παρωλένια vocari ait Interiores lacertorum toros: ex J. Poll., qui 2. τὰ μὲν ἐξωθεν τοῦ βραχίονος, nominari μύας ait, i. e. Musculos: τὰ δὲ ἐνδον appellari παρωλένια. Idem tamen paulo post scribit τὰ παρωλένια nuncupari etiam ἀγκάλας et ἀγκαλίδας. Hesychio autem παρωλένια sunt τῶν χειρῶν τὰ ὀπισθεν. [“Ilgen. l. c.” Schæf. Mss. * Παρωλενίς, J. Poll. 10, 170. susp. * Ὑπωλένιος, Theocr. 17, 30. “Ilgen. l. c. Ruhnk. Ep. Cr. 49.” Schæf. Mss.]

[* Εὐώλενος, Eur. Hipp. 605. Pind. Π. 9, 31.] Λευκώλενος, Candidus habens lacertos, Quæ niveis est brachiis s. ulnis, λευκοβραχίων, ut Il. A. (55.) et alibi sæpe ap. Hom., λευκώλενος Ἥρη, synecdochice pro καλῇ καὶ εὐπρεπῆς, Venusta et decora. Ubi qui allegorice interpr. Junonem aerem, epith. hoc ei tribui dicunt propter perspicuitatem. [“Heyn. Hom. 4, 279. 5, 499. ad Charit. 361.” Schæf. Mss.]

[* Ὀλενίτης, Humeralis, Lycophr. 155. χόνδρος.] Ὀλενος autem Nomen proprium viri, nec non urbis, ap. Eust. UNDE Ὀλενίος: ut Ὀλενία πέτρα ap. Eund., quam esse dicit κοινὸν ὄρος Ἠλείων καὶ Ἀναιῶν, denominatum ab Oleno urbe Achaiæ. Apud Arat. est et Ὀλενίη αἰξ, alio nomine Ἀμάλθεια dicta, olim τροφὸς Διὸς, Filia Oleni, secundum quosdam: secundum alios autem id nominis sortita διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὠλένης τοῦ ἡνιόχου εἶναι, inquit Schol. Apud Suid. certe legitur ὠλένιος ἀγκῶν ab ὠλένη: quo teste dicitur ΕΤ Ὀλῆν masculino genere: unde est plur. dat. ὠλέσι: sed an itidem pro ὠλένη, non indicat. Apud Herod. vero 4, (35.) est Olen Lycii Poëtæ nomen, qui hymnos quosdam composuisse dicitur: ab Eodemque, 1, (145.) fit mentio illius urbis Oleni.

“Ὀλλὸν Hes. esse dicit τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν: “quæ et ὠλέκρανον.”

ΩΜΟΣ, Humerus. Proprie dicitur, inquit Gorr., Id totum quod in articulatione brachii cum omoplate apparet sensibus. Rufus κεφαλὴν τοῦ βραχίονος appellavit. Apud Aristot. fere pro Humeri articulo accipitur, quem Celsus Scapulam vocat: sed revera non est aliud quam Articulus ipse brachii cum omoplate. Il. B. (259.) Μηκέτ’ ἐπειτ’ Ὀδυσῆϊ κάρη ὥμοισιν ἐπέη, Θ. (325.) παρ’ ὥμον, ὅθι κληῖς ἀποέργει Αὐχένα τε στήθος τε, X. (133.) Σείων πηλιάδα μελὴν κατὰ δεξιὸν ὥμον, Π. (478.) Πατρόκλου δὲ ὑπὲρ ὥμον ἀριστερὸν ἦλυθ’ ἀκωκὴ Ἐγχεος: Od. P. (463.) βάλε δεξιὸν ὥμον Πρυμνότατον κατὰ ῥῶτον: Il. Σ. (538.) Εἶμα δ’ ἐχ’ ἄμφ’ ὥμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν, Φ. (490.) Δεξιτέρῃ δ’ ἄρ’ ἀπ’ ὥμων αἶνυτο τόξα, Γ. (194.) Εὐρύτερος δ’ ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι, Latioribus humeris et latiore pectore. Non minus frequens huius vocabuli usus est ap. prosæ Scriptt. Isocr. Φέρων ἐπὶ τῶν ὥμων, Humeris impositum bajulans. Herodian. 4, (7, 12.) Ἐπιθεῖς τοῖς ὥμοις ἔφερον αὐτός: 7, (10, 15.) Ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὥμων, Sublatum in humeros. Aristoph. ὥμος, οὐτοσί πιέζεται: B. (30.) ali-

quanto post, *περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὐτωσὶ σφόδρα*. Verum et aliis animantibus ὦμοι tribuuntur, ut Hesiod. 'A. (431.) de leone, *πλευράς τε καὶ ὦμους Οὐρῇ μαστιγῶν*, Latera et artus cauda verberans. ["Wessel. ad Herod. 151. ad Diod. S. 1, 65. Ω νείατος, Heyn. Hom. 7, 61. Κατὰ τῶν ὦμων, Valck. Anim. ad Ammon. 195." Schæf. Mss.]

Ἵμοκοτύλη, ἡ, Humeri acetabulum. J. Poll. 2, (137.) Ὅπου δὲ ἐνερείδεται τοῦτ' ἄρθρον, (sc. ὁ ὦμος,) ἐν-τύπωσις καλεῖται ἡ ὦμοκοτύλη. Ὁμοκρατὴς, Qui validis robustisque humeris est: Αἴας, Soph. (Aj. 205.) Ubi tamen Schol. exp. non solum ὁ ἐν τοῖς ὦμοις τὸ κράτος ἔχων, verum etiam ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατημένος. Ὁμοκυνδιάω, Latis humeris gloriator, Effero me ob humerorum latitudinem et robur. Hesychio ὠμοκυνδιάω est ἐπὶ τῇ τῶν ὦμων εὐεξίᾳ μέγα φρονεῖν ἢ τῇ τάξει. [Etym. M., Bekk. Anecd. 318.] Ὁμοπλάται, Scapulæ, s. potius Scoptula operata, ut Celsus docet 8, 1. Rursus, inquit, a cervice duo lata ossa utrimque ad scapulas tendunt, nostri Scoptula operata, Græci ὠμοπλάτας nominant. Ea in summis verticibus sinuata, ab his triangula, paulatimque late-
scentia in spinam tendunt: et quo latiora quaque parte sunt, hoc hebetiora. Ὁμοπλάται, ait Gorr., Scapulæ, Humeri, Scoptula, ap. Celsum, vel, ut alii legunt, Scopula operata. Sunt ossa duo, utrimque videlicet singula, post thoracem in dorso sita, clavibus et brachio inarticulata. Admodum autem inæqualia sunt, ut scribit Gal. et omnibus suis partibus dissimilia. Foris enim gibba, at intus sunt sima: item ima basi tenuia ac longa, superno fine crassa ac parva. Utraque autem omoplatata duobus ossibus inarticulatur, summa quidem sua spina, s. acromio, clavi per synarthrosin, cavitate autem suæ cervicis ipsi brachio per diarthrosin. Habent omoplatæ singulæ tres apophyses: una, ῥάχισ, h. e. Spina, dicitur, ab ejus basi incipiens, primum humilis et depressa, deinde sensim elatior facta et amplior, donec desinat in acromion. Altera vero, αὐχλὴν, h. e. Cervix, a Gal. vocatur; est enim processus omoplatæ in cervicem admodum brevem, cui parum cavatæ inseritur brachium. Et quamvis cervix proprie sit os paulo angustius, caput rotundum sustinens, dicitur tamen hæc apophysis etiam cervix, quæ velut execto capite in tenuitatem abiit. Tertia vero apophysis interiore in parte est, cornicis et corvi rostro similis: unde κορώνη s. κορακοειδὴς vocatur, et a cavitate mucroneque anchoræ, ἀγκυροειδὴς, et σιγμοειδὴς, quod C litteram Græcam curva figura repræsentet. Sed hoc loco operæpretium est distinguere nomina multum sibi vicina: de quibus Rufus in Partium Hominis Nomenclatura sic scripsit, Τὰ ἀπὸ τοῦ τένοντος ἐπὶ τοὺς ὦμους καθήκοντα, ἐπωμίδες ὦμοι δὲ, αἱ κεφαλαὶ τῶν βραχίωνων ὠμοπλάται δὲ, τὰ ἐπικείμενα τῷ νώτῳ πλατέα ὁστᾶ ὧν ἡ διὰ μέσου ὑπεροχὴ, ῥάχισ ἄκρωμία δὲ, οἱ σύνδεσμοι τῶν ὠμοπλατῶν καὶ τῶν κλειδῶν ἐχομένως δὲ αἱ κατακλιῖδες. Gal. eis τὸ περὶ Ἄρθρων Comm. 1. Ὁμος, inquit, appellatur Quidquid in articulo scapulæ cum brachio apparet sensibus: ἐπωμὶς autem, pars est τοῦ ὦμου superior, quæ ad collum vergit. Quod autem sensui non est manifestum parte postica, os est ὠμοπλάτη dictum, quam ὠμοπλάτην Gaza ap. Aristot. vertit Scapulam: Ceterum hæ omoplatæ qua parte in spinam devexæ latiores sunt et tenuiores, τράπεζαι ap. J. Poll. appellantur. Ubi autem crassiores factæ coarctantur, et tandem acutiores prominent, περιγία ab alarum similitudine vocantur. Qua vero parte dorso insurgunt juxta primas vertebrae, κυνόλοφα, Lat. Caninas prominentias appellant: χελώνιον autem Pars gibberosa scapularum dicitur, tegmini τῆς χελώνης persimilis. In cujus medio humilis vallecule secundum spinam decurrit, quam Hyginus Interscapilium appellat; nam veteres Scapilium pro Tergo usurparunt. Nisi forte Scapulium potius scripserunt. J. Poll. id spatium inter scapulas cavum, quod secundum longitudinem ad lumbos porrigitur, κρίσιν nuncupat: Τὸ μέσον κατὰ μήκος ἄχρι ὀσφύος ἐν τῷ νώτῳ κοιλαινόμενον, κρίσις καλεῖται: forte quod dextram partem a

A sinistra διακρίνει, h. e. Discernit et disternit. [Tzetz. ad Lyc. 152. 155. Theocr. 26, 22. Ἰνῶ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον.] Ὁμοφόρος, Qui humeris gestat s. bajulat, ὁ ἐπὶ τῶν ὦμων φορῶν. s. ὁ ἐπὶ τοῖς ὦμοις φέρων. [* Ὁμοφορέω, Joseph. A. J. 3, 7, 2. Dionys. Alex. ap. Euseb. H. E. 7, 22. Epiph. Hæc. 66, 22. * Ὁμοφόριον, Pallium, Jo. Da. masc. Ep. p. 124. (Combef. Orig. Const.) Auctor ap. Phot. Cod. 256. " Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 213. 220." Boiss. Mss. " Const. Manass. ap. Fabr. B. Gr. 6. p. 5. Clem. Epit. de Gest. Petr. s. 125." Kall. Mss. " Heyn. Hom. 8, 344. Valck. ad Il. 22. p. 74." Schæf. Mss.]

Ὁμαχθὴς, Humeris gravis, Humeros pondere suo et gravitate premens. Epigr. Σπερμοφόρον πῆρην ὠμαχθεᾶ, i. e. ἐπαχθεῖ τοῖς ὦμοις, βάρος τοῖς ὦμοις παρεχόμενῃν. Ὁμοίδης, Qui tumidis est humeris, ὁ τοῖς ὦμοις ἐξωγκωμένος, Eust.

Ἀκρωμία, ἡ, VEL Ἀκρώμιον, τὸ, Summitas humerorum vel Eminentia; Pars humeri exterior prominens, hærens brachio. J. Poll. enim (2, 137.) ἀκρωμίαν esse dicit τὸ ὑπερέχον του βραχίονος: quæ et ὦμον κεφαλὴ, i. e. Humeri caput, item ἐπωμὶς, et ἀκρωκωλία. Vide Ὁμοπλάτη. A Xen. dicitur etiam equi ἀκρωμία, (Ἰππ. 1, 11.) Καὶ αὐτὴ ὑψηλὴ ἀκρωμία τῇ ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἐδραν παρέχεται, Alta enim acromia sessori tutiore sedem præbet. || Vocatur item ἀκρωμία per metaphoram Montis summitas, i. e. vertex: quæ et ἀκρωλενία. [" Koen. ad Greg. Cor. 198. * Ἀκρωμὶς, Abresch. Add. ad Aristæon. 116. Alciph. 2, 222." Schæf. Mss.]

Ἐξωμὶς, ἴδος, ἡ, Brevis et substricta tunica citra humerum desinens. Ita enim Gell. 7, 12. Viri autem Romani primo quidem sine tunicis toga sola amicti fuerunt, postea substrictas et breves tunicas citra humerum desinentes habebant: quod genus Græci dicunt Exomidas. Festo autem Exomides sunt comici vestitus exertis humeris: ut J. Poll. quoque 4, (118.) ἐξωμίδα esse ἐσθητα κωμικῇν ait: sed esse χιτῶνα λευκὸν, ἄσημον, κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν οὐκ ἔχοντα. Aristoph. Schol. ἐξωμίδα esse ait ἱμάτια δουλικά καὶ ἑτερομάσχαλα. Suidas ἐξωμίδα dicit χιτῶνα ἐλευθέριον οὐκ ἐπισκευάζοντα τοὺς βραχίονας, εὐτελεῖ: Hes. fuisse ait et χιτῶνα simul et ἱμάτιον: nam utriusque usum præbuisse: ac χιτῶνα quidem, διὰ τὸ ζώννυσθαι: ἱμάτιον vero, quoniam τὸ ἕτερον μέρος ἐβάλλετο: unde Comicos (τροπνendum enim est οἱ κωμικοὶ pro οἰκονομικοῖς) de ea dixisse modo ἐνδυθῆναι, modo περιβαλοῦ. Ubi πρὸς ἐβλήετο fortasse scr. περιεβάλλετο. Ita ut ἐξωμὶς nominata videri queat, quoniam vel ex ea humeri exerebantur, vel quia ex humeris pendeat. Mentio autem hujus vestis cum ap. alios, tum ap. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 5.) nec non ap. Aristoph. Σφ. (444.) ubi ait, οὐδεὶς τῶν πάλαι μεμνημένοι Διφθερῶν κάξωμίδων, ἅς οὐδὲς αὐτοῖς ἤμπόδα. Vide et Etym. [" Ad Lucian. 1, 547. Jacobs. Exerc. 1, 136. Anth. 10, 145. Aristoph. Fr. 217. Toup. Emendd. 4, 436. Opusc. 1, 13. 2, 204. Valck. ad Xen. Mem. 245." Schæf. Mss. * Ἐξωμῖδοποιός, J. Poll. 7, 34. 159. * Ἐξωμῖδοποιέω, unde] Ἐξωμῖδοποιία, ἡ, Exomidis s. Exomidum confectio, [A. P. 2, 7, 5.] J. Poll. e Xen.

SED ET Ἐξωμος, Hes. χιτῶν δουλικὸς, Tunica servilis: quod vocab. ap. Suid. quoque legitur, sed sine expositione: ita tamen ut ab ἐξωμόςαι derivare videatur: quamobrem in VV. LL. exp. etiam Ἀβήρatus: nec non Exertus, et Expeditus, Accinctus. Sicut vero ἐξωμος ibi redditur Exertus, ITA Ἐξωμῖς Bud. e Luciano (Vit. Auct. §. 7.) affert itidem pro Exertus: in cujus tamen Luciani Βίων Πράσει hoc ἐξωμίας dictum putatur de eo qui est humeris altis. [" Jacobs. Anth. 10, 145." Schæf. Mss.]

Affertur vero ET Ἐξωμίδιος pro Superhumeralis: nisi potius sit Ex humeris dependens. At VERB. Ἐξωμίζω est Humeris teus nudo, si Suidæ et Schol. Aristophanis credimus, qui in hoc Ἐκκλησιαζουσῶν loco (267.) Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ' ὅμως δὲ * χειροκνητέον, Ἐξωμίσασαι τὸν ἕτερον βραχίονα: istud ἐξωμίσασαι exp. ἄχρι τῶν ὦμων γυμνωθεῖσαι. [" Ad Lucian. 1, 358." Schæf. Mss.]

Ἐπωμῖς, ἰδος, ἦ, Superhumerales, i. e. Summa humeri pars, τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος, alio nomine dicta ἀκρωμία, ὤμον κεφαλὴ, ἀκροκωλία, J. Poll. 2.: qui alio ejusd. libri loco ἔπωμίδα esse ait κλειδῶν τὸ πρὸς ὤμοπλατας, Jugulorum eam partem quæ cum scoptulis opertis connectitur, vicina humeris, ut Cam. interpr. qui ex Eur. Hec. (558.) affert, Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἔπωμίδος Ἐρρήξε. Apud eund. tamen Eur. ἔπωμίδας quidam simpliciter interpr. Humeros, in h. l. Iph. T. (1404.) γυμνὰς ἐκ χειρῶν ἔπωμίδας Κώπη προσαρμύσαντες. Itidemque ex Ezech. 41, (2.) afferunt ἔπωμίδες τοῦ πυλῶιος, pro Humeri s. Latera portæ. Ἐπωμῖς, inquit rursum Cain., est Nomen etiam vestis. Jurisconsultus fortasse Humerales dixit. J. Poll. tamen l. 7. Muliebris vestis appellationem esse ait: et confirmat Chæremon Comicus ap. Athen. (608.) his verbis, Φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἔπωμίδος. In Epigr. Archimeli, inquit idem, ἔπωμῖς in navi nominatur Eminens pars, ubi inscriptum esset elogium. Locus est Epigr. parte ultima, p. 519. meæ Ed., ubi de Hieronis navi ait, Μανύει στιβαρὰς κατ' ἔπωμίδος * ἀρτιχάρακτον Γράμμα τίς ἐκ χέρσου τάνδ' ἐκύλισσε τρόπιν. Ubi metaphora est ἀπὸ τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔπωμίδων, sicut et in Ezech. supra citato loco; nam ἔπωμίδος nomen tribuitur rei eminenti, sicut τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος, Eminens humeri s. brachii pars, nominatur ἔπωμῖς. Sic enim potius interpretabimur quam cum aliis Humeri, ut Epigr. 4. p. 296. de Clitomacho pugile, Τὸ τρίτον οὐκ ἐκόνισσεν ἔπωμίδας ἀλλὰ παλαίσας, Ἀπὸ τῶν τρισσῶν * Ἰσθμόθεν εἶλε πόνοιν. Et ap. Athen. (414.) ex Achæo, itidem de athleticis, Γυμνοὶ γὰρ ὄθουν φαίδιμους βραχίονας, Ἡβης σφριγῶντες ἐμπορεύονται, νέφ Στίλβοντες ἀνθει καρτερὰς ἔπωμίδας. ["Tou. Opusc. 1, 102. Xen. Mem. 3, 10, 13. Valck. Phœn. p. 368." Schæf. Mss.] Ἐπωμίδιον, τὸ, Parva epomis.

[* "Κατωμῖς, Valck. Anim. ad Ammon. 195." Schæf. Mss.]

Παρωμῖς quoque redditur Superhumerales, Exod. 28. ubi legitur, Καὶ ἐπιθήσεις τὰ κροσσῶτα πεπλεγμένα ἐπὶ τὰς ἀσπίδας κατὰ τὰς παρωμίδας αὐτῶν ἐκ τῶν ἐμπροσθίων. Videtur tamen aliam requirere hæc vox expositionem: præsertim cum ἔπωμίδος vocabulum itidem legatur. [* Περιωμῖς, J. Poll. 8, 54. * Ὑπωμῖς, Schleusn. Lex. V. T.]

"Ἀμφώμοις, Hes. affert pro ἀναβλήμασι, ἀναθήμασι: haud scio an intelligens Sarcinis quæ humeris suscipiuntur. Eod. teste ἀμφῶμος, ἐν ταῖς Ὀνομασίαις, (Nomenclaturis, s. Libro nomenclaturas rerum continente,) est ὁ λιβανωτὸς, Thus."

[* "Ἀνωμος, Niceph. Blemm. 239. Ἀνωμοί, i. q. ἀντοικοί, ap. Cleomed. 1, 3.] Ἀνωμος, ὁ, ἦ, Humero carens: unde ἀνωμοὶ Πελοπίδαι, e fabula qua Ceres Pelopis humerum comedisse fingitur. Κάτωμος, Qui est demissis humeris vel armis, Bud. ex Hippocr. de asino admissario, (262.) Ἔστω μὴ κάτωμος συνωμίαν τε ὑψηλοτέραν ἐχέτω καὶ ἴσην. Et rursum de equis, Θράκες δὲ κάτωμοι. In præcedente autem loco ΝΟΤΑ Συνωμία, ἦ, quod valet Compages humerorum vel armorum, h. e. qua humeri committuntur, Bud. [* "Πάρωμον, Heyn. Hom. 5, 29." Schæf. Mss. * Ὑπωμος, unde * Ὑπωμαῖος, Arat. 144. 1115.]

[* "Ἐπόμιος, Jacobs. Anth. 8, 119. Bergler. Alciphr. p. 6. 8." Schæf. Mss. * Ἐπόμιον, Superhumerales, Athan. 1, 827. * Ἐπωμιαῖος, Hippocr. de Nat. Oss. 7. T. 4. p. 5. D. Conf. c. * Ἐπωμίδιος, Lobeck. Phryn. 557.] Περίωμιος, Qui circum humeros est, Humeris circumdatus. Neutro genere et subst. περίωμιον affertur pro Supparus: diciturque esse Genus togæ levis et angustæ.

Ὑπερωμία, ἰ, Excellentia humerorum: ut quidem hac voce usus esse fertur Chrys. de Sacerd. (2. T. 6. p. 8, 42.) Sed fortassis Eminentia humerorum dicendum potius fuerit. [Schleusn. Lex. V. T. * Ὑπερωμίας, Anna C. 350. 450.] Ὑπωμίη, q. d. "Subhumeralis pars. Gal. ab Hippocr. ita vocari ait τὸ ὑποκείμενον τῇ ἔπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ."

Ὡμαδὸν ET Ὡμαδῖς, Hesychio significant ἐπ' ὤμοις

s. ἐπὶ τοῦ ὤμου, Super humero s. humeris. UNDE Ὡμαδίων Eid. τὸ ἐπ' ὤμοις.

Ἐπωμαδὸν, adverbialiter pro ἐπὶ τῶν ὤμων, s. ἐπὶ τοῖς ὤμοις, Super s. In humeris. Apoll. Rh. 1, (738.) Ζῆθος μὲν ἔπωμαδὸν ἡέρταζεν, sc. lapides muniendæ et cingendæ muro urbi Thebanæ, i. e. κατὰ τοὺς ὤμους ἐβάσταζεν, Schol. ἐπὶ τῶν ὤμων ἤρεν. ["Epigr. adesp. 204. et Jacobs." Schæf. Mss.] Ἐπωμαδῖος, Superhumeralis, Humeris impositus, Epigr. ["Jacobs. Anth. 6, 360. Philipp. 69. Conf. c. κατωμ., Boiss. Philostr. 481. Ἐπωμαδία, Const. Manass. Chron. p. 99. Meurs." Schæf. Mss.]

Κατωμαδὸν, itidem exp. κατὰ τὸν ὤμον, afferturque κατωμαδὸν φέρειν itidem pro Humeris bajulare, Succollare. Sic Synes. Τὰς ἀπάντων φροντίδας κ. ἀράμενος. Affertur præterea ex Apoll. Rh. 2, (679.) Ἰδοῦ κε τετάνυστο κατωμαδὸν, ut ap. Virg. ex humero suspensa pharetra. Apud Il. quoque Ψ. (500.) Μάστιγι [Μάστι] δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν, Schol. exp. κατὰ τὸν ὤμον: ut intelligamus Tydidem festinantem scutica humeros s. armos equorum verberasse ut concitatore cursu ferrentur. ["Heyn. Hom. 7, 63. Valck. Phœn. p. 59." Schæf. Mss.] Κατωμαδῖος, Qui humeris fertur, vel ex humeris pendet. Epigr. 4. πῆρην δ' εἶχε κατωμαδῖν. ["Plato Jun. Epigr. 1. Musgr. Ion. 1154. ad Callim. 1. p. 242. Valck. 295." Schæf. Mss.]

"Ὑφωμαδὸν Suid. exp. ὁμοθυμαδὸν, i. e. Unanimiter: docens aliam esse adverbii ἔπωμαδὸν signif. "Sed illud ὕφωμαδὸν suspectum est."

[Ὡμίζω, unde] "Ὡμισάμενος, Suidæ εἰς τὸν ὤμον ἀγαγών." [* Ὡμιστής, ὁ ἀχθοφόρος, Herodian. Epimer. p. 100. * "Ἀπωμίζω, Anna C. 163." Elberling. Mss. * Ἐπωμίζω, Lucian. 3, 590.]

Κατωμίζειν, Humeris tollere. Κατωμισμὸς, ὁ, Sublatio in humeros. Peculiariter Chirurgis κατωμισμὸς est Modus unus reponendi restituendique humeri prolapsi, quo super summum humerum alterius qui major sit, hominem ægrum collocant, ut summo illius humero æger ala suspendatur: ut Gorr. tradit ex Hippocr. περὶ Ἀρθρῶν: in quo libro Auctor ille hunc κατωμισμὸν facit speciem τῆς ἐμβολῆς, inter alia hæc de eo præcipientes, Μείζω μέντοι εἶναι χρὴ τὸν κατωμίζοντα διαλαβόντα δὲ τὴν χεῖρα, ὑποθεῖναι τὸν ὤμον τὸν ἐωϋτοῦ ἐπὶ τὴν μασχάλην ὀξύν' ὅπως ἀμφὶ τὸν ὤμον τὸν ἐωϋτοῦ κρεμάσαι τὸν ἀνθρώπον κατὰ τὴν μασχάλην αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν ὑψηλότερον ἐπὶ τούτῳ τὸν ὤμον ποιέτω ἢ ἐπὶ τὸν ἕτερον' τοῦ δὲ κρεμαμένου τὸν βραχίονα πρὸς τὸ ἐωϋτοῦ στήθος προσαναγκαζέτω' ἐν τούτῳ δὲ τῷ σχήματι * προσανασειέτω, ὁκῶταν μετεωρίσῃ τὸν ἀνθρώπον, ὥς ἀντὶρρέποι τὸ ἄλλο σῶμα αὐτῷ ἀντίον τοῦ βραχίονος τοῦ κατεχομένου. Ubi satis clare explicat quid κατωμισμοῦ nomine accipiat: itidemque Gal. Com. suo, quem vide. AT Κατωμιστής ἵππος, Hes. ὁ ἀπὸ τῶν ὤμων ῥίπτων ἐπὶ τὴν γῆν, Equus sessorem ex humeris excutens, Sternax Virgilio. [* Ὡμάζω, ap. Tittm. ad Zonar. p. xiii. * "Ὡμάζω, unde * Ὡμιαῖος, Humeris, Philo J. 1, 158. Pf. ubi v. nott." Schleusn. Mss. "Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. p. 212, 4." Boiss. Mss.]

[* Ὡμία, Humerus, Schleusn. Lex. V. T.] Ὡμιαῖος, Humerarius s. Humeralis: φλέψ, Aristot. Vena s. Nervus humeralis: quam Gal. τὴν ἐξω φλέβα vocavit, ad differentiam axillaris, quam τὴν εἰσω appellant: vulgus Cephalicam nominat, quod ad capitis morbos magna utilitate soleat incidi. Sed perperam alicubi diphthongo scriptum LEGITUR Ὡμιαῖος.

Ὡμίας, Qui repandis et amplis est humeris, ideoque Robustus: ὁ μεγάλους ὤμους ἔχων, ὁ ἐνρύτερος, Hes.

Ὡμιον, τὸ, Humerulus, Epigr. [Schleusn. Lex. V. T.]

ὩΜΟΣ, Crudus. Proprie de fructibus dicitur, teste Aristot. Meteor. 4. Per metaph. tamen non modo fructus, sed cibi, humores et morbi a Medicis ὦμοι appellantur. Ac in ipsis etiam cibis ὦμὸν dicitur multipliciter. Et primum quidem cibus ὦμὸς

nominatur, qui licet in suo genere perfectus sit, nullam tamen ab externo calore mutationem alterationeque perpassus est, ut cum carnem vel perdicis vel galli, vel aliam etiam optimam, vocamus crudam quæ nondum assa sit vel elixa. Aliter vero crudum cibum dicimus, qui quamvis optime ab externo calore alteratus coctusque sit, a nostro tamen calore difficillime concoqui potest, sed humores omnino crudos generat, ut Gorr. annotat. Od. Σ. (86.) Μηδεά τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὦμά δάσασθαι. Il. Δ. (35.) Ὀμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας, X. (347.) Ὀμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι. Od. Μ. (396.) κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὦμά, Carnes assæque et crudæ adhuc. Ubi ut ὀπταλέα et ὦμά κρέα sibi opponuntur, ita ὀπτὸς et ὦμός ἰχθὺς ap. Athen. 8. et 13. ἐφθ' αὖ ὦμά ὦά. Itidem ap. Eund. 2. (p. 68.) legimus, Κολοκύντη δέ, ὦμή μὲν, ἄβρωτος· ἐφθ' δέ καὶ ὀπτῇ, βρωτῇ: aliquanto ante, de Persicis nucibus, Ἀλυπότερα δὲ τὰ ἐφθ' αὐτῶν ὦμων καὶ πεφρυγμένον, τὰ δὲ πεφρυγμένα, τῶν ὦμων: 9. Ὡς μήτε κατακαῦσαι, μήτε ὦμὸν ἀφελεῖν. Legimus præterea ap. Xen. Ἑλλ. 3, (3, 6.) p. 289. Ἡδέως ἂν καὶ ὦμῶν ἐσθίειν αὐτῶν: K. A. 4, (8, 12.) p. 201. Τούτους καὶ ὦμοὺς δεῖ καταφαγεῖν. In humoribus vero, inquit rursum Gorr., crudum tribus modis dici invenio. Uno, cum crudus humor appellatur qui manat cibo perfectam concoctionem non adeptus, non quod illi vitium aliquod insit, verum propter sui copiam, vel propter caloris nativi imbecillitatem. Quo modo liquidam pituitam et bilem pallidam atque aliam, quæ intra bilis flavæ naturam restiterit, crudam appellamus; hæc enim facile possunt perfectam concoctionem assequi, si calor moderatus adsit. Isque humor proprie ἀπεπτος nuucupatur, ipsaque ejusmodi crudititas, ἀπεψία. Alter vero crudus humor vocatur crassus et frigidus, qui a cibis ejusdem generis, crassus et viscosus, gignitur. Atque is est, (ut ait Gal. 10. τῶν κατὰ Τόπους, et 1 de Alim. Fac.) quem proprie ὦμὸν χυμὸν, h. e. Crudum succum s. humorem, nominare consuevimus. Is differt crassitie a pituitæ succo crudo quidem et frigido, non tamen crasso, ut qui humiditatem multam habeat et spiritum flatulentum: isque talis est quale id apparet, quod in urinis subsidet, puri quandoque assimilæ. Praxagoras eum vocat ὑαλώδη, i. e. Vitreum. Sed coqui et ipse tandem potest a robusto calore atque in alimentum converti, nisi aliam præterea maligniorem qualitatem errore aliquo nanciscatur, ob quam morbosus evadit, et febres, præsertim epialas, producit. Tertia vero signif. crudus humor dicitur, qui vitiosa qualitate et a natura aliena præditus morborum causa est. Secundum quam pituita tum aciditum salsa, sanguis in locum quandam præter naturam affluens, bilis utraque quam calor immodicus adusserit, atque omnis adeo putris humor et naturæ molestus, crudus dicitur. Secundum eam Hippocr. etiam in I. Περὶ Διαιτῆς Ὁξέων, cruda tum a capite tum a thorace attrahi biliola dixit. Ab hoc autem et morbus ipse crudus nominatur, quamdiu sc. noxius humor resistit naturæ conanti ipsum mitigare, et in meliorem statum reducere. Hæc ille inter alia, qui hanc postreminam signif. universaliorem etiam esse ait, priorem vero, propriam. Apud eosdem Medicos ὦμή λυσις, s. comp. NOMINE Ὀμήλυσις, Farina hordeacea dicta, quasi Cruda farina, ad differentiam polentæ quæ torretur. Verum Lat. Interpr. Crudam omitunt, lectori id intelligendum relinquentes. Ac quanquam id nomen commune sit omnis farinæ, at tamen κατ' ἐξοχήν de hordeacea intelligitur: cui aliquando e superabundanti additur κριθίνη, diciturque ὠμήλυσις κριθίνη. Quod si aliis farinis id nomen aptatur, tunc apponitur frugis nomen, ut πυρίνη ὠμήλυσις, ἢ λινοσπέρμον. Ita Gorr. Galenus quoque in Lex. Hippocr. ὠμήλυσιν esse dicit τὰ ἀπὸ τῶν ἀφρύκτων κριθῶν ἀλφιτά τε καὶ ἄλευρα: nam τὸ οἶον ὦμὸν ἄλευρον proprie nominari secundum quosdam ὠμήλυσιν, abusive vero etiam omnem aliam farinam. Utitur autem tam composito quam disjuncto Diosc. ut 3, 29. de abrotano, Διαφορεῖ καὶ φύματα μετὰ ὠμῆς λύσεως λεῖον ἐψηθὲν, Tritum cum farina hordeacea decoctumque

A tubercula discutit: alibi, Τα δὲ ὠμῆς λύσεως μαλάγματα, Quæ confecta sunt ex hordei farina: 2. Ἐἰς τὰς ὠμήλυσιν μίγνυνται, Cum hordeacea farina cataplasmati miscetur. Itidem Gal.: ut κατὰ Τόπους 4. Ὀμήλυσιν κριθίνη ἢ πυρίνη ἐν γλυκεῖ ἐψημένη, Crudæ farinæ hordeacæ aut triticeæ in passo coctæ: 6, 3. Καὶ ὠμὴν λῦσιν ἐπιθετέον, τὴν διὰ κριθίνου ἁλεύρου ἢ διὰ λινοσπέρμον, ἢ τήλεως, ἢ καὶ μέγμα ἐκ τούτων. Jocose Aristoph. Ἰππ. (260.) Κάποσκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν Ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων, Quinam ex ipsis crudus adhuc sit, quive maturus aut immaturus. Ubi Schol. exp. ἄωρος. Hom. vero et ὦμὸν γῆρας dixit τὸ παρὰ κατὰ ἐπελθόν τι κατ' ἄωρον πέπανσιν, teste Eust.: quemadmodum Schol. quoque Homeri Od. O. (356.) Ἡκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῇ γῆρα ἦκεν, exp. πρὸ ὥρας γηράσαι ἐποίησε διὰ τὴν λύπην, Intempestive s. Ante tempus senem reddidit: metaph. a fructibus qui decerpuntur ante tempus, crudi adhuc et immaturi. Sic Hesiod. Ἔργ. (2, 323.) ἦ τ' ἄνδρα καὶ ἰφθιμόν περ ἐόντα Εὐεῖ ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῇ γῆρα ἴδμεν [Cf. Virg. Æn. 6, 304. cruda deo viridisque senectus.] || Porro ut fructus proprie ὠμοὶ dicuntur Qui sole nondum sunt cocti, sed duri adhuc crudique ac nondum mites, ita homo quispiam metaph. itidem qui Immitis est, Durus, Cujus cor nullis precibus mollitur, Rigidus: ὁ στερρότος καὶ ἀνένδοτος, ὁ σκληρός. Item Sævus, Inhumanus, Crudelis. Xen. K. Π. (5, 5.) p. 62. Λέγεται ὠμός εἶναι καὶ ἀγνώμων. Plut. de Virt. Mor. Ὁ δὲ δίκαιος, οὐκ ὠμός οὐδὲ πικρός ἐστίν. Itidem vero res aliqua ὠμή dicitur: Thuc. 3, (36.) Ὀμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνώσθαι. Plut. Alex. Εἴτε μεστὸς ὦν ἤδη τὸν θυμὸν, εἴτε ἐπικεῖς ἔργον ὠμότητι καὶ σκυθρωποτάτῃ παραβαλεῖν βουλόμενος: Pericle, Πάθος ὠμὸν ὥδε καὶ θηριώδες. Rursum 3, (31.) p. 109. Οὕτως ὠμή στάσις προὐχώρησε. [“Lobeck. Aj. p. 304. Markl. Suppl. 187. Musgr. Hel. 1369. Jacobs. Anth. 9, 163. Wakef. Georg. 102. ad Mæc. 47. Valck. Anim. ad Ammon. 54. ad Callin. I, p. 169. ad Xen. Eph. 271. ad Herod. 151. De tempore, Bibl. Crit. 2, 2. p. 43. Ὀμὸν γῆρας, Wakef. Ion. 1313. Alc. 166. S. Cr. 1, 117. Boiss. Philostr. 474. Plut. Mor. 1, 397. Heyn. Hom. 8, 518. Ὀμά, 359.” Schæf. Mss. “Crudelis, Inhumanus, Dem. 298.” Seager. Mss.]

Ὀμοβόρος, ὁ, ἢ, Crudivorus, Qui cruda vorat, ὠμοφάγος, ὠμοστής. Apoll. Rh. (1, 636.) θανάδες ὠμοβόροι. Ὀμόβυρσος, i. q. ὠμοβόειος, E crudo bovis tergo factus, ut Plut. (Crasso 25.) Θώρακες ὠμόβυρσοι καὶ σπληνός. [* Ὀμοβύρσινος Paul. Æg. 1, 6. p. 211. ἀγγεῖα. * Ὀμοβύρσινον, Gl. Terginum, Pera de corio, Celtra. * Ὀμοβύρσιον, Etym. M. Zonar. Lex. v. Λαισσίον. * Ὀμοβύρσινος, Schol. Il. E. 453.] Ὀμογέρων, Cui cruda est viridisque senectus, ut Virg. loquitur. Qui nimirum e viridi ætate in senectutem inclinat, ὁ ἀπὸ παραλλάξας τὸν ἀκμάζοντα, καὶ μήπω πεπανθεὶς τῇ γῆρα, teste Eust. qui itidem ὠμός γηράσαι dici scribit τὸν μὴ ἀκριβῶς γέροντα, ἀλλὰ πρὸ ὥρας πεπανθέντα τῇ γῆρα. Il. Ψ. (791.) Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν. Οὗτος δὲ, προτέρης γενεῆς ποτιέρων τ' ἀνθρώπων. Ὀμογέροντα δὲ μιν φάσ' ἔμμεναι Hes. Ὀμογέροντα quibusdam esse dicit τὸν ἀρξάμενον γηράσκειν, ἐπὶ δὲ ἰσχύοντα: quibusdam vero τὸν μὴ λευκαίνόμενον τὴν κεφαλὴν, ὅντα δὲ πρᾶσιβήτην. [Paul. Sil. Epigr. 10. βόστρυχος. “Jacobs. Anth. 11, 130. Heyn. Hom. 6, 439. Wakef. Georg. 102. ad Lucian. 1, 676. Thum. M. 931. ad Charit. 622. Valck. Anim. ad Ammon. 54. Eran. Philo 165. Toup. Emend. 2, 18. ad Od. O. 356. Ruhnck. Ep. Cr. 81. ad Mæc. 181. ad Timæi Lex. 233.” Schæf. Mss.] Ὀμοθάλακτα Hes. affert pro ὠμά: sed id suspectum est. Ὀμοθετέω, Crudum impono aræ. Il. A. (461.) Αὐτῶν μὲν πρῶτα, καὶ ἐσφαζαν καὶ ἔδειραν, Μηροῖς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσην ἐκάλυσαν, Διπτύχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν. Καίε δ' ἐπὶ σχιζῶν ὁ γέρων. Ubi Schol. legit ἀπὸ, et sic exponit hemistichium istud, ἀπ' αὐτῶν δὲ ὠμῶν τῶν ἱερείων ἀπαρξάμενοι ἐκοψαν μικρὸν ἀπὸ παντὸς μέρους, καὶ ἐπέθηκαν ἐπὶ τὰ μηρία, ὥς δοκεῖν ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἱερείου κορποῦσθαι. Quam expositionem Eust. quoque sequitur;

sic enim ille p. 134. in illum ipsum Homeri locum, **A** Τῶν δὲ λοιπῶν, inquit, τοῦ ζῶον μελῶν μικρά τινα ἐκτέμνοντες, οἷον τινὰς ἀπαρχὰς τοῦ ὅλου ζῶου, ἐπιτίθουν αὐτὰ τοῖς διπτύχοις· καὶ τοῦτο ὠμοθετεῖν ἐκάλουν, τὸ τοῖς μηροῖς ὡμὰ πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας, κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα. Esse tamen quosdam ait idem Eust., qui aliter hoc verbum interpretentur, ab ὦμος derivando. Sic enim legi in Lex. Rhet. Ὀμοθέτησαν, τὸ ἀφ' ἐκάστου μέλους τοῦ ἱεροῦ ἀπετέμοντο, καὶ ἀπήρξαντο ἀπ' ὦμου, καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία, κατὰ τὴν θυσίαν· καὶ οὕτω μὲν πῶς ὠμοθέτουν θύοντες. Sed prior exp. longe simplicior est et verisimilior: eamque Hes. ex ipso Poëta manifestam esse scribit, sc. ὠμοθετεῖν esse τὸ ἀφ' ἐκάστου μέλους τοῦ ἐσφαγμένου ἱεροῦ ἀφαιρεῖν, ἐπὶ ὦμοῦ ὄντος, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. Porro et ὠμοθετεῖσθαι dicitur pro ὠμοθετεῖν, ut Od. E. (427.) Αἰψά δέ μιν (sc. porcum mactatum et ustulatum) διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων ἐς πίονα δημόν. Ubi rursum Schol. ὠμοθετεῖτο exp. ὠμῶν ὄντων τῶν κρεῶν ἀπήρχετο τοῖς θεοῖς: recte; ex omnibus enim membris primitias diis crudas apponebat, quæ postea in ignem conjectæ adolerebant. [Apoll. Rh. 3, 1033.] Ὀμόλινον, τὸ, Linum crudum. Hippocr. in lib. quem περὶ Παθῶν inscripsit, Καῦσαι τὰς φλέβας τοῦ δακτύλου ὑπὲρ τοῦ κονδύλου ολίγον· κατεῖν δὲ ὠμόλινω: de Fistulis, init. Ὀμόλινον λαβὼν ὡς λεπτότατον, συμβάλλειν ὅσον σπιθαμιαῖον πεντάπλουν, καὶ ξυμπεριλαβεῖν ἱππεῖν τρίχα· ἔπειτα ἐνείρας ἐς τὴν μήλην τὴν ἀρχὴν τοῦ ὠμόλινου συμβεβλημένον, καθιέναι τὴν μήλην ἐς τὴν σύριγγα. Idem Γυναῖκ. 2. dicit μοτὸν ὠμόλινον καθετήρι indere, pro Linamentum e crudo lino intortum, quod Paulus στρεπτὸν μοτάριον appellat 6, 5. Legitur vero et ap. Gal. hoc ὠμόλινον vocabulum, cum alibi tum in libris ad Gl., et τῶν κατὰ Τόπους 1. Sic vero Aet. 10, 19. probat frictiones ex ὠμόλινω. Apud Paul. Ægin. ὠμόλινον Bud. interpr. Linum, Filum, Filamentum. Erat vero hujus ὠμόλινου usus in extergendis etiam a lotionē manibus. Nam Athen. (410.) χειρόμακτρον vocari ait ὧς τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμόλινω, quod a Philoxeno nominari ἐκτρίμμα: mentionem autem ὠμόλινου fieri a Cratino in Archilochis, Ὀμόλινους κόμη βρύουσι· ἀτιμίας πλέως. [Schn. Lex. Plut. Opp. Mor. T. 3. p. 50, 5. Ed. Wyt.] Seager. Mss. * Ὀμολόγος, ap. Osann. Auct. Lexx. Gr.] Ὀμομηλὶς, Arbor dicta a quibusdam ἀμαμηλὶς, nec non ἀπομηλὶς et ἐπιμηλὶς: de quibus supra. Sunt, ut refert Athen. (650.) qui Piri genus crediderint: alii vero, Malum sylvestrem et montanam intelligunt, quod Theocr. ὀρομαλὶδα appellavit. Gorr. Quod si vera est ea scriptura, videtur ὠμομηλὶς dicta quod mala cruda producat. [* Ὀμοποιός, unde * “Ὀμοποιέω, Crudelitatem exerceo, Sævio, Orig. c. Cels. 4. p. 208.” Schæf. Mss.] Ὀμόσιτος, Qui crudis utitur cibis, Qui crudis vescitur, ὁ ὡμὰ σιτούμενος. I. q. ὠμοβόρος et ὠμοφάγος. [Æsch. S. c. Th. 526. Lycophr. 654. Eur. Bacch. 337. * Ὀμοσιτία, Cruditās ciborum.] Ὀμοτύραννος, Crudelis tyrannus, 2 Macc. 7, [27. * Ὀμόφαξ, h. e. ὁ ὡμὸς εἰς τὸ φαγεῖν, Suid. v. Ὀμφαξ.] Ὀμόφρων, Qui crudeli mente est, ὠμόθυμος, σκληρογνώμων. Soph. (Aj. 931.) Ἀνεστέναξες ὠμόφρων, Immili pectore tollebas gemitus. [Musgr. Tro. 436. Wakef. Trach. 975.] Schæf. Mss. * Ὀμοφρόνως, Æsch. Pers. 905.] Ὀμοχάρων, Crudelis Charon, Epigr. [Jacobs. Anth. 7, 359. ad Charit. 622. Valck. Anim. ad Ammon. 85.] Schæf. Mss.]

Ὀμαλθής, Qui curatus fuit cum crudus adhuc esset neque coctione ad maturitatem pervenisset: ὠμαλθὲς ἔλκος, quod Hes. exp. πρὸ καιροῦ συναχθέν. Ὀμοργός, q. d. ὠμοεργός, Qui crudelia patrat facinora, ideoque Crudelis, Sævus. Vel etiam Qui crudelia patrat, ὁ ὡμὰ ἐοργός. Hes. ὠμοργόν exp. σκληρόν. Affertur ET Ὀμοργὴς pro Acerbus, Durus; sed haud scio undenam. [Bekk. Anecd. 318.]

Ἐνωμος, ὁ, ἡ, Qui crudelitatis aliquid adhuc inest, Crudiusculus. Diosc. 1. Ἐνωμος καρπὸς pro Fructus acerbus.

Ὀμῶς, Crudeliter, Sæve. Unde superl. ὠμότατα, Crudelissime. [Ad Xen. Eph. 271.] Schæf. Mss.]

PARS XXXII.

Ὀμότης, ἡ, Cruditās: quam Aristot. Meteor. 4. defluens, esse ait ἀπεψίαν τῆς ἐν τῷ περικαρπίῳ τροφῆς: est enim eo auctore species τῆς ἀπεψίας, contraria τῇ πετάνσει: quæ ἀπεψία non est aliud quam humor fructuum indefinitus. Facit autem ὠμότητα duplicem, πνευματικὴν et ὑδατώδη, pro rerum sc. quæ coquuntur differentiis: potest vero et ex utrisque mixta esse: et provenit ob defectum caloris nativi, aut ejus quod in fructu coqui debet, immensam copiam. Verum, ut Idem ait, quemadmodum ἡ πέπανσις, sic etiam ἡ ὠμότης, multipliciter dicitur. Nam et alvi excrementa et urinæ et catarrhi ὠμοὶ dicuntur, quod a proprio calore non vincantur neque consistant. Sed et testa et fictile etiam dicuntur cruda, quod ab externo calore non sint evicta. Gorr. Diosc. 3, 1. de agarico, Ποιοῦν πρὸς τε στροφους καὶ ὠμότητας. Sic Plut. Symp. 4. Ἐπισφαλὴ πρὸς τὰς νόσους ἐστὶ, καὶ ῥαδίως ταῖς ὠμότησιν ἀλίσκεται, Et facile in cruditates incidunt. || Crudelitas, Sævitia, ἀπηνότης: oppositum habens τὴν πραύτητα. Isocr. Panath. Θηρίων τῶν ἀγριωτάτων καὶ πλείστης ὠμότητος μεστών. Phalar. Ep. ad Athen. Κινδυνεύετε πανδημεὶ πικροτάτην ὀφλήσαι ὠμότητα, In acerbissimæ crudelitatis crimen incurrere. Demosth. (289.) Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. Et Clearch. ap. Athen. (396.) scribit Phalarin εἰς τοῦτο ὠμότητος ἐλᾶσαι ὡς γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη. Apud Plut. vero περὶ Ἀοργησίας quidam τὴν ὠμότητα, μεγαλουργίαν, καὶ τὸ δυσπραγίαν, εὐτονίαν, καὶ μισοπονηρίαν, τὸ δύσκολον οὐκ ὀρθῶς τίθενται. [“Markl. Suppl. 187.” Schæf. Mss.]

[* Ὀμόομαι, Gl. Crudescō.]

[* Ὀμάδιος, i. q. ὠμηστής s. ὠμοφάγος, Epith. Bacchi, Evelpis ap. Porph. de Abst. 2. p. 200. Orph. H. 29, 5. 51, 7. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ὀμηστής, ὁ, Crudivorus, Qui crudis vescitur, i. q. ὠμοβόρος, ὠμόσιτος, ὠμοφάγος: dictum παρὰ τὸ ὡμὰ εἶδεν. Il. A. (454.) ἀλλ' οἶωνοι Ὀμησταὶ ἐρύουσι. Opp. K. 3. (111.) Θήρεσιν ὠμηστήσι καὶ ὑψιπόλοις ἀγέλαισιν Οἰωνῶν. Itidem in Epigr. legimus ὠμηστής θῆρ, et αἰετὸς ὠμηστής ap. Apoll. Rh. 2, (1261.) nec non ὠμηστής ὄφις ap. Hesiod. (Θ. 300.) Rursum Il. Ω. (82.) ὠμηστήσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσαι, Crudivoris piscibus exitium afferens. Est vero et ὠμηστής Διόνυσος, Crudivorus Bacchus: cui Themistocles in navi pratoria jussu vatis tres captivos adolescentes immolavit, ut in Vita ipsius refert Plut. (13.) Nisi potius significet Crudelis Bacchus; nam aliquando et in crudelitatem erumpit Lyæus, et μαινόλου nomen accipit: unde ap. Eund. (7, 811.) Ὁ τοῦ θεοῦ νάρθηξ ἱκανὸς κολαστὴς τοῦ μεθύοντος, ἂν μὴ προσγεγόμενος ὁ θυμὸς ὠμηστήν καὶ μαινόλην ἀντὶ λυαίου καὶ χορείου ποιῆσθαι τὸν ἄκρατον. Ac certe homo etiam quispian ὠμηστής nominatur Qui adeo sævus est et immitis, ut eum, adversus quem excanduit, crudum, si possit, devorare non vereatur. Il. Ω. (207.) Εἰ γὰρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν Ὀμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅγε, οὗ σ' ἐλείψει, Crudelis iste et infidus homo: ad Priamum de Achille. Sic Epigr. Ἀγρίον ὠμηστήν τοῦτον Ἀναστάσιον, Fernin et crudelem hunc Auastasium. [“Heyn. Hom. 6, 199. 8, 609. Alcæus Mess. 8. Jacobs. Anth. 10, 410. Wakef. S. Cr. 1, 165. ad Herod. 663. De acc., Heyn. Hom. 8, 251.” Schæf. Mss. Epith. Bacchi, Mich. Apost. Prov. 21, 13.] Affertur ET Ὀμηστος, pro Crudelis: nec non ADV. Ὀμηστή, pro Crudeliter. Sed suspecta mihi ea sunt.

ὈNEOMAI, οὔμαι, Fut. ἴσσομαι, Emo, Mercor, i. q. ἀγοράζω, πρίαμαι. Lucian. in sua Βίων Πράσει, vel potius Mercurius, (§. 2.) Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τις ὠνήσεται; Et paulo post, Βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος· τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον; Ibid. Καίτοι οὐχ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐὼν νηταὶ κατὰ κοινὸν αὐτῶν, Emerunt ipsum in commune, s. ut communem habeant. Synes. Ep. ad Anys. Παρ' ὧν ἤξιωσε καὶ ἀκόντων ὃν κέκλοφεν ἵππον ὠνήσασθαι. Pretium autem et quicquid est quo emi-

mus aliquid, modo in dativo casu ponitur, modo in gen., et quidem frequentius: et tunc *ώνεομαι* reddi potest non solum *Emo*, sed etiam *Comparo* mihi, *Impetro*, *Obtineo*. Greg. Naz. in sacrum Pascha, "Ωνησαι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν, Morte salutem eme s. redime. Theophyl. Ep. 17. Χρυσῷ τὴν νίκην ώνήσατο. Itidem affertur, Τάχιστα τοῖς φιλότατοῖς ώνούμεθα, pro Rem maxime invisam redimimus re carissima. Cum gen. Lucian. in Vit. Auctione, quam Βίων Πρᾶσιν nominat, (§. 18.) "Ωνησάμην ὅσου φῆς τὰργύριον μέντοι ἐς αὐτὴς καταβαλῶ. Plut. Erot. "Ο, τι γὰρ ἂν θελήσῃ, καὶ ψυχῆς ώνεῖται καὶ χρημάτων καὶ δόξης. Theophyl. Ep. 38. Οἶνον καὶ τὸν Κύκλωπος ὀφθαλμὸν ώνήσασθαι τὸν "Οδυσσεά φασί. Demosth. Philipp. 3. (p. 123.) Οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς, ὥστε οὐδὲ χρημάτων ώνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδέν, ἀλλ' εἶναι νόμιμόν τινα καὶ προφανῆ τὸν πόλεμον. Idem paulo alia constr., pro Cor. "Ωνεῖται παρ' αὐτῶν ὅπως μὴ ἀπίωσιν ἐκ Μακεδονίας, Pecunia ab ipsis impetrat; vel, Ab ipsis emeretur: ut Polit. vertit ap. Herodian. 6, (7, 23.) "Επειρᾶτο ώνήσασθαι μᾶλλον τὰς αὐτοὺς σπονδὰς ἢ διὰ πολέμου κινδυνεύειν, Pacem foederaque ab illis emerari quam periclitari bello tendebat. At *ώνεῖσθαι* τὰ τέλη non est *ἀγοράζειν*, sed *μισθοῦσθαι*, Redimere s. Conducere, ut Bud. tradit ex Interpr. Græco Demosth. in Or. κατὰ Τιμοκρ. 298. Passiva quoque signif. usurpatum reperitur hoc verbum, sed in a. r. 1. ut ap. Xen. (Ap. 2, 7, 12.) "Εωνήθη δ' ἔρια, Lanxenta est et comparata. Item vero præt. *έωνημαι* poni non solum pro *ηγόρασα*, sed etiam præt. *ήγοράσθην*, testatur Bud. afferens *έωνημένος σῖτος* e Lysia, p. 156. 107. Verum et activi VERBI "Ωνέω usus aliquis est. Hes. enim *ώνεῖν* affert pro *πωλεῖν*, *ἀπολαύειν*, Vendere, Frui. ["Ωνέομαι, ad Charit. 568. Markl. lph. p. 162. T. H. ad Plutum p. 12. Phryn. Ecl. 6. 56. Thom. M. 403. 931. Paus. 1, 344. Ammon. 79. 150. Valck. ad Eund. p. 4. Anim. p. 10. Herodian. Philot. 453. et n., ad Xen. Eph. 280. Cupio mercari, ad Diod. S. 1, 544. Coray ad Plut. 1, 357. Gesner. ad Horat. 481. Zeun. De perf., Brunck. Aristoph. 1, 238. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. Passiv., Jambl. Pr. 192. Kiessl. Plato de LL. 326. Ast. "Εωνηθῆναι, Emi, Kiessl. ad Jambl. V. P. 407. "Ων τινι, Aristoph. Eip. 1261. "Α. 815.: τῆς ψυχῆς, Toup. ad Longin. 384. De act., Pierson. ad Mær. 14. 156." Schæf. Mss.]

"Ωνημα, τὸ, Res emta, Bud. ex Appiano.

"Ωνησις, ἡ, Emtio; interdum et Redemtura, ἀγορασις. Hes. vero *ώνησις* exp. non solum *ἀγορασία*, Emtio, sed etiam *πρᾶσις*, Venditio: præterea *μέμψις*, Reprehensio, Incusatio: nec non *ώφέλεια*, σωτηρία, Utilitas, Salus. Quas exp. satis mirari nequeo; nam pro *ώνησις* significante *μέμψις*, scr. *όνοςις*, ab *όνόσασθαι*: pro eo autem quod significat *ώφέλεια*, σωτηρία, reponendum *όνησις* ab *όνήσασθαι*.

Sicut autem *βοή* pro *βόησις* dici putatur, ITA "Ωνή quoque pro *ώνησις*. Plut. Coriol. "Ωνή καὶ πρᾶσις ἐπεισλήθε, καὶ συνμίγη ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ψήφοις ἀργύριον: Alcib. (5.) Εἰωθότες ταῖς δευτέραις ὠναῖς χρεωλυτεῖν τὰς προτέρας. Et ap. Plat. de LL. *ώνην* ποιεῖσθαι pro *ώνεῖσθαι*, Emere. Bud. interpr. etiam Redemtura, afferens ex Andoc. p. 13. "Ωνήν πριάμενος ἐκ τοῦ δημοσίου, pro τέλος: ut *ώνην* πριάσθαι hic i. sit q. τέλος *ώνήσασθαι*. ["T. H. ad Plutum p. 447. Brunck. Soph. 3, 486. ad Dionys. H. 2, 659. Pierson. ad Mær. p. 5. Matth. ad Gloss. Min. 45. Toup. Opusc. 2, 126." Schæf. Mss.]

"Ωνητέος, Emendus. Plato de LL. Et *ώνητέον*, Emendum, sc. ἐστί. Lucian. in Hermot. (§. 58.) Μάθειμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι *ώνητέον*. [Clem. Alex. 255.]

"Ωνητής, Emtor. Lucian. in Vit. Auct. (§. 1.) Καὶ συγκάλει ἀγαθὴ τύχη τοὺς ὀνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Utitur et Xen. (Cec. 2, 3.) et Isæus ap. J. Poll. 3, (81.) Ubi et COMP. *Ἀντωνητής* affert e Dinarcho, sed sine expositione.

"Ωνητικός, Propensus ad emendum, Emax, ut Varro et Ovid. loquuntur, [Gl. Emax. * "Ωνητικῶς, Philo J. 883. Ed. Par. 1640.]

A "Ωνητιάω, Emturio, ut Varro loquitur, h. e. Emere cupio. Unde infin. *ώνητιᾶν*, Suidæ *ώνήσασθαι βούλεσθαι*: et particip. *ώνητιῶν*, quod idem cum Hes. exp. *ἀγοραστικῶς ἔχων*. ["Pierson. ad Mær. 14. * "Ωνησιέω, ibid." Schæf. Mss.]

[* "Ωνήτωρ, Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 653." Schæf. Mss.]

"Ωνητός, Emtus, Pretio comparatus, τιμῇ κτητός. Od. E. (202.) ἐμὲ δ' ὀνητὴ τέκε μήτηρ Παλλὰς, Emta s. Emtitia et serva mater, ἐξ ἀγορασίας δούλη. Item *ώνητός* χρήμασι, Pecuniis emtus. Copiæ etiam *ώνηται* dicuntur Quæ pecunia et mercede comparatæ conductæque sunt, s. mercenariæ. Thuc. 1, (121.) "Ωνητὴ γὰρ "Αθηναίων ἡ δύναμις μᾶλλον ἢ οἰκεία. || Emtitius, Qui emi potest, vel etiam Venum expositus, Venalis; ut J. Poll. quoque synonymos ponit *ώνητὰ*, *ὄνια*, *ἀγοράσματα*, *πιπρασκόμενα*. Isocr. cum gen., ad Nic. Καὶ δόξῃ μὲν χρήματα κτητὰ, δόξῃ δὲ χρημάτων οὐκ ὀνητῇ. Itidem et Chrys. de Sacerd. *ώνητὰ* χρημάτων dixit Quæ pecuniis comparari possunt. ["Eur. Hel. 822. Musgr. 892. ad Mær. p. 2. Wessel. Probab. 337. Toup. Opusc. 1, 297." Schæf. Mss.]

B "Αλώνητος, ὁ, ἡ, Sale emtus. Eust. 692. exponens hæc verba Homeri Il. H. (472.) οἰνίζοντο ἀνδραπόδοι, Notandum, inquit, ὅτι καθάπερ οἱ Ἕλληες οἶνον ὀνούντο ἀνδράποδα, οὕτω ποτὲ καὶ οἱ ὅρατοι ἀλῶντες ὅθεν ἀλώνητα δουλάρια, τὰ εὔωνα. Itidemque alibi dicit, Ἀνδραπόδων ἀλώνητων, ἀπερ ἀλὸς ὀνούσῃ τινες. Suidas quoque ἀλώνητον dici scribit τὸ ἀλὼν ἑωνημένον: et Proverbio dici Ἀλώνητον ἀνδράποδον de iis quæ οὐδενὸς λόγου ἀξία sunt: nimirum παρῶσον οἱ ἔμποροι κομίζοντες εἰς τὴν μεσόγαίαν ἄλας, ἀντὶ τοῦτον οἰκέτας ἐλάμβανον. Idem ἀλώνητος exp. etiam βάρβαρος: quoniam, inquit, οἱ ὅρακες ἀνδράποδα ἀλὼν ἀπέδιδοντο. Eadem forma ἀργυρώνητος dicitur et χαλκώνητος, de quibus supra. ["Kuhn. ad Paus. 235. * Δυσώνητος, Valck. Diatr. 109. Kuster. Aristoph. 107. (Ἰππ. 35.)" Schæf. Mss. * Εὔωνητος, Strabo 5. p. 334.] Νεώνητος, Nuper emtus, Recens emtus, Novitius: ut νεώνητος δούλος habes supra in Κατάχυσμα. ["Valck. ad Phal. p. xv. Ammon. 78. Valck. Anim. 124. ad Lucian. 1, 275." Schæf. Mss.]

Δεκατώνης, ὁ, Qui decimas redimit, ut τελέτης Qui vectigalia redimit. Ambo ap. J. Poll. 6, c. 31. ubi etiam ὀπωρώνης. ["Ad Mær. 165." Schæf. Mss. * Δεκατωνία, J. Poll. 9, 29.]

Δυσώνης, ὁ, Difficilis emtor, h. e. Qui morosus est in emendo, et plus semper de pretio indicato detrhere vult quam æquum sit, Qui licitando gravatur ad justum pretium pervenire, ut ap. Athen. (228.) Λυκαίος Samius τέχνην ὀψωνητικὴν συνέγραψε πρὸς τινὰ δυσώνην. Meminit J. Poll. quoque hujus vocabuli, sed dubitat an ap. probatum Auctorem reperiatur, quanquam in Proverbio usurpetur. Δυσωνέω, s. Δυσωνέομαι, Difficilem me præbeo in emendo, Difficilis sum in emendo, noloque tantum quantum petitur dare: Budæo Tenaciter mercor illiberali adjectione pretii. Plato Comicus ap. J. Poll. Παῦσαι δυσωνῶν. Nicand. Epigr., de quodam, qui tam avarus erat ut cum suspendere se vellet, ne sex quidem obolos exp. ponere vellet ad emendum laqueum, ἀλλ' ἐδυσωνῶν, Εὔωνον ζητῶν ἄλλον ἴσως θάνατον. Athen. (348) Καὶ ὅτε οἱ καταβάλλοντες ἐκ τῆς πόλεως δυσωνοῦντο τὴν πωλουμένων, ἔθος ἦν τοῖς πωλοῦσι λέγειν ὅτι μᾶλλον ἂν προέλοιτο * Τελεσταγόρα δοῦναι ἢ τοσοῦτον ἴππὸν δόσθαι: erat enim Telestagoras ille dives et spectatus in plebe vir. Ubi etiam nota *δυσωνεῖσθαι* nigro Nimium de indicato pretio detrudere, Licitando gravari ad justum pervenire pretium. ["Jacobs. Anth. 10, 33." Schæf. Mss.]

D "Αντωνέομαι, Liceor adversus alium, Ementi quipiam in licendo me oppono et supra eum liceor, ut fit in auctionibus, ut et Bud., Ἀντωνοῦμαι, inquit, est Liceor, sed ὑπερβάλλω, Supra omnes liceor, h. e., non solum τιμῶμαι, sed ὑπερτιμῶμαι. Idem ἀντωνεῖσθαι interpr. Certatim emere, in hoc Lysiae loco, (718.) Ἀλλὰ μὴ ἀλλήλοις ἀντωνεῖσθαι. "Ανθωνέομαι, Redimo, Licitor, VV. LL. perperam pro ἀντωνέομαι, ["Husehk. Anal. 252." Schæf. Mss.]

* Ἀπωνέομαι, Tbeopompus ap. J. Poll. 3, 124. Bekk. A Anecd. 432.] Ἐξωνέομαι, Redimo. Aristot. Œc. 2. Καὶ χρημάτων ἐξωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους, Pecuniis captivos redimebant. Longin. (36, 2.) Ἐκεῖνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα τὰ σφάλματα ἐνὶ ἐξωνεῖται πολλάκις ὕψει καὶ κατορθώματι. Ubi nota dat., cujus loco in præcedenti est genitivus: quas constr. ὠνέομαι etiam habet. Bud. quoque ἐξωνέομαι interpr. Redimo, afferens e Greg. Naz. Ὁ μὲν καὶ κατὰ ἀληθειαν εὐσεβῶν, ὁ δὲ τὸν καιρὸν ἐξωνοῦμενος καὶ κρύπτων ἐν ἐπιεικείας πλάσματι τὸ κακὸν ἔσθης, cum hac interpr. Temporaria simulatione fallens. Idem vero Greg. ἐξωνεῖσθαι passive etiam usurpavit pro Redimi, p. 100. de Platone loquens, Πιπράσκειται, καὶ οὐδ' ὑπὸ τινος ἐξωνεῖται τῶν αὐτοῦ μαθητῶν. Alibi autem rursus activa signif. pro Pecunia data concilio, Corumpo, teste eod. Bud. qui pro Licitor quoque poni annotat. [“Ad Lucian. 1, 632. Paus. 321. ad Charit. 568. Valck. Adoniz. p. 337.” Schæf. Mss.] Ἐξωνήσις, ἡ, significans vel Redemptionem vel Licitationem, ut in Pand. Περὶ τοῦ προτιμᾶσθαι τῶν πενήτων τοὺς δυνατοὺς εἰς ἐξωνήσιν τῶν παρὰ τὴν δύνατῶν πιπρασκομένων κτημάτων. Bud. [“Casaub. Athen. 397.” Schæf. Mss. * Προσωνέομαι, Dem. 823, 18.] Συνωνέομαι, Coemo. Herodian. 1, (12, 9.) Καὶ σίτου πλείστον συνωνοῦμενος καὶ ἀποκλείων, Plurimum frumenti coëmens et recondens. Itidem συνεωνήσαντο χώρας affertur pro Coemerunt agros: et Συνεωνημένος pro Eo qui coemit. [* Συνωνή, Gl. Comparatio, Commercio, Coemptio: * Συνωνητής, Comparator, Commercialarius. * “Συνωνητός, Cod. Theodos. p. 819. Ed. Berol.” Schæf. Mss. * Συνωνός, Synes. Hymn. 341. * Ὑπερωνέομαι, Themist. 261.] Ὦνιος, ὁ, ἡ, Emtoribus expositus, Venum expositus, Venalis. Lucian. in Nigr. (§. 25.) Τὴν ἀρετὴν ὦνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. Herodian. 8, (6, 6.) Προῦθεσάν τε ὑπὲρ τῶν τευχῶν ἀγορὰν ὦνιον, παρέχοντες πάντων τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν: 2, (6, 7.) de militibus prætorianis, Προεκλήντον ὦνιον τὴν βασιλείαν. Plut. Symp. 5. Οἰκέτας ἐκέθην ὦνίους ἐξάγοντες. Ubi ut sunt οἰκέται ὦνιοι, sic et ap. Synes. Ep. 130. ὦνιος ἄνθρωπος, Venalis homo, 59. γλῶττα ὦνιος, Lingua venalis. Quemadmodum vero aliquid ὦνιον προτιθέναι vel παρέχειν, ita ἀποδίδοσθαι, dicitur, ut ap. Suid. quædam ὦν προσεῖτο τὴν δόσιν, ἑταιρικὸν φάσκονσα εἶναι τὸ μίσθωμα, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνώτῳ, καὶ ὥσπερ ὦνιον τὸ κάλλος ἀποδόσθαι, Meretricium esse quæstum dicens homini ignoto sese indulgere, et tanquam venalem formam pretio addicere. Bud. Interdum cum dat. vel gen. ponitur pro ὠνητός, Qui emitur vel emi potest, Venalis, ut cum Apollon. in Epist. dicit ὦνιος χρημάτων, Qui pecuniis emitur, Pecunia venalis. Sic Æschin. (76.) Αἵματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠνία. Aristot. Rhet. 2. Ὁ γὰρ πλοῦτος οἷον τιμὴ τις ἐστὶ τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων διὸ φαίνεται πάντα ὠνία εἶναι αὐτοῦ. Plut. in suo περὶ Εὐθυμίας libello, Πρῶτον μὲν ἡμῖν πολυτελεῖ τὴν εὐθυμίαν καθίστησι, γινομένην ὦνιον ἀπραξίας. Lucian. (1, 528.) Εἰκάζειν δὲ χρὴ, πολλὰ εἶναι λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὠνία. Epigr. ψυχῆς ὦνιον μέλι, Mel anima et vita comparabile: quemadmodum ap. Plut. supra quidquid aliquis voluerit, ψυχῆς ὠνεῖται. Rarius cum dat., ut ap. Greg. Naz. de Baptismo, Ὦνιόν σοι τοῦτο τῷ θελῆσαι μόνον τὸ ἀγαθόν, Hoc comparare tibi potes solo boni desiderio et voluntate. Plurali numero τὰ ὠνία, Res venales, Quæ in foro emtoribus exponuntur. Dem. (144.) Τὸ τῶν ὠνίων πλήθος ὀρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν τὴν κατὰ τὴν ἀγορὰν. Athen. 6. fin. Σμικρὰς δὲ πάνν τῆς δαπάνης ὑπαρχούσης, διὰ τὸ τοὺς παρνομοῦντας καὶ ἀφειδῶς ἀναλίσκοντας ἀνατετιμηκέναι τὰ ὠνία. Aristot. Polit. 8. Οὐχ ἵνα ἐν τοῖς ἰδίῳις ὠνίοις μὴ διαμαρτάνωσιν, ἀλλ' ὥσιν ἀνεξαπάτητοι πρὸς τὴν τῶν σκευῶν ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν. [“Ὦνιος, Thom. M. 735. 854. Huschk. Anal. 252. Jacobs. Anth. 11, 313. ad Mær. 423. Ruhnck. ad Xen. Mem. 227. Subaud., Jacobs. Anth. 8, 239. Ὦνία, Fischer. ad Palæph. p. 7. Theogn. 129. ad q. l. Brunck. p. 278. Toup. Opusc. 2, 229.” Schæf. Mss. * Ὦνεια, Phot. Ep. 1. p. 30.] [* “Ὦνικός, Emtitus, Ad emtionem pertinens,

Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 515.” Seager. Mss.]

Ὦνος, ὁ, Pretium quod emtor persolvit venditori pro re quam emit, τιμή. Od. O. (386.) Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἡδ' ἐπέρασαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν. Sic Il. Φ. (41.) Καὶ τῷτε μὲν μιν Ἀἴμνον εὐκτιμένην ἐπέρησε Νηυσὶν ἄγων, ἀτὰρ υἱὸς Ἴησονος ὦνον ἔδωκε. Rursum Od. O. (452.) ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι ὅπη περάσῃ τε πρὸς ἄλλοθροους ἀνθρώπους: Ξ. (297.) Κεῖθι δέ μ' ὥς περάσειε καὶ ἄσπερον ὦνον ἄροιτο: (462.) Ὦνον ὑποσχόμεναι. At βιοτήσιος ὦνος, ap. Apoll. Rh. 2, (1006.) Ὦνον ἀμείβοντας βιοτήσιον, Schol. accipit pro τῆς τροφῆς τίμημα. Suidas quoque ὦνον pro τιμῇ accipit in hoc loco, Τί σοι τὸ κέρδος, ἡ τίνων ὦνον εὐρήσεις; nec non Schol. Theocr. Ὁ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων, in expositione loci cujusdam, quem in Τυρόεις supra attuli. || Interdum tamen et pro ὠνῇ accipitur, h. e. pro Emptione, ut Hes. quoque ὦνον esse dicit non solum τὴν καταβαλλομένην ἀντί τινος τιμῇ, sed etiam τὴν ὠνήν, τὴν ἀγοράν: atque ita Schol. Hom. accipit ap. Od. O. (444.) Ἄλλ' ἔχει' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίω, sic exponens hemistichium istud, σπουδάετε δὲ περὶ τὸν ἀγορασμὸν τῶν φορτίων. [“Theocr. 1, 58. ubi v. Valck., Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 3. Ruhnck. Ep. Cr. 211. Ilgen. Hymn. 598. Matth. ad Gloss. Min. 45. Heyn. Hom. 8, 122.” Schæf. Mss.]

[* Δύσωνος, ὁ, ἡ, ad Greg. Cor. 593. ex Herodiani Epim.] Εὐωνος, Qui boni pretii est, Qui vili pretio exponitur. Nisi malis Qui facile emi potest. Dem. (255.) Ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις, (409.) Σίτον εὐωνον ὠνούμενοι. Sic in Δυσωνέω supra, Ζητῶν εὐωνον θάνατον, Quærens mortem quam vili pretio consciscere sibi posset, quæque non tanto sibi constaret. Vide et Ἐκτιμάω. [“Ad Charit. 124. Huschk. Anal. 254. ad Mær. 56. Herodian. Philet. 453. Plut. Mor. 1, 14. Toup. Opusc. 2, 89. Thom. M. 80. ad Lucian. 1, 261. Εὐωνώστερος, ad Mær. 25.” Schæf. Mss. * Ὑπερεύωνος, Ælian. V. H. 14, 44.] Εὐώνως, Bono s. Vili pretio. Εὐώνια, ἡ, Vile pretium, Vilitas mercium, J. Poll. 7. Εὐωνίζω, ET Ἀπενωνίζω, Vilem facio, et contemnendum reddo. Ita Bud. qui εὐωνον quoque a Greg. Naz. dici scribit hominem nihili. Lucian. (1, 62.) Ἐχρὴν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν καὶ ἀπενωνίζεω τὴν δυναστείαν, Vilem reddere, ἐξευτελίζειν et ἐξουθενίζειν. [“Εὐωνίζω, Jacobs. Anth. 7, 337. Huschk. Anal. 254. Ἀπενωνίζω, ad Lucian. 1, 261.” Schæf. Mss. * Ἐξευωνίζω, unde * Ἐπεξευωνίζω, Gal. 9, 833.] “Ἐπενωνίζω, Vilem s. Viliorem reddo.” Plut. Cicerone (8.) Ὦν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, ἀλλ' ὅσον ἐπενωνίσαι τὴν ἀγορὰν, ἀπεχρήσατο τῇ φιλοτιμίᾳ, Ut annonam viliorem redderet, Bud. Idem “alioqui ab Eodem accipi ἐπενωνίζω tradit pro Vili licitor; sed locum non affert. At in VV. LL. reditur Vili pretio emo s. vendo; et affertur ille “Plut. locus, cui tamen illa potius, quam attuli, interpretatio, convenit.” [Idem in Coriol. 20. Dem. 687. “Ad Lucian. 1, 262. Abresch. Lectt. Aristæn. 37.” Schæf. Mss. “Caro pretio vendo, Philo J. 2, 66.” Schleusn. Mss.]

Ἰσωνία, Suidæ ἰσοτιμία, s. ἡ ἴση ἀγορὰ, Cum “sc. pari s. æquali pretio res emuntur,” [Aristoph. Elp. 1226.] “Εἰσωνία, Vectigal quod penditur nomine mercium quæ venduntur, J. Poll. e Lysia.” [* Πανωνία, Zosim. 2, 38.]

Ἐπώνιον, τὸ, Id quod aliqua re emta penditur. Scribit enim J. Poll. 7. ἐπώνια nominari τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν πιπρασκομένων τέλη. Ut sint τὰ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενα, ὁ ἀποδιδόμενος ὦνος. [“Valck. Diatr. 289.” Schæf. Mss.]

ὮΝΟΝ, τὸ, Ovum. Athen. 2. Ὦσπερ ὦν τις ῥοφῶν: 14. e Comico quodam, καὶ ὦν καταπίνουμ' ἔν: 4. Ὦν ἐπικεχυμένων λέκιθοι: 2. (p. 57.) Τὸ ἐν τοῖς ὠοῖς λευκόν, quod esse τὸ καλούμενον ὀρνίθος γάλα, ibid. ait Anaxagoras. Sic Aristot. dicit τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ, Albumen ovi: cui opp. τὸ ὠχρόν τοῦ ὠοῦ, Ovi ea pars quæ pallida s. flava est, quod et χρυ-

σοῦν nominatur, ab aureo colore: unde ap. Athen. 9. Τὰ τῶν ὠν χρυσᾶ. Vocatur idem et λέκιθος, ut in Ejsd. loco paulo ante e l. 4. Apud Eund. 13. ὠὰ ὠρᾶ, Ova cruda, nondumque cocta: quibus ibid. opp. τὰ ἐφθᾶ, Cocta: ut et ap. Plut. (6, 499.) legimus, Τῶν ὠν τὰ ἐφθᾶ προσφέρεσθαι, Ovis coctis vesci. Ipsa autem avis τὰ ὠὰ dicitur τίκτειν, Parere: item θάλλειν, cum ἐπώζει, Incubando fovere: item κολάπτειν, Excludere, sc. ut pulli exeant: interdum vero συντρίβειν, Confringere: ut ap. Athen. (389.) perdix mas τὰ ὠὰ τῆς θηλείας συντρίβει, ἵνα ἀπολαύῃ τῶν ἀφροδισίων. Apud Plat. vero in Symp., aliquis τὰ ὠὰ ταῖς θριξὶ δίχα τέμνει καὶ ταραχέει. At πότερον ἢ ὄρνις πρότερον ἢ τὸ ὠὸν ἐγένετο, disputat Plut. Symp. 2, (3.) || Piscium genus etiam sua habet ὠὰ, nec non serpentes, ut ap. Latinos quoque. Athen. 7. (p. 303.) de thynnide, Τοῦ θέρους τίκτει περί τὸν Ἐκατομβαιῶνα θαλακκοειδὲς, ἐν ᾧ πολλὰ γίνεται μικρὰ ὠὰ. Et rursum (316.) de polypo, Τίκτει ὠὰ βοτρυνδόν. Et mox, Ἐκ τῶν ὠν πολυπόδια ἐξέρπει. Vide et Ὀσκόφιον. [Jacobs. Anth. 7, 46. 8, 234. Casaub. ad Athen. 117. ad Lucian. 1, 182. Amst. Ὦν ἐκ καθαρσίου, 330. ad Dial. p. 31. 42. Ἐπικάθημαι ὠοῖς, Thom. M. 362. De ovis sectis in veterum mensis, ad Timæi Lex. 189. Toup. Opusc. 1, 465.] Schæf. Mss.]

[* Ὀγάλα, Gl. Lacticinia, Gal., Aëtius, Cornarius ad Paul. Æg. 6, 8. p. 55.] Ὀσειδης, Ovo similis, Ovi speciem gerens, Ovatus. Theophr. de sorbis, Διαφέρουσι τοῖς καρποῖς, τῇ τὰς μὲν στρογγύλον, τὰς δὲ προμήκη, τὰς δὲ ὠσειδῆ φέρειν. Unde Plin. Sorbis triplex differentia; aliis enim rotunditas mali, aliis turbinatio piri, aliis ovata species. [Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 16. Dio Cass. 600, 79. * “Ἄειδης, Diod. S. 2, 521.” Schæf. Mss.] “Ἄωδης, pro ὠσειδῆς, Ovo similis, Ovi speciem gerens. Plin. dicit hoc sensu Ovata species, et Pers. “Ovatum aurum.” [Conf. c. ὠσειδῆς, Schneid. ad Aristot. H. A. 444.” Schæf. Mss. * Ὀωθέτης, unde * Ὀωθετέω, e quo * Ὀωθεσία, Aristaeus de 70 Interpr. 253. 254. * Ὀωθύτης, unde * “Ὀωθυτικά, i. q. ὠσσκοπικά, Titulus libri qui Orpheum auctorem habet, Eudocia p. 318.” Schleusn. Mss. * Ὀκατάκτης, Schneidero susp.] Ὀκατάξις, ἢ, Ovorum fractio. Apud Lucian. Lexiph. (§. 9.) Ὁ ὠκατάξις Εὐδημος, potius est Ovorum fractor, qui ibid. τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων διετελέσε, propter nuptias sc. quæ apparabantur: [leg. autem ὠτοκατάξις. * Ὀπωλῆς, ὅ, unde * Ὀπωλῆς, ἢ, Schol. Aristoph. Πλ. 427. * Ὀσκόπος, unde * Ὀσσκοπέω, e quo * Ὀσσκοπία, Suid. v. Ἐρμαγώρας, “Eudocia p. 193. * Ὀσσκοπικός, Joseph. Hypomn. c. 144. μαντεία. Ὀσσκοπικά, Eudocia p. 318. Vide Ὀωθυτικά.” Schleusn. Mss.] Ὀσκούφιον, τὸ, Scyphus ovata specie, Poculum quoddam ovi figuram gerens, ap. Athen. (503.) ubi et ὠν χρυσοῦν inter pocula numeratur: e Dinonis Περσικῶν l. 3. Οἶνος κεκραμένος ἐν ὠφ χρυσῷ, οὐ αὐτὸς βασιλεὺς πίνει. Ὀτοόκος, Ovum pariens, partu suo edens, Oviparus, Aristot. [H. A. 1, 766. “Jacobs. Anth. 9, 281.” Schæf. Mss.] UNDE Ὀτοκεῶ, Ovum pario, gigno s. edo. Utroque enim Plin. modo loquitur. Plut. Symp. 2, (3. p. 524.) Τὰ μὲν ὠτοκεῖν, τὰ δὲ ὠωτοκεῖν πέφυκε. Athen. (57.) Τὰς σεληνίτιδας γυναῖκας ὠτοκεῖν. Affertur et pass. Ὀτοκεῖται pro Ovi forma provenit. Ὀτοκία, Ovi partio s. generatio. Plut. Symp. 2, (3. fin.) Neotίως συντίθῃσι τὰ πτηνὰ πρὸ τῆς ὠτοκίας, Antequam ova pariant s. edant. Utitur et Athen. [* Ὀτοκεύς, Opp. ‘A. 1, 750. * Ὀφάγος, unde * Ὀφαγέω, Geop. 14, 7, 5.] Ὀφάρος, Ovum ferens: ὠφάροι tamen e Gazæ interpr. affertur pro Oviperi. Nisi ille scripsit Ovipari. [Opp. ‘A. 1, 478. 641. * Ὀφορέω, Etym. M. * Ὀφύλαξ, unde] Ὀφυλακέω, Ova custodio. Aristot. Ὁ δὲ ἀρρῆν οὐ ἂν πλείστον συστή τοῦ κῆματος, ὠφυλακεῖ.

“Ἰδίζει, Hes. ἐπικάθηται, Insidet, Sedet super,” [sc. τοῖς ὠοῖς. “Ἰδίζω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 119. Thom. M. 362. * Ἰάζω, ibid. ad Mær. 157.” Schæf. Mss.]

Ἐπώζω, Ova incubo s. Ovis incubo, (utroque

enim modo loquuntur Varro et Plin.) Ova incubitu foveo. Athen. (394.) Ἐπώζει δ’ ἐκ διαδοχῆς πᾶν τὸ περιστροειδὲς γένος: (397.) de pavone, Ἐκλέπει δὲ καὶ ἐπώζει καθάπερ ἡ ἀλεκτορίς: (373.) e Cratino, ad Ledam, Δεῖ σ’ ὅπως εὐσχήμονος Ἀλεκτρύνος μὲν διόισις τοὺς τρόπους, Ἐπὶ τῷ δ’ ἐπώζουσαν ἐκλέπει καλὸν Ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ’ ὄρνεον. Sic enim leg. videtur. Et (317.) ex Aristot. de polyro, Ἐπώζει δὲ ὅταν τέκῃ, Post partum incubat. Idem Aristot. de testudine marina, Τεκούσα δὲ ὠὰ κάρυττει, καὶ τὸ ἄνω πονεῖ ἐπικροτον’ ὅταν δὲ τοῦτο ποιῇ, φοιτῶσα ἐπώζει ἄνωθεν. Unde Plin. Ova defossa extra aquas et cooperta terra, ac pavita pectore et complanata, incubat noctibus. De eadem ita Plut. (10, 85.) Τίκτει μὲν γὰρ ἐκβαίνουσα τῆς θαλάττης πλησίον ἐπώζειν δὲ μὴ δυναμένη μὲδ χειρσεύειν πολὺν χρόνον, ἐντίθῃσι τῇ ψάμμῳ τὰ ὠὰ, καὶ τὸ λειότατον ἐπαμᾶται τῆς θινὸς αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον. [“Valck. Phœn. p. 166. ad Mær. 157. Diod. S. 1, 85. Thom. M. 362. Brunck. Aristoph. 2, 95.” Schæf. Mss.] Ἐπωασμός, ὅ, ET Ἐπωασίς, ἢ, Incubatio s. Incubitus. Aristot. H. A. 6. init. Πρὸ ἐπωασμοῦ, Ante incubationem, Antequam incubent. Et alibi ἐπωασεως χρόνος, Incubandi tempus. [* Ἐπωαστής, unde] Ἐπωαστικός, Qui incubare solet ovis, ova incubare s. incubitu fovere consuevit. Aristot. de gallinis, τῇ ἐπωαστικώτεραι εἶναι ἑτεραι ἐτέρων. [* “Ἐπώζω, i. q. ἐπώζω, ad Mær. 300. Koppiers. Obs. 120. Thom. M. 362. Huschk. Anal. 103. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 119. * Ἐπωίζω, ibid.” Schæf. Mss. * Συνεπωάζω, Aristot. H. A. 1, 854.]

[* Ἐπωάδιος et * Ὑπωάδιος conf., Opp. ‘A. 1, 751. “Schneid. ad Aristot. H. A. 447.” Schæf. Mss.]

Ὠάριον, τὸ, ET Ὠίον, SIVE Ὠεον, inveniuntur; sed primum quidem illud diminutionem indicat: perinde ac si dicas Ovulum: at duo posteriora non item. Ephipp. ap. Athen. (57.) Σταμνάριά τ’ οἶνον μικρὰ τοῦ φοινικικοῦ, Ὠάρια, τοιαῦθ’ ἑτέρα πολλὰ παίγνια. Utitur et Anaxandrides hoc dimin., teste eod. Athen. Altero autem Sappho ibid. Φαοὶ δῆποε Λήδαν ὦιον εὐρεῖν. Et rursum, ὦιον πολὺ λευκώτερον. Tertio Epicharmus ibid., ὦεα χανὸς κάλεκτοριδων πετεηνῶν. Et Simonides Iamborum l. 2. Οἶον· ἢ χηνὸς ὦεον Μαλανδρίου. Et Ibycus Μελῶν l. 5. de Molionidis, ἄλικας, * ἰσσκεφάλους, * ἐνογυῖους, Ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέφ ἀργυρέφ. [“Ἠάριον, Casaub. Athen. 1, 87. “Ἠίον, Brunck. Aristoph. l. 7, 3, 180. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 119. Schneid. ad Aristot. H. A. 291. Ὠεον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 78. ad Diod. S. 1, 670. Jacobs. Anth. 7, 285.” Schæf. Mss.]

ὨΡΑ, ἢ, Tempus, ea signif. qua dicitur Tempus anni, veluti Vernum tempus anni pro Vere: aut etiam Vernum tempus, sine illius gen. adjectione. Affertur autem et Hora anni, pro ὥρα τοῦ ἔτους, s. τοῦ ἐνιαυτοῦ, e Plin. 9, 35. Apud Horat. legimus etiam Horam cum gen. Temporis, A. P. Qui purgor bilem sub verni temporis horam. Atque hac in signif. usurpatur etiam Tempestas, ut ὥρη εἰαρινῇ ap. Hom. Tempestate verna, et ὥρη χειμερινῇ, Tempestate hyberna. Il. B. (471.) Ὠρῇ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δέυει. Ap. Eund. Od. E. (485.) legimus ὥρη χειμερινῇ: quod et ap. Hesiod. extat, Ἐργ. (2, 112.) Ὠρῇ χειμερινῇ, ὅπυτε κρύος ἀνέρας εἰργῇ Ἰσχάνει. (Sunt autem hi dativi a nominativo IONICO Ὠρῇ, pro Ὠρα.) Sic ap. Theophr. C. Pl. 4. Ὠρα χειμερινῇ. Cui simile est ὥρα μετοπωρινῇ ap. Plut. Cam. Tempus autumnale. Dicitur etiam ὥρα τοῦ ἔτους, s. ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ. Illo usus est Lucian., hoc Thuc. 7. Τῆς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὐσης, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσι ἄνθρωποι μάλιστα: quæ autumnō optime convenire possunt, utpote qui morbifer etiam dictus sit. Philo ἐτησίους ὥρας appellavit: scribens, Τῶν ἐτησίων ὥρῶν μίαν τὴν χειμερινὴν οὐ παραδέχεται, V. M. 1. Verum ὥρα et ὥραι sine adjectione non minus frequenter occurrunt. Theophr. C. Pl. 1, (14, 1.) Τὰ γὰρ πρόβατα εὐτοκίσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἐπὶ τῆς ὥρας, Γειμ-

pore anni adhuc sufficiente, h. e. pariendi spatium præbente, Bud. Apud eund. Theophr. τῶν ὥρῶν περιόδος, Quatuor anni tempestatum circuitus. Sic accipitur cum dicitur ὅσα φέρουσιν ὥραι. Synes. Καὶ ἡμῖν διατέμπειν ὅσα φέρουσιν ὥραι. Idem, Δὲ ἔτους ἡμῖν ἀφικνεῖται παρὰ σοῦ γράμματα, ὥσπερ τῶν ὥρῶν καὶ τοῦτο φερουσῶν. Alibi dicit idem Scriptor, "Ὅσα φέρουσιν ὥραι τοῖς γεωργοῖς. Apud Xen. (K. 5, 34.) Ἐν δὲ τοῖς ἔργοις ἀπέχεσθαι τὸν κυνηγεῖντα χρὴ ὥν αἱ ὥραι φέρουσι, Bud. vertit, A segetibus et frugibus. Alicubi ὥραι invenitur redditum etiam Anni vices. Ceterum restringitur aliquando ὥρα ad Certam anni tempestatem, sc. ad Ver: estque ita usus et Hom.: cum alioqui alibi ὥρην εἰαρινὴν appellet: pro quo affertur et ὥρα νέα ex Aristoph. At Gal., ut videbis in Ὁραῖος infra, ὥραν appellatum ait et Tempus id quo exoritur canicula: quod est fere dierum quadraginta. Ὁραι ap. Poetas Deæ quæ ταῖς τέσσαρσιν ὥραις præsent, i. e. quatuor anni temporibus: quæ ab Hom. II. E. (749.) et O. (393.) dicuntur habere τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, i. e. Portas cæli. Aristot. quoque in lib. de Mundo, cum dicit, Τὰς καλὰς καὶ γονίμους τῶν ὄλων ὥρας θέρη τε καὶ χειμῶνας ἐπάγειν, κ. τ. λ. videri possit ad poeticas hasce deas respexisse: cum alioqui ipsæmet ὥραι nihil aliud sint quam θέρη et χειμῶνες, etc. non autem quæ illa adducunt.

"Ὁρα generalius pro Tempore, ut dicitur tempus esse hoc vel illud faciendi, vel tempus esse cœnæ s. prandii; aut etiam Hora cœnæ. Xen. Ἑλλ. I, (1, 8.) Περὶ ἀρίστου ὥραν ἤκον εἰς Προκόννησον: Od. A. (378.) Ὁρῇ μὲν πολέων μύθων, ὥρῃ δὲ καὶ ὕπνου. Apud Theophr. Ὁραι τοῦ σπόρου δύο. Itidem Plut. de Exilio, Ὁραι σπόρων, ὥραι φυτειῶν. Cum infin. in hoc versu, qui legitur ap. Athen. "Ὁρῇ ἔρῃν, ὥρῃ δὲ γαμεῖν, ὥρῃ δὲ πεπαῦσθαι. (Cum infin. pass. ap. Isæum, Ἐπειδὴ ὥραν εἶχον παιδεύεσθαι: nisi hoc exemplum ad ὥραν quod de ætate dicitur, referendum potius existimemus.) Item ὥρα εἶναι dicitur, sine adjectione, Xen. K. II. (8, 7, 2.) Οἱ δ' αὖ τεταγμένοι, ἐπεὶ ὥρα ἦν, δειπνον παρτίθεσαν. Ibid. Ἐπεὶ δὲ ὥρα ἦν, οἱ τεταγμένοι προϊόντες λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον. Ex Epigr. εἰς ὥρας pro Stato tempore, item pro Ad præstitutam horam. Apud Theophr. Τῆς ὥρης καθήκουσας Bud. vertit Suo et constituto tempore. Idem ap. Dem. (541.) Τῆς δ' ὥρας ἐγένετο ὁψέ, vertit, Jam ad serum horæ statæ ventum erat. Idem huic nomini habenti infinitivum, aliud etiam interpretationis genus tribuit quam id quod convenit illi verbi quem paulo ante attuli, "Ὁρῇ ἔρῃν, κ. τ. λ.; nam ap. Xen. "Ὁρα ἂν εἴη λέγειν πῶς ἂν αὐτοὺς προτρέψαιμεθα, vertit, Restat ut dicas. In hoc autem Luciani loco, (1, 542.) "Ὁρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν: ἐγὼ γὰρ λάλος, vertit ὥρα σοι παιδεύειν, I, et doce mutum, I tu, alium doceas. Quibus locis et hunc adjungit, sed absque interpretatione, ex Eod. (552.) "Ὁρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων: ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἰλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον: ubi non dubium est quin ὥρα σοι (sub. ἐστὶ) sonet quod Gallice dicimus Tu peus bien: veluti cum ita loquimur, Tu peus bien chercher un autre qui te prête de l'argent, car quant à moi, je n'en ai point. Ita enim Græce dixeris, ὥρα σοι ἄλλον ζητεῖν. Alioqui ὥρα, cum hujusmodi infinitivis existimo alicubi commode redditum iri, Tuæ nunc sunt partes, Tuum nunc est, hoc facere: q. d. Tempus jam advenit, quo necesse est hoc facias. Cum præp. autem junctus hujus nominis gen., vel dativus, aut accus., nonnunquam per adverbium, interdum alio modo redditur: ut πρὸ ὥρας, Ante tempus, Antequam tempestivum sit, Intempestive. (Et τῆς ὥρας πρότερον, pro eod., e Thuc., Maturius.) Apud Xen. (Æc. 20, 16.) Ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι, Tempestive, Mature. Pro quo dicitur etiam καθ' ὥραν. At καθ' ὥραν τεταγμένην signif. Hora præstituta.

Ὁραι, Horæ, in quas dies distribuitur. Epigr. Ἀλλὰ σὺ πυκτεύσας Στρατοφῶν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας. Invenitur autem et in hac signif. sing. numerus ὥρα, ut cum dicitur ὥρα τρίτη, vel τετάρτη. Quin etiam pro Ipsa die poni ὥραν, sæpe a Medicis, testantur

VV. LL. afferentia e Gal. κατὰ Τόπους 7, 2. Ψύχονται ὥραν μίαν: hoc enim postea exponi, ψύχονται ἐπὶ ἡμέραν μίαν. In Iisd. e Plat. Καθ' ἐκάστας ὥρας pro Jugiter.

"Ὁρα, Tempus ætatis florentis, Tempus id ætatis in quo maxime vegeti sumus, Vigor ætatis et flos. Sic ap. Lucian. (1, 557.) Οἱ ἐν ὥρᾳ παῖδες Bud. vertit in flore ætatis. Itidemque ap. Plut. (6, 315.) Θὶ ἐν ὥρᾳ reddit Qui sunt in ætate florenti; ac ab Eod. dici ait οἱ καθ' ὥραν et καθ' ἡλικίαν. Ex eod. Plut. affertur in VV. LL. οἱ ἐν ὥρᾳ pro Juvenibus. Et ex Ejus Camillo, Δμῶνδας τὰς ἐν ὥρᾳ μάλιστα. Item καθ' ὥραν pro In flore ætatis, e Luciano. Et cum adjectione genitivi ἡλικίας, e Thuc., "Ὁρα ἡλικίας λαμπρὸς, pro, Flore ætatis conspicuus. Quod autem attinet ad differentiam quæ est inter ὥραν et ἀκμὴν, existimo ὥραν respicere potius ad Robur florentis ætatis, ἀκμὴν autem ad Pulcritudinem: cum hanc etiam signif. habeat istud vocab., ut in proximo sequente tmemate videbis. "Ὁρα generalius etiam exp. a Bud. voce Ætas, in hoc Plutarchi loco de Cornelia Pompeii, (Pomp. 55.) Ἄλλ' ὁμως τοῦ γάμου τοῖς μὲν οὐκ ἤρκεσε τὸ μὴ καθ' ἡλικίαν: νῦν γὰρ αὐτοῦ συνοικεῖν ὥραν εἶχεν ἡ Κορνηλία.

"Ὁρα, Pulcritudo, Decor, Venustas. Proprie autem ὥραν dici arbitror Talem Pulcritudinem qualis est in flore ætatis, s. qualem ipse flos ætatis affert. Quidam tamen ὥραν esse volunt Coloris bonitatem cum gratia, qualis ἐν τοῖς ὥραϊος fructibus elucet. Dicitur certe ὥρα de juvenibus potissimum et puellis: quod meam illam sententiam confirmare videtur. Xen. Σ. (8, 25.) Καὶ ὁ χρημάτων γε ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν. Athen. de Alcibiade (574.) Πλεύσας εἰς Ἑλλάσποντον σὺν Ἀξιόχῳ, ὃς ἦν αὐτοῦ τῆς ὥρας ἐραστὴς. E Dionys. H. in Vita Lysiæ annotatur, ὥραν earum rerum esse, quæ cum sensu facile percipiantur, vix tamen vel eloquentis oratione exprimi satis possunt. Item Ὁραι, Pulcritudinis deæ, famulæ solis, Hesiodo, numero tres. A quibusdam tamen eadem esse putantur quæ et illæ de quibus supra, quæ sc. præsent anni temporibus. Verum hæc, quatuor esse dicuntur. Hesiod. Ἔργ. (1, 75.) ἀμφὶ δὲ τήν γε Ὁραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Vide Eund. et in O. [58.]

"Ὁρα pro Pulcritudine, cum ἀναλόγως deberet tenuari, (sicut ὥρα quod φροντίδα significat,) Attice aspiratur. Faceret autem spiritus tenuis in ὥρα, pro Pulcritudine, pro illis qui nomen Ὁρίων inde deducunt. Vide Eust.

"Ὁρέων, Ionice pro ὥρῶν, Temporum, Horarum: "ab ὥρῃ."

["Ὁρα, Ind. ad Xen. Mem., Jacobs. Anth. 6, 251. 8, 21. Anim. 134. Thom. M. 136. 932. ad Charit. 726. 743. 757. 770. 775. Eur. Iph. A. 122. Wakef. S. Cr. 4, 98. 101. 5, 59. Fischer. de Vit. Lex. 103. ad Weller. Gr. Gr. 3, 265. Præf. ad Anacr. p. 18. Heyn. Hom. 4, 282. 8, 241. Wolf. Prol. Hom. 45. ad Herod. 624. Dionys. H. 4, 2240. Ruhnke. et Mitsch. ad H. in Cer. 265. Matth. ad Gloss. Min. 47. Wolf. ad Hesiod. p. 71. Græv. Lectt. Hesiod. p. 634. Bergler. Alciph. 82. Ammon. 150. Fischer. Ind. Palæph. vv. Ἐκαστος, Ἀκμή. Certum tempus anni, diei, Phryn. Ecl. 15. ad Charit. 508. 531. 775. Jacobs. Anth. 8, 145. 235. 248. 374. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 91. Fischer. ad Anacr. p. 12. ad Herod. 153. 625. Hindenb. ad Xen. Mem. 4, 3, 4. Casaub. ad Athen. p. 5. Villebr. ad Eund. 1. p. 332. Paris. Pulcritudo, Boiss. Philostr. 316. 440. Heind. ad Plat. Phædr. 209. Musgr. ad Eur. p. 208. ubi docet signif. etiam Venustas, Pulcros. Differt a κάλλος, Plut. 6, 129. Hutt. cf. p. 156. et Thuc. T. 2. p. 80. Bav. Ver, Jacobs. Anth. 6, 106. Heyn. Hom. 4, 281. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 110. An de Verno tempore? de Nuptiis? Idem ad Phoen. p. 294. Flos ætatis, ad Anton. Lib. 282. Verh. Casus, Segaar. Ep. ad Valck. p. 21. Quando ὥρα primum dicta Duodecima pars diei, Larcher Herod. 2, 383. Hardouin ad Plin. 1. p. 406. Fr. Orpheus de Terræ M. 37. Dionys. H. 1, 419. Heyn. Hom. 6, 298. Cum infin., Steph. Dial. 52. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 55. Schneid. ad Aristot. H.

H. 478. Valck. Adonias. p. 323. 415. Xen. K. II. 79. ibique Zeun., ad Lucian. 1, 432. "Ωρα ἂν εἴη, sequ. infin., Xen. K. II. 62. ubi v. Zeun. "Ωρα ἔτους, Bast Lettre 71. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 208. ad Mær. 424. Herodian. Philet. 465. et n., Græv. Lectt. Hes. p. 512. Καθ' ὥραν ἔτους, Certo anni tempore, Anton. Lib. 18. Verh. "Εαρος ὥρα, Wolf. Proleg. 226. Wakef. Trach. 69. 188. Meleager 110. et Jacobs., Bast Lettre 72. Boiss. Philostr. 389. 390. Jacobs. Anth. 6, 265. 9, 139. 480. Huschk. Anal. 259. Antiphr. 8. (Veris tempore, Tzschuck. ad Mel. Exeg. III. p. 364.) "Ηαρος ὥρη, Hymn. in Cer. 174. v. Ruhnk. ad v. 401. "Ωρα θέρους, ad Charit. 256. ad Diod. S. 1, 239. 343. (345. 349. 363. 365.) Athen. 1. p. 7.: γάμων, Huschk. Anal. 212.: γάμον, ad Mær. 426. Valck. Phæn. p. 294. Νυκτὸς ὥρη, Antip. Thess. 67. "Υπὸ χειμάτος ὥρη, Valck. Phæn. p. 89. "Ωρα τρίτη ἢ τετάρτη, Alciph. 148. "Ογδόης ὥρας, Plut. Alex. p. 146. Schm. Τῆς ὥρας, Diod. S. 2, 342. Πρὸ ὥρας, Thom. M. 741. Ammon. 120. ad Charit. 277. Ἐν ὥρα τε καὶ ἡδονῇ τῶν λόγων, Philostr. 106. Boiss. "Εν ὥρα, Bruck. Aristoph. 2, 113. Schneid. Præf. Anab. xxxi. ad Cæc. p. 30. Boiss. Philostr. 482. Toup. Append. in Theocr. p. 37. ad Timæi Lex. 226. "Ωραν, Tempestive, Musgr. Cycl. 53. "Ωραν ἀγειν, Boiss. Philostr. 431. Πιπράσκειν τὴν ὥ., ad Herod. 48. Καλὸς τὴν ὥ., Athen. p. 20. 33. cf. p. 21. Καθ' ὥραν, 33. "Ωραν ἔχω, cum infin., Dionys. H. 4, 2105. De ὥρα, ὥραι, μὴ ὥραισιν ἰκοίμην, Casaub. ad Athen. 112. Valck. Adonias. p. 370. ad Lucian. 1, 218. Bergler. Alciph. 384. Markl. Iph. p. 353. "Ωραι, Jacobs. Anth. 7, 321. 9, 408. Casaub. Athen. 123. Valck. Adonias. p. 393. Abresch. Lectt. Aristæn. 59. ad Diod. S. 1, 389. Ruhnk. Ep. Cr. 280. ad Herod. 70. Wessel. Diss. Herod. 94. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 92. Annus, Ruhnk. ad H. in Cer. 398. Autumnus, Ilgen. Hymn. 589. "Ωραι θερμαίνε, Jacobs. Anth. 9, 424.: στεφανηφόροι, Bruck. ad Anac. p. 125.: τριμερεῖς, ad Diod. S. 1, 30. Eis ὥρας, Jacobs. Anth. 9, 449. 11, 293. Nicarchus 15. (et Jacobs.) 21. Kuster. Aristoph. 67. Wessel. Ep. ad Ven. 25. Toup. Opusc. 2, 173. "Ες τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας, Kuster. Aristoph. 58. Μὴ ὥραισι, ad Lucian. 2, 269. Aristoph. A. 1038. Kuster. p. 239. Bruck. 1, 31." Schæf. Mss. "Ωραι, Annales, Athen. 520.]

"Ωραπολέω, Consueto tempore terram aratro verto: ut Hes. ὥραπολεῖν, esse dicit κατὰ τὴν εἰθισμένην ὥραν ἐκάστου ἔτους ἀναπολεῖν: et ἀναπολεῖν vocari τὸ τρις ἀροτριᾶν τὴν γῆν.

[* "Ωρογνώμων, unde * "Ωρογνωμονέω, Phot. Bibl. 557.] "Ωρογράφος, Qui res gestas describit et distinguit per quatuor anni ὥρας et tempora: quid nimirum vere, quid æstate, quid autumnus, quid hyeme actum sit. Vel etiam Annalium scriptor, Qui describit quid quoque anno evenierit. Hesycho enim ὥρογράφοι sunt ἱστοριογράφοι τὰ κατ' ἔτος πραττόμενα γράφοντες: quoniam, inquit, ὥροι dicuntur οἱ ἐνιαυτοί. Plut. (9, 448.) Οἱ μὲν γὰρ Ναξίων ὥρογράφοι λέγουσι καὶ πρότερον Μεγαβάτην ἀπώσασθαι ναυσι διακοσίαις ἐπιπλεύσαντα τῇ νήσῳ. [Corai. ad Heliod. 314. "Ad Diod. S. 1, 30." Schæf. Mss. * "Ωρογραφέω, unde] "Ωρογραφία, ἡ, Ejusmodi descriptio, s. Annales, [Diod. S. Annal. p. 16.] In VV. LL. perperam SCRIBITUR "Ωριγράφος etiam: quod tamen ap. Hes. quoque legitur, sed aperte mendosa scriptura, ut e serie alphabetica patet. ["Nota, istud vocab. "Ωρογράφος non ad v. "Ωρα, sed ad v. "Ωρος esse referendum, quod infra habes." Schw. Mss. * "Ωροθέτης, Temporum moderator, Cyrill. Hier. 77.] "Ωροθετέω, vox Astrologica. Lucill. Epigr. Πάντες ὅσοι τὸν "Αρη καὶ τὸν Κρόνον ὥροθετοῦσιν, "Αἰολοὶ εἰσι τυχεῖν πάντες ἐνὸς τυπάνου, Qui in hora natali notant digeruntque Martem et Saturnum. Ibid. Olympus vates Onesimo pugili sciscitanti ex ipso an ad senectutem perveuturus sit, respondet, Ναί, εἰν ἡδὲ καταλύσης. "Αν δέ γε πυκτεύης, ὥροθετεῖ σε Κρόνος: Saturnus, qui in tua natali hora constitutus est, minatur tibi et periculum denuntiat. Arethas quoque utitur hoc verbo, teste Bud., qui tamen nec interpretatur ipsum, nec locum ipsius Arethæ

affert. ["Jacobs. Anth. 9, 468. 469. 10, 216." Schæf. Mss. * "Ωροκομειον, Suidas, male pro ὥροκομειον, corrigente L. Bosio Obs. Crit. * "Ωροκράτωρ, Schol. ad Tzetz. Carm. II. p. 41. * "Ωρολόγος, Porph. Abst. 4. p. 321.] "Ωρολογέω, Horas indico, [Pisistr. 1088. Suid. 1, 916. "Toup. Opusc. 1, 138. Dawes. M. Cr. 312." Schæf. Mss.] UNDE "Ωρολογητής, ὁ, Horarum index. Athen. (406.) Οὐκ ἂν λαβάργυρος ὥρολογητής, κατὰ τὸν Τίμωνος πρόδεικνον. Ubi λαβάργυρον ὥρολογητὴν vocat ὡς ἐπὶ μισθῷ ὥρολογούντα, inquit Eust. 1349. [Verbum ὥρολογητής non tam dicitur Horarum index, quam Homo qui ad horologium verba facit, uti quidem interpr. Schw.] Quibus est addendum, licet minime verbale, NOMEN "Ωρολόγιον, τὸ, significans Instrumentum quoddam s. Machina horas indicans: ut Suid. ὥρολόγιον vocari scribit τὸ τὰς ὥρας μετροῦν. Athen. (174.) de Platone, Νυκτερινὴν ποιήσαντα ὥρολόγιον εἰκότος τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Sic ap. Plin. 7, 60. Solarium horologium: ap. quem 2, 76. Anaximander primus horologium quod appellatur Sciothericon, Lacedæmone ostendit. Nam et ex umbrarum ratione et ea quam vocant Gnomonice, horæ observantur. De ratione autem horologiorum, deque usu eorundem et inventionem, multa Vitruv. 9, 9. ["Paul. Silent. 36. Jacobs. Anth. 9, 50. 11, 267. 269. Casaub. Athen. p. 5. Matth. ad Gloss. Min. 48. ad Herod. 133." Schæf. Mss. * "Ωρολογικός, Eust. in Dionys. 2, 223.] Wakef. Mss. * "Ωρομαντις, Schu. Lex. * "Ωρονόμος, Babrius Suidæ v. Πέταυρα, Manetho 3, 120. "Ad Charit. 716. 769. 772. Probl. Arithm. 9. Jacobs. Anth. 11, 271. Spec. p. 17. Toup. Opusc. 1, 350. Emendd. 1, 452." Schæf. Mss.] "Ωρονομέω, Horas rego. At Epigr. in Grammat. Καὶ Κρόνος ὥρονομεῖ τετραπόδων γενέσειν, interpr. quidam, Saturnus hora natali regit et temperat quadrupedum ortum. [Maximus v. 300. Manetho 1, 158. "Ad Charit. 580. 770. Palladas 30. * "Ωρονομέω, Manetho 4, 593. Lobeck. Phryn. 566.] UNDE "Ωρονόμιον, SIVE "Ωρονομείον, τὸ, Machina horarum rationem indicans, i. q. horologium. Alex. Aphr. Probl. 1, 95. Πάντα τὰ μηχανικὰ κατασκευάσματα δι' ὕδατος καὶ ἀέρος ἔχουσι τὴν γενέσειν ὥρονόμια λέγειν καὶ κλεψύδρας, καὶ ἔχουσι ἐξ ἀγαλμάτων, καὶ τὰ ὅμοια. Dicuntur autem ὥρονόμια s. ὥρονομεῖα, vel quoniam horæ regunt, vel quia eas distributas in se habent. [Heliod. Æth. 9. p. 444. * "Ωρονομικός, Schol. Aristoph. "Ωρν. 1693. κατασκευάσμα.] "Ωροσκοπος, ὁ, Qui horas considerat, vel rationem horarum observat; et peculiariter Qui natalem s. natalitiam alicujus horarum considerat, et inde futura prædicit. Hesychio ὁ σκοπῶν τὰς ὥρας: Suidæ * ἀστρίτης σκοπεῖν εἰν ὥραν: nec enim solum horam notat is qui ita vocatur, verum etiam astrorum rationem quæ ea hora est observat. [Clem. Alex. Str. 6. p. 636. "Ad Charit. 743. 770. Manetho 4, 59." Schæf. Mss.] AT "Ωροσκοπος, In quo horæ considerantur s. videntur, ut ὥροσκοπα ἀγγεῖα, Vasa quæ horarum rationem commonstrant. Plin. 2, 72. Vasaque horoscopæ nou ubique eadem sunt usui, in trecentis stadiis, aut, ut longissime, in quingenis, mutantibus semet ipsis solis. Rursum ὥροσκοπος Astrologis dicitur Ea pars cæli, quæ genituræ tempore ab orientali parte cæli emergit in hemisphærium nostrum, et ortus appellatur: quam e Cic. Natalem horam et Natalitiam appellare possumus: e cujus observatione natalia prædicta fiunt, ut ipse loquitur. Possumus etiam e Plin. Exortivam horam vocare. Græci Horoscopum ab horæ natalis notatione appellarunt. Pars ei per diametrum opposita in septimo signo in occidua cæli parte, occasus appellatur. Bud. de Asse. Utuntur vero eo vocab. non Græci solum, sed etiam Latini, ac inter alios Pers. Sat. 6. geminos horoscope "Varo Producis genios. "Ωροσκοπέω, Horas considero et noto; et peculiariter horas natalitias. Dicitur etiam ὥροσκοπῶν ἀστήρ pro Natalitia stella: e cujus notatione, una cum notatione horæ natalis, fiunt prædicta natalitia. Basil. Hom. 6. in Hexaem. "Ανάγκη γὰρ εἰρηθῆναι τὸν ὥροσκοποῦντα ἀστέρα οὐ μόνον κατὰ πῶστον δωδεκατημορίου ἐστίν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πόλιν μοίρας τοῦ

δωδεκατημορίου, καὶ ἐν πόσει ἐξηκοστῷ. Sic ap. Hephæstionem Thebanum Astrologum, in signo cancri, 'Ο τὸν πρῶτον δεκανὸν ὠροσκοποῦντα ἔχων, ἔσται ἀγαθός, ἡσυχός. Et in signo leonis, 'Ο δὲ τὸ * μεσεμβόλημα τούτου τε καὶ τοῦ ἐφεξῆς ζωδίου ὠροσκοποῦν ἔχων, * ἀρποκρατικὸς ἔσται. 'Ωροσκοπία, ἡ, Consideratio et notatio horarum, præsertim natalitiarum, Scientia divinandi ex inspectione et consideratione horæ siderisque natalis. [Schol. Lycophr. 363. * 'Ωροσκοπῆσις, Ptolem., Sext. Emp. 354.] 'Ωροσκοπεῖον, τὸ, Instrumentum s. Machina quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat, i. q. ὠρολόγιον et ὠρονόμιον. Sunt vero et Astrologorum ὠροσκοπεῖα, in quibus natalitias horas notant et considerant. Basil. Hexæm. Hom. 6. Δεῖ γὰρ τὸν τὰ ὠροσκοπεῖα καταμαθεῖν μέλλοντα, πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι, εἴτε ἡ μερινὰ ταῦτα εἴτε νυκτερινὰ τυγχάνοι. Ubi etiam dicit, Εἰ τῆς ὥρας ἐπιτυχεῖν ἀκριβῶς ἀδύνατον. Item, 'Ο τὴν ὥραν ἀποτιθέμενος. ["Matth. ad Gloss. Min. 47. ad Charit. 312." Schæf. Mss. * 'Ωροσκοπῆσις, var. lect. Heliod. Æth. 9. p. 444. "Diog. L. in Anaximandro p. 49. Ed. HSt." Seager. Mss. * "'Ωροτρόπος, Fabric. B. Gr. 1. p. 124." Kall. Mss. * 'Ωροτρόφος, Orph. H. 7, 10. 37, 25.]

["'Ωράριθμος, Schol. Pind. Π. 4, 336. Τὸ ὠρολόγιον ὠράριθμόν ἐστι, ἐν ᾧ τὰς ὥρας ἀριθμοῦμεν. * "'Ωρηφόρος, Hymn. in Cer. 491. Ruhn. ad v. 54. (192.) Voss. Tempestiva afferens." Schæf. Mss.]

* Ἄνωρος, Intempestivus. Interdum Immaturus, Præcox. ["Heyn. Hom. 6, 523." Schæf. Mss. * Ἄνωρῶ, unde] Ἄνωρῖα, Intempestivitas, Importunitas. ["Ad Herod. 673." Schæf. Mss.] Ἄνωρος, Intempestivus, Qui non solito et suo, sed alieno tempore fit; ἄκαιρος, Hes. Plut. Cons. ad Apoll. Οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν οἶονταί γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἄνωροις. Et mox, Εἰ γε μὴν ὁ ἄνωρος θάνατος κακὸν ἐστίν, ἄνωρότατος ἂν εἴη ὁ τῶν παίδων καὶ νηπίων, καὶ εἰ μᾶλλον ὁ τῶν ἀρτι γεγονότων. Ubi ἄνωρος θάνατος est Moris intempestiva, quæ sc. ante consuetum tempus abripit: quam Præmaturam mortem Plin. vocat, Seneca in suis Tragædiis Præcox fatum. Item homo quispiam ἄνωρος ἦκει, Cum intempestive venit, et non suo tempore, vel serius nimirum vel citius quam oportebat. Plut. Symp. Sept. Sap. (6, 561.) 'Ο γὰρ Αἰγύπτιος σκελετὸς, (quem sc. in convivia inferunt,) καίπερ ἄχαρις καὶ ἄνωρος ἐπίκωμος ἦκων, ὅμως ἔχει τινὰ καιρὸν, Licet adveniat ingratus et intempestivus comessator. Ubi nota τῷ ἄνωρῳ oppoῖν τὸν καιρὸν ἔχοντα. Item ἄνωροι ὀπώραι, Fructus immaturi et crudi: qui sc. non sunt percocti vel decerpti suo tempore, sed intempestive: alio nomine dicti ὦμοι et ἀπέπαντοι. Dicitur etiam aliquis esse ἄνωρος πρὸς vel εἰς τι, cum nondum ad illud maturus est: Ἄνωρος εἰς βρῶσιν, Sapient. 4, (5.) Qui nondum ita maturus est ut comedi possit. Sic Plut. Lyc. Οὐ μικρὰς οὐδ' ἄνωρους πρὸς γάμον, ἀλλὰ ἀκμαζούσας καὶ πεπεύρους. || Invenustus, Informis, Indecorus, Indecens, ut Hes. quoque ἄνωρον exp. non solum ἄκαιρον, sed etiam ἄχαρι, ἀπρεπὲς, ἄμορφον. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 14.) Ἀπέχεσθαι τῶν αἰσχίστων καὶ ἄωροτάτων, Abstineret a turpissimis et iudecentissimis. ["Ad Callim. Fr. p. 550. Ruhn. Ep. Cr. 89. Alciph. 162. ad Charit. 278. 746. Porson. Hec. 429. ad Mær. 33. ad Thom. M. 136. 672. 741. Wakef. Ion. 566. Alc. 166. Luzac. Exerc. 15. Jacobs. Anth. 6, 300. Dionys. H. 2, 652. ad Lucian. 1, 698. Heyn. Hom. 8, 708. Qui sero fit, Dionys. H. 3, 1757." Schæf. Mss.] Ἀωρόλειος, Cui cutis intempestive lævis et glabra fit. Qui ante consuetum ætatis tempus calvescit. Suidæ ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειανόμενος καὶ φαλακρῶν: qualis et ὁ ὁμογέρων. [Ælian. H. A. 13, 27. Fragm. Cratini ap. Hephæst., Casaub. ad Suet. Cæs. c. 47. Anecd. Bekkeri p. 476. "Jacobs. Anth. 6, 171. Qui vir factus barbam non habet, Toup. Add. in Theocr. 392. it. Ind. ad hæc Add." Schæf. Mss. * Ἀωρόνυκτος, Æsch. Cho. 32. Pind. I. 4, 39. "Ad Thom. M. 136." Schæf. Mss.] Ἀωρότοκος, Intempestivo s. Immaturo partu editus, ["Heyn. Hom. 6, 168." Schæf. Mss.] Inde præterea nomen SUBST. Ἀωρία, ἡ, Intempestivum

A tempus: ut ἄωριαν ἦκειν dicitur quispiam, Qui intempestive venit et serius. Aristoph. Ἀ. (23.) Οὐδ' οἱ πρυντανεὶς ἦκουσιν· ἀλλ' ἄωριαν ἦκοντες, εἰτα δ' ὥστιονται, πῶς δοκεῖς; Ubi Schol. annotat ἄωριαν esse pro ἄωρία καὶ μεθ' ἡμέραν, i. e. ἀκαίρως καὶ παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν: quoniam sc. ἄωρα nominantur τὰ παρὰ τὸν καιρὸν τρυγώμενα. Itidemque Suidas accipit, legens tamen non ἄωριαν, sed ἄωρία: quæ scriptura longe melior est. Item ap. Greg. Naz. Ἀωρία τῆς νυκτὸς, Nox intempesta. Pro quo sine adjunctione dicitur etiam ἄωρία, ut ap. Suid. Οὐκ ἔξεστι γὰρ Βαβυλωνίοις ἄωρία τάφον ὑπερβῆναι. Et rursum ex Æliano, Ἐπεὶ δὲ ἄωρία ἦν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν φόνον ὑπεθῆγετο, Nocte intempesta sese ad patranda cædem acuebat. Ubi tamen ipse generalius ἄωριαν accipit ait pro σκοτίαν: rectius Hes. pro μεσονύκτιον, ἄπρακτος ὥρα. || Exp. ἄωρία etiam Deformitas. ["Ad Mær. 32. Abresch. Lectt. Aristæn. 298. Thom. M. 136. Brunck. Aristoph. 3, 58. Kuster. 117." Schæf. Mss.] Ἀωρί, Intempestive, ἀκαίρως. Heraclides Comicus ap. Athen. (532.) Ἀλεκτρυόνα τὸν τοῦ Φιλίππου παραλαβὼν, Ἀωρί κοκκύζοντα καὶ πλανώμενον, Κατέκοψεν. Et ap. Suid. Ἀ. τῶν νυκτῶν, pro ἄωρία τῆς νυκτὸς, Intempesta nocte, Circa id noctis tempus quo nullum rebus agendis commodum et opportunum tempus est. ["Valck. Diatr. 239. Pierson. Veris. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 298. Thom. M. 136. ad Charit. 253. ad Mær. 32. ad Phalar. 254. Jacobs. Anth. 11, 301." Schæf. Mss. Ἀωρεῖ, M. Anton. 1, 16. * Ἀναωρί, Osann. Auct. Lexx. Gr. * Ἀώρως, Const. Manass. Chron. p. 46. Joseph. A. J. 4, 8, 19. Plut. Cons. ad Apoll. 119.]

["Ἄύσωρος, Importunus, J. Poll. 5, 109. χωρίον.]

* Ἐνωρος, opp. præcedenti ἄνωρος, et sequenti ἔξωρος, significans sc. Tempestivus. Exp. etiam In vigore constitutus, ἀκμαῖος. [Ἐνωρότερον, Dosith. ap. Fabric. B. Gr. 12, 543. * Ἐνωρίστερον, Tempestivus, Athen. 142. Vide Corai. ad Plut. Mar. p. 357. et Schn. Lex.]

* Ἐξωρος, Qui justum et legitimum tempus excessit. Et homo ἔξωρος dicitur Qui jam grandior natu est et exoletus. Philostr. Ep. 13. ad adolescentem quendam, Οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἔξωροι· ἄγουσι γὰρ αὐτοὺς καὶ ἐς ἔννοιαν τοῦ ἐρᾶν, ὥσπερ ἀνηβηκότας· μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τοιούτων ἀκρόασις. Sic Lucian. de Sacrif. (§. 7.) Γραῖς μὲν ἤδη καὶ ἄνωρος οὔσα, Vetula jam et exoleta. Et alibi ἔξωρα μενράκια, Adolescentes natu grandiores et exoleti. Item ap. Suid. Ὅσοι ἀπόλεμοι ἦσαν καὶ ἔξωροι τὴν ἡλικίαν. Ubi etiam dicit ἔξωρον dici τὴν ἡλικίαν ut ἄωρον. Dicitur certe παρειὰ ἔξωρος, Mala exoleta, quæque tempus pulcritudinis excessit: sive, qualis est ἡ τῶν ἐξώρων. Philostr. Ep. 2. Ὑπόσῃ δὲ ἡ παρειὰ καὶ ἔξωρος. At ἔξωρα πράσσειν dicitur aliquis pro οὐ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ὥραν, Ætati suæ non convenientia, ut Schol. Soph. accipit ap. El. (618.) p. 109. μανθάνω δ' ὅθ' οὐνεκα Ἐξωρα πράσσω, κοῦκ ἐμοὶ προσεκότα. Rursum ἔξωρος pro Eo qui justum et legitimum tempus excessit, cum gen. construitur, ut synonymum ei ὑπερήμερος, in superiore Philostr. loco, in quo dicit, Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τούτων ἀκρόασις: quem cum Bud. citasset p. 123. exposuissetque et ipse ἔξωρον, subjungit, Hoc enim ἔξωρος significat, quod Lat. Excedere ætatem dicunt: ut Plaut. Jam mihi excessit ætas e magistratu tuo, Ἡδὴ μοι ἔξωρος ἡ ἡλικία τῆς ἐξουσίας τῆς σῆς. Sic certe Lucian. (1, 821.) Ἐξωρος τοῦ ἡδέος, Natu grandior quam ut voluptati sit idoneus. Et ἔξωρος τῶν ἐρωτικῶν, Qui amabilem ætatem excessit, et exolevit. Hes. ἔξωρον dici annotat non solum τὸν παρηκμακότα, et τὸν παλαιὸν, sed etiam τὸν ἄκαιρον, Intempestivum, ut Suid. quoque innuit ἔξωρος idem esse interdum quod ἄνωρος. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 344. ad Lucian. 1, 379. Phalar. 364. Jacobs. Anth. 6, 66. Boiss. Philostr. 236. 558. * Ἐξώρως, Toup. Opusc. 2, 18." Schæf. Mss. Nicet. Hist. in Man. Comneno 7, 5. Philostr. V. S. 1. p. 521.]

Ἐύωρος, i. q. ἔνωρος, Tempestivus, ut Hes. annotat εὐωρος γάμος ap. Soph. in Eride a quibusdam accipi pro ὄριος: afferens etiam εὐωρος γῆ pro ἡ τὰ ὠραιὰ

ἔχουσα. Sed subjungit et alias exp., de quibus A post "Ωρα.

[* "Μονώρος, Qui unam tantum horam vel tempestatem durat, Chrys. in Ps. 48. T. 1. p. 676, 25." Seager. Mss.]

[* Πάνωρος, Omni tempore proveniens, Æsch. Suppl. 696. φέρματι.]

Πάρωρος, i. q. ἄωρος, Intempestivus, ὁ παρὰ τὴν ὥραν. Theophr. C. Pl. 5, (1, 4.) Συμβαίνει δὲ τὴν πάρωρον βλάστησιν γίνεσθαι χειμῶνων μαλακῶν ἢ νοτίων γενομένων: alibi, Πάρωροι καρποτοκίαι, Intempestivæ fructus generationes, sc. lib. 3 ejusd. operis, cap. 29. ["Strato 41." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur Πάρωρον, παρὰ καιρὸν, adverbialiter, ut videtur: sicut ET Μινύωρον Suidas adverbialiter exp. ἐπ' ὀλίγον, Paululum.

[* Πολύωρος, Vetustus, Stob. Serm. 63. p. 409. ὀϊνον: v. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 203. "Jacobs. Anim. 268." Schæf. Mss.]

Πρύωρος, Qui justum legitimūque tempus prævenit, Qui ante statum solemneque tempus fit, Præmaturus, Præcox: ut πρύωροι βλαστήσεις, ap. Scriptt. Rei Rusticæ. Et in Epigr. πρύωρος μοῖρα, quod Senecam Præcox fatum, Plin. Præmaturam mortem nominare dixi, in "Ἄωρος θάνατος, supra. ["Thom. M. 741. Jacobs. Anim. 30. Anth. 8, 415. Phalæc. 5. Valck. Anim. ad Ammon. 54. 104. ad Charit. 277. Toup. Emendd. 2, 344." Schæf. Mss.] UNDE Εὐθυπρύωρος, in VV. LL. Plurimum festinans, Præcox; sed non sine mendi suspitione.

[* Τρίωρος χρόνος, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 278.]

Υπέρωρος, i. q. ἔξωρος, Qui excessit tempus legitimū, Exoletus. Atque ut dicitur ἔξωρος παῖς pro ἔξωρος τῶν ἐρωτικῶν, Qui egressus est ætatem amabilem, ita ὑπέρωρος παῖς s. παρθένος Puella exoleta et quæ nubilem ætatem excessit. Æschin. Ep. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαιδοποιησάμην, ἔφη, ἅπαξ δὲ διελέχθην παιδὶ ὑπερώρῳ τε ἤδη. Itidem ap. Diosc. 1, 78. de myrrha caucalide, Ὑπέρωρος, μέλαινα, κάτοπτος, Marcell. vertere maluit Eorum modo qui exoleverunt arescens, colore nigro, et velut ab igne torrida: quam cum Hermolao, Maturitate insignis, vel Admodum speciosa. Subjungitur, ὑπέρωρον nihil aliud significare quam Eum qui ultra tempestivitatem suam productus speciem et bonitatem amisit: ut cucumerem ὠραίον dici Cum in cibo gratus et idoneus est: ὑπέρωρον autem, Cum transeunte in lignum cortice duratque intus seminibus et carne, alium quam in cibis usum habere incipit. Qua similitudine hic myrrha istam ὑπέρωρον dici, sc. eorum modo qui jam exoleverunt, scabram, aridam et lignosam. ["Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀκμή, ad Mær. 131. Toup. Opusc. 1, 293." Schæf. Mss.]

Ἀώριος, i. q. ἄωρος, Intempestivus: ut ἄωριος τύμβος, Intempestivus tumulus: qui sc. extruitur alicui quem intempestiva s. præmatura mors et præcox fatum rapuit. Hes. ἄωριοι exp. non solum ὠμοί, Crudi et immaturi, sed etiam ἄγριοι, σκληροί, Agrestes, Duri. Ambiguum an de fructibus qui tempore legitimo nondum maturi et mites facti sunt, an de hominibus qui translatione quadam a crudis et immaturis fructibus ὠμοὶ nominantur. ["Musgr. ad Hec. 522. ad Thom. M. 136. ad Mær. 33. Jacobs. Anth. 8, 14. Heyn. Hom. 8, 708." Schæf. Mss.] Παναώριος, Omnino intempestivus. Hom. παναώριον vocat Eum qui præcoci fato et immatura morte periturus est. Sic enim ap. Il. Ω. (540.) Achilles de patre suo et sese loquens, αἶ, Ἄλλ' ἐνυ παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδὲ νῦν τόνγε Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης· Ἡμαὶ ἐνὶ Τροίῃ, i. e., inquit Schol., παντελῶς ἄωρον ἀποθανούμενον καὶ νέον κομιδῇ, δύσμορον, Omnino intempestiva et præmatura morte moriturum, et ætate admodum juvenili, ideoque infelicem. Itidem Hes. παναώριον exp. πάντων ἄωρότατον καὶ ἄμοιρον, vel κατὰ πάντα ἄωρον. Et Suidas eod. modo παναώριος pro πρὸ τῆς ὥρας accipit in loco quodam quem ex Epigr. affert. ["Jacobs. Anth. 11, 131. Ruhnck. Ep. Cr. 81. ad Charit. 217. Toup. Opusc. 1, 318. Emendd. 2, 18." Schæf. Mss.]

"Ἐφώριος affertur pro Tempestivus. In poste-

riore Etym. Edit. exp. πέπειρος, Maturus, quia sc. "ἡ ὥρα καὶ ὁ χρόνος πεπαίνει τοὺς καρπούς." ["Wes. sel. Ep. ad Ven. p. 10. Jacobs. Anth. 7, 103." Schæf. Mss.]

Μινύωριος, ὁ, ἡ, Qui brevis est temporis, Pauxillo admodum tempore durans; ideoque Fluxus, Caducus: ut μινύωριον ὕδωρ, Nonn. (Jo. 43.) Aqua non diu durans. Epigr. μινύωρια τέκνα. Hesychio μινύωριος est ὀλιγοχρόνιος, ὀλίγης ὥρας ἄξιος: nec non βραχύπνος, et ἄχρηστος, ἀδύνατος. ["Jacobs. Anth. 11, 281. * Πανώριος, Corai. ad Heliod. 331." Schæf. Mss.]

Προώριος, i. q. πρύωρος, Legitimum et justum tempus præveniens; ideoque Præmaturus, Præcox. E Nonno (Jo. 167.) προώριος τιμὴ, Gloriæ tempus præoccupans. Ἡμιώριον, τὸ, Semihora.

Ἡμιώριον, τὸ, Semihora, ["Casaub. ad Athen. p. 5." Schæf. Mss.]

Αὐθωρὸν, Eadem hora, Eodem momento: ut αὐθωρὸν. Hes. exp. σύντομον, "afferens itidem Αὐθωρὸν. "ρίτους pro συντόμους." [Suidas habet Αὐθωρήτοιν. * Αὐθωρὸν, Jacobs. Anth. 9, 413. cf. 6, 150. Ammon. 24. Αὐτῆς ὥρας, Plut. Mor. 1, 957." Schæf. Mss. "Vita S. Nili Jun. p. 11. Ed. Rom. 1644. Subito, Sozomen. H. E. 2, 29." Boiss. Mss. "Chrys. Serm. 31. T. 5. p. 193, 11." Seager. Mss. * Αὐθωρεῖ, Reiz. Belg. Gr. 632. Wakef. S. Cr. 4, 37. Segaar. in Daniel. p. 18. * Αὐθωρὶ, ibid." Schæf. Mss. Plut. π. Ἀδολεσχ. 33. Schleusn. Lex. V. L. * Αὐθωρία, Herodian. Epimer. 232.]

Ὠραίος, Tempestivus: opp. τῷ ἄωρος. Hesiod. "Εργ. 2, (260.) ἔργων μεμνημένος εἶναι Ὠραίον πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα: aliquanto ante, ἀρότου μεμνημένος εἶναι Ὠραίον, Arationis memor esto tempestivæ. Sic (248.) Αὐτὸς δ' ὠραίον μέμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ, Expecta tempestivam navigationem, donec advenerit. Et ὠραῖοι χειμῶνες ap. Theophr. Hyemes tempestivæ. Item ap. Hes. ὠραῖον κῆδος est ὁ καθ' ὥραν τελευτήσας, Funus tempestivum: de eo qui tempestive obiit. Itidemque Gal. ap. Hippocr. annotat ὠραῖον dici τὸ κατὰ τὴν προσήκουσαν ὥραν γινόμενον, Quod suo tempore fit. Nec non aliqui ὠραῖος mori dicitur Cum tempestivam mortem obiit: h. e. Cum annis matura ætate decedit, nec præcoce rapitur fato, ut ii qui ἄωροι ἀποθνήσκουσι. Apud Plut. enim (6, 680.) Ἰππάρχου τοῦ Εὐβοέως ἀποθανόντος, καὶ τοῦ Φιλίππου βαρέως φέροντος, quidam αἶ, Ἄλλὰ μὴν ὠραῖος ὦν ἐκεῖνος ἀπέθανεν, Attamen maturior ævi obiit. Cui Philippus respondens, Ἐαντί γε, inquit, ἐμοὶ δὲ ταχέως. (At in Eycurgo Idem dicit, Ἡλικίας γεγονώς, ἐν ἡ καὶ βιοῦν ἐτι καὶ πεποιῶσθαι βουλομένοις ὠραῖον ἐστιν, pro Ætatem agens annis maturam, in qua et vivere adhuc et mori iis, qui alterutrum optant, intempestivum non est. Seu in qua si moriamur, non possumus dici præmatura morte perisse, nec item legitimum vivendi tempus excedere, si supervivamus.) Itidemque ὠραῖος γαμή, Cum tempestive nubit, h. e., nec nimium cito, nec serius. Hesiod. ("Εργ. 2, 313.) Ὠραίος δὲ γυναικα, τὸν ἐπὶ οἶκον ἀγεσθαι. Item adolescens quispiam aut puella dicuntur ὠραῖοι, Cum matura et florente sunt ætate: h. e. Cum sunt ætate matura conjugio, ut illa ap. Catullum puella florida tempore maturo adepta conjugium. Xen. Σ. (8, 21.) Οὐ μὴν ὅτι γε ὠραῖος ἄνθρωπος, οὐδὲ ὅτι γε καλὸς οὐκέτι καλῶ, καὶ ἐρῶντι οὐκ ἐρῶν ὕμιλεῖ, φιλήσει αὐτὸν, Florens ætate cum obsoleto, pulcher cum deformi: de eo loquens, qui χρημάτων ἀπεμπολεῖ τὴν ὥραν. Interdum vero cæci, gen. γάμου vel ἀνδρὸς aliqua dicitur ὠραία, ut ap. eund. Xen. K. Π. 4, (6, 4.) Ἔστι δὲ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ, γάμου ἤδη ὠραία. Sic ap. Lucian. (2, 531.) Θυγάτριον ὠραῖον γάμον. Et ap. Athen. 12. de puella quadam, Ἐπεὶ δὲ ἦν ἀνδρὸς ὠραία, συνεκοιμῶντο καὶ ταύτῃ. In quo loquendi genere sua itidem voce Maturus utuntur Latini. Stat. Hic sponsæ maturus, et illa marito. Idem, Virginitas matura toris. Virg. Viro matura filia. Horat. et Gell. Virgo matura viro. Liv. Maturus militiæ. Quintil. Puer iis, quæ rhetorice præcipit, percipiendis maturus. Alioqui ὠραῖος dicitur etiam Qui forma est venusta et decora, quoniam sc. talis esse

solet ἡ τῶν ὠραίων καὶ ἀκμαζόντων : ut ὠραῖαι ἐταῖραι ap. Athen. 13. Nisi et hic accipere velis pro iis quæ florenti et viridi adhuc ætate sunt, simulque forma venusta : quibus opp. αἱ ἔξωροι : Hes. etiam tradente ὠραῖαν dici non solum τῇ ἡλικίᾳ, sed τῇ ὕψει quoque : et Suida ὠραῖος exponente εὐμορφος. Herodian. 5, (3, 20.) Ἐπιφοιτῆσαι αὐτὸν ταῖς θυγατράσιν αὐτῆς, νέαις τε οὖσαις καὶ ὠραῖαις, Juvenulis adhuc et formosis. Aliquanto post, Τὴν ὄψιν ὠραιότατος. Et rursum, (6, 24.) Τὸ φύσει πρόσωπον ὠραῖον. Metaph. autem ap. Hermog. Ὁραῖος λόγος, Oratio venusta. || Fructus etiam quidam ὠραῖοι dicuntur, Qui sc. colliguntur ea anni parte quæ peculiariter ὠρα nominatur, i. e. æstas. Nam Gal. de Alim. Fac. 2, 2. quod περὶ τῶν Ὁραίων ὀνομαζόμενων Καρπῶν inscribitur, tradit ὦραν ἔτους a Græcis nominari ἐκείνων τὸν καιρὸν ἐν ᾧ μεσοῦντι τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν γίγνεσθαι συμβαίνει, Illud tempus in cuius medio canicula exoritur, (Julium sc. mensem, Augustum et Septembrem,) atque κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀπαντας εἶναι τοὺς ὠραίους καλουμένους καρποὺς, τινὰς μὲν ἤδη παρακμάζοντας, ἐνίοις δὲ ἤδη ἀρχομένους : τινὰς δὲ ἀκμάζοντας ἢ μετὰ τὴν ἀκμὴν, ἢ πρὸ αὐτῆς. Nec vero tam ὠραίους nominari, quoniam κατὰ τὸν εἰρημένον γίγνεται χρόνον, quam ad differentiam τῶν εἰς ἀπόθεσιν ἐπιτηδείων. Nec enim ea quæ frumentacei aut triticei sunt generis, nec item legumina et reliqua semina ὠραίων καρπῶν nomine censerī : verum cucurbitas, cucumeres, perones, melopepones, ficus, uvas, poma, reliquosque fructus qui æstivo tempore ex arboribus aut fruticibus nascuntur. Atque ita ὠραῖοι καρποὶ, s. ὠραῖα, i. fuerit q. ὀπώρα, s. Bellaria, Thuc. 3, (59.) Ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὠραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες. Sic ap. Plat. de LL. 8. Ἡ τῶν ὠραίων συγκομιδὴ : de qua ibi Lex quædam fertur. Et ap. Athen. 10. Ποτὲ δὲ καὶ τῶν ὠραίων εἰσεφέρετό τι, τοῦ μὲν θέρους, ἥ ροιά : τοῦ δὲ ἔαρος, ὥχροι : κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὦραν ἰσχάδες : Idem 13. Οἶονεῖ δειγμα τῆς ὕψεως τὰ ὠραῖα μετὰ χεῖρας ἔχουσιν, disputans de hoc Clearchi in Eroticis loco, Μετὰ χεῖρας ἄνθη καὶ μῆλα καὶ τὰ τοιαῦτα φέρομεν. Ubi nota eum non solum ὠραίων nomine intelligere Mala et alios ejusmodi æstivos fructus, sed etiam Flores. Ideoque subjungit paulo post, Στεφανομένους τοῖς ὠραίοις ἄνθεσι : nec non Ἡ τῶν ὠραίων ἀνθῶν καὶ καρπῶν αἰτησίς. Itidem vero ὠραῖον ὕδωρ Gal. ap. Hippocr. accipit τὸ κατὰ τὸ μέσον θέρος, s. ὑπὲρ ἃν ὑῆται κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ὃν ὀνομαζοῦσιν ὦραν ἔτους : reprehendens eos qui verno tempore cœlitus lapsam aquam intelligebant. Item ὠραῖα τεμάχῃ s. τὰρλίχῃ J. ap. Poll. et Athen. Quæ circa id tempus condiebantur : quamquam Hes. ὠραῖον τάριχον esse vult τὸν κατὰ τὸ ἔαρ συντιθέμενον. Item κέφαλος ὠραῖος pro κέφαλος τεταριχευμένος κατὰ τὴν τοῦ ἔτους ὦραν, in h. l. Sopatri ap. Athen. 3. (p. 119.) Μενδήςιος θ' ὠραῖος ἀκρόπαστος εὗ Ξανθαῖσιν ὀπτὸς κέφαλος ἀκτῖσιν πυρός. Sic ap. Eund. (116.) Archestr. Θύνων θ' ὠραίων Βυζάντιον ἐπλετο μήτηρ. Vide et Τάριχος. [Cf. Schw. ad Athen. 1. p. 4.] Apud Hes. est et ὠραῖα θύειν, quod esse dicit τελετὴν τινα ἐν ἣ τῶν ὠραίων ἀπάντων ἐγίνοντο ἀπαρχαί. Idemque ὠραῖα dixerat accipi etiam ἐπὶ τῶν καθ' ὦραν τελουμένων ἱερῶν, et ὠραῖον vocari τὸ θῦμα τὸ καθ' ὦραν : sicut supra ap. Thuc. quidam τῶν ὠραίων ἀπαρχὰς ἐπέφερον. Nisi forte τὰ καθ' ὦραν τελούμενα ἱερὰ intelligat Sacra quæ fiebant stato solemnique anni tempore, ut quæ calendis celebrabantur aut certo aliquo mense. SUPERL. Ὁραῖόστατος irregulariter pro ὠραιότατος, ap. Eust. [“ Ὁραῖος, Wakef. Alc. 527. S. Cr. 2, 42. 5, 154. Jacobs. Anth. 6, 106. 395. Anim. 106. 134. Thom. M. 392. Markl. Suppl. 174. Anyte 6. Fac. ad Paus. 1, 513. Kuster. Aristoph. 111. Boiss. Philostr. 389. Dionys. H. 3, 1308. Græv. Lectt. Hes. 512. 634. ad Diod. S. 1, 258. Fischer. ad Palæph. 183. Eur. Phœn. 975. Cum gen., ad Artemid. 277. Ὁραῖα γάμων, ad Mær. 426. ubi de similibus, Valck. Phœn. p. 294. Diatr. 273. Xen. Eph. 33. Musgr. Hel. 11. Jacobs. Anim. 134. Anth. 8, 14. 12, 236. Fr. 278. Ὁραῖον βίον, Musgr. ad Eur. p. 215. Καλὴ καὶ ὠραῖα, Longus p. 94. Vill., Pind. Ὁ. 9, 141. Ὁ-

ραῖον in margine Codd., Jacobs. Anth. 12, 120. (Montf. Palæogr. 225. 276. 347. 370. 373.) Ὁραῖα, ad Diod. S. 1, 239. 345. Τὰ καθ' ἔτος ὠραῖα, Toup. Opusc. 2, 6. Κάλλος ὠραιότερον, Ruhnck. ad Vell. 304. Ὁραῖον, Genus salsamenti, Casaub. ad Athen. p. 14. * Ὁραῖα, ἡ, (i. q. ὦρα, ut ἀναγκαῖη pro ἀνάγκη,) Thom. M. 932. Paus. 305. (vide ad h. l. Fac.) Apoll. Rh. 3, 1390. Dem. 1292. Polyb. T. 1. p. 421. Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 75. Schæf. ad L. Bos. p. 577. * Ὁρηός, Laconice, Etym. M. 32, 8.]

[* “ Ὁραϊοκόσμητος, Pulcritudine ornatus, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 497.” Seager. Mss. * Ὁραϊομόρφος, Chrys. 6, 628. Ed. Par. * Ὁραϊοπόλος, unde] Ὁραϊοπολέω, Versor inter τοὺς ὠραίους, Versor cum iis qui florenti adhuc ætate sunt et forma venusta. Suidæ τὸ μετὰ τῶν νέων ἀναστρέφομαι. Ὁραϊοπώλης, Qui vendit τὰ ὠραῖα, Qui vendit fructus æstivos aut salsamenta æstiva ; vel etiam ὁ χρημάτων ἀπεμπολὼν τὴν ὦραν, ut Xen. loquitur. Hesychio enim ὠραιοπώλας, Dorice pro ὠραιοπώλης, est ὁ τὴν ἀκμὴν πωλήσας, ὀπωροπώλης, ταριχοπώλης : quanquam prima illa exp. suspecta esse possit. [“ Abresch. Lectt. Aristæn. 189.” Schæf. Mss.] AT Ὁραϊοκόμος, Suidæ ὁ τοῦ κάλλους ἐπιμελούμενος, Formæ exornandæ studiosus : quem καλλωπιστὴν nominant. [* “ Ὁραϊόφθαλμος, Pulcris oculis, Gloss. Pind. Ὁ. 10, 90.” Wakef. Mss. * Πανῶραιος, Nicet. Paphl. p. 30. in Martyrum Triadi edita a Combef. Ed. Par. 1666. * Πανῶραιος, Honestissime, Amphil. 100. * Φιλῶραιος, Tzetz. Ch. 1, 239. p. 5. * Ὁραῖος, Gl. Mature, Hippocr. 1247.] Ὁραϊότης, ἡ, Tempestivitas, Maturitas. Interdum Pulcritudo et decor formæ. [“ Wakef. Alc. 527.” Schæf. Mss.] Item VERB. Ὁραῖω, Decoro, Venusto, Decus formæ et venustatem concilio, [“ Ruhnck. Ep. Cr. 100. Wolf. ad Hes. p. 133.” Schæf. Mss.] Sed rariorem ejus usum esse puto, et crebrius usurpari alterum VERBUM Ὁραῖζω, cujus Suidas mentionem facit, cum dat. ipsum construi annotans. Unde ap. Eund. est partic. ὠραῖσμένη, quod exp. κεκαλλωπισμένη : et ὠραῖζεται ap. Hes. itidem pro καλλωπίζεται legimus. Sicut vero καλλωπίζομαι signif. interdum Excolo et exorno me, ita ὠραῖζομαι, ut ap. Greg. Naz. Nῦν δὲ ὑψαύχην ἵππος τοῖς οἴκοις δυσχεραίνων, καὶ τὰ δεσμὰ τυραννήσας, κροαίνει κατὰ πεδίον, καὶ ποταμοῖς ὠραῖζεται : alludentem ad hunc locum Homeri Il. O. (264.) ubi στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θεΐει πεδίον κροαίνων, Εἰωθὼς λουεσθαι ἐν ῥεῖσι ποταμοῖο Κυδιῶν. Quo in loco nota eum dixisse ποταμοῖς ὠραῖζεσθαι pro eo quod Hom. vocat λούεσθαι ποταμοῦ κυδιῶντα, Flumine sese lavare, ut postea venustior et forma decentior esse videatur. Bud. certe ὠραῖζομένους interpr. Decore conspicuos, Decorem ostentantes, in h. l. ap. Athen. Πηνίκα τε εἰσακτέον τοὺς ὠραίους καὶ τὰς ὠραίας εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ πότε αὐτοὺς προσδεκτέον ὠραῖζομένους. [“ Thom. M. 392. 877. Boiss. Philostr. 578. Toup. in Schol. Theocr. 210. Heringa Obs. 295. Græv. Lectt. Hes. 634. Wyttenb. ad Plin. de S. N. V. p. 6. D. R. ad Longin. 247. Mær. 74. et n.” Schæf. Mss. Callistr. 897. Menander Fr. p. 284.]

Ὁραῖσμός, Ejusmodi decoratio ad venustatem formæ ostentandam, καλλωπισμός. Metaph. in verbis quoque ὠραῖσμός dicitur, Cum lenocinio quodam et fūco exornatur oratio, ut venustior et decentior esse videatur atque ὠραιότερα. In qua signif. ap. Hermog. legitur, nec non ap. Plut. initio Fabii. Ibi enim cum dixisset αὐτοῦ τὸν λόγον fuisse εὐ μάλα πρεπόντως τῷ βίῳ κατακεκοσμημένον, subjungit, Οὐ γὰρ ἐπὶν ὠραῖσμός, οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις. In propria autem signif. Idem (10, 50.) Ἐρωτες δὲ, πολλῶν οἱ μὲν ἄγριοι καὶ περιμανεῖς γεγονόασιν : οἱ δὲ, ἔχοντες οὐκ ἀπάνθρωπον ὠραῖσμον, οὐδὲ ἀναφρόδιτον ὁμιλίαν : qualem fuisse dicit elephantī cuiusdam, qui Alexandriæ quandam στεφανοπώλιδα deamans, ἔφερεν αὐτῇ τῆς ὀπώρας ἀεὶ πρωτῆρια παραπορευόμενος, καὶ τὴν προβοσκίδα τῶν χιτωνίων ἐντὸς ὥσπερ χεῖρα παραβαλὼν, ἀτρέμα τῆς περὶ τὸ στήθος ὥρας ἔψαυεν. [“ Ad Mær. 76. ad Longin. 247.” Schæf. Mss. * Ὁραῖσμα, Schol.

Pind. N. 8, 1. "Theod. Prodr. 22. Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 16." Elberling. Mss. *Ωραίοις, Jucunditas, Montf. Palæogr. 73. *Ωραϊστής, ad Hesych. 1, 709. n. 11. "Ad Mær. 77." Schæf. Mss.] Porro ab eod. Ωραίζομαι COMP. Ένωραίζομαι, ET Έξωραίζομαι. Videtur autem Ένωραίζομαι i. esse q. έγκαλλωπιζομαι. Lucian. (2, 406.) Γυναικίς ένωραϊζόμενος. Nisi forte dictum sit pro ώραϊζόμενος έν γυναικίς. [* Ένωραΐσμα, Is. Porphy. in Allatii Exc. Rhet. 301." Boiss. Mss.] Et έξωραίζομαι, i. q. ώραίζομαι, Exorno me et venustiore reddo, magisque decorum, ut Hes. quoque έξωραϊσμένον exp. κεκοσμημένον, κεκαλλωπισμένον. [Andr. Cr. 202. * Συν-έξωραίζω, Eust. Od. 8. p. 311, 45.] NEC NON Άνωραϊζομαι, Vicissim decorem ostento. Bud. vertit, Æmula pulcritudine certo, ap. Greg. Naz. de Homine, Αί τε ήρεμαΐαι τών κυμάτων κινήσεις τῷ κάλλει τών λειμώνων άνωραϊζοντο. [* Έφωραΐζω, Andr. Cr. 38.] "Καθωραϊζομαι, affertur pro Glorior," [Suid. 2, 225. "Καθωραΐζω, Orno, Psellus in Cantic. Cant. 2, 1. Symeon Magister Epist. 3." Boiss. Mss.] "Κατωραϊζομαι, Ionice itidem pro καθωραϊζομαι, "Orno me et ostento jactitoque; σεμνύνομαι, Hes." [* Παρωραΐζω, unde * Παρωραΐσμός, Intempestivitas, Esai. 24, 7. in margine Procopii; ap. Aquilam * Παρωρισμός. * Συνωραΐζω, Eust. Od. O. p. 311, 45. * Ωραΐω, voc. μονήρες, Græv. Lectt. Hesiod. 634.]

Ωρικὸς, i. q. ώραϊός, sc. Tempestivus. Item florens ætate, In vigore ætatis constitutus; ideoque Venusta et decenti forma conspicuus. Talis enim esse solet ή τών ώραιών. Aristoph. A. (272.) Κλέπτουσαν εύρόν θ' ώρικὴν ύληφόρον τήν Στρυμοδώρον Θράτταν: ibi enim Schol. ώρικὴν significare ait τήν ώραιάν καὶ άκμαίαν, quoniam ώρα dicitur ή άκμή, et ώραϊός itidem ό άκμαϊός: eodemque modo ώρικὸν μεράκιον ab Eod. in Δαιταλεῦσιν vocari τήν κόραν. [Elian. H. A. 4, 8. μεράκος ώρικωτέρας: cf. 5, 17.] Ωρικῶς, Venuste, Lepide sciteque, More τών ώραιών: ut ap. eund. Comicum Πλ. (963.) vetulus interroganti ad novi illius dei pervenerit domum necne, respondet chorus ipsam irridens, Άλλ' ίσθ' έπ' αὐτάς τὰς θύρας άφίγμένη Ω μεираκίσκη' πυνθάνει γάρ ώρικῶς. Ubi Schol. exp. εύπρεπῶς, Suidas etiam * νεωτερικῶς: ambo præterea κατὰ καιρόν: quod minus placet. Idem adjungunt, μεираκίσκην nominari διὰ τὸ τεθρυμμένον τοῦ ώραϊσμοῦ: sese enim fucarat et venustarat ad celandas senectutis notas. ["Ad Lucian. 1, 749." Schæf. Mss.]

Ωριμος, ό, ή, itidem ώραϊός signif., h. e. Tempestivus: ut Suidas quoque ώριμον exp. εύκαιρον: et Hes. καιρίμον. Itidemque ap. Athen. (291.) coquus quidam dicit peritum coquum oportere συμπαρακολουθεῖν τοῖς χρόνοις, et scire Πύτ' άωρος έσθ' έκαστος ή πόθ' ώριμος, Quando intempestive unusquisque piscis et quando tempestive apponatur: h. e. Quo tempore sit gratior in cibo; nam Ένρίστε, inquit, κρείττων γίνεται θίννον βόαξ. Gallice hac signif. dicitur Une viande qui est de saison. At vero ώριμος βότρυς e Greg. Naz. Botrus maturus. ["Wakef. Alc. 166. 767. Jacobs. Anth. 6, 106. 9, 291. ad Mær. 121." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lyc. 427. * Ωριμότης, Schol. Il. T. 119. * Ωριμάζω, Schol. Mediol. Od. B. 126. At * Ωριμαΐα, ή, est Nomen astrologicum, Procl. Paraphr. Ptol. 186.]

Ωριος, idem, ut Hes. etiam docet, ώρια exponens ώραϊα, ώριμα, κατὰ τήν ώραν γενόμενα: et Suid. τὰ κατὰ καιρόν. Hesiod. Έργ. 2, (40.) Τῆμος άρ' ύλοτομεῖν μεμνημένος ώριον έργον, Tunc memineris tempestivum esse opus ligna cædere, (10.) εἰ γ' ώρια πάντ' έθελήσθα Έργα κομίζεσθαι Δημήτερος, ως τοι έκαστα Ωρι' άέξηται, Ut tibi singula tempestiva crescant, s. potius tempestive, ut et Od. I. (131.) Οὐ μὲν γάρ τε κακή γε, φέρει δέ κεν ώρια πάντα, Sed omnia tempestive profert. Rursum Hesiod. Έργ. 2, (313.) Ωραϊός δέ γυναῖκα τεδὸν ποτὶ οἶκον άγέσθαι, Μητε τριηκόντων έτέων μάλα πόλλ' άπολείπων, Μητ' έπιθείς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ώριος οὔτος: Hæ quippe nuptiæ tempestivæ sunt. H. e., nec ante legitimum tempus contractæ, nec post. Itidem Epigr.

A ότ' οὖν χρόνος ώριος ήμῖν, Dum nobis tempus opportunum est et occasio. Et rursum, Γρηῦν έγημε. Φιλῖνος, ότ' ήν νέος' ήνίκα πρέσβυς, Δωδεκέτιν Παφίη δ' ώριος οὐδέποτε: Nunquam autem tempestiva usus est Venere. Prosæ quoque Scriptt. utuntur hoc vocab., interdum pro Tempestivus itidem, s. Qui stato solemnique anni tempore fieri solet, ut Synes. Ep. 148 Ταῦτά σοι καὶ τὰ τοιαῦτα παρ' ήμῖν ώρια, Hæc et talia apud nos tempestiva. Interdum vero pro Maturus, ut Greg. Naz. Άπαργμάτων ώρίων καιριώτερον. Ibi enim interpr. Maturis primitiis tempestivus. ["Hymn. in Bacch. Jacobs. Anth. 8, 14. 103. 9, 250. 10, 414 12, 236. Huschk. Anal. 202. 211. Leon. Alex. 7. Antiphanes 2. Philipp. 34. Epigr. adesp. 691. Corai. ad Heliod. 331. ad Diod. S. 2, 8. Theocr. 15, 112. Ruhnk. ad H. in Cer. 108. Mitsch. 149. Valck. Adonias. p. 399. Hipp. p. 284. Voss Myth. Br. 1. p. 126. Toup. Opusc. 1, 500. Emendd. 2, 154. Musgr. Hipp. 1117. Bacch. 71. Έτος ώριον, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 114." Schæf. Mss. * Ωριόκαπος, Orph. H. 55, 11. * Ωριόπαις, Anon. H. in Virg. 25.] Videtur accipi etiam pro Venustus, indeque esse VERB. Ωραιίνω, ut ώραΐζω ab ώραϊός. Idem enim hoc ώραιίνω signif. quod ώραΐζω, ut Hes. quoque testatur, ώραιίνεις exponens ώραΐζεις. Passiva quoque voce utitur Athen. 13. [imo 12. p. 554/dj. cens, * Η πάντες οἱ έρῶντες οἷον έκτρυφῶντες υἱοῦ τῷ πάθους καὶ ώραιινόμενοι, τοῖς ώραίοις άβρύνονται. Ubi etiam dixerat, Δηλοῖ δέ τὸ τών καλῶν έργῶν καιπρός τὰ ώραϊα φιλικῶς έχειν. Nomen certe SUBST. Ωρία, quod itidem inde derivatum est, non solum pro Maturitas, sed etiam pro καλλοσύνη affertur ex Epigr. Præterea inde ADV. Ωρίως, Tempestive; Suidæ, κατὰ καιρόν, afferenti, Ω. έχουσι θέσεως. Ubi tamen potius pro Venuste et Eleganter accipiendum videtur. [* Ωρίας, ή, i. q. ώρία, Orph. H. 9, 19. φύσις.]

Ωριαῖός autem, Qui est unius horæ, Horæ spatium et mensuram æquans: διαστήματα, Ptol.

C [* Ωρίτης, Horarius, Lycophr. 352.] "Ωρητύς, Hes. πήρωσις: forsan ab ώρη, quod esse "dicit πάθος."

Ωρος, ό, i. q. Annus, ένιαυτός, ut Hes. testatur, qui itidem ώροι exp. οἱ ένιαυτοί, derivans inde ώρογράφω. Similiter Suidæ quoque ώρος est ένιαυτός, et Nomen propr.: Eustathioque itidem, qui tamen et Αρκαδίαν vocari ώρον ait ab Αgyptiis. Erot. vero generalius ώρον dici scribit τὸν χρόνον, (indeque ώρογράφω nominari τοὺς περὶ χρόνων γράφοντας: ut ώρογράφοι itidem sint qui χρονογράφοι.) Quo modo usus esse videtur hoc vocabulo Hippocr. initio secundæ præfationis περὶ Έπταμήνου, dicens, Πολλὰ δέ καὶ δια παντός ώρου, διὰ τήν πολυφιλίην τῆς γῆς. Et sic ώρος i. fuerit q. ώρα. ["Non idem sonat ώρος atque ώρα. Ωρα enim est Pars quædam temporis; sigillatim Pars definita anni, aut Pars definita diei: ώρος autem vel generatim Tempus significat, ut Erotianus in Expos. Voc. Hippocr. docet, scribens, * Ωρος γὰρ ό χρόνος, sigillatim vero Annum, teste Diod. S. 1, 26. Plutarcho Quæst. Conv. 5, 4. Athen. 10. p. 423. denique post hos Hesychio, Suida, et Etym.: quæ notione usurpatum hoc nomen fuisse άρχαῖως, ait Plut., i. e. Antiquitus; Diodorus vero ait παρ' έννοιῶν τών Έλλήνων, ap. Græcorum nonnullos, sc. ap. Iones potissimum. Inde per inetonymiam, Ωρα plurali numero Annales dicebantur, Eorumque scriptores Ωρογράφοι, quod diserte Censorin. de D. N. 19. annotavit. Itaque Ionici præsertim Scriptores, qui civitatum suarum annales scripserunt, titulum libris suis inscripserunt Ωροι, quorum magnus numerus ab Athen. citatur, quorum nomina uno sub conspectu posuit Schw. in Indice Titulorum quos præferunt Opera ab Athenæo citata, p. 278. Cf. ejusd. Schw. Animadv. ad Athen. 175. 540. et 696. ubi brevi Animadversioni adjici poterat, quod idem Duridis liber, qui ap. Athen. vulgo ita citatur quasi ejus titulus fuisset Όροι, a Schol. Eur. Hec. 934. in hunc mod. citatur, Δοῦρις έν τῷ ιβ' τῶν Ωρών: nempe τῶν Ωρων scripserat scholii auctor, quod in τῶν Ωρών mutarunt librarii aut editores. Omnino quæ

de vitioso ἐν "Οροῖς, quod passim ap. Athen. pro ἐν "Οροῖς vulgo legebatur, a Schw. monita sunt, ita sunt clara atque certa, ut mireris vitiosæ scripturæ patrocinium nihilo minus a Creuzero, doctissimo viro, in Historicorum vett. Fragmentis p. 122. fuisse suspectum." Schw. Mss. "Jacobs. Anim. 268. Callim. 1. p. 501. Tzetz. ad Lyc. 651. ad Diod. S. 1, 30. Voss. Myth. Br. 1. p. 203." Schæf. Mss.] UNDE 'Εννέωρος, ὁ, ἡ, Novennis, Qui novem annorum est. Eust. enim ἐννέωρον ἔλαιον exp. ἐνναετὲς, derivans ab ὥρος significante ἐνιαυτός: ap. Hom. II. Σ. (351.) 'Εν δ' ὤτειλās πλησαν ἀλείφατος ἐννέωροι. Itidemque ap. Eund. in h. l. Od. K. (390.) 'Εκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννέωροισιν, idem hoc ἐννέωροισιν exponendum ait vel ἐνναετῆσι, vel etiam τοῖς ἐννέα ὥρων, h. e. ἐτῶν δύο καὶ ἐνὸς μηνός: addens tamen, primam expositionem esse meliorem, secundum illud, 'Εννέωροι γὰρ τοὶ γε καὶ ἐνναετῆες: veluti ab ὥρος significante ὁ ἐνιαυτός: qui, inquit, συνώνυμος ὥρω ἡλίῳ ἐστί. Clarius adhuc Od. T. (179.) 'Ενθα τε Μίνως 'Εννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου ὀαριστῆς, Ubi Minos novem regnabat annis. Ita enim et Plato accipit in suo Minoë, ubi cum attulisset hunc verum, subjungit, 'Εφοῖτα οὖν δὲ ἐννάτον ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως. Rursum Od. K. (19.) Δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἄσκον βοὸς ἐννέωροιο, Bovis novennis. Perperam ap. Hes. 'Εννεωρὸς, θετῆς: primum enim scr. ἐννέωρος: deinde ἐνναετῆς pro θέτῆς: errore nato, ut quidem credibile est, e compendiarie nota. ["Matth. ad Gloss. Min. 47. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24. Voss Myth. Br. 1. p. 203. ad Diod. S. 1, 30. 394. Jacobs. Anim. 268. Heyn. Hom. 5, 361. Boeckh. ad Sim. p. xxiii." Schæf. Mss.]

Præterea ab ὥρος significante χρόνος est etiam VERBUM Ὠρέω. Erot. enim in suo Lex. Hippocr. ὠρέοντα exp. χρονίζοντα, quoniam, inquit, ὥρος dicitur ὁ χρόνος. Ex Ὠρος autem, quod Apollinem significat, COMP. Ὠραπόλλων, quod est Nomen propr. ap. Suid. et Eust.

"ΩΠΑ, ἡ, tenui notatum spiritu, signif. Cura, φροντίς, ut annotant cum alii, tum Eust. cum Suida, et Schol. Soph. Tr. p. 332. hoc in loco (57.) εἰ πατρὸς Νέμοι τιν' ὦραν, exponens εἰ φροντίζει τοῦ πατρὸς: afferensque ex Hesiodo in ead. signif., ("Εργ. 1, 30.) "Ὀρη γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεκέων τ' ἀγορέων τε Ὀτινι μὴ βίος ἐνδον ἐπηρεανὸς κατὰκειται, Parum curant lites et fora. Sic ap. Suid. ex Æliano, 'Ανδρὶ ἐπιόρκω καὶ τὰ θεῖα ἐν μηδεμιᾷ ὥρᾳ τιθεμένῳ. Itidemque ὦραν ἔχειν περὶ τινος dicitur pro Curare aliquid, ap. eund. Suid. e Plat. Vide et "Αωρος. ["Wakef. Trach. 57. ad Dionys. H. 5, 15. Bergler. Alciph. 113. Ammon. 150. Valck. ad Herod. 276. Græv. Lectt. Hes. 511. Brunck. Œd. C. 277." Schæf. Mss.]

"Αωρος, ὁ, ἡ, Curam non gerens, Negligens. Annotat Hes., ἄωροι, si ω in eo daséws scribatur, hoc modo ἄωροι, significare ὦμοι, Crudi, Immaturi, (cum ὦριμοι significet πέπειροι, Maturi,) sin ψιλῶς, denotare ἀφύλακτοι, Incustoditi. Quibus verbis subjungit, Βέλτιον δὲ, οἱ μὴ δυνάμενοι ὀρούειν' ἐνεργίζονται γὰρ ταῖς πέτραις ἢ σκύλλᾳ, καθάπερ οἱ κοχλῖαι: respiciens ad Od. M. 89. de Scylla, Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυνώδεκα πάντες ἄωροι. Ubi alii aliter acceperunt hoc vocab.; nam et brevium Scholl. Auctor annotat, ἄωροι hoc loco a quibusdam accipi pro λεπτοί, a quibusdam pro παραινούμενοι καὶ ἀσθενεῖς: a quibusdam pro δυσφύλακτοι, οὓς οὐδεὶς ἂν δυνήθει φυλάξασθαι, διὰ τὴν περὶ αὐτοὺς δεινότητα: ὠρεῖν sc. significante φυλάσσειν: quosdam vero daséws legisse ἄωροι, intelligentes ὦμοι, ἄγριοι, e metaphora τῶν ἄωρων καὶ μὴ πεπείρων καρπῶν: nonnullos accepisse pro οὐδεμιᾷ φροντίδος ἄξιοι, ab ὦρα significante φροντίς: alios, τοὺς ἐμπροσθίους, ut ap. Comicum quoque, Οὐ τοὺς ἄωρους εἰπά σοι μαστίγία Πόδας κομίζειν; σὺ δὲ φέρεις ὀπισθίους. Sed rectius ἄωρων nomine loco isto intelligi posse τοὺς χαλεποὺς καὶ δυσφύλακτους, ab ὠεῖν significante φυλάσσειν: vel etiam τοὺς δυσορμήτους, ab ὀρούειν: quia sc. ἡ σκύλλα οὐ χρηταῖ αὐτοῖς εἰς πορείαν. Quæ expositiones ab Eust. quoque commemorantur iisd. pene verbis, addente et has: quosdam

sc. intelligere ὧν πολλὴ φροντίς, ut a hic significet ἐπίτασιν: Aristarchum et alios, τοὺς πλεκτανώδεις, ideoque κωλῆν μὴ ἔχοντας, (ὦρα s. ὠρὴ oxytonws ap. Ionas significante τὴν κωλῆν:) alios, τοὺς ἀορίστους, διὰ τὸ μέγεθος, aut μεγάλους, o per ἔκτασιν in ω converso: Apoll. Rh. τοὺς συνεσταλμένους. Sed rectius intelligi τοὺς χαλεποὺς καὶ δυσφύλακτους, vel etiam τοὺς ἀκινήτους καὶ δυσορμήτους καὶ μὴ ὀρούειν δυνάμενους, itidem ἐκτάσει literæ o, quia ipsis scylla ad incesum non utitur. 'Αωρέω., Non curo, Negligo, ut Hes. ἄωρεῖν exp. ὀλιγωρεῖν: addens tamen et ἀπειθεῖν, φυλάσσειν. Suid. vero ἄωρῳ affert pro ἀλογῶ. [* "Αωρία, Incuria, ad Herod. 473." Schæf. Mss.] Et BICOMP. Πανάωρος, Quem omnino nulla dignatur cura, Prorsus neglectus et incustoditus. Ex Æsch. Pr. (371.) Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ πανάωρον δέμας, Prorsus neglectum et abjectum: [al. παρήορον.]

Δύσωρον Suidas esse dicit Montis nomen, forsan a difficili aut mala custodia sic appellati. Certe VERB. Δυσωρέω significat Difficulter custodio, δυσφυλακτῶ, κακοπιθῶ ἐν τῷ φυλάσσειν, ut Eust. exp. II. K. (183.) Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος: et Hom. ipse ita intelligendum docet. Nam in comparationis redditione ait, Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάρῳιν ὀλώλει Νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν: quod enim ante dixerat δυσωρεῖσθαι, hoc loco vocat νύκτα φυλάσσεσθαι κακὴν, Malam et laboriosam excubiis agendis uocem transigere. Recte itaque Hes. δυσωρήσονται exp. *δυσφυλακτῇσιν, κακὴν νύκτα διαγάγῃσι φυλάσσοντες: derivans tamen ab ὥρος, significante φυλακή. Sed et Plut. ita accipiendum ostendit (9, 124.) his verbis, Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος: οὐχ ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν φυλαττομένων. ["Heyn. Hom. 5, 695. 6, 37." Schæf. Mss.]

Εὔωρος, Male curatus, Neglectus: per ἀντίφρασιν: ut Suid. quoque εὔωροι exp. ἀπαραφύλακτοι, Incustoditi, in hoc Euphorionis loco, Οὐδέ τοι εὔωροι θυέων: annotans et ipse κατ' ἀντίφρασιν dici παρὰ τὸ εὐ ὠρεῖν καὶ φυλάσσειν. Hes. activam quoque ei signif. tribuit, eamque et propriam et antiphrasticam: εὔωρος enim exp. φροντιστής: item καταφρονητικός: itidemque ap. Soph. in Eride quosdam εὔωρος γάμος accipere annotat pro ὀλιγῶρος. ["Villois. ad Long. 27." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. Æsch. Prom. 17.] Εὔωρία, ἡ, Negligentia, Incuria, ὀλιγωρία, ἀμέλεια, eid. Hes.: ut Suid. quoque εὔωρία scriptum ψιλῶς significare ait τὸ μὴ πάνν φροντίζειν, ἀλλὰ ῥαθυμότερόν πως ἔχειν. ["Villois. l. c." Schæf. Mss.] Εὔωριάζειν, itidem ὀλιγωρεῖν, μὴ ἔχειν φροντίδα, παρακούειν, teste eod. Hes., Sophoclemque auctorem citante. ["Ad Mær. 85." Schæf. Mss.] ITEM Εὔωρεῖν, ei synonymum, ut Hes. docet, exponens et ipsum μηδεὶς ἔχειν λόγον, μηδεὶς φροντίζειν: εὔωρεῖ tamen exponens etiam παύζει, ut Suidas quoque. ["Brunck. Antig. 368. Villois. l. c." Schæf. Mss.]

Verum ET 'Εξωριάζειν reperitur ea signif. qua εὔωριάζειν, ut ap. Æsch. Pr. (17.) p. 6. Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' μοι τόλμαν σχέθειν. 'Εξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρὺ: Omnino tamen audenda mihi sunt hæc; namque nihil morari atque negligere patris dicta grave fuerit. Ubi quod ἐξωριάζειν dicit, pag. seq., ἀνηκουστεῖν vocat: Σύμφημ', inquit, ἀνηκουστεῖν δὲ τοῦ πατρὸς λόγων Οἶόν τε πῶς; quemadmodum Hes. quoque ἐξωριάζειν exponere ὀλιγωρεῖν et παρακούειν, h. e. Negligere et maligna aure prætermittere, paulo ante annotavi: [sed v. Blomf. ad h. l., qui post Porsonum εὔωριάζειν reposuit.] "Επωριά-ζω, Curo, Sollicitus sum: ab ὦρα, habente ω tennatum, ead. forma qua ἐξωριάζω."

'Ολίγωρος, (q. d. Cui est ὀλίγη ὦρη, alicujus rei, ut Hesiod. loquitur,) Negligens, Incuriosus, Qui aliquid parum curat. Aristot. Rhet. 3. Οὐκ οἶονται δὲ παθεῖν οὔτε οἱ ἐν εὐτυχίᾳς μεγάλας ὄντες καὶ δοκοῦντες διὸ ὕβρισταὶ καὶ ὀλίγωροι καὶ θρασεῖς. Isocr. Panath. Τοιαύτην ἐποίησαντο τὴν εἰρήνην, ἥς οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν οὐτ' αἰσχίῳ ποτὲ γενομένην, οὐτ' ὀλιγωροτέραν τῶν Ἑλλήνων: ["quo loco passive accipitur voc. 'Ολίγωρος, Neglectus, Neglectim habitus, sicut Athen.

291. 'Ολίγωρον πεποίηκάς τι, Neglectim, Parum curate fecisti quidpiam. [Schw. Mss.] Et superl. gradu, 'Ολιγώροτατος τοῦ πρέποντος, Maximus honestatis et decori contemtor. [Herod. 3, 89.] Unde ADV. 'Ολιγώρως, Negligenter, vel etiam Contemtim. Dem. (189.) 'Ο. βουλευέσθαι, Consultare negligenter, ἀμελῶς. Xen. ('Ελλ. 1, 6, 14.) 'Ο. εἶχον, Negligentes erant. Demosth. 'Ο. εἶχον τούτων, Hæc negligebant et parum curabant. ["Ad Herod. 276. 'Ο. ἔχειν, de constr., ad Xen. Mem. 2, 6, 29. 'Ο. ἔχειν περί τινος, Diod. S. 1, 393." Schæf. Mss.] 'Ολιγώρῳ, significans ὀλίγην τὴν ὥραν ἔχω, Suid. Parvam curam habeo, Parum curo, Negligo: i. q. ἀμελῶ, oppositum habens κήδομαι s. φροντίζω. Isocr. Paneg. Οὐ γὰρ ὀλιγώρου τῶν κοινῶν, οὐδ' ἀπέλανον μὲν ὡς ἰδίων, ἡμέλουν δὲ ὡς ἀλλοτρίων· ἀλλ' ἐκήδοντο μὲν ὡς οἰκείων, ἀπείχοντο δὲ ὥσπερ χρὴ τῶν μηδὲν προσηκόντων. Sic Xen. ('Απ. 2, 4, 3.) Τῶν φίλων ὀλιγωρεῖν, Amicos non curare, sed neglectui habere. Aristot. vero non cum gen., sed cum eis, Rhet. 2. Τοῖς εἰς τὰ τοιαῦτα ὀλιγωροῦσιν ὑπὲρ ὧν αὐτοῖς αἰσχροὺς μὴ βοηθεῖν, ut parentes sunt, liberi, uxores, magistratus quorum imperio subsunt. ["De constr., Steinbr. Mus. Turic. 1. p. 156." Schæf. Mss.] 'Ολιγορητέος, Contemnendus, [Athen. 545. *'Ολιγορησις, Themist. Or. 10. p. 136, 10.] 'Ολιγορία, ἢ, Negligentia, Incuria, vel etiam Neglectus, Contemptus, i. q. ἀμέλεια, ut patet ex Aristot. Rhet. 2. 'Ολιγορίας γὰρ δοκεῖ καὶ ἡ λήθη σημεῖον εἶναι· δι' ἀμέλειαν μὲν γὰρ ἡ λήθη γίγνεται· ἢ δ' ἀμέλεια ὀλιγορία ἐστίν. Idem in eod. l. ὀλιγορίαν esse dicit ἐνέργειαν δόξης περὶ τὸ μηδενὸς ἄξιον φαίνόμενον: tresque ejus esse species, καταφρόνησιν, ἐπηρεασμὸν, et ὑβρίν. Legitur vero vocab. hoc aliquando absolute positum et solum, ut cum dicunt ἐν ὀλιγορίᾳ ποιοῦμαι, Neglectui habeo et contemno: itidemque τῶν ἱατρῶν ὀλιγορία, Medicorum incuria et negligentia. Interdum cum gen. rei quæ negligitur et contemnitur Plut. Camillo, 'Ολιγορία τῶν θεῶν καὶ περιφρόνησις, Neglectus contemptusque rerum divinarum: de Disc. Adul. ab Amico, Γονέων δὲ ὀλιγορία, καὶ παίδων ἀμέλεια, καὶ ἀτιμία γαμετῆς. Thuc. 2, (52.) 'Ες ὀλιγορίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως· νόμοι τε πάντες συνεταράχθησαν, οἳς ἐχρῶντο πρότερον περὶ τὰς ταφάς: Negligere cœperunt jus fasque. ["Toup. Opusc. 2, 24. ad Herod. 276. 'Ολιγ. eis, Boiss. Philostr. 471.: περί τινος, Jambl. V. P. 64. Kiessl." Schæf. Mss. * "'Απολιγορέω, Schol. Thuc. 1, 208. Bekker." Dindorf. Mss.] Rursum ex ὀλιγορέω est verbum BICOMP. 'Εξολιγορέω, Prorsus negligo et contemno, ut ἐξουθενίζω est Prorsus nihili facio. "Κατολιγορέω, ut καταμελέω, Admodum parum curo, Prorsus s. Penitus negligo, "Polyb. Cum gen. construi annotat Suid." ["Lysias p. 331. Longin. §. 13. * Παρολιγορέω, 33." Seager. Mss.]

Οὐδενόσωρος, Nulla cura dignus, Minime curandus, Cujus nulla habenda cura s. ratio, ideoque Despicendus, Aspernabilis. Il. Θ. (178.) Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανῶντο, 'Αβλήχρ', οὐδενόσωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει: i. e. οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξια, inquit Schol., derivans ab ὥρα significante φροντίς. Itidemque Hes. qui Appionem exponere ait οὐδενὸς φυλακτικά: quoniam ὥρῃν non solum φροντίζειν, sed etiam φυλάσσειν significat. Valla tamen interpretari maluit Quæ ne uno quidem momento durabunt. ["Heyn. Hom. 5, 444. Valck. Adonias. p. 218. Bergler. Præf. Od. p. 22." Schæf. Mss.]

Πολυορέω, opp. superiori ὀλιγορέω: ut enim illud signif. Parum curo, Levi cura dignor, ita hoc Multa cura dignor, Magnam alicujus curam gero; vel etiam Cum multa cura servo et tueor: ut Suidas πολυωρήσεις exp. non solum πολλὴν φροντίδα ποιήσεις, sed etiam φυλάξεις, in Ps. 137, (4.) Πολυωρήσεις με ἐν ψυχῇ μου, δυνάμει σου, Curam geres animæ meæ, et diligenti cura tueberis eam virtute tua. Bud. verendum fuisse censet, Abunde mihi suppeditabis copias in anima mea, virtute tua. Nam πολυορεῖν τινα, dicitur etiam Qui eum accurate et diligenter tractat, καὶ κηδεμονικῶς ἔχει, Qui cum aliis in rebus aliquem multa cura dignatur, tum vero in iis quæ

A ad victum pertinent; ideoque exp. non solum Honoro, In honore et pretio habeo, [ut ap. Athen. 211.] sed etiam Laute et accurate accipio: ["ut ap. Athen. 1. p. 4. ubi perperam olim πολυορέων pro πολυορῶν. Schw. Mss.] Generaliter autem, uti dixi, Cura multa dignor, Magnam curam gero. Æschin. (8) Καὶ κατὰ τὴν γνώσιν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν, πολυορῶν εἰς τὴν νῦν οὐ διέλειπον, Ad hunc usque diem ejus curam habere non desii: sc. domi meæ. Diog. L. in Autisth. Ποντικὸν νεανίσκον πολυωρήσειν αὐτὸν ἐπαγγελλομένου εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῶν ταρίχων, Promittente sese ipsum laute accurateque accepturum, s. multa cura dignaturum, si veniret navis qua advehi salsamenta Pontica curabat. Joseph. A. J. 'Ετετηρήκει δὲ αὐτῇ ἀπὸ μοίρας βρωμάτων τινῶν, οἳ αὐτὴν ἐπολυώρουσι οἱ γειτονεύοντες, Quæ vicini multa ipsam cura dignantes, ipsi conferebant. (Sed repone ἀπομοίρας conjunctim pro ἀπὸ μοίρας.) Athen. (211.) de Diogene Epicureo, 'Επολυώρει οὖν αὐτὸν ὁ 'Αλέξανδρος, καίπερ ὄντα τῷ βίῳ φαῦλον. Pass. voce et signif. Aristot. Rhet. 2. Προσθήκειν δ' οἰόνται πολυορεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων κατὰ γένος, κατὰ δύναμιν, κατ' ἀρετὴν, Observari, Honorari, Honorem sibi deferri: cui ibid. ὀλιγορεῖσθαι ut oppositum statuit Bud. ["Ad Diod. S. 1, 69. 469. 2, 306. Casaub. ad Athen. p. 12. ad Herod. 276. Villos. ad Long. 27." Schæf. Mss. * Πολυορητής, unde] Πολυορητικός, Multam curam gerens, Sollicitus. Plut. (7, 116.) de dea quadam, quæ olim Orta dicta fuit, s. Horta, "Ἡ μᾶλλον ὡς νῦν ὀνομάζουσιν αὐτὴν ὥραν, μηχανομένης τῆς πρότερας συλλαβῆς, ἐπιστρεφῇ τινα καὶ πολυορητικὴν θεόν· ἣν διαφυλακτικὴν καὶ φροντιστικὴν οὖσαν, οὐδέποτε ῥάθυμον οὐδέ ὀλίγωρον εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων ἐνόμιζον. ["Villois. l. c." Schæf. Mss.] Πολυορία, ἢ, Multa cura, vel etiam Ratio et Observatio: ea signif. qua dicimur Rationem habere alicujus et Observare aliquem, pro Non negligere. Suidæ est ἐπιμέλεια: afferenti hunc locum e quodam Anonymo, 'Ο δὲ ἐδεῖτο τοῦ θεοῦ πολυορίας τυχεῖν τῆς εἰς αὐτοῦ. Et hunc ex Æliano, Δεομένην δὲ πολυορίας τυχεῖν καὶ ῥοπῆς εἰς τὸ κρεῖττον, οὐκ ἐπένευσε, Curam rationemque aliquam sui haberi, et sese non negligi. ["Villois. l. c. ad Diod. S. 1, 69. 102." Schæf. Mss.]

Ὁρέω, Curo, Curam gero, Cura dignor, φροντίζω. Interdum et Custodio, φυλάσσω: quarum signif. omnes Lexicographi et Scholiastæ quamplurimum Poëtarum meminere: ipse etiam Gal., ap. Hippoc.

ὠρεόντων exponens φροντίζόντων. Itidemque ὠρεῖν Hes. affert pro φυλάσσειν. Sed rarior est hujus verbi usus, frequentior compositorum. Inde enim non solum ὠρεῖν, εὐορεῖν, δυσωρεῖν, ὀλιγορεῖν, πολυορεῖν, sed etiam ἀρκυορεῖν, σκοπιορεῖν, φρυκτωρεῖν, θυρωρεῖν, et alia plurima, quæ cum substantivis suis reperies. ["Musgr. Hel. 1579. Ammon. 69." Schæf. Mss.]

Est vero inde et VERBALE Ὁρημα: a quo gen. plur. ὠρημάτων, Hes. et Suidæ φυλαγμάτων.

Ὁρήσσω, i. q. ὠρέω, Curo, Custodio: unde ὠρήσονται, quod Hes. exp. φυλάσονται, et ὠρήσονται quod idem, et eum eo Suidas, exp. φυλάσσονται.

Ὁρίζω, idem. Nam Hes. ὠρίζει exp. itidem φροντίζει, μεριμνᾷ, addens tamen et ὀμιλεῖ, ἀδολεσχεῖ, ὑπνεῖ. [Ruhnk. Ep. Cr. 30. Ernest. ad Hom. 5, 30." Schæf. Mss.] At VERB. Ὁρεῖν, Hes. τὸ τῶν ἀγρίων νομῶν καὶ ἐθνῶν ἐπιμελεῖσθαι. ["Ruhnk. Ep. Cr. 100. Musgr. ad Eur. Hel. p. 570. Valck. Adonias. p. 394. Wolf. ad Hesiod. p. 133. Heyne ad Pausanias Abhandl. p. 361." Schæf. Mss.]

Ὁρακιάω quoque ab ὥρα derivatum putatur, et significare ἐκ τῶν φροντίζων ἐκλύομαι, Curis nimis confectus animo concido. Schol. certe Aristoph. B. (481.) ubi Bacchus territus Æaci minis et viso aliquo monstro insolito, dicit, ἀλλ' ὠρακιῶ· Ἄλλ' οἷσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγίαν: hoc ipsum aperte declarat; nam ὠρακιῶ derivans ab ὥρα significante φροντίς, exp. φροντίζω, ἐκ φροντίζων ἐκλύομαι: (itidemque Eust. ὠρακιῶν esse ait τὸ φροντίζειν.) Ad-dit tamen et aliam exp. cum alia etymologia: ὠρακιάσαι sc. dici τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριάσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰκίζεῖν: idque a Soph. in Amphiarao dici ὠχριάσαι θλιβομένης τῆς καρδίας, Corde præ metu

compresso et coarctato pallescere: quæ expositio longe melior est; e sequentibus enim patet eum metu percussus animo concidisse: eique δείσαντι τὴν καρδίαν εἰς τὴν κάτω κοιλίαν καθερπύσσαι. Itidem certe pro Animo concidere et linqui, Idem accepit Εἶρ. (702.) ubi cum Trygæus dixisset Cratinum vita excessisse "Ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον, Mercuriusque interrogasset, τί παθὼν, respondet ille, Ὁρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο Ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων: l. e. λειποψυχήσας, ἀθυμήσας, s. μετ' ἐκλύσεως ἐσκοτωμένος, καὶ ὠχριάσας: nam τρέπεται ἡ τῶν λειποθυμούντων χροῖα, inquit iterum Schol.: qui Lycophronem ὠρακίαν usurpasse rursum ait pro ὠχρίαν, et Eratosthenem pro ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσκοτῶσθαι: Cratinum vero ibi perstringi uti φίλοινον. Hes. quoque ὠρακίαν exp. ἐν τοῖς βαλανείοις ἐκλύεσθαι, λειποψυχεῖν, ἐκλύεσθαι, καὶ σκοτοῦσθαι, μετ' ὠχριάσεως ἢ καὶ ἰδρώτος, s. σκοτοῦσθαι καὶ ὠχρίαν, αὐτὸ νανισίαν καὶ σκοτοῦσθαι. Ubi nota tenuari: ap. Schol. vero Aristoph. alicubi tenuari, alicubi aspirari. [Thom. M. 591. 936. Brunck. Aristoph. 1, 172. Soph. 3, 398. Mær. 425. et n." Schæf. Mss. Themist. 314. Φρίκης ἐμπίπλανται καὶ ὠρακίῳσι.] Suidas autem meminit et THEMATIS Ὁρακίῳ: cujus tamen nullum exemplum affert, nec etiam expositionem. [Glossa ad Aristæn. 1, 10. p. 370.]

ΩΡΥΩ, sive Ὁρύομαι, Ululo: vox canum proprie et luporum e dolore aliquo ingemiscientium, s. miserabilem vocem gemitui s. ejulatu similem edentium. Hes. annotat ὠρύεσθαι peculiariter dici ἐπὶ λιμῷ κλαίωντων λύκων ἢ λεόντων ἢ κυνῶν. Polluce tamen dicente ursos, pantheras, leones et similes feras βρυχᾶσθαι: minores autem, ut vulpes, lupos cervarios, aliosque lupos, atque canes, ὑλακτεῖν et ὠρύεσθαι. Lucian. (1, 375.) Ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ολίγον ὠρυόμενων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοί. Apoll. Rh. 4, (1339.) de leone, ὅς ῥά τ' ἂν ἔλθῃ Σύννομον ὃν μεθέπων ὠρύεται. Petrus Ep. 1, cap. ult. (8.) Διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, Ut leo rugiens. Proprie enim Rugire leonum est: quibus et Frendere tributum videmus hoc in loco Cic. Tusc. 2. Nemeæus leo frendens efflavit graviter extremum halitum. Metaphorice vero et homo quispiam ὠρύεσθαι dicitur Cum erumpit in ejulatus similes canum luporumque ululatus et leonum rugitus: unde ab Hes. exp. etiam κράζειν et κλαίειν. Activi autem ὠρύω Suidas meminit, exponens ipsum per pass. ὠρύομαι. [Jacobs. Anth. 8, 20. 9, 218. Villos. ad Long. 130. Aristoph. Fr. 265. Theocr. 1, 71. Wakef. ad Bion. 1, 18. Ammon. 144. Valck. Anim. 229. 231. ad Callim. 1. p. 157. ad Herod. 315. * Ὁρύομαι, ad Lucian. 1, 375." Schæf. Mss.] Ὁρύωμα, Rugitus. Ezech. 19, (7.) de leone, Ἡφάνισε γῆν καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς ἀπὸ φωνῆς ὠρυώματος αὐτοῦ, A voce rugitus sui. Sed hoc verbale est quasi a verbo ὠρύομαι.

Ωρυθμός, Ululatus, vel etiam Rugitus. Theocr. in Hercule leontophono, (25, 217.) de Nemeæo leone, καὶ οὐδ' ὅπῃ ἔχῃα τοῖο Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι. Pro Ululatu s. Ejulatu et planctu, ap. Quint. Sm. [Valck. ad Rōv. p. xliii. Wakef. ad Bion. 1, 18." Schæf. Mss.]

Ωρυγή, ἢ, idem. Plut. (335.) "Ὅθεν ἀκούεσθαι μυρίας μὲν ὠρυγὰς καὶ στεναγμούς ἑσθλῶν, μυρίων δὲ κλαυθμῶν βρεφῶν, καὶ μεμιγμένους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὀδυρμούς, ψόφους δὲ παντοδαπούς καὶ θορύβους ἐκ βάρους πόρρωθεν ἀμυδρὸν ἀναπεμπομένους, de barathro quodam infernali. Et [Hermesianax] ap. Athen. (598.) Ὁρυγὴ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως. [Jacobs. Anth. 8, 20. Ruhnck. Ep. Cr. 295. Valck. Anim. ad Ammon. 229. 232." Schæf. Mss.] Apud J. Poll. 5, c. 13. legitur non solum ὠρυγῇ, SED ET Ὁρυγμός: proprieque luporum esse dicitur. [Valck. Anim. ad Ammon. ll. cc. * Ὁρυγμα, Jacobs. Anth. l. c. et 9, 218." Schæf. Mss. Symm. Theod. Esaiæ 5, 29.]

Ωρυδόν, Cum ululatu, Ululando canum luporumque more. Nicander A. (222.) de eo qui toxicum hausit, Ὡς ὁ νόον λύσση ἐσφαλμένα βρυχανάται Ὁρυδόν, i. e. ὡς λύκος ὠρυόμενος, inquit Schol. Paulo ante dixerat,

μηκάζει μανίης ὑπο μυρία φλύζων.

[* Ἀντῶρομαι, Schol. Lucian. Paras. 51.] Ἀντῶρομαι, Magno cum ululatu exclamo, Vehementer ululo. Interdum et Graviter ejulo ac lamentor, Graviter defleo. [Jacobs. Anth. 6, 138." Schæf. Mss.] Ἐπωρύω, sive Ἐπωρύομαι, Ululo, Infremo. De cane in Epigr. [* Κατωρύομαι, Apollod. 3, 4, 4. p. 189.]

"Ὁρύομαι, Fremo, βρυχώμαι: Hes. ὀρύεται, ὕλα· "κτεῖ:" [* Ὁρυῶμαι, Gl. Rugio, Fremo, Gannio. * Ἀνορύομαι, Meleager 124.] "Ὁρυγμός affertur pro Fremitus, Tumultus: sed ἀμαρτύρος."

"Ὁρυνθεῖ, Hes. γρυλλίζει, Grunnit."

"Ὁρυμαγδός, ὁ, Streptus, Frigor. Il. Φ. (256.)

"de Scamandro, ὁ δ' ὅπισθε ῥέων ἔπετο μέγῳ ὀρυ-

"μαγδῷ: P. (741.) Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν

"αἰχμητῶν Ἀζηχὴς ὀρυμαγδός ἐπ' ἵεν ἐρχομένοισι: Π.

"(633.) Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδός ὤρωρεν

"Ὀύρεος ἐν βύσσης· ἔκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκούῃ. Ubi quem

"ὀρυμαγδόν dicit, mox δοῦπον appellat. Itidem alibi

"σᾶπε tum idem Hom. tum Hesiod. (A. 401.) πολὺς δ'

"ὀρυμαγδός ὤρωρει. Rursum Hom. Od. I. (235.) de

"Cyclope fascem lignorum ante antrum dejiciente,

"Ἐκτοσθεν δ' ἀντροῖο βαλὼν ὀρυμαγδόν ἔθηκεν."

[Heyn. Hom. 5, 584. 6, 37. 105." Schæf. Mss.

Schn. Lex. v. Ὁρύω.]

"Ὁρυμαδός, transpositis literis pro ὀρυμαγδός,

"Hes. ψόφος, κτύπος, Streptus, Frigor: item ταραχῇ,

"θόρυβος, Tumultus. Apud Eund. et Ὁρυμάδες,

"θόρυβοι."

ΩΣ, Particula est plurimos et valde inter se diversos usus habens: adeo ut aliquando inter adverbia, nonnunquam potius inter conjunctiones, interdum inter præpp. numerari debeat. Incipiam autem ab iis locis, in quibus est Similitudinis adverbium: quod frequentissimum hic ejus usus esse videatur. Quibus subjungam eos, in quibus est temporis adverbium: (sicut particulam Ut his etiam duobus officiis ap. Lat. fungi videmus.) Ab illis veniam ad eos, ubi particula ὥς causam finalem indicat. Deinde de illis agam, in quorum nonnullis dubium esse possit adverbiumne an conjunctio censeri debeat. De iis, in quibus præpositionis πρὸς locum obtinet, postremo dicam.

Ὡς igitur, (ut institutum ordinem sequar,) interdum et quidem sæpissime, est Similitudinis adverbium: et redditur Ut, Sicut, Velut, Tanquam, Quasi, pro loco. Lucian. Λαθὼν, ὥς ᾤετο, Ut putabat. Apud Eund. et alios frequens est, ὥς φῆς. Item ὥς εἰκός, Ut par est, credibile est. Apud Eund. ὥς τὸ εἰκός et ὥς λόγος, in uno eodemque loco posita habentur, (1, 257.) Σὺ γὰρ, ὥς τὸ εἰκός, ἔμπειρος εἰ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὥς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. Interdum ei subjuugitur οὕτως in altera parte orationis, veluti, Ὡς ἂν σὺ ποιήσης, οὕτω καὶ ἐγὼ ποιήσω, (vel omisso posteriore hoc verbo, utpote quod subaudiri possit,) Ut tu feceris, ita etiam ego. Cum autem exempla hujus signif. ὥς passim obvia sint, ex Hom. addere contentus ero. Is igitur Il. B. (139.) Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθόμεθα πάντες, Pareamus omnes ut dixerō: Ω. (398.) Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δέ μοι, [δὲ δὴ,] ὥς σὺ περ ᾤδε. Invenitur ET Ὡς cum accentu ap. Eund. interdum quidem et ipsum positum pro ὥς, Ut, Sicut, Velut, Tanquam; (cum sc. postponitur, ut Il. Γ. 60. Αἰεὶ τοι κραδίη, πέλεκυς ὦς, ἐστὶν ἀπειρής:) interdum vero, et quidem frequenter, respondens illi ὥς sine accentu, quod aliquanto ante præcesserit. Et Ὡς quidem est Ut, Sicut: at vero Ὡς, accentum additum habens, Ita, Sic. Occurrunt certe passim in comparisonibus exempla: Υ. (490.) Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεῖ ἄγκεα θεσπιδαῖς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο—Ὡς ὅγε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχρῃ δαίμονι Ἴους, Κτεινομένους ἐφέπων. Et statim post, Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας—Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος. Idem Il. Π. (356.) quatuor versibus incipientibus ab hac particula ὥς, quorum primus est, Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον κ. τ. λ., subjungit, Ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον. Atque ut eadem opera de hac particula assumente accentum dicam et reliqua quæ dicenda supersunt, sciendum est non assumere eum tunc duntaxat, cum

illi *ὡς* subjungitur, aut certe cum postponitur, (ut in *πέλεκυς ὡς*.) Passim enim ap. eum legitur, *Ὡς εἰπὼν*, et *Ὡς εἰπούσα*, Ita locutus, Ita locuta. Quibus simile est, II. Π. fin. *Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε*. Et paulo post, *Ὡς ἄρα φωνήσας*. Quibus addendum et *Ὡς φάτο*. Neque tamen hujusmodi duntaxat locis adhiberi istam particulam putandum est. Legimus enim ap. eum, *Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφνυότες ἤτε νεβροὶ, Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ' ἀκούντό τε δίψαν*: a quibus versibus suæ Iliadis librum X inchoat. Tale est initium libri Z Odysseæ, *Ὡς οἱ μὲν ἐνθα κάθενδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, Ὑπνώ καὶ καμάτῳ ἀρήμερος*. Quin etiam initio libri I Iliadis hæc particula apponitur, *Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον*. Extat præterea particula ista *ὡς* pro *οὕτως* ap. Eund., alibi etiam quam in principio orationis posita: II. B. (364.) *Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξεις, καὶ τοὶ πείθωνται Ἀχαιοί*, (vel potius per conjunctivum, *Εἰ δέ κεν ὡς ἔρξης, καὶ τοὶ πείθωνται Ἀχαιοί*, ut habet vetus meum exemplar,) Si ita feceris. Quem usum parum frequentem esse puto, cum contra in principio orationis frequentissime reperiatur. Quin etiam legitur ap. Eund. hæc particula *ὡς* præfixam habens copulam *καὶ*: nec solum ap. eum atque alios Poetas, sed ap. prosæ etiam Scriptt. interdum, (et quidem ap. Thuc. potissimum,) legitur ITIDEM *Καὶ ὡς*. Prius autem ex illo exempla proferam. II. A. cum Agamemnon de Chryseide dixisset, *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἶκοι ἔχειν* καὶ γὰρ ῥα Κλυταίμνηστρης προβέβουλα κ. τ. λ., subjungit (116.) *Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον*. Idem Poëta II. Π. (362.) cum dixisset de Hectore cum alia, tum hæc, *Ἥ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκεία νίκην*, subjungit, *Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμυνε, σάω δ' ἐρίπρας ἑταίρους*. Qui duo loci non eand. prorsus interpretationem videntur admittere; sed in priore illo, *ἀλλὰ καὶ ὡς* posse reddi Quod quamvis ita sit. Alioqui non improbo eam interpr. qua redditur Veruntamen; sed posteriori loco magis necessaria est, (nisi quis malit, Nihilominus tamen,) quod altera, quæ alioqui magis ad verbum respondet propter particulam Ita, illi convenire non possit. Venio ad locos Thuc. in quibus et ipse καὶ ὡς usurpat, parum (quod quidem meminerim) ab aliis usurpatum. Sed hoc animadvertendum, ap. eum καὶ ὡς, nisi ego valde fallor, esse quod dicimus Gallice Aussi bien ainsi qu'en ça: I, (44.) p. 16. μετὰ Ed. *Ἐδόκει γὰρ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος καὶ ὡς ἔσσεσθαι αὐτοῖς*: 7, (81.) p. 262. *Καὶ ἐνόμιζον καὶ ὡς ταύτῃ τῇ ιδέᾳ καταδασμάμενοι λήψεσθαι αὐτοὺς*. Quo in loco duplex mendum habent quædam exempl., nimirum *ὡς* sine accentu, et *τελείαν στιγμὴν* post *ἐνόμιζον*. Ut porro καὶ ὡς, ita ETIAM *Οὐδ' ὡς* legitur, ap. ambos istos Scriptt.: Hom. dico et Thuc. Habemus enim ap. Od. initio, ubi cum de Ulysse dixisset, *Πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν, Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων*, subjunxit, *Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἰέμενός περ*. Ubi vulgata ad verbum interpr. habet, Sed neque sic: cum potius reddi debeat Sed ne sic quidem. Possumus enim hic particula Sic uti cum particula Quidem: cum in καὶ ὡς non ita commode adverbium illud Sic usurpare possimus. D Talem autem usum οὐδ' ὡς ap. Isocr. et Thuc. habet 5. *Οὐδ' ὡς ἐδυνήθησαν ξυμβῆναι*, I, (132.) *Ἀλλ' οὐδ' ὡς οὐδέ τῶν εἰλώτων μηνυταῖς τισι πιστεύσαντες*. Legitur ETIAM *Μηδ' ὡς* in ead. signif. ap. eund. Thuc. Existimo autem licere nobis, habita ratione rei de qua agitur, pro Ne sic quidem, aliis verbis uti, particularius (ut ita dicam) declarantibus id quod verba illa Ne sic quidem generalius significarent. Veluti si pro Ne sic quidem dicam, Ne his quidem conditionibus, Ne his quidem auditis, Ne his quidem pollicitis sollicitati, minis perterrefacti. His ADDO *Ἔστιν ὡς*, quod Bud. interpr. Quodammodo, Quadantenus: afferens ex Aristot. Polit. 1. *Ἐπεὶ δ' ἔστι μὲν ὡς τοῦ οἰκονόμου καὶ τοῦ ἀρχοντος καὶ περὶ ὑγείας ἰδεῖν, ἔστι δ' ὡς οὐ, ἀλλὰ τοῦ ἱατροῦ οὕτω καὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔστι μὲν ὡς τοῦ οἰκονόμου, ἔστι δ' ὡς οὐ, ἀλλὰ τῆς ὑπηρετητικῆς*. Aliud autem exemplum ex eod. Aristot. allatum, in ipsis Bud. Comm. videndum tibi relinquo, p. 1098, quædam vero et p. 1100. eod.

pertinentia habes. Sed in illa p. 1098. dicitur præterea, *ὡς* cum accentu significare *ὅπως*, Quomodo. Afferturque ex eod. Aristot. Eth. 6, (9.) *Οὐκοῦν οὐδ' ἐκείνη που εὐβουλία, ἀλλ' ὀρθότης τῆς βουλήs, κατὰ τὸ ὠφέλιμον, καὶ οὐ δεῖ, καὶ ὡς, καὶ ὅτε*. Sed mihi parum placet h. in l. ista scriptura, quippe qui in aliis quamplurimis inveniri sciam hanc particulam hunc ipsum usum habentem, sine accentu tamen scriptam. Creditur porro particula *Ὡς* accentum habens, facta esse e VOCULA *Τὼς*: ejus usus pro *οὕτως*, i. e. Ita. Sic, (cum alioqui DORICE *Τὼς* sit etiam articulus pro *τοὺς*,) ap. Hom. extat, et quidem habens sibi reditam particulam *ὡς*, II. Γ. (415.) *Τὼς δέ σ' ἀπεχθῆρῳ ὡς νῦν ἐκπαγλ' ἐφίλησα*. Et ap. Soph. (Aj. 841.) *τὼς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο*. Postremo de *ὡς* istud quodque dicendum superest, quosdam alicubi exposuisse *ὁμως*, i. e. Tamen: (ad quam signif. pertinent quædam exempla quæ supra attuli:) nonnullos autem hoc etiam addidisse, debere tum SCRIBI *Ὡς* circumflexo: quod, ut opinor, existimarent ibi hanc particulam esse ex *ὁμως*, per sync. Sed isti me sibi assensorem non habebunt.

[“*Ὡς*, Thom. M. 932. Markl. Iph. p. 204. 302. Wakef. Ion. 909. S. Cr. 1, 50. Aristoph. A. 804. Steph. Dial. 26. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 230. Villos. ad Long. 225. Heyn. Hom. 6, 132. Tourp. Opusc. 2, 210. Ilgen. ad Hymn. 314. Valek. Callim. 156. Heind. ad Plat. Phædr. 199. (an in Charmide p. 88. ἔστιν ὡς?) *Ὡς, ὡς*, Reiz. Acc. 29. Brunck. ad Æsch. Pers. 563. *Ὡς*, Tanquam, Porson. Phœn. 1138. Heyn. Hom. 6, 132. 325. Quare, 5, 37. Omissum in apodosi comparationis, Wakef. Phil. 808. *Ὡς*, propter anastrophe, Sylb. ad Paus. 259. Koen. ad Greg. Cor. 210. Heyn. Hom. 4, 448. 488. *Οὐδ' ὡς*, Diod. S. 2, 194. 442. Heyn. Hom. 6, 164. *Ἀρ' ὡς*, 158. *Ὡς, διὸ*, 5, 693. *Ὡς δέ*, ad Herod. 586. *Ὡς δέ παραπλησίως*, 557. *Ὡς — παραπλησίως*, Idem 7, 119. *Ἀλλ' ὡς γενέσθω*, Brunck. ad Hec. p. 302. *Ὡς*, Heyn. Hom. 4, 50. 74. 481. 674. 698. 5, 455. 6, 249. 7, 691. 807. *Τὼς*, Markl. Suppl. 1145. ad Charit. 735. 737. Jacobs. Anim. 26. Anth. 5, 395. 7, 194. 8, 263. Clark. et Ernest. ad Hom. 2, 770. Heyn. 4, 259. 540. 6, 289. 531. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 215. Apoll. Rh. 2, 345. Callim. 1. p. 425. 475. Kuster. Aristoph. 124. Canter. ad Æsch. p. 353. Musgr. Hipp. 115. II. B. 330. E. 48. Wolf. Greg. Cor. 112. Ilgen. Hymn. 612. Brunck. ad Soph. Œd. T. 80. Pro *ὡς*, Jacobs. Anth. 2, 1. p. 263. *Τὼς*, Heyn. Hom. 4, 698.” Schæf. Mss.]

Ὡς, (ad illud enim tandem revertor, multis de *ὡς* interjectis, propter occasionem dicendi de eo quæ se obtulit,) sciendum est non solum admittere illas interpr. de quibus dixi, sed nonnunquam reddi etiam posse Perinde ac si: et quidem in iis præsertim locis, in quibus jungitur participio impersonaliter posito, veluti cum dicitur *ὡς ἔξόν*. In h. tamen l. Xen. (K. Π. 3, 2, 4.) *Καὶ ὁ Κύρος εἶπεν ὅτι ἤδη τοῦτο παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτῶν δέησον ἐπιδιώκειν*, commode redditur *ὡς* a Bud. per particulam Tanquam; sic enim vertit, Edixit Persis ut itineri se accingerent, sc. tanquam confestim cedentes essent ipsi consecuturi. E Theophr. autem affertur, *Οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον καὶ ἄλλως*, pro Non quia non possit et alio modo fieri. Sed ego non video quid obstet quominus et hic reddamus Tanquam, Quasi, Perinde ac si. At vero ap. Aristidem, *ταὐτὸν ὃν εἰπεῖν τὴν Ἀθηναίων πόλιν καὶ τὴν Ἑλλάδα*, redditur Tanquam utique idem sit. Fortassis tamen rectius quis interpretaretur, Quippe cum idem sit.

Ὡς infin. quibusdam junctum, huc pertinet, veluti cum dicitur *ὡς γέ μοι δοκεῖν* ab Aristoph. Πλ. (736.) pro Ut quidem mihi videtur. Et *ὡς εἰκάσαι*, s. *ἀπεικάσαι*, Ut conjicere est, s. licet.

Ὡς eum etiam habet usum particulæ Ut, quem videmus habere in isto Ciceronis, Ut apud nos peratitiquus, ut apud Athenienses non ita sane vetus: Aristot. Eth. 10, 7. *Καὶ τὸ αὐταρκές δὴ καὶ σχολαστικόν, καὶ ἀτρυτον, ὡς ἀνθρώπινον, καὶ ὅσα ἄλλα τῷ μακαρίῳ ἀπονέμεται, κατὰ ταύτην τὴν ἐνέργειαν φαίνεται ὄντα*.

Q. l. unus e posterioribus Interpr. ita vertit, Relinquitur profecto ut copia bonis omnibus cumulata; nihilque præterea desiderans, et libera cessandi otandique facultas, et vita defatigationis expers, prout res humanæ ferunt, et quæcunque alia viro beato tribuuntur, in hac functione muneris comparere videantur. Alter vero ita reddidit, Tum vero et illa seipsa contenta rerum abundantia, et otium et vacuitas defatigationis, quantum natura humana patitur, cetera denique omnia quæ beato viro tribuuntur, &c. Bud. autem *ὡς ἀνθρώπινον* interpr. Ut est humanus captus, Ut sunt humana, Pro humana conditione. Sed afferam usum particulæ *ὡς* magis etiam convenientem cum eo quem habet particula *Ut* in illo Cic. loco. Est autem Thucydidis, 4, (84.) p. 148. meæ Ed. *Ἦν δὲ οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν.*

Ὡς ad Similitudinis signif. pertinet et ubi de portione dicitur, ut Aristot. H. A. 8. de sue, *Τάχιστα δὲ ἐπιδίδωσιν εἰς παχύτητα, ὡς κατὰ μέγεθος*, i. e. κατὰ γε λόγον τοῦ μεγέθους, Proportione magnitudinis. Apud Thuc. autem legitur *ὡς πρὸς τὸ μέγεθος*, 3. *Διότι ἀπληστον τὸ πλῆθος λέγεται ἀπολέσθαι, ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως*, ubi quidam interpr. per particulam *Ut*, hoc modo, Propterea quod incredibilis memoratur periisse multitudo, ut pro magnitudine civitatis. Sed absque particula *Ut*, idem fuerit sensus. Illi autem præpositioni κατὰ, non huic πρὸς, jungitur particula *ὡς*, cum præfixam habet voculam ἢ cum nomine comparativi gradus: *Μείζων ἢ ὡς κατὰ ἀνθρώπων*, Major quam pro humana statura. Nec a similitudinis signif. abhorret *ὡς* et in iis locis in quibus comparationi adhibetur, veluti cum dicit Lucian. (1, 498.) *Τυφλὸς ὁ Ἀνγκὺς ἐκείνος ὡς πρὸς ἐμὲ*, Si mecum comparetur, Si præ me æstimetur. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) *Ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίσασθαι*, Si nobiscum comparentur, vel Si nobiscum committantur, Si certare nobiscum institerint, Bud. Tale est hoc Luciani (1, 824.) *Ἀγροσκος ἀνθρώπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα*. Locum hic habere potest et istud loquendi genus, *Ὡς μεγάλῳ παρεκάζοντι μικρόν*, quod Bud. ap. Aristot. reddit, Quatenus magna cum parvis comparare licet. Eodem referri possit fortassis *ὡς* in ea etiam signif. qua ponitur pro Circiter; quod enim, exempli gratia, est stadiorum circiter quinquaginta, similitudinem habet cum mensura stadiorum quinquaginta. Redditur alioqui et Ferme, Fere, Propemodum. Herod. (3, 25.) *Ἀπέκρινε τοῦ στρατοῦ ὡς πέντε μυριάδας*. Thuc. *Ὡς πενήκοντα*. Dem. *Ὡς τριάκοντα*. Rursum Thuc. 5. *Τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος*. Apud Plut. autem huic particulæ adjicitur alia, sc. *πὺν*: quin etiam præter eam sibi adjunctam habet voculam *ἂν*, *Καὶ τόπον τινὰ οὐ λίαν μικρόν, ἀλλ' ὡς ἂν εἰκοσί πον σταδίῳ*.

Ὡς, pro *Ut* vel *Quam*, vide infra.

Ὡς, *Ut*, longe tamen diversa signif., cum sc. de tempore dicitur, pro Postquam, aut Simulatque: veluti *Ut* vidi ap. Virg. pro Postquam vidi. Sic Il. Φ. (207.) *Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον κ. τ. λ.* P. (199.) *Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσομένον θείοιο*. Aristoph. Πλ. (669.) *ὡς ἡμῖν παρήγγειλε καθεύδειν*. Thuc. 7. *Ὡς δ' οἰχόμενος ἀπήγγειλε πάλιν παραδεδωκότας*. Interdum autem *ὡς* in ista signif. infin. pro indic. habet. Herod., illam de Cræso historiam narrans, (1, 86.) *Ὡς δὲ ἄρα μιν παραστήναι τοῦτο, ἀνεκείκαμένον τε καὶ ἀνασπενάξαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης, ἐς τρεῖς ὀνομάσαι τὸ Σόλων*, Simul autem eum hoc subiit, resipiscentem et respirantem e multo animi deliquio, ter nominatim exclamasse, Solon. Sic Plato, *Εὐθύς οὖν ὡς ἴδεν τὸν Ἀγάθωνα*. Et Dem. *Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας*. Nonnunquam geminatur hæc particula, et in priore quidem loco significationem Temporis, at in posteriore aliam habet. Il. T. init. *αὐτὰρ Ἀχιλλεύς Ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος*: hic enim Eust. posteriore loco positam particulam *ὡς* exp. *λίαν*. Bud. autem reddit, *Ut* vidit, sic eum subiit ita. Revocat certe mihi h. l. in memoriam illum Theocriti 2, (82.) *Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μιν περὶ θυμὸς ἰάφθη Δελφείας*: (dixerat autem paulo ante,

Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμππον ἰόντας;) nam particulæ *ὡς* in duobus posterioribus locis convenire omnino videtur eadem exp. quæ illi Homérico convenit. Sed non valde mihi placet adverbii *λίαν* signif. illi eo in loco dare cum Eust. Non minus certe placeret exponere *ὄντως*: quam signif. non solum ille ipse Schol. alicubi ei dat ap. eund. Hom., sed et Schol. Thuc., ap. ipsum. Apud Virg. autem in hoc Pharmac. versu, quo illum Theocriti expressit, *Ut* vidi, ut perii, ut me malus abstulit error, Servius scribit unum *Ut* esse temporis, aliud esse qualitatis; hoc enim dici, Mox ut vidi, quemadmodum perii. Sed malim, Proli quomodo perii.

Ὡς in signif. Temporis, jungitur frequenter adverbio *τάχιστα*, et dicitur *Ὡς τάχιστα* pro Simulac, Simulatque, Cumprimum. Eur. Hec. *Οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὕπα, Μεθῆκαν*. Æschin. de Legat. perperam Obita, *Ὡς δὲ τάχιστα ἤκομεν ὡς Μακεδονίαν, συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν*. At vero addito verbo *δύνασθαι* aliud interpretationis genus ei tribuitur, Xen. *Πάλιν δὲ πορευθεὶς ὡς ἐδύνατο τάχιστα εἰς τὴν Τέγεαν*, Quam celerrime potuit, Quam potuit celerrime. Jungitur autem hæc particula *ὡς* aliis quoque adverbis superlativi gradus; dicitur enim *ὡς ἄριστα*, et *ὡς κάλλιστα*, itidemque cum aliis superlativis: sed tunc pertinet ad *ὡς*, quod pro *Quam* ponitur.

Ὡς alio etiam modo adhibetur significando Tempori, si Eustathio credimus. Is enim in Od. P. (358.) *Ἦσθι δ' ὡς ὄτ' αἰοῖδός ἐνὶ μεγάροις αἰεῖν*, exp. *ἕως ὅτου*. Quin etiam addit, particulam *ὡς* in ista signif. videri esse *προτόντυπον* particulæ *ἕως*. Convenit certe cum illo Homeri loco iste Sophoclis, *ὡς ἂν ἦς οἶός περ εἶ*, Donec fueris, Quamdiu fueris.

Ὡς tertium etiam particulæ *Ut* habet usum: illum sc. quo ponitur pro *ἵνα*, et causam finalem indicat; interdum cum optativo, nonnunquam cum conjunctivo. Il. Φ. fin. *δόλω δ' ἄρ' ἐθέλγειν Ἀπόλλων Ὡς αἰεὶ ἔλποιστο κυχῆσθαι ποσὶν οἷσιν*. Eand. const. habet ap. Lucian. (1, 228.) *Καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μῆρόν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα*. Cum conjunctivo, Soph. (Aj. 530.) *Κόμζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω*. In isto etiam loco qui e Plut. Lycurgo affertur, *Φυλάττει τὴν πόλιν ὡς ἡθῶν οὐκ ἀναπλησθήσεται πονηρῶν*, fortassis *ὡς οὐκ ἀναπλησθήσεται*, accipi possit pro *ἵνα μὴ ἀναπλησθῇ*. Adhibetur præterea *ὡς* aliis etiam locis diversis a præcedentibus, quibus particula *Ut* a Latinis adhiberi solet. Herodian. 1, (13, 12.) *Φιλοτιμησαμένης, ὡς ἂν τις εἴποι, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κ. τ. λ.*, ubi Polit. *Ut* ita dixerim. Greg. Naz. de Pentecoste, *Οὐκέτι ἐνεργεῖα παρὸν, ὡς πρότερον οὐσιωδῶς δὲ, ὡς ἂν εἴποι τις, συγγινόμενόν τε καὶ πολιτευόμενον*. At vero *Ὡς εἰπεῖν* interdum quidem est *Ut* ita dicam, *Ut* ita loquar, *Ut* eo verbo utar; nonnunquam significat Prope dixerim, Fere. Plut. Symp. 4. *Οὐδὲν γάρ, ὡς εἰπεῖν, πολυχρόνιον ἐστὶ*, Nullum enim, prope dixerim, diuturnæ vitæ est. Aristot. *Καὶ διὰ τοῦτο ἔχει πάντα τὰ ἐναίμα ἐγκέφαλον, τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν, ὡς εἰπεῖν, πλὴν ὅτι κατὰ τὸ ἀνάλογον*. In illo quoque Greg. Naz. loco, *Ὡς ἂν εἴποι τις*, Bud. existimat posse verti Prope dixerim; vel *Ut* ita dicam, *Ut* dicere possis. Idem *ὡς κατὰ παντὸς εἰπεῖν* a Gaza verti tradit, In universum dixerim. (In VV. LL. affertur ex Aristot. de Mundo, pro Atque ut in universum dicam. Ibid. *Ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν*, *Ut* summatim dicam, *Ut* uno verbo dicam. Item, *Ὡς ἔπος εἰπεῖν*, *Ut* ita dicam, *Ut* paucis dicam.) Idem præterea affert ex Aristot. de Part. Anim. 2. *Ὡς ἄξιον εἰπεῖν*, pro *Quod* quidem dictu dignum sit: *Ἐνια δ' οὐκ ἔχει τῶν ζῶων, ὡς ἄξιον εἰπεῖν, μυελόν, ὅσων τὰ ὀστᾶ ἰσχυρά*. Ex Eod. affert *Ὡς κατὰ λόγον εἰπεῖν*, quod vertit Pro portione: *Πολὺ γὰρ μείζω τὰ τριὰ τῶν ζωοτόκων, ὡς κατὰ λόγον εἰπεῖν τῶν σωματῶν*.

Ὡς μὴ, *Ut* ne, vel simpliciter *Ne*; (ut dicitur *ἵνα μὴ* pro *μή*.) Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 17.) *Ὡς μὴ καὶ ἡμᾶς ταῦτο δύνασθῃ ποιῆσαι*. Greg. Naz. *Ὡς ἂν τὸ τῆς σοφίας βάθος μὴ ἀγνοῇς*. Idem, *Ὡς ἂν μὴ βλάβῃ τοῖς γεγραμμένοις*. Apud Synes. cum optativo, *Ἐγὼ μὲν καὶ σοὺ κηδομαι καὶ τοῦδε· σοὺ μὲν, ὡς μὴ ἀδικοίης· τοῦ δὲ,*

ὡς μὴ ἀδικοῖτο. At in VV. LL. affertur ὡς sine adjectione particulæ μὴ positum pro Ne, e Soph. (El. 1427.) μὴ ἐκφοβοῦ ὡς ἀτιμάσῃ, Ne time ne afficiat ignominia. Et ὡς ὀφεται μὴ δέσῃς, Noli timere ne videat. Sed paulo diversum usum habet particula ὡς in his duobus Soph. locis ab eo quem habet ὡς μὴ in proxime præcedentibus: adeo quidem ut in illis ὡς μὴ reddi possit vel simpliciter Ne, vel Ut ne: at in his solum reddere possimus Ne.

Ὡς pro ὥστε, Ita ut, Adeo ut. Paus. Τὰς δὲ ἐκείνων ἀνέϊλεν πόλεις ὡς Φοίνικα ἰάμβων ποιητὴν θρηνησαι τὴν ἄλωσιν. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 10.) Τὸ δαιμόνιον μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι, Magnificentius quam ut meo cultu egeat, s. mea observantia.

Ὡς cum ponitur pro εἴθε, Utinam, potest et tum reddi particula Ut. Hom. Od. A. (47.) Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Il. Σ. (107.) Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο: Z. (282.) sequentem habet particulam κεν, ubi canit, ὡς κέν οἱ αὖθι Γαῖα χάνοι. Quibus in ll. imprecationi servit, sicut particula Ut ap. Lat. interdum. Plautus Persa, Ut istum dii deæque perdant; Terent. Adelph. ut Syre te cum tua Monstratione magnus perdat Jupiter; Catullus, Jupiter, ut Chalybæon omne genus pereat. Catullus, inquam, hunc Callimachi versum interpretans, Ὡ Ζεῦ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος. Sciendum est autem inveniri interdum scriptum ὡς hac in signif.; sed hanc scripturam alia exempl. refellunt. Atque adeo cum in Editione Romana Homeri adjunctos habente Eustathii Commentarios legatur ὡς in illo primo loco, in secundo eadem habet ὡς sine accentu. Cum vero dicitur ὡς ὄφελον, tunc ὡς aliter debere reddi, docebo ubi agam de hac particula præstante usum particulæ Quod.

Ὡς, Quam. Sed interdum quidem non solum per particulam Quam reddi potest, sed etiam particula Ut, (et tum quidem ad Similitudinis signif. pertinere dici potest, quamvis inde huc te remiserim,) nonnunquam vero solam particulam Quam ejus interpretationi adhibere possumus. Ut enim Græce dicitur ὡς ἀριστα δύναμαι, ita Latine dicere queas, Ut optime possum, Quam possum optime. Quintil. Non omittenda pars hæc orationis, sed exigenda ut optime possumus. Sed cur e Quintil. exemplum proferam, cum ipse ita usus sit Cicero? Ep. ad Treb. 7. Sic ei te commendavi et tradidi ut gravissime diligentissimeque potui. Idem pro Cluentio, Tum appellat hilari vultu hominem Bulbus ut blandissime potest. Invenitur autem et nomen δυνατὸν interjectum inter ὡς et superlativum. Isocr. Panath. Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μὲν ἀπολεῖσθαι τὴν ἐμὴν φρόνησιν τῆς σῆς ὡς δυνατὸν πλείστον. Sed neque in hoc aliisque hujusmodi ll., neque in iis qui non habent additum verbum δύνασθαι, commode uti possimus particula Ut: ac potius utendum fuerit particula Quam. Greg. Naz. Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται, Quamoptime, Quampulcherrime. Nec vero solum cum adverbio superlativi gradus, sed etiam cum nomine; ut enim dicitur ὡς κάλλιστα, sic quoque ὡς κάλλιστος. Tale est ὡς βέλτιστος ap. Xen. (Ἀπ. 3, 2, 3.) Quamoptimus: "Ἰν' ὁ βίος αὐτοῖς ὡς βέλτιστος ᾖ. Nonnunquam particulæ ὡς subjungitur ὅτι: cujus loquendi generis antequam exempla proferam, aliqua dicam DE Ὡς τάχιστα: de quibus vocibus inter se junctis antea quidem verba feci; sed iis, quæ dixi, adjiciendum est: cum ὡς τάχιστα unicum verbum habet, tunc et ipsum admittere usum particulæ Ut; (est autem ea differentia inter ὡς τάχιστα unum habente verbum, et ὡς τάχιστα habente duo, quæ est inter Quamprimum et Cum primum;) veluti cum dicitur, Πορεύσομαι ὡς τάχιστα, Proficiscar quamprimum, celerrime, Ut poterō celerrime. Interdum autem Latini, (sed cum aliis adverbis potius,) inter Ut et adverbium interjiciunt particulam Qui, veluti si ita loquar, Se gessit ut qui optime, i. e. Ita se gessit ut qui optime. Venio ad ὡς habens adjectum ὅτι. Tum autem vel illam particulam ὡς, vel hanc ὅτι vacare dicendum est: cum utraque superlativo juncta eand. vim obtineat: adeo ut perinde sit ac si præfigens alicui Latino participio particulam Quam, ea non

A contentus, adjungeres illi aliquam quæ eandem vim haberet: ut sc. Per interdum hoc officio, sed cum positivo gradu, non cum superlativo, fungitur Dicitur enim Quam beatissimus, non item Perbeatissimus, sed Perbeatus. Exempla autem usus illarum particularum conjunctarum ap. vett. etiam Scriptt. extant. Nam ὡς ὅτι μάλιστα extat ap. Plat. Δοκιμάζειν δὲ τὸν αἰὲ λαγχάνοντα πρῶτον μὲν, ἀλλὰ κληρον καὶ γνήσιον, ἔπειτα ὡς ὅτι μάλιστα ἐκ καθαρῶν οὐσῶν οἰκίσεων. Idem, Οὕτω δὴ χρηστὴν ἀναγκαίῃ μὲν ταῖν ἰσοτήτοι ἀμφοῖν, ὡς δ' ὅτι μάλιστα ἐπ' ἀλλήλοισι τῇ ἐτέρᾳ, τῇ τῆς τύχης δεομένη, Sed in quam paucissimis altera, ea utique quæ fortunæ suffragati indiget. Sic ap. Gal. Ὡς ὅτι μαλακώτατα, ubi scribit, Πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον ὡς ὅτι μαλακώτατα. Itidemque superlativis uominum jungitur, ut, Ὡς ὅτι βέλτιστον, ap. Plat. Symp. 2. Sic Diosec. Ὡς ὅτι πλείστον χρόνον. Apud Eund. Ἀλὸς ὀρυκτοῦ ἢ θαλασσίον ὡς ὅτι λευκοτάτον.

Ὡς interdum subjungitur, præsertim adverbio B θαυμαστῶς, s. θαυμασίως: interdum et cum ὑπερφνωῶς. Plato Phædone (45.) Θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας, ubi Bud. veritit Mire admodum: quod nescio an satis usitatum sit Latinis. Deff. (969.) Θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην. Rursum Plato Phædone Νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν. Idem in eod. Dialogo (47.) Ὑπερφνωῶς μὲν οὖν ὡς βοῦλομαι, ἁγνῳπὸς cupio. Idem in Symp. Ὑπερφνωῶς ὡς χαίρω, Mirifice lætor. Nonnunquam vero σφόδρα additur particulæ ὡς præcedente adverbio, ut ap. eund. Plat. Εὐ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. (Tale est ap. Eund. Νῆ Δι' ἀμηχάνως γε ὡς σφόδρα. Tale, inquam, esse dico, quoniam præcedentes loci faciunt ut particulam ὡς potius cum priori quam cum posteriori adverbio jungendam esse censeam: licet alii aliter judicent.) Invenitur autem et θαυμαστὸν ὡς. Fortassis autem scribi debere ὡς cum accentu his in ll., docebo aliquanto post.

At vero ὡς cum adverbio ἐτέρως, item ἀληθῶς, minime huc pertinet, nisi quatenus hic agitur de ejus usu cum adverbio. Neque enim idem valet ὡς cum his adverbis, quod cum præcedentibus, sed potius vacat, ideoque Budæum exempla hujus usus ceteris immiscuisse miror. Neque aliud EST Ὡς ἐτέρως quam ἐτέρως, Aliter: ITEM Ὡς ἀληθῶς, quam ἀληθῶς, Vere. Dem. pro Cor. Ἐάν τε καλῶς ἔχῃ, χάριτος ὅτι χάνει ἑάν θ' ὡς ἐτέρως, τιμωρίας: (298.) Ὡς καταπορευόμενων, μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχειν εἶναι ὡς ἐτέρως δὲ συμβάντων, τό γοῦν εὐδοκίμειν περίεστιν. Idem ibid. (p. 269.) Ἡς (παίδειας) τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων. Plato de Rep. 1. Τὸν ὡς ἀληθῶς ἱστρον ὀριζόμενος. Apud Eund. et cum gradu COMPAR. Ὡς ἀληθεστέρως, ubi scribit, Καὶ πότερον ὡς ἀληθεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι. Loquens porro de particula istius pleonasmus Eust., ab Hom. originem hunc traxisse scribit. Exponens enim Il. B. (258.) Εἰ εἴ τι ἀφραίνοντα κινήσομαι ὡς νύ περ ὥδε, annotat Oratores sæpe ponere ὡς tanquam παρέλκον: ut, πᾶν γὰρ εἴ τε καὶ ὡς ἐτέρως ἔχον, pro καὶ ἐτέρως ἔχον. Quibus subjungit, Δέδωκε δὲ καὶ τούτου Ὅμηρος τὴν ἀρχὴν, εἰπὼν, εἴ σε ἀφραίνοντα κινήσομαι ὡς νῦν περ ὥδε: pro, εἴ σε εὖ ὥς οὕτως ἀφραίνοντα. Sed addit, Nisi forte ὡς pro λίαν positum sit. Hæc ille; at ego non video quid obstet quominus et tertia exp. utraque harum simplicior afferatur. Ceterum ut ad particulam ὡς pleonasmum redeam, quidam annotant talem esse pleonasmum vocolæ Ut ap. Cic. Iuvē feci ut C. Flaminium ejicerem. Sed hic dici potest πλεονάζειν particula Ut, cum sermonis Latini consuetudo vix patiatur ut omissa illa dicamus, Iovē feci ejicerem, pro Invitus ejeci. Et quamvis ita dici posset, quid commune habet particula Ut verbo juncta cum ὡς juncta adverbio?

Ὡς habet nonnunquam et alium particulæ Quam usum; ponitur enim interdum et pro illo Quam quod significat Quantum, admirative: ut, Ὡς ἱερὸν καὶ σεμνόν. Aristoph. Πλ. init. Ὡς ἀργαλέον πᾶν γὰρ ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, Δούλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, Quam molesta res est, dura res est, aut, acerba. Possit forsitan reddi etiam, Proh quam dura res est: vel, Durum et acerbum est.

Schol. autem scribit, Τοῦ δὲ ὡς πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαύματος καὶ σχετλιασμοῦ.) Lucian. (§. 3.) Dial. Jovis et Ganymedis, Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ καὶ ἀπλοῖ-
κός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἔτι. Apud eund. Lucian. invenio particulam hanc subjunctam in hac signif., simulque SCRIPTAM Ὡς: quod observatione dignum est, et addendum iis quæ de hac particula dicta fuerunt accentum assumente. Locus illius est in Piscatore s. Reviviscentibus (§. 33.) p. 85., ubi non simpliciter est admirantis, sed cum indignatione, Τὸν Δία δὲ ἡ τὸν Ἡράκλεια, μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς, καὶ αἰσχρόν. Quibus in II. habere locum potest etiam particula Ut. Atque adeo Bud. vertit hic, Vt aversandum. (Venit tamen mihi aliquid in mentem de hoc posteriore loco, quod lectorem celare nolim: sc. posse fortassis ἀποτρόπαιον ὡς ita dictum esse ut θαυμαστὸν ὡς: quamvis hic non addatur accentus isti particulæ. Sed θαυμαστὸν ὡς scribere rationi fortasse consequentaneum fuerit.) In exemplum particulæ ὡς significantis θαυμασμόν, i. e. Admirationem, affertur hic versus, Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελόπειῃ. Dicitur autem de hac signif. ex Hom. et ubi agetur de ὡς fungente officio præp. πρός. Sed hoc supradictis addendum est, interdum huic particulæ usum istum habenti adjici et aliam. Greg. Naz. Τί οὖν γίνεται; ὡς λίαν γελῶτον καὶ ἐλεεινόν.

Ὡς interdum i. valet q. particula Quod: quem usum frequentissime habet et ὅτι. Sed intellige de Quod significante apud nos Que. Veluti cum ita loquimur, Il a dit que ce n'est pas merveille, εἶπεν ὡς οὐδὲν θαυμαστὸν ἐστὶ, ubi si verbum verbo reddere velimus, particula Quod utendum fuerit: at si Latine potius quam ad verbum (i. e. singulas voces singulis vocibus) interpretari libeat, utendum fuerit infinitivo, Dixit mirum non esse. Scimus alioqui veterem Testamenti Novi Interpretem et Scriptores Eccl. talem omnino usum particulæ Quod tribuisse. Quin etiam inveniuntur aliqui loci ap. nonnullos eorum qui inter postremos Latinitatis Auctores non sunt, ubi particula Quod usum illum habere videtur. At locus hic Plinii Ep. 3, 5. Quod lectitas, mihi pergratum est, affertur quidem pro illius usus exemplo, sed minime convenit. Nam resolvi quidem potest itidem in infin. hoc loquendi genus, sed particulam ὅτι locum ibi habere, nequaquam dixerim. Ac profecto si in eo Plinii loco Quod esset Græcum ὅτι, s. ὡς, et Gallicum Que, possent e Cic. quoque loci Pliniano illi similes afferri. Linacer, (cujus non minor est ap. me quam ullius Grammaticorum nostri sæculi auctoritas,) particulam Quod ait poni διαβεβαιωτικῶς pro ὅτι: ut in talibus, Scio quod scribis, vel scribas: sed nullo id exemplo confirmat. Idem alibi cum definitivas conjunctiones esse dixit quæ præcedentis verbi signif. determinant: talem usum particulæ Quod tribuit: et locum Plinii, nec non Ciceronis, quibus id probet, subjungit: Plinii, in Ep. Gaudeo et gratulor quod Fusco Salinatori filiam tuam destinasti. Ciceronis in Sallustium, Credo quod non omnes tui similes incolumes in urbem venissent. Sed quod ad hunc posteriorem locum attinet, in hoc certe talem omnino esse usum particulæ Quod fateor, qualis est is, quem habere dixi particulam ὅτι et ὡς: sed Ciceronis esse orationem e qua depromptus fuit ille locus, neque fateor, neque hodie fatentur quorum postremæ extant Ciceronis Orationum Edd. Adde quod suspectam illius loci fidem reddere possunt et quæ præcedunt. Totus enim locus est ita scriptus, Sed si fuerim aut in honoribus petendis nimis ambitiosus, (non hanc dico popularem ambitionem, cujus me principem confiteor, sed illam perniciosam contra leges, cujus primos ordines Sallustius duxit,) aut in gerendis magistratibus, aut in vindicandis maleficiis tam severus, aut in tuenda republica tam vigilans, quam tu proscriptionem vocas: credo quod non omnes tui similes incolumes in hac urbe vixissent. Quis enim non videt hic Vixissent cum illo Fuerim non cohærere? Nemo certe est qui non statim animadvertere

PARS XXXII.

A possit ita scribendum fuisse, Sed si fuisset ita ambitiosus, aut, etc. credo quod non omnes tui similes incolumes in hac urbe vixissent. Sed quamvis totius loci fidem suspectam mendum illud reddere possit, potius tamen (ne levi argumento niti dicat) auctoris fidem suspectam mihi esse profiteor. Venio tandem ad quendam Cic. locum, qui ex ejus pro Roscio Amerino Oratione affertur: tanquam in eo dixerit, Respondit quod, ea signif. qua Gallice diceremus, Il a répondu que, Græce, ἀπεκρίνατο ὅτι, vel ὡς. Sed longe aliter se res habet; neque enim particula Quod jungi debet aut potest cum verbo Respondit: sed intelligendum est e præcedentibus Respondit se accusaturum esse quod etc. Verum libet et locum illum proferre totum, ut tu quoque, lector, de eo judicium ferre possis. Cum ab eo quæreretur quid tandem accusaturus esset eum, quem pro dignitate ne laudare quidem quisquam satis commode posset: ajunt hominem, ut erat furiosus, respondisse, quod non totum telum corpore recepisset. Quod si ne ex iis quidem aliquis illi meæ exp. subscribit, at e præcedentibus et sequentibus subscribere illi cogetur. De hoc autem usu particulæ Quod ideo latius disserui, quia multos, et quidem Germanos præcipue, in ea opinione esse scio ut Latinum esse arbitrentur: adeo ut nonnulli in reddendis particulis ὅτι et ὡς (eam de qua nunc agitur signif. habentibus) illa utantur: et quidem ibi quoque, ubi vitari facile potest; alioqui enim locos posse occurrere scio, in quibus ea uti necesse sit: atque adeo ne me quidem, in vertendis quibusdam ad logicam Philosophiam pertinentibus, vitare eam potuisse, sine maximo et ambiguitatis et obscuritatis periculo, memini. Sed venio ad aliquot exempla usus particulæ ὡς, de quo agitur, ut λέγω ὡς αὐτὸς ποιεῖ, vel ἐποίει, vel πεποίηκε, etc. Je dis qu'il fait, vel qu'il faisoit, vel qu'il a fait. Itidemque cum aliis personis et modis; Herod. 4, (36.) p. 147. Τὸν γὰρ περὶ Ἀβάρτος λόγον τὸν λεγομένον εἶναι Ὑπερβορέω, οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν οἰστὸν περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, οὐδὲν σιτεόμενος: pag. proxima sequente, Καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ, ἄλλω δὲ δὴ τῷ, ὡς περιπλῶντες ἐς τὴν Λιβύην, τὸν ἡλιὸν ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ: quo in loco (ut et de hoc obiter lectorem admoneam) hæc verba ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ, ἄλλω δὲ δὴ τῷ, commode parentheses includuntur, cum ἔλεγον feratur ad ὡς. Talem certe parentheses et alibi ap. Eund. observasse videor. Subjungam et e Demosth. exempla, (non quod ap. reliquos quoque, qui Herodoti sæculo proximiores sunt, ea non extent; sed quod mihi in præsentia non sint ad manum:) Philipp. 3. Ὡς δ' οὐ προσήκων, ἡ ὡς οὐ κληρονόμος τούτων ὦν, ταῦτα ἐποίει, οὐκ εἶναι λέγειν, ubi observa præcedere hanc particulam. Itidem certe et in h. I. principium huic particulæ, at finem dedit participio λέγων, ita scribens, Philipp. 1. Ὡς μὲν οὖν δεῖ τὰ προσήκοντα ποιεῖν ἐθέλοντας, ὑπάρχειν ἅπαντας ἐτοιμούς, ὡς ἐγνωνκότων ὑμῶν καὶ πεπεισμένων, παύομαι λέγων. Jungitur enim partic. λέγων non cum posteriore ὡς, (utpote alium usum habente,) sed cum priore. Plut. Lycurgo, Ἐπαμινῶνδαν εἶπεῖν λέγουσιν ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν. Ceterum non cum λέγω tantum s. φημί, vel alio hujus generis verbo jungi putandum est hanc voculam, sed et cum alio quolibet quocum jungi particula ὅτι consuevit. Dicitur enim ὁμολογῶ ὡς, et νομίζω vel ἡγοῦμαι ὡς κ. τ. λ. Atque adeo Xen. dixit etiam τεκμηρίω ὡς, sicut diceretur τεκμαίρομαι ὡς, Ἀπ. 1. init. Πρῶτον μὲν οὖν ὡς οὐκ ἐνόμιζεν οὗς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίω; Paulo post autem habes exemplum illius usus frequentioris, Διετεθρύλλητο γὰρ ὡς φαῖη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἐαντῷ σημαίνειν. Sed quid attinet in exemplis satis obviis diutius immorari? Potius de ὡς ὅτι, quæ non itidem passim occurrunt, dicenda mihi sunt. Quemadmodum enim antea PARTICULAM Ὡς ὅτι simul poni docui, cum loquerer de ὡς cum superlativo; ita etiam hac in signif. sibi adjunctam interdum habere particulam

δει sciendum est. Xen. 'Ελλ. (3, 2, 12.) Εἰπὼν τῷ Φάρακι ὡς ὅτι ὀκνοίη μὴ. Hanc autem istarum particularum hac in signif. geminationem e recentioribus maxime usurpavit Eust., si bene memini.

Ως interdum potest reddi particula Quod, non eum, de quo proxime dictum fuit, sed longe diversum, usum habente: nimirum ubi præfigitur adverbio Utinam. Itidemque Gallica illa particula Que hic quoque locum habet; nam cum pro Utinam Gallice dicatur Plût à Dieu, interdum præfigitur Que, et dicitur, Que plût à Dieu. Lucian (1, 830.) 'Ως εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν, Quod utinam, vel, Atque utinam: sic vero jungitur et cum 'Ωφελον, 'Ωφελες, 'Ωφελε, 'Οφελον, 'Οφελες, 'Οφελε, ut videbis supra, T. 2, 1560. Sed et ipsum ὡς per se ac sine adjectione poni pro Utinam, e præcedentibus didicisti. Quoniam tamen ibi exempla e Poetis duntaxat habes, exemplum insuper unum afferam, idque e soluta oratione petitur: Synesii sc. 'Ως εἴη γε τοῦτον ἡμῖν εἶναι τῶν παρ' αὐτοῦ πώποτε στρατηγῶν εὐσεβέστατον. Convenire autem ὡς in ista signif. cum particula Ut, docui ibid.

Ως, Nam, Enim; interdum, Quandoquidem. Pro hujus autem significati exemplo quidam ex Hom. attulerunt hunc versum, II. Φ. 291. 'Ως οὔτοι ποταμῷ γε δαμῆμεναι αἰσιμὸν ἔστιν. Sed controversa eo in loco signif. ista esse potest, meo quidem iudicio: possunt vero non itidem controversa exempla ex eod. Poeta proferri, cum alibi, tuum Od. B. (233.) 'Ως οὔτις μέμνηται 'Οδυσσεὸς θεοῖο Λαῶν οἷσι ἀνασσε, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦρχε. Hic enim ὡς esse Siquidem, s. potius Quandoquidem, e præcedentibus versibus satis apparet: qui ita scripti sunt, Μῆτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω Σκηπτῶχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδὼς, 'Αλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη, καὶ αἰσῶλα ῥέζοι. Quibus subjungitur, 'Ως οὔτις μέμνηται, κ. τ. λ. Nullus rex, inquit, posthac mitem se et clementem in suos exhibeat, sed contra severum et asperum: quandoquidem clementiæ Ulyssee memoria periit apud eos in quos illam exercuit. Sed quamvis tam bene quadret huic loco significatio ista particulæ ὡς, ut convenientior nulla esse possit, atque adeo ne dubitari quidem posse de illa videatur, Interpr. tamen aliam ei interpretationem dederunt; ita enim Raph. Volaterranus, Nullus deinceps rex sceptrum tenens, placabilis mitisque existat, neque animo sibi æqua decenciaque proponat, sed durus immitisque ac aliis incommodus. Heu quam nullus meminit Ulyssis, populorum quibus imperavit, quam dulcis existeret pater. Altera autem illa interpr., quæ e regione ipsius Homeri solet excudi, habet, Nec quisquam amplius benevolus, mansuetus et mitis sit Sceptryger rex, neque in mente pia opera cogitans, sed semper infestus sit, et injusta perpetret. Ut nullus recordatur Ulyssis divini Populorum quibus præfuit, et velut pater mansuetus erat. At quam convenientius sit ὡς interpretari Quandoquidem, ut melius perpendere posses, lector, libuit et mihi locum istum interpretari, sed carmine, (quod, ut extemporaneum, boni consulas velim,) Nemo suos posthac regum clemente gubernet. Imperio, neu sit recti studiosus et æqui, Sed præbens se durum illis mala multa facessat: Quandoquidem populos oblivio cœpit Ulyssis. Molles ille quibus, pater ut, laxabat habenas. Sunt porro et alii loci ap. hunc Poëtam, in quibus eund. usum hæc particula obtinet; sed his contentus, ad exempla e prosæ Scriptt. petita transibo, a Thuc. initium sumens: ap. quem legimus 1, (124.) p. 39. meæ Ed. 'Ως οὐκέτι ἐνδέχεται, i. e. οὐκέτι γὰρ ἐνδέχεται, inquit Schol. Idem in alio ejusd. Scriptoris loco exp. ἐπεὶ: 2, (64.) p. 68. 'Ως οἵτινες πρὸς τὰς ἐμφορὰς γνώμη μὲν ἤκιστα λυποῦνται κ. τ. λ. His subjungam ea quæ Bud. de hac particulæ ὡς signif. scripta reliquit. 'Ως, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, h. e. ἀμέλει, Etenim, Nam. Lucian. (2, 185.) Πλὴν ἔχεται γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι δύναίτο· ὡς εἰ γε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, ἢ τις ἀπαλλάξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντά με, Quod si quis eam curarit, licet jam ut me oderis: (270.) 'Ως νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ, τελέως ἤδη

ἐκβεβακχευμένον, Nam nunc quidem te miseror, ut bacchari cœpisti. Cui non absimile illud videtur Ciceronis de Oratore, Ut non jam sine causa Demosthenes tribueret primas et secundas et tertias actioni. Plin. l. 22. Ut non sit mirari satis naturæ providentiam. Est enim illativa e præcedentibus conjunctio. Plato Phædro, Βούλει οὖν ἐν τῷ Λυσίου λόγῳ, δὲ φέρεται, ἰδεῖν τι ὧν φαρὲν ἀτεχνόν τε καὶ ἐντεχνον εἶναι. ΦΑΙ. Πάντων γε μάλιστα· ὡς νῦν γε ψιλῶς πως λέγομεν, οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα: Etenim nude nunc quodammodo disserimus. Et in Euthyd. Οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων· ὡς οὐκ ἂν ἔχοιμι γε εἰπεῖν ὅτι οὐ προσεῖχον νοῦν αὐτοῖς: Quandoquidem excusare non queo. Sic ap. Dem. c. Lept. Οὐδὲ γὰρ εἰ πάνν χρηστός ἐστιν, (ὡς ἐμοῦ γε ἔνεκα ἔστω,) βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἥθος, Nam esto quidem ille per me. His autem cum multa addi possint, et accuratius fortassis in significationem hujus particulæ, (quam sc. in locis hujusmodi obtinet,) inquiri: addam tamen pauca in præsentia, utpote ad alia festinas. Ac primum afferam locum in quo ὡς subjunctam habet particulam νῦν: ut e pluribus exemplis melius usum harum particularum conjunctarum perspicere queas. Chrys. in Ep. ad Rom. 6. λόγῳ ἰά, p. 47. init. 'Ωστε εἰ δόξης ἐρῶς, ἀπόσθηθι τούτων ὧν νῦν ποιεῖς, καὶ μὴ τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν καλλώπιζε, ἵνα γένῃ λαμπρὴ καὶ περιφανής· ὡς νῦν γε οὐδέν σου γένοιτ' ἂν εὐτελέσῃ. ἔρημην ἔχοντος τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ τῆς οἰκίας προβολομένον κάλλος. In VV. LL. ὡς poni dicitur etiam pro Quare, Quamobrem; sed nullum hujus usus exemplum affertur. Additur videri accipi et pro Alioqui, a Plut. Rom. in fine, 'Ως ἔδει γε καὶ τοῦτο ψεῦδος εἶναι, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων. Sed in h. l. interpretatione multum variant Interpr.: ita enim quidam, Alioqui oportebat et hoc falsum esse et alia plurima. Quidam, Quod utinam sit cum aliis plerisque mendacium. Quidam denique hoc modo, Quæ quidem conficta esse præstiterit, sicut et plerique alia. Bud. certe in quodam ejusd. Scriptoris loco, hæc verba, 'Ως ὡνατό γ' ἂν ἐνταῦθα τοῦ βίον πανσάμενος, vertit, Ut præstabilius ei fuerit vitam hic finire.

Ως vice præpositionis πρὸς nonnunquam fungitur, i. valens q. Ad, et accusativum itidem habens. Extatque et ap. Hom. hujus signif. exemplum, cum alibi, tum in illo versu qui Proverbiorum numerum auxit, Od. P. (218.) 'Ως αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἔτι θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Nam ὡς isto in versu, prius quidem loco admirantis vim habet, in posteriore autem i. valet q. πρὸς, s. eis. Manifestum enim est non posse aliud significare quam Ad. (In priore autem loco licet θαυμαστικὸν esse non dubitem, itidemque apud multos pro indubitato ac confesso id habeatur, exponendo sc. per Ut: hoc modo, Ut semper Deus similem ad similem adducit: vel Proh ut etc. vulgata tamen ad verbum interpretatione reddit Sic.) Existimatur porro hic usus particulæ ὡς, pro præpositione πρὸς s. eis, esse Atticus. Aristoph. (Πλ. 153.) ὡς τοῦτον, Ad hunc. Isocr. 'Ως βασιλέα. Sic Thuc. 'Ως αὐτὸν βασιλέα. Xen. 'Απ. 2, (7, 2.) Συνελήλυθαι ἡ ἐμὲ: (ibid.) Πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ. Dem. Λέγεται οἴχεσθαι πρεσβεύων αὐτὸς ὡς τοὺς Λακεδαιμονίους. Æschin. (31.) 'Ως δὲ τάχιστα ἤκομεν ὡς Μακεδονίαν, συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς.

Ως quemadmodum interdum abundare dictum est, sic etiam interdum deesse sciendum est; sed intelligitur de ὡς Similitudinis significationem habente. Nam ab Hom. μάχοντο δέμας πυρὸς dici pro ὡς δέμας πυρὸς, pro confesso a multis Gramm. habetur: adeo quidem ut aliis in locis Ejusd. ubi itidem subaudiri particulam ὡς existimant, loci illius auctoritate nitantur, ut Il. E. (4.) Δαῖτε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ: T. (298.) ἀλλὰ μ' ἔφασκες 'Αχιλλῆος θειῶν Κουριδίην ἄλοχον θῆσιν, pro ὡς κουριδίην ἄλοχον, secundum quorundam expositionem: quæ tamen parum mihi probatur. Apud Hebræos quidem certe Ω, quæ est itidem Similitudinis particula, frequentissime subaudienda relinquitur.

COGOR autem, (ne quid omisisse dicar,) etiam quæ supervacanea sint, de hac particula supradictis

adjicere: quæ sc. quidam e Tryphone de triginta signiff. particulæ *ὥς* retulerunt: ita incipientes, Ἰστέον ὅτι τὸ Ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ Τρύφωνι,

Ὡς παραβολὴν, Ιλ. Γ. (23.)

Ὡστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,

Ὡς ἀνταπόδοσιν, Ιλ. Γ. (36.)

Ὡς αὖτις καθ' ὁμιλον ἔδν Τρώων ἀγερῶχων.

Primum quidem ista loquendi forma non video quæ probari merito queat, ut dicamus particulam *ὥς* significare παραβολὴν, i. e. Comparisonem: pro eo quod est, Adhiberi comparationi, seu, Usurpari in comparatione. Idemque et de iis, quæ proxime subjunguntur, dicendum est: sc. *ὥς* significare ἀνταπόδοσιν, i. e. Redditionem: pro Adhiberi redditioni comparationis s. similitudinis. Quin etiam aliud hic peccatur, sc. quod non admonetur lector de scripturæ mutatione; cum enim est ἀνταποδοτικὴ hæc particula, non Ὡς simpliciter, sed Ὡς scribitur, assumto accentu, ut supra docui. Quod etiam videre est in illo Homeri versu; scriptum est enim *ὥς*, non *ὦς*, in omnibus quæ quidem usquam viderim exempl., ut omittam Gramin. quosdam de hac scriptura præceptum tradidisse. Sic autem et in versu qui hunc paucis interjectis præcedit, Ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα Ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν. Qui versus (ne fallatur lector) ille est qui continet ἀνταπόδοσιν illius qui primus allatus fuit in exemplum significationis παραβολῆς, sc. Ὡστε λέων ἐχάρη κ. τ. λ. Qui etiam versus non satis apte selectus inter tam multos fuit: utpote in quo non simpliciter Ὡς, sed Ὡστε scriptum sit, ut etiam scribi debet. Aut saltem admonendus erat lector, particulam *τε* nihil de significatione hic mutare. Sed cum passim ap. Hom. occurrat *ὥς* sine hac particula adhibitum παραβολῇ, sive inchoans παραβολὴν, multo satius erat alium quæpiam locum afferre. Hæc certe faciunt ut parvo cum judicio scripta hæc fuisse existimem.

Ὡς tertio loco ibi dicitur significare ὑπερβολὴν, i. e. Superlationem: ut in hoc versu, Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Hic autem non video quomodo excusari hæc signif. possit. Neque enim ut dictum est *ὥς* significare comparationem et redditionem, (comparationis sc.,) i. e. adhiberi comparationi et redditioni, sic etiam ausim dicere significare hyperbolen, i. e. adhiberi hyperbolæ; cur enim potius dicamus hoc in versu particulam *ὥς* adhiberi hyperbolæ, i. e. superlacioni, quam exclamationi, aut admirationi, vel utrique simul? Alioqui certe nihilo magis superlacionem debuit dicere quam comparationem: imo vero simplicius multo erat hanc quam illam dicere. Latine certe reddendo utendum fuerit aliqua particula earum quibus exclamantes utimur. Raph. Reginus vertit, O quam nihil est deterius aut atrocius femina. Quidam interpr. Ut nihil est, etc. Ego malim, Adeo nihil est, etc. Ceterum ne hoc quidem silentio prætereundum fuerit, hic quoque in quibusdam exempl. *ὦς* scribi cum accentu.

Ὡς ibi pro quarta signif. habet ἀναφορὰν, Od. Δ. (620.) Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, Ita quidem isti talia inter se loquebantur. Sed vix mihi possum persuadere eum a quo hæc scripta sunt, (nam a Tryphone profecta esse minime credo,) usum esse appellatione ἀναφορᾶς, verum aliud potius scripsisse. Aut certe quæpiam nova omnino signif. voci huic ἀναφορὰ tribuenda fuerit, cum nihil ἀναφορᾶς, i. e. Relationis, agnoscatur in hujusmodi dicto, Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, (vel potius Ὡς οἱ μὲν, κ. τ. λ. ita enim e consensu omnium exempl. scr. est, sicut et ubi *ὥς* significare dicebamus ἀνταπόδοσιν,) nihilo certe magis quam ubi dicitur Ὡς εἰπών, Ὡς φάτο, Ὡς ἄρα φωνήσας, &c. At quis in hujusmodi ll. ἀναφορὰν esse dixerit? Aliud certe non videmus hic quam claudi sermonem, quem ab aliquibus inter se habitum retulerit, et inde alio transiri.

Ὡς quintam signif. habere traditur θαυμασμόν, i. e. Admirationem. Afferturque hic versus, Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐξεφρονί Πηνελόπειᾳ. De qua signif. plura non dicam, cum antea quomodo hæc parti-

cula *ὥς* admirationi adhibeatur, satis superque docuerim.

Ὡς sexto loco, (sequendo ordinem qui ap. Urbanum et aliquos alios habetur,) βεβαιώσεως significationem illic obtinet. In cujus exemplum affertur hoc dictum, Ὡς χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποις, Sic gratiosum est homo hominibus. Sed si *ὥς* ibi significaret βεβαίωσιν, interpretandum potius esset Profecto, Certe, ut i. esset q. ὄντως: ut certe Schol. Soph. exp. ap. ipsum in hoc Ajax versu, non procul a principio, Ὡς ἐστὶν ἀνδρὸς τοῦδε τάργῃ ταῦτά σοι: ait enim esse *ὥς* positum pro ὄντως et ἀληθῶς. Cam. vertit, Plane sunt viri istius hæc opera tibi.

Ὡς pro septima signif. ibi habet ὁμοίωσιν, confirmaturque hoc versu, Od. Δ. Ὡς ὁδ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος νῦν ἔοικεν. Minime autem debebat distinguere *ὥς* significans ὁμοίωσιν, ut illorum verbis utar, ab eo quod παραβολὴν declarat. Quin etiam illud, quo ἀνταπόδοσις significatur, (sc. ἀνταπόδοσις παραβολῆς s. ὁμοιώσεως,) simul poni debuerat. Sed magis etiam in eo peccatur, quod *ὥς* redditur Ita: dando illi versui hanc interpr., Ita hic Ulyssis magnanimi filio assimilatus est. Præcedit enim ap. Hom. in priora parte orationis particula ὦδε, cui respondet *ὥς*: ut Latine particulæ Ita respondet sæpe Ut. Ita enim Hom. vel Helene ap. Hom., Od. Δ. Οὐ γάρ πω τινὰ φημι εἰκότα ὦδε ἰδέσθαι Οὐδ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα, (σέβας μ' ἔχει εἰσορώσαν,) Ὡς ὁδ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος νῦν ἔοικε Τηλεμάχῳ. Omitto errorem qui in eo commissus est, quod *ἔοικε* redditur Assimilatus est, cum reddi debeat Similis est: Neminem ita similem ut hic similis est. Posset etiam verti, Neminem tam similem quam &c. vel, Neminem adeo similem.

Ὡς in octavæ signif. ordine dicitur esse οὕτως, Sic, Ita. Il. H. (1.) Ὡς εἰπών πυλῶν ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ. Quæ etiam signif. (cujus multa exempla habuisti supra) cum iis de quibus modo dictum est collocari debuerat. Multa certe ejus exempla fuerunt a nobis allata; sed ubique addito accentu: Ὡς φάτο, Ὡς ἄρα φωνήσας, &c. Sic, Ὡς εἰπών.

Ὡς nono loco dicitur i. valere q. ὅμως, i. e. Tamen. Afferturque ex Od. A. (6.) Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρρύσατο, ἰέμενός περ. Ita enim redditur hic versus, Sed neque tamen socios liberavit, cupiens quanquam. Quæ sane interpr. inepta est, si Latini sermonis consuetudinem spectemus, Sed neque tamen liberavit. Neque enim bene conveniunt secum hæc tres particulæ, Sed neque tamen. Atque adeo ut *ὥς* alicubi a Gramm. expositum fuisse ὅμως fateor, (de qua etiam expositione dictum a me fuit,) ita hoc loco sic debere vel posse exponi nego, cum sciamus οὐδ' ὥς (ita enim scr., non οὐδ' ὦς, sine accentu,) nonnunquam esse quod Latini dicunt, Ne sic quidem: et hanc interpr. optimo huic loco, sicut aliis nonnullis, convenire videamus; cum enim dixisset, de Ulysse, Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα δν κατὰ θυμόν, Ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων, subjunxit, Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρρύσατο, ἰέμενός περ, Sed ne sic quidem socios servavit. I. e. Sed ne has quidem ærumnas perferendo, efficere potuit ut socios servaret, vel, incolumes conservaret. Ceterum in quibusdam libris eund. significationum particulæ *ὥς* catalogum habentibus, significationi isti duæ sedes tribuuntur, sc. quinta et decima septima. Et in illa quidem quinta sede illud idem exemplum affertur, ex initio Od. A. Ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους: in altera autem affertur pro exemplo hic locus, Ὡς πρῶτον Κίκορας δαμάσσατο. Cujus loci depravata scriptura restitui hoc modo debet ex Od. Ψ. (310.) Ἡρξάτο δ' ὥς πρῶτον Κίκορας δάμασ'. Subjungitur enim, αὐτὰρ ἔπειτα Ἥλθ' ὥς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείραν ἄρουραν. Nullam autem expositionem minus convenire particulæ *ὥς* isto in loco quam illam, qua dicitur poni pro ὅμως, luce clarius est. Cum Ἡρξάτο enim subauditur e præcedenti versu verbum καταλέξει, quod cum *ὥς* jungitur: hoc modo, Ἡρξάτο καταλέξει ὥς πρῶτον δάμασε Κίκορας, (vel καταλέξει πρῶτον ὥς δάμασε, ut sit trajectio hujus particulæ,) Narravit initio quomodo Ciconas domuisset, vel, Ut domuisset. Debuerat certe potius in exemplum significationis

particulæ *ὡς*, qua ponitur pro *ὅμως*, afferri versus, in quo et Schol. quidam de signif. illa consenserunt, II. A. (116.) Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δομέναι πάλιν, εἰ τὸ γ' ἄμεινον: et scribi debere *ὡς* cum circumflexo, et quidem e Grammaticorum Herodoti et Apionis auctoritate, ut antea docui. Verum ego aptius hujus signif. exemplum desidero; nihil enim video quod obstet quominus ἀλλὰ καὶ ὡς simplicius accipiamus pro Sed et sic, i. e. Sed quamvis etiam hæc ita sint.

Ως decimo loco exp. ὅπως, Ut. Afferturque ex II. Z. (259.) Ως σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. At vero pro ἵνα (cui signif. vicesima sexta sedes assignatur) affertur hic ejusd. Poetæ versus, ex II. Γ. (166.) Ως μοι καὶ τὸνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Sed perperam ex una eademque signif. fiunt duæ; perinde est enim sive ὅπως, sive ἵνα dicamus particula *ὡς* significari: cum utraque eod. modo valeat quod ap. Latinos vocula Ut, cum est conjunctio causativa, s. causam finalem indicans. De hac autem signif. particulæ *ὡς*, non ap. Poetas tantum, sed ap. prosæ Scriptt. quoque, abunde dictum in præcedentibus fuit. Verum et hoc obiter in utroque horum locorum animadversione dignum est, ὅφρα in priorē sermonis parte, *ὡς* in posteriore poni.

Ως undecimam signif. ibi habet eam, qua ponitur pro *ὁμοίως*, i. e. Similiter, Od. A. (47.) Ως ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sed plane alium usum hic habere particulam *ὡς*, satis apparet ex iis quæ a me antea dicta fuerunt. Neque enim quisquam, qui locum illum vel per transennam aspexerit, non animadvertat εὐκτικήν σημασίαν aptissimam ibi esse particulæ *ὡς*, sicut et in isto ejusd. Poetæ loco, II. Σ. (108.) Ως ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέκη κ. τ. λ., ubi Eust. Τὸ δὲ, Ως ἔρις ἀπόλοιτο, inquit, ὁμοῖον ἐστὶ κατὰ τὸ σχῆμα τῷ, Ως ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅπερ ἐν Ὀδυσσεΐα κέϊται τὸν Ως καὶ ἐνταῦθα εὐκτικήν σημασίαν ἔχοντος. Sic autem et particulam Ut, Optandi aut Imprecandi, (quod minus generale est,) vim habere interdum ap. Latinos, aliquot exemplis antea probatum fuit: item particulam Quod interdum particulæ Utinam præfigi. Sciendum est porro quosdam ex iis qui hasce particulæ *ὡς* signif. in catalogum redegerunt, non verum illum afferre pro exemplo particulæ *ὡς* significantis *ὁμοίως*, sed istum, Μνήσομαι ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης. Quem locum, ut ostendam minime interpr. illam admittere, altius repetere necesse habeo: ita igitur Achilles ad Ajacem Telamonium, II. I. (643.) Ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότερ' ἐκείνων Μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης, ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Nulla certe orationis cohærentia esse potest, si *ὡς* reddatur hic Similiter - cum nemo negare possit quin orationis structura hanc interpr. poscat, Sed mihi turget cor ira, cum illorum recordor, i. e. illarum contumeliarum, quomodo Atrides talem me reddiderit. Valla reddidit per Quod, non male, modo satis Latine: locum illum ita reddens, Ceterum cor meum irarum æstu toties fervet, quoties reputo, quanta me contumelia Agamemnon affecit, quod me inter Græcos loco gregarii cujusdam militis habuit. Verum et alia invenitur lectio, sc. ἐκείνου pro ἐκείνων, et ὅς pro ὡς.

Ως duodecimam expositionem ibi habet per particulam ὅσον: dicitur enim *ὡς* i. valere q. ὅσον, in Od. P. (344.) Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. Ubi expositionem illam admitti posse existimo: quidam tamen interpr. non Quantum capiebant manus, s. capere poterant complexu suo; sed, Ut capere poterant. Inveniri autem *ὡς* pro ὅσον et in aliis quibusdam loquendi formulis, sciendum est.

Ως decimamtertiam explicationem ibi habet per particulam quæ præcedenti ὅσον respondet, sc. per τόσον, Od. H. (108.) Ὅσον Φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες Ἰστών τεχνῆσαι. Eod. modo exp. *ὡς* isto in loco brevium Scholl. auctor. Eust. quoque ita explicat, ὅσον οἱ Φαίηκες ναυτικοὶ, τοσοῦτον αἱ γυναῖκες

τεχνικαὶ ὑφαίνειν. Subjungit tamen, Ἰδριες δὲ ἐκείνοι περὶ πάντων ἀνδρῶν, οὕτω δὲ καὶ αὗται πασῶν γυναικῶν. Sed pro ὅσον initio prioris versus quædam exempl. habent τόσον: cum qua lectione stare ex illa non posset. Ac certe quamvis habeatur illa lectio in textu qui est insertus Eustathii Commentarii, non videtur ipse eam agnoscere. De hoc quoque monendum lectorem censeo, in multis exempl. legi *ὡς*, cum accentu.

Ως decimoquarto loco dicitur esse i. q. ὡσαύτως, i. e. Eodem modo: Od. E. (129.) Ως δ' αὖ νῦν ἡμεῖς ἀγασθε θεοὶ βροτῶν ἄνδρα παρῆναι. Sed nihilo magis *ὡς* potest hoc in loco significare ὡσαύτως, quam in præcedentibus: Ως μὲν ὅτ' Ὀρίων ἔλετο κ. τ. λ. Item, Ως δ' ὁπότ' Ἰασίων κ. τ. λ. Atque adeo Eust. Τὸ δὲ ὡς μὲν, inquit, καὶ ὡς δὲ, καὶ ὡς δ' αὖ, ταυτὸν ἐστὶ τῷ ὡσαύτως. Ubi etiam animadvertendum est, ab eo scribi *ὡς* sine accentu, cum alioqui in quibusdam exempl. duo posteriora additum habeant accentum: in nonnullis, duo priora: quædam vero in tribus illis locis hanc scripturam habeant. Ceterum minime censuissem separandam hanc signif. ab ea qua ponitur pro οὕτως.

Ως decimamquintam signif. ibi habet *ἕως*, Donec, ex Od. Γ. (301.) Ως ὁ μὲν ἐνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων. Sed ad confirmationem hujus expositionis addenda fuerant hæc, quæ sequuntur, ubi etiam est particula τόφρα illi *ὡς* respondens. Ita enim ibi legitur, Ως ὁ μὲν ἐνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀγείρων Ἡλᾶτο ἐν νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, Τόφρα δὲ ταῦτ' Ἀλγισθος ἐμήσατο οἴκοι λυγρὰ. Raphael *ὡς* vertit Dum, (quod malo quam Donec,) et τόφρα, Interim s. Interea: pro quorum alterutro perperam in typogr. Edd. legitur Iterum. At vero interpretatio ad verbum, quæ Homero adjecta est, *ὡς* vertit Sic. Nec certe deesse alios locos similes puto, in quibus *ὡς* reddatur Sic, s. Ita.

Ως dicitur etiam poni pro ἀλλὰ, i. e. Sed, daturque huic signif. decimussextus locus, ex Od. X. (319.) Κείσομαι, ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. Pertinet autem Κείσομαι ad proximè præcedentem versum, Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θουσκός οὐδὲν ἔοργας Κείσομαι. Ubi plane non video quomodo *ὡς* significare possit ἀλλὰ: sed dixerim potius esse Quandoquidem, Quoniam. Aut certe esse exclamantis cum indignatione, ut Raph. vertit, O quam nulla ei gratia impensi beneficii. Ab aliis autem, qui has signiff. particulæ *ὡς* collegerunt, affertur *ὡς* ex illo ipso versu tanquam i. valens q. οὐκέτι: sed nullo modo rationi consentaneam esse hanc expositionem, καὶ τυφλῷ δῆλον. Apud Eosd. pro exemplo particulæ *ὡς* significantis ἀλλὰ, habetur, ὡς τοῦτον ἀληθεύεις: additurque Ἀττικὸν τοῦτο.

Ως affertur et pro ὅτι, sc. quod Gallice dicimus Que, ex II. X. (10.) οὐδένι πῶ με Ἐγνως ὡς θεὸς εἰμι. A quibusdam adjungitur et hoc exemplum, Ως δὴ τοῦδ' ἐνεκά σφιν Ἐκηβόλῳ, ubi male scriptum est Ἐκηβόλῳ pro Ἐκηβόλος. Est enim pars versus qui extat II. A. (109.) ubi Calchanti dicit Agamemnon iratus, Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις Ως δὴ τοῦδ' ἐνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἀλγεα τεύχει, Οὐκ ἐγὼ κ. τ. λ. Dicitur autem eod. modo ἀγορεύεις ὅτι, quo λέγεις ὅτι: cujus exempla habuisti supra et oratione soluta.

Ως exp. etiam ἐπεὶ, Postquam, ex II. K. (520) Ως ἴδε χῶρον ἐρῆμον ὅθ' ἔστασαν ὠκείες ἵπποι. Sed hujus signif. satis multa fuerunt a nobis allata exempla.

Ως pro decimanona signif., dicitur esse i. q. ὡς, Utinam, II. Γ. (428.) Ἥλυθες ἐκ πολέμου ὡς ὥφρα αὐτόθ' ὀλέσθαι. Sed debuerat potius afferri locus in quo *ὡς* sine illius verbi adjectione haberetur: cujusmodi a me allatum reperies supra.

Ως vicesimum usum ibi habet eum quo ponitur pro particula εἰ, quæ est σύνδεσμος συναπτικός, ut Od. Γ. (347.) Ως ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίετε. Sed plane aliena est ab illo loco ista expositio, cum talis sit ibi Nestoris oratio, Ζεὺς τὸ γ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, Ως ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίετε, Ὡστε τευ ἢ παρὰ πάντων ἀνείμονος ἢ πενίχρου:

et *ὡς ὑμεῖς κίετε* commodè per infinitivum resolvi a possit, Deus hoc avertat s. prohibeat, vos a me ita discedere. Raphael ita, Jupiter diique reliqui hoc non faxint, ut vos ad navem revertatis, a me discentes tanquam paupere omnino. At vero *ὡς* pro ei quomodo convenire posset? Ut autem hic non possit sic accipi, ita nec usquam alibi, existimo.

Ως vicesimo primo loco dicitur esse τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, i. e. Narrativum caput, Od. Γ. (184.) Ως ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπενθής· οὐδέ τι οἶδα. Sed *ὡς*, vel potius *ὡς*, assumpto accentu, manifestum significare οὕτως, i. e. Ita: (perinde ac si diceret, Ita factum est ut venerim rerum omnium inscius.) Signif. igitur particulæ istius facile est intelligere, quam huic loco cum aliis plerisque communem habet: at vero quo sensu aut quorsum dicatur esse διηγηματικὸν κεφάλαιον, non sane cujuslibet fuerit divinare. Ab aliis autem in exemplum *ὡς* quod sit διηγηματικὸν κεφάλαιον, affertur non ille versus, sed hic qui illum non longo intervallo sequitur, Ως τ' ἦλθ', *ὡς* τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὕλεθρον: cum *ὡς* pertineat ad ἀκούετε, quod habetur in proxime præcedente versu, Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες. Nunc vide, lector, utro in loco malis *ὡς* esse διηγηματικὸν κεφάλαιον: nisi potius tam ineptam observationem prorsus explodendam censeas.

Ως vicesimasecunda signif. exp. καθάπερ: afferturque in exemplum, ex Od. Ψ. (310.) Ἦρξατο δ' *ὡς* πρῶτον Κίκονας δάμασ'. Qui versus ab aliis earundem signif. collectoribus allatus fuit in exemplum *ὡς* significantis ὅμως, ut supra docui, ubi etiam vide quæ de illo versu dicta fuerunt, i. e. de signif. quam particula *ὡς* ibi obtinet.

Ως vicesimamtertiam signif. ibi habet εὐθέως, i. e. Statim, ex Il. Ξ. (294.) Ως δ' ἴδεν, *ὡς* μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν: nam priore quidem loco *ὡς* dicitur esse Ut, s. Postquam: at posteriore, Statim. Eand. certe explicationem affert et brevium Scholl. Auctor. Alioqui de h. l. idem dicendum fuerit quod et de aliis superius allatis, in quibus itidem ponitur bis particula *ὡς*, utrobique cum verbo.

Ως dicitur præterea esse ἀλλὰ μὴν, Atqui. Afferturque in exemplum hic Aristophanis locus, N. (209.) Ως τοῦθ' ἀληθὺς Ἀττικὸν τὸ χωρίον. Sed videndum an non locus ille expositionem alias admittat. Debuerat certe *ὡς* significans ἀλλὰ μὴν, ei vicina esse, quam significare ἀλλὰ dictum fuit.

Ως vicesimamquintam signif. ibi habet λίαν: afferturque ex Il. Τ. (16.) αὐτὰρ Ἀχιλλεύς Ως εἶδ', *ὡς* μιν μᾶλλον ἔδν χόλος. At ego non video cur *ὡς* in posteriore loco aliam habere exp. debeat quam in loco qui paulo ante ex eod. Poeta allatus fuit, Il. Ξ. Ως δ' ἴδεν, *ὡς* μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Fateor alioqui Eust. quoque in illo loco Il. Τ. *ὡς* posterius exponere λίαν: vult enim *ὡς* μιν ἔδν χόλος, esse λίαν ἐχολώθη. Sed quomodo λίαν cum μᾶλλον convenire possit videndum est: ut omittam alia quæ supra de h. l. a me dicta fuerunt. Ab aliis pro hujus signif. exemplo affertur, ex LXX. Interpr. Ως ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε. Quasi vero (præterquam quod aliunde potius afferrī exemplum debuit) non magis conveniat hic *ὡς* reddi particula Quam, quæ exclamationi s. admirationi adhibetur.

Ως vicesimasexta significatione dicitur esse ἵνα, Ut: de qua signif. vide quæ dixi in ea quæ decimum locum habet.

Ως est etiam διὸ, Ideo, Eapropter. Cujus signif. (quæ vicesimaseptima est) exemplum hoc affertur ex Il. Ι. (444.) Ως ἂν ἔπειρ' ἀπὸ σείῳ, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι Λεῖπεσθαι. Cui expositioni astipulatur brevium Scholl. Auctor, explicans, Διὸ οὐκ ἀπολειφθήσονται σου. Eust. tamen *ὡς* exp. ὅντως, nullam alterius expositionis mentionem faciens: quæ alioqui ratione non carere videtur.

Ως dicitur esse etiam πρὸς præpositio, ut Od. Ρ. (218.) Ως αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς *ὡς* τὸν ὁμοῖον. Cujus signif. (quæ ibi est vicesimaoctava) multa e soluta etiam oratione exempla habuisti supra.

Ως pro γὰρ, vicesimamnonam ibi sedem habet

ex Il. Φ. (291.) Ως οὗτοι ποταμῷ γε δαρήμεναι αἰσιμὸν ἔστιν. Ceterum et de hoc usu particulæ *ὡς* dicta fuerunt abunde multa.

Ως pro tricesima signif. (triginta enim habere dictum est) videtur habere illam, qua usurpatur ἀντὶ τοῦ ὁπίου, i. e. de Auricula. Ceteris enim, quæ retuli, hæc ibi subjunguntur, Τὸ *ὡς* πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει· χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως· καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὁπίον. Ut autem quam vera sint cetera omittam, non satis fuit *ὡς* significans Aurem, spiritu a particula *ὡς* distinguere, cum etiam accentu differat. Nisi forte pro οὕτως quoque et pro ὅμως circumflecti putarunt: cum enim dixissent ubique ὀξύνεσθαι, nisi cum significat οὕτως et ὅμως, addiderunt, καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὁπίον. Quid vero particulæ *ὡς* commune cum nomine *ὡς* quod Aurem significat? Opus eo fuit sc. ad implendum trigenarium significationum particulæ *ὡς* numerum. Quo quid ineptius fieri potuit?

Hæc sunt igitur illæ triginta signif. particulæ *ὡς*: (nam triginta duas falso pollicentur:) quas quicunque collegit, quam parum iudicio valuerit, aut etiam quam omni iudicio caruerit ex iis quæ plerisque signif. a me subjuncta fuerunt, facile quivis perspicere poterit. Quatuor certe potissimum modis ab eo peccatum est: primum, quod huic particulæ signif. ab eo prorsus alienas tribuit: deinde, quod ab iis signif., quæ alioqui certæ atque indubitæ sunt, abhorrentia omnino exempla affert: tertio, quod ex una signif. plures facit, aut saltem omnino inter se affines signif. et eod. pertinentes, tanquam omnino diversas, separat. Postremo, quod signif. tribuit nonnullas isti particulæ, quarum ne umbram quidem agnoscere quisquam possit in iis, quæ subjungit, exemplis: sed quid ibi valeat particula *ὡς*, primo fere aspectu cognoscere queat, at expositionem, quam ipse illi dat, ne multum quidem ac diu cogitando intelligat: veluti cum dicit *ὡς* esse ἀναφορὰν, esse ὑπερβολὴν, esse διηγηματικὸν κεφάλαιον. Interim hæc illa sunt de signif. particulæ *ὡς*, quæ vulgari Lexicorum consarcinatores in calce eorum prætermittere religioni habuissent, tanquam sc. summam auctoritatem certissimamque fidem habentia. Vel ex his autem æstimari potest, quæ esse debeant aliorum multorum illis infartorum auctoritas, et quali adhibito iudicio, qualique examine, recepta fuisse putanda sint.

NUNC VERO superest ut de usu particulæ *ὡς* dicam, ubi aliquam aliam vel aliquas alias sibi adjungit. Et cum duobus modis hæc adjunctio fiat, (interdum enim particulam aliquam ita sibi adjungit, ut eam sibi annexam et adhærentem habeat, ut videre est in Ωσεὶ, Ὡσπερ, Ὡστε, atque aliis nonnullis vocibus: interdum contra disjunctim scribitur, ut in Ως γε, Ως δὲ, Ως δὴ, etc.) duas itidem esse hujus tractationis partes necesse est. Sed priorem locum dabo ei usui particulæ *ὡς*, quem cum particulis habet a quibus disjungitur. Sequar autem ordinem alphabeticum, ut lectori ad inveniendam statim ea, quibus opus habebit, commodiorem. Alioqui certe sequi maluissem præcedentem significationum hujus particulæ ordinem: præsertim cum etiam nunc singula quæ dicentur, ad singulas referre necesse futurum sit. Hoc etiam scire te volui, quædam hic a me poni quæ omittenda putassem, vel quod alibi commodior sit de iis dicendi locus, (ut certe de nonnullis alibi dictum esse comperies,) vel quod alibi fortassis ea quæsiturus sis; sed malui quædam in hoc libro superesse, (præsertim ex iis quæ jam ab aliis collecta fuissent,) quam deesse dici.

Ως ἂν, sequendo eum quem dixi ordinem, primum locum sibi hic vindicat. Cum autem de *ὡς* ἂν loquor, non adjecto verbo, huic aliquam injuriam facere mihi videor: huic, inquam, verbo, (quodcumque id sit,) utpote ad quod potius quam ad particulam *ὡς* pertinere dici debeat, meo quidem iudicio. Illud tamen Budæi auctoritate tueri possum, qui ubi de ὅπως ἂν locutus est, et pro ἵνα usurpari docuit, i. e. Ut, subjungit, Hoc idem *ὡς* ἂν significat. Xen.

(Ἰππ. 9, 1.) Ὡς ἂν ἤκιστα ἐξαπατῶτο καὶ ἵππον καὶ πῶ-
λον ὠνούμενος : (ibid.) pro Quonam modo, Καὶρὸς δὲ
γράφαι ὥς ἂν ὀρθότατα ἐκατέρω χρότῳ. Ex eod. Xen.
Ὅποτε γεμῖν οἱ ἵπποι εἰσὶν οἴους δεῖ, ὥς ἂν ἄριστοι
αὐτοὶ οἱ ἵπποις γένοιτο, τοῦτο διηγῆσθαι. Quibus
subjungit locum quem primo illi subjunxisse po-
tius debuit : hunc sc. Gregorii Naz. Ὡς ἂν τῆς σο-
φίας βάθος μὴ ἀγνοῇς : est enim hic ὥς, sicut et ibi,
pro Ut : diciturque ὥς ἂν μὴ pro ἵνα μὴ, Ut ne, vel
simpliciter Ne. Similis est hic Ejusd. Ὡς ἂν μὴ
βλάβη τοῖς γεγραμμένοις. At vero sine particula
μὴ ap. Eund. legimus, Ὡς ἂν θεὸς καὶ κτίσις ὑβρί-
ζεται τῇ καινῇ ταύτῃ θεολογίᾳ. Jam vero et cum
infin. ὥς ἂν εἶναι, ex Eod. Ἀπτεται μὲν γὰρ οὐ τῶν
πολλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίστων, ὁ μῦθος ὥς ἂν
μόνου εἶναι τοῦ θεοῦ τὸ ἀπταιστον καὶ ἀνάλκτων πά-
θεσι. Quæ ille vertit, Adeo solus Deus extra peric-
ulum est erroris. Ego malim, Adeo nt solus Deus
extra periculum sit erroris.

Ὡς ἂν sequente δύνωμαι, vel δύνῃ, s. δύνηται, cum
superl. πλεῖστα, aut alio, pertinet ad eam signif.
particulæ ὥς, in qua dictum est eam respondere La-
tinæ vocalæ Quam. Xen. Ἔως ἂν κτήσωμαι ὥς ἂν
δύνωμαι πλεῖστα, Donec compararo, (s. Quoad acqui-
siero, aut habuero, s. babeam,) quam potero plu-
rima. Tale est ap. Eund. Παισὶ προπαρασκευάζει ὥς
ἂν δύνηται πλεῖστα. Hic autem memoria repeten-
dum est quod paulo ante dixi, sc. particulam ἂν
non ad ὥς, sed ad verbum referri. Neque enim hic
particulam ἂν proprie dicere queas jungi cum ὥς,
sed potius ἂν quidem ad δύνηται, at ὥς ad superl.
πλεῖστα pertinere : ut vel e multis locis patere po-
test, in quibus superlativo itidem junctam hanc par-
ticulam vidisti.

Ὡς ἂν ad aliam signif. pertinet, ubi DICITUR Ὡς
ἂν εἴποι τις, vel ὥς ἂν τις εἴποι : (de quibus supra,
sicut et de ὥς cum infin.) Quod quidem loquendi
genus prout interpretabimur, ita particulæ ὥς hunc
vel illum usum tribuimus. Si enim ὥς ἂν τις εἴ-
ποι reddamus, Ut dixerit quispiam, vel Ut quis
dixerit, i. e. Ceu quis dixerit, vel dicere possit, aut
etiam Ut dicitur, tunc particulæ ὥς plane Similitu-
dinis significationem damus : at vero si reddas Ut
ita dicam, vel Ut sic dixerim, tunc existimet aliquis
ὥς esse ἵνα : si, inquam, ex hujusmodi interpre-
tatione significationem illius metiatur. Sed nullo
modo id fieri debere vel hinc liquet, quod non di-
citur vicissim ἵνα ἂν εἴποι τις, vel ἵνα ἂν τις εἴποι,
in eod. loquendi genere. Bud. in illo Greg. Naz.
I. quem attuli supra, p. 803. de Pentecoste, Οὐκ-
εἶ ἐνεργεῖα παρὸν ὥς πρότερον οὐσιωδῶς δὲ, ὥς ἂν
εἴποι τις, συγγινόμενόν τε καὶ πολιτευόμενον, (vel
συμπολιτευόμενον,) verba illa ὥς ἂν εἴποι τις, vertit,
Ut ita dicam, et Prope dixerim. Item, Ut dicere
possis : in qua demum interpretatione particulæ ὥς
significatio retinetur. Perinde enim esse videtur
ὥς ἂν εἴποι τις, ac si diceremus, Quo loqui modo
quis possit, Quo verbo quis uti queat : si quidem
particula ἂν potentialem suam vim hic retinere
existimetur. Invenitur etiam Ὡς ἂν εἴ, ut Aristot.
de Mundo, Ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν : ubi minime contro-
versa esse potest particulæ ὥς significatio. Mani-
festum est enim illa verba sonare, Tanquam si dica-
mus, vel Perinde ac si dicamus. Sic et cum præ-
t. imperfecto indicativi, Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν, Perinde ac
si diceret. Chrys. exponens illa verba Pauli ad
Rom. Ἀνθρώπινον λέγω, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς
ὑμῶν ὥσπερ γὰρ κ. τ. λ. Ἀνθρώπινον λέγω, in-
quit, ὥς ἂν εἰ ἔλεγεν, ἀπὸ ἀνθρωπίνων λογισμῶν καὶ
ἀπὸ τῶν ἐν συνηθείᾳ γινομένων τὸ γὰρ σύμμετρον
τῇ προσηγορίᾳ τοῦ ἀνθρώπινου δηλοῖ. At vero se-
quentibus aliis verbis aliam etiam interpretatio-
nis formam postulant hæ particulæ ὥς ἂν : veluti
ὥς ἂν ποιήσης redditur Utcunque et Qualitercun-
que feceris, in hoc Soph. versu, (Aj. 1369.) Ὡς
ἂν ποιήσης πανταχοῦ, χρηστός γ' ἔση. Huc pertinet
quod DICUNT Ὡς ἂν τύχοι : tunc enim pro loco
possumus etiam adverbio quopiam uti : sc. vel Te-
mere, vel Quoquomodo, vel alio. AT VERO Ὡς ἂν,
particula ὥς habente quidem Similitudinis itidem si-

gnificationem, sed nullo sequente verbo, nemo, ut
opinor, mihi negarit supervacaneam habere particu-
lam ἂν. Aristot. de Mundo, Τὸν εἶρῳν εἰς τὴν θά-
λασσαν, ὥς ἂν εἰς λιμένα, ποιεῖται : pro ὥς εἰς λι-
μένα, In mediterraneum mare, quasi in portum, in-
fluit. E Xen. autem affertur ὥς ἂν παῖς pro Ut puer,
Utpote puer. Apud Thuc. quoque legimus 6, (37.)
p. 216. Εὐθὺς ἀπερὶσκέπτως προσπεσόντες, καὶ ὥς ἂν
μάλιστα δι' ὀργῆς, ὁ μὲν ἐρωτικῆς κ. τ. λ. Videor
certe mihi ap. Lucian. præsertim ὥς ἂν observasse,
vacante particula ἂν. Nisi potius in hujusmodi ll.
scr. sit conjunctim ὥσαν, (ut etiam ὥσανεῖ scribitur.)
in qua opinione olim fui, et nunc quoque vix de illa
possim deduci.

Ὡς ἂν Temporis significationem habens, pro Quam-
diu, Donec. Soph. Aj. (1116.) τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ
ἂν στραφεῖν ὥς ἂν ἦς [ἀνῆς] οἶός περ εἶ. (SED ET
ἵνα per se poni pro ἔως, i. e. Quamdiu, docui supra
Potestque hujus signif. istud exemplum addi, e Svn.
nes. Τοιγαροῦν ὥς οὐδὲν δεινὸν ἦν ἡμῖν, ἐκοιμήσασθαι.)
E Cebete Thebano pro Postquam, Cum, Τί δὲ αὖ-
τοὺς ποιεῖν ὥς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. Ex Eod.
Ὅρᾶς οὖν, ὥς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλιν ταύτην, ἀνῶτερον
ἄλλον περίβολον ;

Ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, vide in Ἀπλῶς.

Ὡς ἄρα, in admiratione, Od. O. (380.) Ὡς ἄρα
ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὐμαίε συμβῶτα, Πολλὸν ἀπειλά-
χθης σῆς πατρίδος ἡδὲ τοκῆων, Quam parvus eras, vel
Ὅ quam parvus eras cum cœpisti vagari.

Ὡς γε, interdum cum infin. : ut ὥς γε μοι δοκεῖ
Ut quidem mihi videtur, Ut mihi quidem videbatur.
Aristoph. Πλ. (736.) Τὰ βλέφαρα περιέλειπον, ὥς γε
μοι δοκεῖν. Interdum sine infin., ut ὥς γε καθ' ἡμέ-
ρας, Ut temporibus nostris. Sic ap. Cic. in Bruto, At hi
quidem, ut Atheniensium sæcula numerantur, ado-
lescentes debent videri, Bud. vertit, Ὡς γε κατὰ τοὺς
τῶν Ἀθηναίων χρόνους. Item, Ὡς γε προτοῦ ἐγένετο,
pro Præut dudum fait, VV. LL. Affert vero Bud.
et Ὡς γε δὴ e Greg. Naz. pro Duntaxat : Ὡς γε
δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, Duntaxat ut mea est opinio.

Ὡς δὲ, interdum ἑλλειπτικῶς positum, ut e Plat.
de Rep. 2. affertur, Ὡς δὲ, δηλον, Quod autem ita
sit, apertum est.

Ὡς δ' αὐτως vide in Ὡσαύτως.

Ὡς δὲ εἰπεῖν, vide Ὡς εἰπεῖν, supra.

Ὡς δὴ, e Plat. pro Nempē, VV. LL. Ex Aristoph.
autem Πλ. (893.) pro Utinam, ὥς δὴ διαρράγεται, Utinam
crepes medius. Sed huic expositioni, nisi in-
specto loco, fidem adhibere non ausim. Interdum
Ὡς δὴ sonat Ut igitur, Postquam igitur. Vel sim-
pliciter, Postquam. Polyb. Ὡς δὴ ἵπποδρομία ἐλαβε.
Cum autem DICUNT Ὡς δὴ τι τοῦτο ; significant
Quorsum hoc ? Lucian. (1, 467.) Ὡς δὴ τι τοῦτο, ὦ
Μένιππε ; οὐ γὰρ συνήμι τὴν αἰτίαν, (255.) Ἀλλ'
ἤρετό με εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν. Ad quæ respon-
detur, Ὡς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα ; (Affertur et
Eod. et Πρὸς δὴ τί, eadem signif.) In VV. LL. alio
particularum ordine, Ὡς τί δὴ, Ad quidnam.

Ὡς δυνατόν, vide Ὡς οἰόντε paulo post.

Ὡς ἔγωγε, in VV. LL. e Greg. Naz. pro Equidem :
additurque videri vacare ὥς.

Ὡς εἰκάσαι, Ut conjicere licet, Quatenus conjicere
licet, Ut assequi conjectura possum. Synes. Μήνυμα
Ἀφροδίτης, ὥς εἰκάσαι, κατέχει τὴν χώραν. Pro eod.
Ὡς γοῦν εἰκάσαι, Lucian. (1, 519.) Soph. Trach.
(141.) dixit eod. modo ὥς ἀπεικάσαι. Invenitur et
per dativum participii, ap. Aristot. Ὡς μεγάλῃ φρονί-
μῳ κάζοντι μικρὸν, pro Quatenus magna cum φρονί-
μῳ comparare licet.

Ὡς εἰκός, vide in Εἰκός.

Ὡς εἰπεῖν, vide supra, ubi agitur de particula ut
infinitivo juncta.

Ὡς εἶχε, vide in Ἐχω.

Ὡς ἐμοί, subaudiendo δοκεῖ, Mea sententia, VV.
LL. quibus dubito quantum fidei adhibendum hic
sit, cum subjungant exemplum e Themist., in quo
non ὥς ἐμοί, sed ὥς ἐμοί δοκεῖν, legitur : Ὡς ἐμοί δο-
κεῖν κατέλιπε.

Ὡς ἐνὶ μάλιστα, Quammaxime fieri potest, Quoad
ejus fieri potest. Herodian. (3, 2, 1.) Ὡς ἐνὶ μάλιστα

σὺν τῇ στρατιᾷ ἡπείγετο. Sic ὡς ἐνὶ ἡδίστα, Xen. (Ἀπ. 4, 5, 9.) "Εὖς ἀν ταῦτα ὡς ἐνὶ ἡδίστα γένηται, Quamsuavissima fiant. At pro ὡς ἐνὶ τάχιστα dicitur etiam ὡς ἐνὶ δια τάχους, Synes. Διὸ δοτέον ὡς ἐνὶ δια τάχους.

Ὡς ἐν τοσούτῳ, pro Interea, VV. LL. sine exemplo. Subaudiatur autem χρόνῳ, si hanc signif. habeat.

Ὡς ἔξεστι, Quantum licet, Quantum conceditur, Quantum fieri potest. Vide "Εξεστι.

Ὡς εἰκοι, vide in "Εοικε. Bud. ὡς εἰκοι vertit Nimirum, in isto Dem. loco, 147(=351.) Εἰ δ' οἱ μὲν τὰ δίκαια ἔπραττον ἡμῶν, οἱ δὲ τὰναντία, διὰ τοὺς πεπονημένους, ὡς εἰκοι, τοῖς ἐπικέσι συμβεβηκὸς ἀν εἰς ταυτὴς τῆς ἀτιμίας μετεσχηκέναι. Aliquando autem ὡς εἰκοι vacare omnino existimatur, ut Lucian. Alcyone (s. 6.) "Ἀνθρωπος, ὡς εἰκοι, ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει. VV. LL.

Ὡς εὐόντι, Tanquam revera esset, VV. LL. sine exemplo.

Ὡς ἐπέχει λόγος, vel ἔχει λόγος, Ut fama est, fertur.

Ὡς ἐπὶ πολὺ, vel Ὡς ἐπιπολὺ, una voce, Ut plurimum, vel Plurimum, quod Latinus est, Plerumque. Ex Alexide J. Poll. affert ETIAM Ὡς ἐπιταπολλά pro eod.: Ὡς ἐπιταπολλά τοῦτο ποιῶ. Dicitur etiam per COMPAR. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον, et per SUPERL. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον: q. d. Majori e parte, et Maxima e parte. Alioqui redduntur et hæc adverbii, Plurimum, Fere. (Sed invenitur ETIAM Ὡς ἐπιπλεῖστον: et quidem interdum alia quoque in signif., sc. pro Quamplurimum, ut Bud. vertit ap. Thuc. Ἡς φείδεσθαι δεῖ ὡς ἐπιπλεῖστον.) J. Poll. postquam enumeravit ἐκ τοῦ αὐτοῦ ταυτὸν δηλονότι σχηματισμούς hosce, Ταχὺ, Ταχέως, Διαταχέως, κ. τ. λ. subjungit itidem illius loquendi generis varios modos: PRIM. Ὡς τοσούτῳ. SEC. Ὡς ἐπιπολὺ. TERT. Ὡς το ἐπίπαν. QUART. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον. QUINT. Ἐπιτοπολὺ. SEXT. Ὡς ἐπιτοπλήθος. SEPT. Ὡς ἐπιταπολλά. Hoc enim, inquit, Alexis in Poetria dixit, ὡς ἐπιταπολλά τούτο ποιῶ: alterum autem in Didymis: sc. illud ὡς ἐπιτοπλήθος. Sed in hoc posteriore loco repetens non scribit conjunctim, ut prius, sed seorsim, τὸ δεῖ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ αὐτὸς ἐν Διδύμοις. Rarum alioqui usum postremi hujus loquendi generis fuisse puto: sicut et ὡς ἐπιταπολλά, minus frequens, quam hoc Ὡς ταπολλά, SIVE Ὡς τὰ πολλὰ, ut ap. Xen. scriptum invenitur pro Plurimum, Plerumque. Quod autem attinet ad ὡς τὸ ἐπίπαν, (quod potius ultimo loco collocare Pollux debuerat,) sciendum est scribi ETIAM Ὡς το ἐπίπαν. Quin etiam inveniri alicubi SCRIPTUM Ὡς ἐπίπαν: Synes. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀποθνήσκοντας ὡς ἐπίπαν ἐν τοῖς τοιοῦτοις οἰῶ τοὺς περὶ πλεῖστον ποιουμένους τὸ ζῆν. Hic enim liquet ὡς ἐπίπαν habere significationem illam de qua nunc agitur, sc. Plurimum: pro quo dicitur etiam Ut plurimum, sed minus Latine, ut paulo ante admonui. Alioqui Ὡς ἐπίπαν alium præterea usum habet, ut vidisti aut videre potes, T. 3, 50. D.

Ὡς ἔπος εἰπεῖν, vide "Επος.

Ὡς κὰν εἰ, pro Perinde ac si, ex Aristot. de Mundo, Ὡς κὰν εἰ θαυμάζοιεν τινες, Perinde ac si mirarentur aliqui. Sed particula κὰν suspecta hic esse queat.

Ὡς κεν, in imprecatione, Il. T. (282.) Ὡς κεν σὶ αὐθι Γαῖα χάνοι, Utinam ibi terra illi dehiscat: εἴθε οἱ αὐτόθι ἔνθα νῦν διάγει, γαῖα χάνοι, Eust.

Ὡς κατὰ τὸ μέγεθος, Pro magnitudinis portione. Vide et μεῖζων ἢ ὡς κατὰ ἀνθρώπον, supra.

Ὡς μὲν, ὡς δέ, affertur pro ὅτι μὲν, ὅτι δέ.

Ὡς μὴ, (ut dicitur ὡς ἀν μὴ,) Ut ne, Ne: Synes. Ἐγὼ μὲν καὶ σοὺ κηδομαι καὶ τοῦδε σοῦ μὲν, ὡς μὴ ἀδικοῖς τοῦ δέ, ὡς μὴ ἀδικοῖτο. Ex Epigr. autem affertur cum constructione valde rara, sc. cum indic. Ὡς μὴ ἐγγειτόνεον, pro Ut non essem propinquus. ITEM Ὡς μηκέτι e Luciano, cum optativo, in signif. futuri.

Ὡς οἶόν τε cum superl., ut Ὡς οἶόν τε πλεῖστον: Isocr. ad Phil. Ἀλλ' ὡς οἶόν τε πλεῖστον ἀφροσύνη τῆς τούτων διανοίας, in Symm., Ὡς οἶόν τε πλεῖστον τοῦ συμφέροντος διαμαρτανουσας. Sic ὡς οἶόν τε μάλιστα,

Dem., Quam maxime fieri potest: Καὶ χρόμει ἀλλήλοις ὡς οἶόν τε μάλιστα. Cui prorsus simile EST Ὡς δυνατόν: ut ὡς δυνατόν πλεῖστον, ap. eund. Isocr. Panath. Ἐγὼ δὲ ομολογῶ μὲν ἀπολελεῖσθαι τὴν ἐμὴν φρόνησιν τῆς σῆς ὡς δυνατόν πλεῖστον. Affertur etiam, Ὡς δυνατόν μετριώτατον ἐαυτὸν παρέχων. Rursum ex Isocr. Ὡς δυνατόν κάκιστα.

Ὡς ολίγου δεῖν, pro ολίγου δεῖν, Fere, Propemodum.

Ὡς οἱ πλεῖστον, In longissimum tempus. Diosc. Ἐπιδιαιμένων τῇ ευωδίᾳ ὡς οἱ πλεῖστον.

Ὡς οὐ, Ut non, Quin. Xen. (K. Π. 2, 2, 8.) "Ὡστε οὐδεμία σοι πρόφασίς ἐστίν ὡς οὐ παρεκτέον σοι ἡμῖν γέλῳτα, i. e. μὴ οὐ παρέχειν, Quin nobis exhibendum risum habeas, Bud. Invenitur autem Ut non ap. Cic. itidem pro Quin, ut observavit Idem, ubi agit de μὴ οὐχί: et Linacer quoque ante illum.

Ὡς οὐκ ἄλλος, Ut nemo alius, Quantum nemo alius. Lucian. (1, 163.) Ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καγαθός, ἀλλὰ καὶ σοφὸς ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ead. signif. DICTUR Ὡς οὐδεὶς, vel ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, Aristoph. Πλ. (247.) Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ. Apud Eund., interroganti, σὺ φιλόπολις; respondetur, Ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ. Plato Apol. (24.) Θεοὺς νομίζω ὡς οὐδεὶς τῶν ἐμῶν κατηγορῶν. Rursum autem ex Aristoph. affertur in VV. LL. Ὡς οὐδὲν οἶδ' ἐγὼ, sub. οὕτω χαίρω, Tantum quantum ob nihil aliud novi me gaudere, et memini. In Iisd. Ὡς οὐδὲν χρῆμα, Ut nihil magis, absque Auctoris nomine. Huc certe PERTINET, Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τι τῶν ἄλλων, pro Ut si quid aliud, ap. Greg. Naz. ITEM Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, (optime conveniens cum præcedente ὡς οὐκ ἄλλος vel ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος,) Athen. Ἡ γὰρ αἰσχροκερδής, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος: quod Bud. exp. itidem simpliciter, Ut si quis alius: ut perinde sit ac si diceretur ὡς οὐχ ἕτερος, vel ὡς οὐκ ἄλλος, de quo modo agebam. Quod si quis vellet ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, vel ἕτερος, ad verbum interpretari, vix Latini sermonis consuetudo, ut opinor, id pateretur. Sonat certe, Ut nesciam an quisquam alius; vel potius, Quantum nescio an quisquam alius: ut in illo Athetæ loco, Ἡ γὰρ αἰσχροκερδής ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος.

Ὡς οὖν, pro ὡς, (vacante particula οὖν,) Postquam. Paus. Ἀφικομένων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὡς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, συνήγαγε τοὺς ἐν τέλει. Cui loco subjungit Bud. hunc Platonis de LL. 5. fin. Καὶ γὰρ, Ὡς Μένειλλε καὶ Κλεινία, μὴδὲ τοῦθ' ὑμᾶς λανθανέτω περὶ τόπων, ὡς οὖν εἰσὶν ἄλλοι τινὲς διαφέροντες ἄλλων τόπων πρὸς τὸ γεννᾶν ἀνθρώπους ἀμείνους καὶ χεῖρους. Sic enim leg. puto, inquit, contra fidem exemplarium, in quibus ὡς οὐκ legitur, sensu refragante. Comprobant autem hanc ejus lectionem, (quam et Ficinus secutus est, nisi potius illam particulam οὐκ expunxit, nihil in ejus locum substituens,) plerique aliorum quoque Scriptorum loci: de iis autem loquor, ubi vacat post illam ipsam particulam ὡς: (nam de aliis aliis postea sermo erit.) Hunc autem pleonasmum ipsi etiam Homero notum fuisse probat ex his ejus versibus, Il. Π. (419.) Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμυτροχίτωνας παῖδας Χέρσῳ ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοντιάδῳ δαμνέοντας, Κέκλετ' ἀρ. κ. τ. λ. Sciendum est vero hunc pleonasmum particulæ οὖν post ὡς, et ὥσπερ, quibusdam Interpr. incognitum, in errorem eos induxisse. Atque adeo recordor ipse alicubi me ὡς οὖν pro ὡς οὖν scriptum legere, eodem errore, quo in illo Platonis de quo paulo ante agebatur. Sed quoniam reperitur VOCULA Οὖν abundare et post multas alias particulas, in quarum unaquaque lector fortassis a me admonitus non fuerit, istam dicendi hac de re occasionem minime prætermittendam censeo. Ut igitur ad Hom. revertar, ap. eum LEGITUR Ἐπεὶ οὖν pro ἐπεὶ, cum alibi, tum Il. N. init. Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσε, Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἔχεμεν καὶ οἰζύν: Π. (394.) Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρῶτας ἐπέκερσε φάλαγγας. Quod si quis evidentius etiam pleonasmum hujus exemplum sibi afferri postulet, non deerit ex ejusd. operis lib. Δ. (244.) Τίφθ' οὕτως εσθῆτε τεθηπότες, ἤτε νεβροί;

Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίον θέουσαι, Ἑσᾶσ' οὐδ' ἄρα κ. τ. λ. Non sine causa autem hunc locum ceteris addo, cum videam Eust. in illo loco II. Π. Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν, non aperte fateri ἀργὸν esse οὖν, (ut alibi fatetur,) sed dicere οὖν esse pro δὴ: ut i. sit ἐπεὶ οὖν q. ἐπειδή. Et subjungere, Δύναται δὲ καὶ * αἰτιολογικῶς κεῖσθαι, ὡς ἂν ἐκ παραλλήλου ταυτίζηται τὸ ἐπεὶ καὶ τὸ οὖν. Sic ap. eund. Poëtam INVENITUR Οὐτ' οὖν pro οὔτε, vacante hac particula οὖν, Od. A. (415.) Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἐτι πείθομαι, εἰποθεν ἔλθοι, Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ubi Eust. Το δὲ οὐτ' οὖν, ταυτὸν ἐστὶ τῷ οὔτε δὴ· οὐ γὰρ αἰεὶ αἰτιολογεῖ ὁ οὖν σύνδεσμος, ἀλλ' ἐν μυρίοις καὶ παραπληροῖ. (Sed obiter aliquid de hoc ipso loco dicam, in quo ab hoc Schol. dissentio, et ab aliis qui eum exposuerunt. Putant enim ἀγγελίης hic scr. esse cum ἡ habente ι subscriptum, ut sc. sit pro ἀγγελίαις: ideoque illud, εἰποθεν ἔλθοι, ipse Eust. αἰτ' ἐλλελεῖσθαι τῇ φράσει: cum τὸ πλήρες sit οὐτ' ἀγγελίαις ἐτι πείθομαι, εἰποθεν ἔλθοι ἀγγέλια δηλαδὴ ἡγαθὴ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς. Quibus addit idem Schol., posse etiam esse ἀγγελίης gen.; sed tunc dici ἀγγελίης πείθομαι pro ὑπὸ ἀγγελίης. At ego gen. manere posse crediderim, etiam absque huius præpositionis subauditæ adminiculo: ut nimirum Hom. ita junxerit VERB. Πείθομαι genitivo, sicut Herod. aliquot in locis junxisse reperio, qui alioqui dativo alibi et ipse junxit. Unum esse scio quod minus verisimilem sententiam meam reddere possit: quod nimirum πείθομαι ap. Herod. sit Pareo; at in h. l. Hom. videatur omnino accipiendum pro Fidem adhibeo, Credo. Verum ego nullam talem necessitatem impositam nobis esse, sed posse et alteri signif. locum hic dari, existimo: ut nimirum dicatur Non parere nuntio, qui nuntium aliquod ita negligit, ut ne pedem quidem propter ipsum movere velit. Quæ tamen exp. sic afferri a me putetur tanquam eam aliis perpendendam proponente, potius quam pertinaciter tueri volente.) Ut autem οὐτ' οὖν dixit Hom. pro οὔτε, sic prosæ Scriptt. dixerunt ETIAM Εἴτ' οὖν pro εἴτε, illius exemplum, ut opinor, sequentes. Vide exemplum e Plat. Apol. T. 1, 1103. Sic vacat hæc particula cum DICITUR Ἐάν τ' οὖν: ut ap. eund. Plat. de LL. 11. Μαυρομένους δ' ἂν οἱ προσήκοντες φυλαττόντων ὅτῳ ἂν ἐπιστῶνται τρόπῳ, ἣ ζημίαν ἐκτινόντων, ἔάν τ' οὖν δοῦλον, ἔάν τ' οὖν ἐλευθέρων περιώρῳσι. Ubi observa ἔάν τ' οὖν utraque in sede, i. e. tam in posteriore quam in priore, cum in illo Apologiæ loco prius quidem ponatur εἴτ' οὖν, posterius vero εἴτε. Videri possit alioqui rationi magis consentaneum, ut posterius quidem εἴτ' οὖν s. ἔάν τ' οὖν, prius autem ponatur εἴτε. Vacat porro hæc particula et cum ὅπερ, nec non cum ὥσπερ: et sicut cum ὥσπερ, ita etiam cum καθάπερ. Dicitur enim ὅπερ οὖν pro ὅπερ, et ὥσπερ οὖν pro ὥσπερ: eodemque modo καθάπερ οὖν pro καθάπερ. Paus. Lacon. Τοὺς ἀπογόνους οἱ τοὺς Μεμβριάρου παραχωρήσεσθαι τῆς βασιλείας ἐλπίζων ἐκόντας· ὅπερ οὖν καὶ ἐποίησαν. Adverbii ὥσπερ οὖν exemplum habebis infra. Alterum autem ILLUD Καθάπερ οὖν affertur e Themist. (licet et ap. antiquiores ejus exempla non desint) in 2 Phys. Καθάπερ οὖν ἐλέχθη καὶ πρότερον. Eod. pleonasmo utuntur etiam in οἷος et ὁποῖος: nam DICUNT Οἷος οὖν pro οἷος, ET Ὅποῖος οὖν pro ὁποῖος. Themist. Τούτων γὰρ τὰ μὲν φαίνεται ἔχειν τὴν ἀνολογίαν, τὰ δὲ οὐ δύναται· οἷον οὖν καὶ τὸ τελευταῖον τῶν εἰρημένων. Basil. vero dixit ETIAM Ὅποῖος οὖν δὴ pro ὁποῖος δὴ, vel potius ὁποῖος simpliciter: ita scribens, Καὶ γὰρ φύσει ἀρετὴ λόγον, μήτε ἀσφαλείᾳ κρύπτειν τὰ σημανόμενα, ἀρετὴ περὶτον εἶναι καὶ μάταιον ὁποῖος οὖν δὴ ἐστὶν ὁ ἀρίστος ὑμῖν ἀνεγνωσμένος. Jam vero invenitur et cum articulo juncta hæc particula ap. Theophr. cum alibi, tum C. Pl. 3. Ταῖς δ' οὖν ἀμπέλοις ἢ διὰ τεττάρων ἢ πλείονων ἐτῶν παραβάλλουσι κόπρον. Sed hic cum Bud. putet accipi posse ταῖς δ' οὖν pro ταῖς δὲ simpliciter, nequaquam ego itidem vacare particulam istam crediderim: sic tamen ut liberum lectori suum judicium reliquam. Unum est, de quo eum, antequam hunc de particula οὖν sermonem

A finiam, admonendum esse puto: sc. eam aliquo jungere nomini ita ut cohæreat, aliis contra disjunctis: ut ὥσπερ οὖν et ὥσπερ οὖν: manente alio. qui hac particula itidem supervacanea, utroque modo adjungatur. Interdum vero eam, cum cohæret, signif. aliam nomini dare. Sicut Οἷος οὖν aliud est quam Οἷος οὖν. “Οὖν, alias significat Igitur, Ideo, Itaque. Item Tandem tamen, præcedente “μὲν. Plut. Galba, Χαλεπῶς μὲν καὶ μύλις, εἰπεσε “δ' οὖν τοὺς στρατιώτας αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν “εἰπεῖν. Exp. etiam Certe, Quidem, Utique, ut “γούν.” “Ἦν, Ionice et Dorice pro οὖν dicitur, “q. e. Igitur. Apud Herod. sæpe παρέλκει, qui ipso “etiam intercidit verba composita, interjecto sc. inter “præp. et verbum, quæ alias conjuncta esse solent. Dicit enim ἀπ' ὧν ἔδοντο pro ἀπέδοντο, et “ὧν εἶλον pro ἐξείλον: itemque κατ' ὧν ἐκάλυψε pro “κατεκάλυψε, et ἀπὸ ὧν ἔβαψε pro ἀπέβαψε.” [“Οὖν, Thom. M. 663. Lennep. ad Phal. 117. Diod. S. 1, 276. Ergo, post sententiam injectam, Wolf. in Add. ad Xen. Ἑλλ. Schneid. p. 115. ad Lucian. 1, 323. ad Herod. 435. 473. 475. 531. 565. 665. (prava interpr.) Valck. Orat. 396. Abresch. Lectt. Aristæn. 58. Tandem, Reiz. Acc. p. 13. De vi hujus particulæ relativa, Heidenb. ad Xen. Mem. 1, 1, 20. Conf. c. αῖ, Porson. Med. p. 33. Schneid. Anab. 110.: cum δὲ, ad Diod. S. 2, 14.: cum ἂν, Brunck. Aristoph. 1, 291.: cum δὴ, ad Dionys. H. 1, 94.: cum εἶναι, ad Lucian. 1, 207. Subaud., ad Diod. S. 2, 11. In apodosi, Heind. ad Plat. Lys. p. 52. In interrog., Jacobs. Anim. 129. Redordiendo sermoni inserviens, Abresch. Æsch. 2, 27. ad Lucian. 1, 839. 2, 68. Schneid. Anab. 209. Heind. ad Plat. Charm. 68. 359. De sede hujus particulæ, T. H. ad Lucian. Dial. p. 51. Δ' οὖν, ad Diod. S. 1, 264. 286. Porson. Med. p. 33. ad Dionys. H. 2, 708. Fischer. ad Palæph. 108. Valck. Diatr. 124. ad Charit. 296. Diod. S. 1, 310. 337. 338. 387. Eur. Andr. 257.: post parenthesin, Boeckh. in Plat. Min. 133. Heusing. ad Cic. p. 7. Εἰ δ' οὖν, Wakef. Herc. F. 211. Meleager 126. Γ' οὖν, δ' οὖν, Wakef. Trach. 1157. Σὺ δ' οὖν, Wakef. Eum. 226. 890. Abresch. Æsch. 2, 119. Δ'—οὖν, H. A. 575. 581. Οὖν δὴ, Lucian. 3, 115. Boeckh. in Plat. Min. 134. Οὔτε—οὖν, Wakef. Eum. 415. Apoll. Rh. 4, 320. 321. ubi v. Brunck. Οὐτ' οὖν—οὐτ', Eur. Andr. 329. 731. Οὐτ' οὖν, μήτ' οὖν, Heyn. Hom. 7, 157. Abresch. Æsch. 2, 61. Stanl. Eum. 399. Apoll. Rh. 4, 1086. Brunck. Aristoph. 2, 85. Hymn. in Cer. 236. Γὰρ οὖν, H. A. 754. Ἀλλ' οὖν, T. H. ad Plutum p. 339. Lennep. ad Phal. 132. ad Charit. 296. Brunck. Aristoph. 1, 288. Εἴτ' οὖν, Apoll. Rh. 4, 1412. Ἄν οὖν, οὐκ οὖν, Schneid. ad Xen. Mem. 192. 244. Ed. 3. Herod. 4, 114. Καὶ—οὖν, Palæph. p. 29. ubi v. Fischer. Ἦ ῥ' οὖν, Quint. inst. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 66. Ταῦτ' οὖν πάνν μὲν οὖν —, Plato Charm. 116.: Soph. Aj. 34. τὰ τ' οὖν πάρος, Τὰ τ' εἰς ἔπειτα. Doricus: κατ' οὖν μόνον ἐδαίσαντό νιν, ubi errat Jacobs. Sic sæpe ὧν ap. Herod.: v. Porti Lex. Ion. v. Τμήσις: (an sic vindicanda lectio C. V. ap. Jacobs. Anth. 10, 109.) Brunck. Aristoph. 1, 199. Kuster. 72. Porson. Hec. p. xlix. Ed. 2. Ἦν, T. H. ad Plutum p. 287. Lennep. ad Phal. 67. Koen. ad Greg. Cor. 126. 184. ad Herod. 240. 308. 344. 444. 514. 585. 700. 701. Brunck. ad Poët. Gn. 312. 313. Interjectum inter præp. et verbum in Herodoto, Wessel. Diss. Herod. 105. Koen. ad Greg. Cor. 209. Ἐξ ὧν εἶλον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64. Δ' ὧν, ad Herod. 225. 237. 435. 585.] Schæf. Mss.]

Ὡς ὄφελον, itidemque ὡς ὄφελος; et ὡς ὄφελος: vel Ὡς ὄφελον, ὡς ὄφελος, ὡς ὄφελος, vide supra, T. 2, 1560. Quibus addere potes et quæ ap. Bud. habentur de his: afferentem ex Il. Γ. (428.) Ἥλασθαι πολέμον.

Ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχε, vide paulo post Ὡς τάχοι. Ὡς πόθι pro πόθι, ex Apoll. Rh. 2, (1138.) κατὰ λέξον ἐτίγνυμον ὡς πόθι γαίης Ναιέρε, Vere mihi commora ubi terrarum habitetis.

Ως πολλοὶ pro Plurimi, VV. LL. sed absque ullo testimonio, quod tamen omnino desidero. At de Ως τὰ πολλά dictum fuit supra in Ως ἐπὶ τὸ πλεῖον.

Ως τάχος, Quamcelerrime, Quamcitissime, Quamprimum. Soph. ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου. Dicitur alioqui potius ὡς τάχιστα, (et quidem non tantum pro Quamprimum, sed et pro Cumprimum, Simulatque, cum duobus verbis,) cujus exempla habuisti supra. Interdum vero DICITUR Ως τάχους εἶχε, (sicut ETIAM "Ὅσον τάχους εἶχε,) pro Quantum velocitate poterat, Quanta maxima velocitate poterat. Pro quo Herod. DIXIT Ως ποδῶν εἶχε: sc. Ως ποδῶν ἕκαστος εἶχε, s. εἶχον, ut affertur ex 9, (59.)

Ως τὸ εὐθέως, Statim, VV. LL. sed absque ullo exemplo.

Ως τὸ ὅσον, simpliciter pro Quantum, ut quidem annotatur in iisd. Lexicis; sed me nequaquam fidem illis adhibente: sicut nec de eo quod ibid. sequitur, Ως τὸ τόσον pro Tantum.

Ως τὸ πολὺ, vel Ως τοπολὺ, vide in Ως ἐπὶ τὸ πλεῖον.

Ως τὸ πρῶτον εὐθὺς, Simulatque, VV. LL. ex Aristoph. (B. 939.) Sed puto male adjungi εὐθὺς, quasi cohærens cum τὸ πρῶτον, cum potius ab eo disjungi per interpunctionem debeat.

Ως τύπω εἰπεῖν, vide in Τύπος.

Ως φιλεῖ, vide in Φιλέω.

[“Ως, Thom. M. 932. Wakef. Trach. 530. Steph. Dial. Att. p. 11. Hoogev. Part. Præf. 10. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 303. Heyn. Hom. 8, 482. ad Herod. 507. 585. 663. 675. Postquam, Eur. Ion. 253. Soph. Phil. 759. Herod. 558.: de ordine, ad Dionys. H. 1, 228. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 982. ubi et de ὡς ἴδαν, ὡς ἐμάνην: cum præsentī, Philipp. Thess. 3.: in medio periodī, Pierson. Veris. 185. Cum, Quando, Markl. Suppl. 645. Musgr. Hel. 1500. Arion Epigr. Jacobs. Anth. 12, 372. Brunck. Phil. 1330. Quia, Eur. Iph. A. 420. Alc. 205. Wakef. Eum. 311. Jacobs. Anth. 6, 369. Dionys. H. 1, 75. 100. Il. A. 182. Herod. 1, 44. Xen. K. A. 113. et Schn. Nam, Musgr. Suppl. p. 359. Markl. Iph. p. 27. 140. (1624.) Eur. Heracl. 473. Ion. 295. 892. Herc. F. 500. Soph. Trach. 385. 387. 391. Phil. 117. 914. Wakef. 1043. Herod. 586. Huschk. Anal. 67. Heind. ad Plat. Gorg. 113. 218. Theæt. 334. Lys. 357. Quare, ad Charit. 104. Eur. Iph. A. 1005. et Markl. Idem p. 140. 157. Tro. 889. Herc. F. 290. et Musgr. Soph. Trach. 445., (sed v. Brunck.) ad Lucian. 2, 271. Heyn. Hom. 5, 37. Alciph. 392. Itaque, Quare, ad Xen. Eph. 165. Soph. Phil. 1395. Itaque, Lucian. 1, 811. Quandoquidem, Musgr. Ion. 929. Jacobs. Anim. in Eur. p. 16. Anth. 8, 69. Heyn. Hom. 4, 587. Plut. de S. N. V. p. 21. Soph. Œd. T. 922. Trach. 921. Athen. 1. p. 7. Valck. Phæn. p. 474. 690. Quoniam, Etenim, Porson. Phæn. 848. 858. 1094. (de sede,) Brunck. Aristoph. 1, 267. Heyn. Hom. 6, 241. Pro ἐπεὶ, Brunck. Œd. T. 365. Quod tam, Theocr. Epigr. 18. Il. K. 116. Simul ac, Luzac. Exerc. 21. Valck. Phæn. p. 475. 484. Veluti, subaud., Steph. Dial. 22. ad Diod. S. 1, 663. 2, 251. T. H. ad Plutum p. 98. Villos. ad Long. 162. Heyn. Hom. 5, 709. 717. Koen. ad Greg. Cor. 153. Brunck. Aj. 169. Valck. Hipp. p. 228. Tanquam, cum opt., Xen. K. Π. 81. Ferme, Circiter, ad Charit. 118. ad Herod. 414. 734. Diod. S. 1, 55. 324. Paus. 1, 422. Heringa Obs. 55. Toup. Opusc. 1, 70. Xen. Eph. p. 4. Xen. K. Π. 339. Utpote, Herod. 706. Brunck. Bacch. 840. Quippe, Musgr. 800. Dum, Brunck. Phil. 1330. Wakef. 636. Donec, Brunck. El. 571. Utinam, Valck. Adonias. p. 323. Hipp. p. 185. (1412.) Callim. p. 149. Ruhnk. Ep. Cr. 28. Unde, Musgr. Phæn. p. 190. Quam, Quantum, Valck. p. 51. 235. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 164.: cum indignatione mirantis, Valck. Callim. p. 105. Pro λῖαν, Steph. Dial. 26. Lucian. 1, 602. T. H. ad Plutum p. 211. 263. 270. 291. 296. 306. 413. 453. Brunck. Soph. 3, 533. Œd. C. 15. 808. El. 1438. Heind. Præf. ad

Plat. Libr. Quat. p. xx. Pro ὅς, Wytttenb. Select. 358. 405. Mitsch. Cer. 154. 161. 187. 211. Ilgen. Hymn. 533. 536. 544. 557. Soph. Œd. C. 1124. Pro πῶς, Quomodo, ad Herod. 225.: cum optat., 623. An pro ἕως? Zeun. ad Xen. K. Π. 494. negat Brunck. Aristoph. 3, 150. Pro ὅτι, Eur. Heracl. 296. ad Lucian. 1, 446. Herod. 672. 688. Fischer. ad Palæph. p. 11.: de constr., Markl. Iph. p. 394. Brunck. Aristoph. 3, 162. ad Dionys. H. 1, 232. ad Joseph. 1. p. 368.: cum inf., Diod. S. 1, 723. ubi male Wess.: Fischer. ad Palæph. 14. 99. Zeun. ad Xen. K. Π. 717. ad Herod. 612. 708.: cum optat., Soph. Œd. T. 843. Trach. 933. 940. Herod. 625. 627. 631. 653. 654. 665. 672. 678. Pro ὅτι οὕτως, Epigr. adesp. 420. Ut, de constr., Markl. Iph. p. 209. 216. 286. 376. 384. 402. Musgr. 1533. Eur. Bacch. 1097. 1105. Brunck. ibid. Musgr. 1048. Eur. Hel. 39. 48. 873. Ion. 1145. 1205. Herc. F. 478. 931. 1031. 1271. El. 1242. Dan. 32. Brunck. Œd. T. init. Phil. 24. El. 57. Aristoph. 1, 77. ad Eur. Med. 1316. Zenodot. 2. Epigr. adesp. 202. Leon. Tar. 96. Porson. Hec. p. 73. Ed. 2. Lucian. 3, 369. ad Dionys. H. 1, 116. Boiss. Philostr. 178. 204. Schneid. Anab. 86. Hermann. Obs. Cr. 20. Herod. 716. Xen. K. Π. 16.: cum indic., Valck. Hipp. p. 264. Diatr. 176. Brunck. Aristoph. 1, 193. Œd. T. 1392.: cum fut. indic., Œd. C. 1725. Cycl. 243. Musgr. Alc. 75. ad Xen. Eph. 241. Valck. Phæn. p. 35., ubi ante ὡς subaud. ἴσθι, p. 273.: sequi. infin., Fischer. Palæph. 27.: cum optat., conjunct., Valck. Hipp. p. 304. 306. Brunck. Œd. C. 11. Herod. 626. 655. Ως, Ut finale significans, non solet Noster (Aristoph.) sine particula ἄν cum subjunctivo adhibere, Brunck. Aristoph. 2, 7. Dawes. M. Cr. 300. Eo consilio, ut —, ad Lucian. 1, 394. Ita ut, sequi. fut. indic., Buttm. ad Plat. Gorg. 526. Pro ὥστε, Diod. S. 2, 523. 531. 533. 534. 535. 554. Xen. Ἑλλ. 335. Thiem., Œd. 6, 11. Dionys. H. 5. p. 250. Bast Lettre 214. Boiss. Philostr. 360. Pro πρὸς, Steph. Dial. 26. Ως Attice non i. q. eis, sed i. q. πρὸς, Reiz. Acc. 56. Valck. Phæn. p. 234. ad Herod. 269. Thom. M. 933. Abresch. Præf. ad Cattier. p. 6. Kuster. Aristoph. 6. ad Dionys. H. 2, 1038. 3, 1308. Julian. Or. 1. p. 11. D. ἄγειν ὡς τὰς μάχας, ad q. I. Wytttenb. in Bibl. Crit. 3, 2. p. 5.: — ‘Porro ὡς mutandum in eis, si quidem Julianus Atticam rationem secutus est. Multi quidem in editis Auctorum libris sunt loci, ubi ὡς pro πρὸς rebus inanimatis adjungatur, corrigendi illi ad Atticæ consuetudinis legem, quæ ὡς inanimatis jungi vetat; iudiciis summis Viris, Hemsterhusio Obs. Misc. Vol. v. T. iii. Valckenærio ad Eur. Phæn. p. 474. ad Herod. 169. quorum, ut in hac re, auctoritatem præferam auctoritati J. A. Ernesti, summi ceterum et ipsius, sed alio in genere, viri, ad Xen. Mem. 2, 7. 2.: — v. omnino Porson. Phæn. 1415. Heidenb. ad Xeu. 100. Zeun. ad K. Π. 417. ad Herod. 161. 382. 729. Brunck. Aristoph. 3, 68. Œd. T. 1178. 1481. Trach. 365. Thom. M. 933. Bergler. Alciph. 68. 114. 319. ad Xen. Eph. 221. Eurip. 3. p. 294. Lennep. ad Phal. 49. 64. Koen. ad Greg. Cor. 32. ad Od. P. 218. Markl. Suppl. 321. Iph. p. 268. Musgr. Iph. T. 335. Rhcs. 128. Barnes. Ion. 608. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 7. Coray Theophr. 255. Duker. Præf. Thuc. p. 5. Boiss. Philostr. 448. Eichst. de Dram. 146. Reiz. Acc. 56. Ως ἐπὶ, ad Diod. S. 1, 640. 720. 2, 563. Villos. ad Long. 157. Aristoph. Ἰππ. fin. ad Lucian. 2, 45. ad Herod. 735. Brunck. Phil. 58. Markl. Iph. p. 369. Bergler. Alciph. 193.: cum gen., Diod. S. 1, 655. Ως eis, Boiss. Philostr. 86. ad Diod. S. 1, 73. ad Herod. 607. 735. Ως πρὸς, Dionys. H. 5, 47. ad Lucian. 1, 368. T. H. ad Dial. p. 93. Brunck. Phil. 58. Ως —, Ut solet —, Heind. ad Plat. Phædr. 293. Postpositum adjectivo, Musgr. Heracl. 88. Sic Lat. Ut, Wakef. S. Cr. 4, 3. Repetitum, Trach. 394. Abund., Markl. Suppl. 745. Jacobs. Anim. 140. Steph. Dial. 26.: ante ὥφελον, ἐχρῆν, Markl. Suppl. 174.: in ὡς λέγουσι, ὡς πυνθάνομαι, vide me ad finem Tomi I. Herod. Reiz.: in ὡς ἀληθῶς, Abresch. Æsch. 2, 10. 82. ad Charit. 609.

Bergler. Alciplhr. 126. (ubi et de *ὡς ἄλλως*, *ὡς καλῶς*, abundante *ὡς*.) 181. 214. Lucian. 1, 537. 797. Eur. Or. 736. ad Xen. Eph. 233.: *ὡς μάλα*, Valck. Diatr. 292. cf. omnino Koen. ad Greg. Cor. 31. Soph. Œd. T. 1218. et Schol.: Antig. 735. El. 1437. 1452.: Brunck. ad 1438. ad Diod. S. 1, 440. Burm. ad Phædr. 345. De talibus, *ὥλωλεν ὡς ὥλωλεν*, Markl. Iph. p. 91. Musgr. 649. Eur. Iph. T. 575. Tro. 626. El. 289. 1122. Brunck. Soph. 3, 452. 'Ως cum conj., subaud. *ἂν*, Jacobs. Anth. 11, 228. Cum superl., ad Lucian. 1, 670. Heind. ad Plat. Phædr. 198. Zeun. ad Xen. K. Π. 34. Lennep. ad Phal. p. 12. Cum compar., Schneid. ad Xen. K. Π. 19. Post comparativos pro *ἢ*, Heind. ad Plat. Apol. p. xx. Fut. indic. cum *ὡς* comparativo, Brunck. Apoll. Rh. 185. Comparandi particula *ὡς* et cum indic. et cum subjunct. construitur, Eur. Hec. 1015. Brunck. ad Bacch. 1056. Heyn. Hom. 5, 32. 99. 292. 637. 6, 97. 135. (Il. A. 155.) 170. 171. 175. 193. 352. 473. 521. 605. 7, 52. 59. 117. 215. 246. 303. 333. 682. 'Ως conf. c. *ὅσα*, ad Phalar. 376. Jacobs. Anth. 8, 262. 12, 259. ad Dionys. H. 1, 107. Brunck. Apoll. Rh. 58. Callim. 1. p. 466.: cum *ὅσα*, Græv. Lectt. Hes. 582. Mitsch. Cer. 161. 187. 211. Ilgen. Hymn. 533. 536. 544. 557. Markl. Suppl. 460. Musgr. Iph. A. 1523. T. 514. cum *ὥστε*, Markl. Iph. p. 265. 402. ad Diod. S. 1, 206. 2, 355. Wakef. Herc. F. 946. Brunck. Aristoph. 1, 6. 69. 145. 3, 22. Heyn. Hom. 4, 250.: cum *καὶ*, Markl. Iph. p. 26. Jacobs. Anim. 225. ad Pans. 276. T. H. ad Plut. p. 194. Schol. Soph. Trach. 251. Erf., Porson. ad Od. p. 70. ad Dionys. H. 1, 420. (in Xen. K. A. 6, 4, 18. p. 235. Weisk. leg. *καὶ γάρ*;) Lex. Gr. Tittm. 454.: cum *ὣν*, Wakef. Eum. 200. Luzac. Exerc. 22.: cum *ὡς*, Brunck. Aristoph. 3, 155.: cum *οὗς*, Schneid. Anab. p. 10.: cum *οὗτος*, ad Lucian. 2, 308.: cum *ὅτι*, ad Diod. S. 2, 379. 'Ως *οἱ* et *ὅσοι* conf., Heind. ad Plat. Phædr. 351. 'Ως pro *ἐφ'* *ὥτε*, Diod. S. 2, 375. Post verba metus, de constr., Brunck. El. 1427. Cum gen. particip. *ἀνακολούθως*, Tyrwh. ad Aristot. 211. Particularum *ὡς*, *ὡς ἂν*, *ὡς κεν*, *ὥσπερ*, *ὥς ὅτε*, *ὥστε*, usus Homericus, Heyn. Hom. 5, 692. 7, 188. 189. 'Ως, *ὥσπερ*, ubi expectabas *ὡς*, Heind. ad Plat. Phædr. 339.: item *ὅσα*, Soph. Œd. C. 1124. 'Ως cum fut., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 41. Eur. Hec. 1203. Supplendum, ad Charit. 378. Valck. Adoniaz. p. 378. ad Callim. 1. p. 56. Cum accus. absol., Zeun. ad Xen. K. Π. 72. Cum infin., in stylo historico, ad Herod. 11. 282. Cum particip. fut., Valck. Phœn. p. 400. omnino Koen. ad Greg. Cor. 31. Zeun. ad Xen. K. Π. 354. Sententiam inchoans, Musgr. ad Eur. 202. Cycl. 471. Med. 612. Andr. 254. 587. Or. 93. Hel. 837. Aristoph. A. 1018. De *ὡς* in illo loco Thuc. init., *ὡς ἐπολέμησαν*, Bibl. Crit. 3, 1. p. 35. ubi laudantur similes aliorum loci: add. Wyttenb. Select. 358. Artemid. 399. Philostr. 100. Boiss. De *ὡς* a Poëtis voci postposito, cui in prosa præmittitur, Toup. Opusc. 1, 485. etiam a prosaicis, Valck. Hipp. p. 318. cf. Eund. ad Herod. 27. 'Ως in fine vocabulorum haud raro latet vitiatum, Koen. ad Greg. Cor. 218.: Valck. Phœn. p. 475.:—'Vellem tantum meminissent, *ὡς* multis loquendi formis adjici, quibus, siquidem abesset, quod ad sensum, nihil aut perparum decederet: cf. Wess. ad Herod. 106. 480. 730. Markl. Iph. p. 120. Soph. Phil. 253. 415. 567. 'Ως *γε*, Abresch. Æsch. 2, 104.: sequi infin., Heind. ad Plat. Phædr. 199. 'Ως *μή*, Musgr. Heracl. 1222. Brunck. Soph. 3, 460.: sequi infin. post *ἂν* *μεινοίμην*, Longus p. 106. Pass. 'Ως *οὖν*, Quomodocunque, Kiessl. ad Jambli. Pr. 163. 'Ως *τί*, Cur? Eur. Phœn. 624. ubi v. Valck., qui et de *ὡς τί δράσων*. 'Ως, *ἰδ'* *ὡς*, Valck. Adoniaz. p. 332. "Οτι *ὡς*, Thom. M. 909. 'Ως *αὐτοῦ* *βαδίζειν*, Coray Theophr. 255. 'Ως *ἐκαστος*, Herod. 451. 474. 'Ως *δὴ*, T. H. ad Plutum p. 304. Valck. Callim. p. 24. 'Ως *δὴ* *τί τοῦτο* *πολυπραγμονοῦσα*; Quid ita tandem hoc curiose sciscitata? Lucian. 1, 255. vide T. H. ad p. 467. Brunck. Œd. C. 1725. Alcest. 540. 'Ως *τί δὴ*; Eur. Iph. A. 1342. cf. Iph. T. 557. Ion. 537. 'Ως *τί δράσων*; Eur. Rhés. 99. 'Ως *πρὸς* *τί χρείας*; Soph. Œd. T. 1174. et Brunck.: cf.

Œd. C. 71. Trach. 1182. Phil. 1206. Eur. Med. 683. Or. 793. Thom. M. 477.: Eur. Iph. A. 1367. *ὡς τοῦδ' οὐνεκ' οὐ σφαγήσεται*; An propter hoc non mactabitur? cf. Wakef. Ion. 983. Phil. 1206. 'Ως, *ὅτε*, Heind. ad Plat. Apol. p. xx. 'Ως *ὅτε*, Jacobs. Anth. 9, 374. ad Il. O. 680. 'Ως *ὅτε* *τε*, Heyn. Hom. 6, 296. 'Ως *δ'* *ὁπότε*, 363. 'Ως *δ'* *ὅτε*, 7, 116. 'Ως *δ'* *ὅταν*, 6, 282. 363. 'Ως—*πόσσα*—, 5, 515. 'Ως *τίς*, Plato Gorg. p. 11. Πάντα, *ὡς ἐβούλετο*, Toup. ad Longin. 374. 'Ως *δοκεῖν* etc. ad Xen. Mem. 2, 3, 19. Οὐκ *ἐσθ'* *ὡς*—, Dawes. Misc. Cr. 276. 'Ως *ἄλλος οὐδεὶς*, Valck. Phœn. p. 537. 'Ως *τὸ πρῶτον*, Hesiod. Θ. 188. 'Ως *πολλὰς*, Crusius ad Sueton. 148. 'Ως *ἂν*, Rhien. 6. Antist. 1. et Jacobs., Brunck. Apoll. Rh. 52. 215. (1, 258.) Aristoph. 1, 54. Œd. C. 188. Aj. 1117. Alcest. 743. ad Diod. S. 1, 271. 286. 313, 326. 660. Jacobs Anim. 167. Anth. 7, 321. 322. 8, 250. 9, 364. Thom. M. 934. Markl. Iph. p. 26. Eur. Hel. 1198. Herc. F. 840. 727. et Wakef. (errat.) Wakef. S. Cr. 4, 43. Porson. Hec. p. 59. Ed. 2. Phœn. 89. Heind. ad Plat. Phædr. 198. 201. Heyn. Hom. 7, 678. Utpote, Diod. S. 1, 555. 614. 647. 661. 2, 345. ad Dionys. H. 2, 1259. Prout, Diod. S. 2, 527. Nunquam signif. Donec, semper Ut, Valck. Hipp. p. 236. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 318. De constr., Cyrus Epigr. 1. Brunck. Apoll. Rh. 157. Aristoph. 2, 10. Paul. Sil. 54. Heyn. Hom. 4, 175. Heind. ad Plat. Gorg. 33. ad Herod. 622. 716. Hermann. Obs. 22. 'Ως *ἂν*, *ὡς ἂν οἶον*, Circiter, Toup. Opusc. 2, 163. 'Ως *ἂν*, *ὡς* v. c. *ὡς Λακεδαιμόνιος*, H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., ad Dionys. H. 1, 251. 4, 2072. ad Herod. 168. 319. 749. C. Gesner. Proleg. in Ælian. p. xxiii. ad Lucian. 1, 329. Wyttenb. Select. 68. Soph. Œd. T. 1118. C. 20. Eur. Bacch. 446. Alc. 1053. Ion. 1209. (ubi *ἐσθλοὶ* sunt Periti,) 1541. ad Charit. 86. 529. Pans. 1, 581. (male Facius:) Macedon. 12. 'Ως *οὐκ ἂν εἰδῆς*, Eur. Or. 527. Pors.: Xen. K. Π. 96. 'Ως *οὐδένα ἂν λήσαντα τὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα*. "Ως *κεν*, de constr., Heyn. Hom. 5, 515. Il. A. 32. Od. Θ. 21. 101. 'Ως—*ὡς*—, Jacobs. Anth. 10, 123. (est hexam.) Valck. Phœn. p. 315. ad Callim. 1. p. 254. Heyn. Hom. 8, 98. 'Ως—, *ὡς*—, Brunck. Apoll. Rh. 189. Wakef. ad Mosch. 2, 74. ad Xen. Eph. 190. ad Il. E. 294. T. 16. Heyn. Hom. 7, 599. 'Ως *μὲν*, *ὡς δὲ*, ad Thom. M. 2. ad Xen. Eph. 137. ad Charit. 609. "Οτι—*ὡς*—, *ὡς*—*ὅτι*—, Heind. ad Plat. Hipp. 122. 'Ως—*διότι*—, Polyb. 2, 435. *ὡς ποιοῦμαι*, *ὡς ποιήσω* *τι*, vel de alio *ὡς ποιήσω*, Bibl. Crit. 3, 2. p. 29. cf. Dionys. H. 2, 1045. 1051. 1077.: Herod. 7, 17. 'Ες *δὲ τὴν Κρήτην ἐρμωθεῖσιν*, *ὡς λέγουσι Πρῆσινοι*, *ἐσοικίζεσθαι*—, Hæc mihi contra Valck. genuina videntur, meminique similem constr. alibi in Herod. reperire: vide p. 164, 31. 730, 39. Lex. Hederic. v. Δοκῶ, Erf. ad Soph. Ant. p. 314. Heind. ad Plat. Phædr. 334. Reiz. ad Viger. 738. Jacobs. Anth. Pal. 437. Sic etiam Latini: v. Gernhard. ad Cic. Off. 29. 449. An sic etiam *ὡς γέ μοι δοκεῖν*? Plato Gorg. 119. coll. Heind. Sic etiam *δοκέειν ἐμοί*, Herod. 613, 90. (7, 229.) cf. Nicandri O. 826." Schæf. Mss.]

NUNC DE 'Ως habente sibi adjunctas particulas cum quibus cohæret, dicendum mihi superest. In quibus non video quem ordinem potius quam alphabeticum tenere debeam. Scribam autem illas in jussulis literis, quod licet signif. particulae *ὡς* quantur, sui tamen quodammodo juris esse censui possint. Cum porro omnes, præter unam, plaustratueant signif. particulae *ὡς*, qua Similitudinem declarat, de illa ultimo loco agam, præsertim cum etiam alphabetica series id patiat.

'ΩΣΑΝΕΙ, Velut, Tanquam, Quasi. Plut. de Prud. Anim. Μηδὲ βλέπειν μηδὲ ἀκοῦειν, ἀλλ' ὡσανεὶ βλέπειν αὐτὰ καὶ ὡσανεὶ ἀκοῦειν. Ibid. 'Ωσανεὶ θυμῷ σθαι τὸν λέοντα, καὶ ὡσανεὶ φοβεῖσθαι τὴν εὐλοφον. Habent VV. LL. ETIAM 'Ωσάν, sed absque ullo exemplo. Ego plerisque in Il. *ὡς ἂν* divisim scriptum esse scio, quibus magis altera illa scriptura conveniret. Vide 'Ωσεί. ["Ωσανεὶ, Argum. Aristoph. Σφ. Jacobs. Anth. 9, 196. Thom. M. 398. 645. 877. T. H. ad Plutum p. 349. 452. Musgr. El. 180.

᾽Ωσαν, Dionys. H. 2, 1259. Boiss. Philostr. 170. ad Charit. 124. 133. 141. Huschk. Anal. 24. Lucian. Ep. 20. Bergler. Alciph. 165. ad Diod. S. 1, 41. 193. 195. 364. 413. 454." Schæf. Mss.]

᾽ΩΣΑΥΤΩΣ, pro ὡς αὐτως, vacante particula αὐτως, Itidem, Similiter, Eodem modo. Plato de LL. 12. Ζύλον δὲ, μονόζυλον, ὃ, τι ἂν ἐθέλῃ τις, ἀνατιθέτω· καὶ λίθον ὡσαύτως, πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά. Quæ Cic. ita vertit, de LL. 2. Ligneum autem, quod quis voluerit, uno e ligno dedicato, itemque lapideum, in delubris communibus. Idem in ejusd. Philosophi Timæo τὸ ὡσαύτως ἔχον reddit Sui simile; hæc enim verba: Τόδε δ' αὖ πάλιν ἐπισκεπτέον περὶ αὐτοῦ· πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταίνόμενος αὐτὸν ὑπεργάζετο· πότερον πρὸς τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ἢ πρὸς τὸ γεγονός: ita interpr., Rursus igitur videndum, ille fabricator tanti operis utrum sit imitatus exemplar: idne quod semper unum et idem et sui simile, an id quod generatum ortumque dicimus. Plut. Pericle, Τὸ δὲ μὴ λυθῆναι τὸ ψήφισμα πάντες ὡσαύτως τὴν αἰτίαν ἐπιφέρουσι τῷ Περικλεῖ. Apud Xen. uno eodemque in loco habetur ᾽Ωσαύτως, et DIVISIM ᾽Ως δ' αὐτως, (K. Π. 2, 1, 9.) ᾽Ωσαύτως δὲ λογαζῶ τὸν λόχον, ὡς δ' αὐτως ταξιάρχῳ, ὡς δ' αὐτως δὲ ἐκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχόντων. Invenitur autem et ap. Hom. ὡς δ' αὐτως, Od. I. 30. ᾽Ως δ' αὐτως Κίρκη κατερήγνευ ἐν μεγάροισιν. [᾽Ωσαύτως, Phryn. Ecl. 48. Thom. M. 241. 934. ad Mær. 425. ᾽Ωσαύτως οὕτω, Scheller. Præf. ad Æl. p. xxiv. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 7. ubi et de κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως. ᾽Ως — αὐτως, Od. I. 31. Wolf. Sic et ego iu Herodoto: Huschk. Anal. 62. Sylb. Ind. in Paus. Append. ᾽Ως δ' αὐτως, Brunck. Phil. 1167. Athen. 1. p. 30. Eur. Med. 321. Andr. 673. ᾽Ως δ' αὐτως, Porson. Med. 320. p. 100. ad Diod. S. 2, 359. Bredow Ep. Par. p. 75. Ionice, ad Herod. 135. 628. Wessel. Diss. Herod. 151." Schæf. Mss.]

᾽ΩΣΕΙ, Quasi, Tanquam, Velut. Usus hujus particulae communis est Poetis cum prosæ Scriptt. Sed Poetæ dicunt ETIAM ᾽Ωσεῖ τε. Hesiod. ᾽Α. (194.) Αἵματι φοινικόεις, ὡσεῖ ζωὸς ἐναρίζων, (189.) Καὶ τε συναϊκτὴν, ὡσεῖ ζωὸς περ ἐόντες, (198.) Τῇ ἱκέλῃ ὡσεῖ τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν: quod loquendi genus valde notandum est, pro ἱκέλῃ τῇ ἐθελοῦσῃ, κ. τ. λ. vel perinde ac si pro τῇ ἱκέλῃ præcederet οὕτως. Sic ap. Hom. particulae ὡσεῖ respondet ὡς, i. valens q. οὕτως: Od. P. (113.) ὡσεῖ τε πατὴρ ἐὼν νῖα Ἑλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κείνος Ἑνδυκῆς ἐκόμιζε σὺν νιάσι κνδαλίμοισι. Sed ap. hunc Poetam sæpe in hac particula scribenda peccarunt Librarii; quippe qui ὡσεῖ scripserint, ubi ὡς ei disjunctim scribi debebat: et vicissim ὡς ei disjunctim, ubi conjunctim scribendum erat ὡσεῖ. Quod etiam de ὡσεῖ τε et ὡς εἴτε intelligendum est. Sic certe in illo loco Od. P. pro ὡσεῖ τε quædam Edd. habent ὡς εἴτε: itidemque in alio loco, de quo paulo post agam, ὡς εἴτε κατάρροον, ubi scribendum est ὡσεῖ τε. Vicissim autem Il. B. in ea parte quæ Boætia vocatur, cum ita scribi debeat, 780. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, scriptum fuit a librariis ὡσεῖ τε: quam lectionem fateor et in mea Ed. relictam fuisse: quod in contextu etiam illo qui Eustathii Commentariis insertus est, scriptura ista habeatur. Sed postea ipsum Eust., cum ad loci illius expositionem venit, ὡς εἴτε legere comperi, non ὡσεῖ τε. Ita enim ille, Καὶ φησιν ὅτι ἐπορεύοντο ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο· ἦγον κατεσθίοιτο. Tale est autem ὡς εἴτε (vacante particula τε in VOCE Εἴτε) quale ὡς εἰ, Il. A. 389. Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἰ με γυνὴ βάλοι, ἢ παῖς ἄφρων, ubi itidem pro ὡς εἰ in quibusdam exempl. memini me legere ὡσεῖ. Proderit autem et ad plerosque alios locos hæc mea de permutatione harum scripturarum admonitio. Est vero ex isto ᾽Ωσεῖ factum ᾽Ωσανεῖ, (de quo supra,) interjecta particula ἂν. Est enim ὡσανεῖ pro ὡς ἂν εἰ: quæ tamen particula nullum usum habet, cum conjunctim scribitur. Disjunctim autem scripta, i. e. in tres particulas divisa, invenitur cum alibi, tum in isto Aristot. loco de Mundo, ᾽Ως ἂν εἰ λέγομεν, Tanquam si dica-

A mus. Eund. usum habet ὡσπερ ἂν εἰ, in isto Dem. loco, (500.) ᾽Ωσπερ ἂν εἰ τις μεγάλας τὰς τιμωρίας τάττοι. Quæ tres particulae in unam et ipsæ interdum coeunt, sc. ὡσπερανεῖ, quæ i. prorsus valet q. illud ὡσανεῖ. || ᾽Ωσεῖ videtur plane esse quod dicitur a Latinis utpote, in isto Hom. loco, Od. Ξ. (253.) Ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ καλῶ, Ῥηϊδίῳ, ὡσεῖ τε κατὰ ῥόον. In hac autem interpretatione comperio Raphaellem mihi subscribere; qui reddit, Utpote secundum undas. Alia tamen interpr. habet, Veluti secundo flumine: quæ nullo modo stare posse videtur. Eust. quidem certe exp. ὡς, sed κατὰ ῥόον secus accipiens. Exp. enim ita, ὡς ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι καὶ οὐ στατῶ κατὰ ἰσότητα ἐπιφανείας. Hic autem rursum ὡς εἰ (sicut dixi) quædam exempl. habent: in quibus et κατάρροον (ut de hoc quoque obiter admoneam) perperam pro κατὰ ῥόον legitur. Ceterum ut hic ὡσεῖ interpr. utpote, ita etiam ὡστε ap. eund. Poetam istam interpr. poscere mihi videri docebo, ubi de hac particula agam. || ᾽Ωσεῖ commune prosæ cum carmine esse dixi supra; sed ita tamen ut in prosa frequentius esse putem pro Circiter, Ferme. (Qui usus est interdum et particulae ὡσπερανεῖ.) Habet certe et ap. Xen. istam signif. Apud Lucam interdum pro Circiter, nonnunquam pro Tanquam s. Veluti, invenitur. Legimus enim 22, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπίασθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεῖ λίθου βολὴν, Avulsus est ab eis circiter jactum lapidis. Erasmus, Ferme ad jactum lapidis. Quidam vero et hic per particulam Quasi interpr. Quasi ad jactum lapidis: non male, cum Quasi non in Gallica tantum lingua, sed in Latina etiam pro Ferme interdum ponatur. Vet. Interpres, Quantum jactus est lapidis; sed perperam, nisi addatur particula Fere, vel Ferme. Talis usus est hujus particulae ap. Eund. 1, 56. Ἐμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεῖ μῆνας τρεῖς. Nec non 3, 23. Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεῖ ἐτῶν τριάκοντα ἑρχόμενος. Alteram autem signif., qua ponitur pro Tanquam, Veluti, Sicut, ap. Eund. habet: 22, 44. Ἐγένετο δὲ ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ὡσεῖ θρόμβος αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν. Itidem 3, (22.) Καὶ καταβῆναι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῶς εἶδει, ὡσεῖ περιστῆραν, ἐπ' αὐτόν. In cujus rei narratione particula eadem ceteri quoque Evangelistæ usi sunt, Matth. et Marcus: quorum ille et aliis aliquot locis utitur: ut 28, (3.) Τὸ δὲ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεῖ χιῶν. Ibid. Καὶ ἐγένοντο ὡσεῖ νεκροί: ubi vel hanc vel alteram illam signif. habere potest. Item 9, (36.) Καὶ ἐβρίμμενοι ὡσεῖ πρόβατα. || ᾽Ωσεῖ τυχὸν autem, quod in VV. LL. redditur Prout accidit, (ex Hes., qui exp. καθὼς ἔτυχεν, ἢ συνέβη,) mihi suspectum est. [Brunck. Aristoph. 2, 69. 144. ad Dionys. H. 5, 372. Heyn. Hom. 5, 680. 695. 714. 6, 189. 202. 8, 210. 331. 474. Dawes. M. Cr. 103. ᾽Ως εἰ, Quasi, Phalar. 28. ᾽Ωσεῖπερ, Eichst. de Carm. Theocr. p. 43. Dawes. M. Cr. 390. Τῇ ἱκέλῃ, ὡσεῖ — ἐθέλουσα, Hesiod. ᾽Α. 198." Schæf. Mss.]

ΩΣΠΕΡ, Quemadmodum, Sicut, Ut. ᾽Ωσπερ φησιν ἡ παροιμία, Ut dicit proverbium, Ut est in proverbio. Vel omisso verbo, ᾽Ωσπερ ἡ παροιμία. (Quo sensu dicitur etiam κατὰ τὴν παροιμίαν.) Sæpe autem ὡσπερ in hac signif. subjunctum sibi habet οὕτω: ut adverbio Quemadmodum subjungitur Ita. Isocr. ᾽Ωσπερ οὖν ἐν κοινῷ θεάτρῳ τῶν Ἑλλήνων, διδοὺς ἔλεγον ἕκαστος ὑμῶν τῆς αὐτοῦ φύσεως, οὕτω διακείσθω τὴν γνώμην. Dem. autem dixit, Τὸν αὐτὸν τρόπον ὡσπερ, (cum ἀκολουθία sermonis magis posceret τὸν αὐτὸν τρόπον ὄνπερ, aut certe ὡσπερ simpliciter,) subjungens itidem illud οὕτω: (13.) Δέδοικα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡσπερ οἱ δανειζόμενοι ῥαδίως ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, μικρὸν εὐπορίσαντες χρόνον, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς κ. τ. λ. Pro οὕτω invenitur eidem adverbio subjunctam particula ταύτη, in isto Plat. loco, de Rep. 1. ᾽Ωσπερ γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα καὶ αἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, ταύτη τε δὴ καὶ οἱ χρηματιστάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, καὶ κατὰ τὴν χρεῖαν, ἥπερ οἱ ἄλλοι. Interdum vero vocula καὶ subjungitur isti adverbio pro οὕτω

καὶ, ut ap. Aristot. "Ὡς περ ἐν τῷ φλέγματι, καὶ ἐν τῷ σπέρματι, Ut in pituita, ita etiā in semine. Alicubi ὥς περ non simpliciter redditur Ut, sed potius Ita ut, vel Sicut: Xen. Ἑλλ. (4, 1, 13.) Κατεκλίνθη οὖν καὶ αὐτὸς ὥς περ εἶχε, χαμαί. Sic ap. Thuc. 1. Ἀνίστησί τε αὐτὸν, μετὰ τοῦ νείους, ὥς περ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο. Ubi observa voculam καὶ vacantem post ὥς περ. Eadem vacat ap. hunc ipsum Scriptorem, in alio loquendi genere, cum sc. scribit, 1, (142.) Τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, ὥς περ καὶ ἄλλο τι, Res autem navalis est artis, ut quicquam aliud. Sed magis Latine fortasse, Artis est ut si quid aliud, veluti cum dicitur, Vir doctus ut si quis alius. Vel certe, Doctus si quis alius, omissa particula Ut. Tale est quod affertur ex Aristot. H. A. 9. "Ὡς περ ἄλλος τις. Atque ut particula hæc καὶ otiosa est ante ὥς περ, sic otiosa censi possit particula οὖν interdum post hoc ipsum ὥς περ. Synes. Ep. 31. Εἰ τινὲς εἰσι ψυχαί, τῶν πόλεων, ὥς περ οὖν εἰσιν, ἔφοροι, θεῖαι τε καὶ δαιμόνιοι. Neque enim hic ὥς περ οὖν interpretari possis Quemadmodum igitur, (sicut in illo Isocr. loco quem attuli cum de hoc adverbio agere cœpi,) sed simpliciter Quemadmodum. Nisi malis, Quemadmodum certe sunt; vel Ut certe sunt. Sic ap. Soph. (Aj. 991.) ὥς περ οὖν μέλει. Sed videndum ne scr. sit ὥς περ οὖν conjunctim, cum in hujusmodi locis inveniat ita etiam scriptum; ut docebo infra, cum agam de isto adverbio ὥς περ cum aliis particulis cohærente.

"Ὡς περ, Veluti, Quasi, Tanquam. Thuc. 4, (73.) p. 145. Ἐπειδὴ γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἔτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι, καὶ αὐτοῖς ὥς περ ἀκονιτὶ δικαίως ἂν τὴν νίκην τίθεσθαι Aristid. 114. Οὕτω καὶ οὗτος ὁ χῶρος ὥς περ ἀνέναι δοκεῖ τὴν τοῦ δικαίου γνῶσιν ἐναργῆ, Videtur hic locus velut summittere, vel quasi summittere. Interdum vero ὥς περ alium hujus particulæ Quasi habet usum: eum sc. quem obtinet addita particula Vero: et tunc initio orationis ponitur. Isocr. "Ὡς περ οὐ μετὰ τῶν ἐπαινεῖν βουλομένων ἡμᾶς τοὺς λόγους ὄντας τοὺς τοιοῦτους, Quasi vero non eo nomine commendari debeamus, Bud. Idem tamen in alio non dissimili ejusd. Scriptoris loco, vertit Tanquam: in Paneg. "Ὡς περ ὁμοίως ἀμφοτέρους δέον ἔχει, ἀλλ' οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς, τοὺς δ' ἐπιδεικτικῶς, Tanquam oporteat.

"Ὡς περ ἂν εἰ, Tanquam si, Quasi, Perinde ac si. Isocr. "Ὡς περ ἂν εἰ πρὸς πάντας ἐπολέμησαν, Tanquam si adversus omnes bellum gessissent. Vel, Perinde ac si. Aristot. Probl. "Ὡς περ ἂν εἰ πόρρω ἐφέρετο, Quasi procul ferretur. Chrys. Ταῦτ' οὖν ποιήσεις ὥς περ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγες. Dem. ὥς περ ἂν εἰ τις, sequente optat: (500.) "Ὡς περ ἂν εἰ τις μεγάλας τὰς τιμωρίας τάττοι. Tale est ap. Eund. (308.) "Ὡς περ ἂν εἰ τις ἱατρὸς ἀσθενόσιν μὲν τοῖς κάμνουσιν εἰσὼν μὴ λέγει μηδὲ δεικνύει δι' ὧν ἀποφεύξονται. Sic ap. Xen. (K. Π. 1, 3, 1.) "Ὡς περ ἂν εἰ τις ἀσπάζοιτο. Et ap. Aristot. de Mundo, "Ὡς περ ἂν εἰ τις ῥίψει. E Dem. affert Bud. et ὥς περ ἂν sine particula εἰ: sc. "Ὡς περ ἂν ἔχης pro Tanquam si haberes, Ac si haberes. Apud Aristidem autem tres illas particulas ὥς περ ἂν εἰ sonare ait Similiter atque si.

"Ὡς περ οὖν vide paulo ante in fine primi de signiff. D particulæ ὥς περ tmematii. Sed iis quæ ibi dicta sunt adde, solere nonnunquam adjici et tertiam particulam δῆ: et DICI "Ὡς περ οὖν δῆ. Greg. Naz. Διαλεχθῆναι σοι, ὥς περ οὖν δῆ καὶ ὁ τῆς φιλίας ὑποτίθεται νόμος. Ubi ὥς περ οὖν quidam interpr. non simpliciter Quemadmodum, sed Quemadmodum quidem; vel, Ut quidem: quæ interpr. non displicet. Fortassis autem itidem reddi possit οὖν particula Quidem, in isto Galeni loco, Therap. 1. Ἄλλ' εἶπερ μεθύδω τινὲ ταῦτ' ἐξέυρες, ὥς περ οὖν ἀλαζονεύη, τί οὐχὶ καὶ ἡμῖν ἐφρασας αὐτὴν; Ut quidem jactanter prædicas, (si ita hic reddi debet verbum ἀλαζονεύη.) Verum sciendum est scribi ὥς περ οὖν in plerisque II., ubi conjunctim etiam possit ac fortasse debeat scribi ὥς περ οὖν: qua de re dicam, ubi agam de ὥς περ cum aliis particulis coalescente.

"Ὡς περ interdum etiam ita jungitur cum aliis particulis, ut cum iis coalescat, suam interim signif. re-

tinens: quod videmus in Ὡς περ εἰ et Ὡς περ οὖν, item Ὡς περ οὖν. PRIMUM Ὡς περ εἰ extat ap. Xen. K. Π. 4, (3, 2.) Ὡς περ εἰ κατεμέμετο ἑαυτὸν, Velut accusabat seipsum, et ap. Demosth. (520.) Δύο ταῦτα ὥς περ εἰ κεφάλαια ἐπέθηκε. Longin. (32, 3.) Διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Θεόφραστος μειλίγματα φησὶ τινὰ τῶν θρασέων εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὸ ὥς περ εἰ φάναι καὶ οἶονεῖ. Diosc. 5. "Ὡς περ εἰ ἐκπύεται, Velut expruitur. SECUNDUM Ὡς περ οὖν, a Dem., sicut et ὥς περ εἰ, usurpatur, (299.) Ὑμᾶς δὲ δέδοικα, μὴ παρ-εληλυθόντων τῶν καιρῶν ὥς περ οὖν κατακλυσμὸν γεγε-νησθαι τῶν πραγμάτων ἡγοούμενοι, μάταιον ὄχλον τοὺς περὶ τούτων λόγους νομίσητε. Sed in vulg. Edd. legi- tur divisim ὥς περ ἂν εἰ, perperam. Neque enim ut convenit iis locis quos attuli supra, ita etiam isti convenire potest: cum hic particulas ἂν et εἰ vacare videamus, eod. modo quo in ὥς περ οὖν nonnunquam vacant. Quin etiam illud obiter addam, in veteri quodam exemplari me legisse ὑμεῖς: quæ lectio magis mihi placet quam ὑμᾶς. Scio enim interdum ita loqui solere Atticos, ut dicant ἄγνοω vel οὐκ οἶδα σε τίς εἰ, pro οὐκ οἶδα τίς σὺ εἶ, Ignoro te quis sis, pro Ignoro quis tu sis: itidemque cum aliis verbis ita hoc accusativo utantur, (quod et Latini imitati sunt alicubi,) sed quoniam δέδοικα cum accus. ὑμᾶς, primo aspectu longe alium sensum efficere potest, ideo al- teram lectionem isti præfero: ut sc. dictum sit ὑμεῖς δὲ δέδοικα μὴ, pro δέδοικα δὲ μὴ ὑμεῖς: cujus struc- turæ orationis alibi quoque exemplum extat. TER- TIUM Ὡς περ οὖν cum ap. alios tum ap. Plat. legitur; sed in hoc adverbio minus etiam quam in duobus præcedentibus rectam scripturam servari sciendum est: et ὥς περ οὖν scribi disjunctim, ubi potius con- junctim vel ὑφ' ἐν, ut Gramm. Græci loquuntur, scribi deberet. Ipsemet certe Bud. locum e Plat. affert in suis Comm., ubi ὥς περ οὖν disjunctim scri- bit, cum eo ipso in loco ὥς περ οὖν scr. esse alibi dicat: annotetque præterea, ὥς περ οὖν pro ὥς περ, Quemadmodum, vacante particula οὖν, ap. Xen. sæpe legi, et ap. Greg. Naz. Platonici illius loci verba hæc sunt, Τριχῇ διαστησώμεθα τῷ λόγῳ δημο-κρατουμένην πόλιν, ὥς περ οὖν καὶ ἔχει. Sic et ap. Synes. non dubito quin ὥς περ οὖν scr. sit, hoc in loco, Εἰ τινὲς εἰσι ψυχαί, τῶν πόλεων, ὥς περ οὖν εἰσιν, ἐφο-ροι, θεῖαι τε καὶ δαιμόνιοι: eum tamen locum supra attuli, aliam scripturam in ista voce habentem: sc. ut particula οὖν seorsum scribatur, et pro Certe vel Quidem accipiat. Sed profecto altera scriptum esse commodior videtur: licet pro hac facere videat-ur Ὡς περ οὖν, divisim scriptum itidem. Quin etiam ὥς περ οὖν δῆ (quarum particularum facta fuit mentio) ab illorum partibus stare existimari potest: itemque ὥς οὖν: in quo interdum vacat οὖν eod. modo, nec tamen ita scribitur ut οὖν cum eo cohæreat. Exem- plum ejus extat (quod et suo loco me protulisse exi- stimo) ap. Paus. Ἀφικόμενων δὲ τῶν ἀγγέλων, ὥς οὖν τὰ γράμματα ἀπεδόθη, συναγαγὼν τοὺς ἐν τέλει. Et quidem utro modo scribamus non magni referet, modo particulam οὖν otiosam s. velut otiosam esse intelligamus. Sed ex hac re ignorata (cum parvi alioqui momenti esse videri possit) errores ap. Plat. esse ortos scio.

["Ὡς περ, Musgr. Herc. F. 1419. Heyn. Hom. 5, 697. Jacobs. Anth. 9, 183. Xen. K. Π. 64. Ber- gler. Alciph. 183. Dawes. M. Cr. 247. Quia Plato Phædro p. 298. Heind.: postpositum, Lucian. D. D. p. 64. Lehm. Exempli gratia, Quia, ad Xen. Mem. 4, 5, 9. Conf. c. ὅπερ, Boiss. Philostr. 47. Boeckh. in Plat. Min. 170. Zeun. ad Xen. K. Π. 380: cum ὥστε, Heyn. Hom. 7, 479. In comparatione post ὥς περ modo casus præcedenti convenit, modo nominati- vus ponitur, intellecto verbo ex antecedentibus, ad Charit. 554. 599. Xen. K. Π. 1, 4, 15. "Ὡς περ, ταῦτ' οὖν, Bibl. Crit. 2, 4. p. 66. "Ὡς περ ἄλλος τις, Aristot. H. A. 434. ubi v. Schn. Τὸ ὥς περ κάρνον, τὸ ὥς περ ἔριον, J. Poll. 2. p. 741. (τὴν οἶον γεγνῆσθαι, Phot. c. 144.) cf. Schn. ad Vitruv. 2. p. 306. Heyn. Hom. 7, 114. "Ὡς περ καὶ, Schneid. Anab. 36. Plato Hipp. 155. "Ὡς περ γε, ad Dionys. H. 2, 699. "Ὡς περ εἰποῖ

rus, Invern. ad Aristoph. 1. p. 374. Οὐχ ὥσπερ, A sequi. verbo finito, Heind. ad Plat. Gorg. 259. Ταὐτὸν ὥσπερ, Plato Hipp. 155. : de talibus, v. Heinrich. de Platonis Protag. p. 9. "Ὡσπερ ἂν, Plato Phædro 323. ἂν εἰ, εἰάν, Erf. ad Soph. Aj. p. 289. 'Ὡσπερὰν, Dionys. H. 1, 70. 2, 1202. 1252. Circiter, 1, 41. 'Ὡσπερανεῖ, 176. 'Ὡσπερεῖ, Brunck. Aristoph. 1, 12. Kuster. 237. ad Lucian. 1, 268. Circiter, Demosth. 539, 26. 'Ὡσπεροῦν, Wakef. S. Cr. 4, 247. "Ὡσπερ post τήλικος, Heyn. Hom. 8, 696. In Dialogis respondens particulæ πῶς; Schneid. ad Xen. Mem. 248. Ed. 3. Ad ὥσπερ subaud. καὶ vel γὰρ, Heind. ad Plat. Theæt. 385. : Xen. Symp. 1, 11. "Ὡσπερ τοῦτο ἐπιτεταγµένον —, Quasi hoc imperatum esset. 'Ὡς καὶ ἐγὼ περ, Il. Z. 477." Schæf. Mss.]

"Ὡστε, Ut, Ita ut, Adeo ut. Varie autem construi docebunt sequentes loci: inter quos primi erunt ii ubi infinitivo jungitur, (hæc enim est omnium maxime recepta et tanquam prima constr., ut opinor, quam itidem particulæ Ut Horatius tribuens, ad hunc vocis ὥστε usum respexisse existimatur,) et quidem frequenter præcedente particula οὕτως. Dem. 39(=98.) Νῦν δὲ δηµαγωγοῦντες ὑµᾶς καὶ χαριζόµενοι καθ' ὑπερβολήν, οὕτω διατεθείκασιν ὥστ' ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι, πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούοντας. Apud Eund. 10(=32.) in una eademque periodo subjungitur prius quidem nomini τηλικούτον, posterius autem adverbio illi οὕτως. Plut. Themist. (3.) Λέγεται οὕτω κατάφορος πρὸς δόξαν εἶναι, ὥστε νέος ὢν ἐτι, σύννους ὁρᾶσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ, καὶ τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν, Fertur adeo amor gloriae deditus fuisse ut etc. Obiter autem et hoc observa, οὕτως, cui respondet ὥστε, in hisce ll., non eund. usum habere, sed in isto quidem Plutarchi sonare Ita, quod est Adeo: itidemque in isto Demosthenico, (32.) Μηδ' οὕτως ἀνόητον ὥστε εἰς προὔπτον κακὸν αὐτὸν ἐμβαλεῖν: at vero in illo ejusd. Oratoris, Οὕτω διατεθείκασιν ὥστε κ. τ. λ., adverbium οὕτω suam primam signif. retinere, sc. Ita, pro Sic, Hoc modo, In hunc modum. Idem de h. Thuc. 1. dici potest, 4, (64.) p. 142. Καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾶν ὥστ' αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι. His porro omnibus in ll. præsentis temporis infinitivi jungitur; sed invenitur et ejus futuro juncta hæc particula. Æschin. (31.) Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὁ Δημοσθένης ὥστε ἀπορράψαι τὸ στόμα του Φιλίππου. Quam constr. ibi obtinere existimatur e vi verbi φηµί, (sicut in alio ejusd. Oratoris loco particula ὥς eand. constr. habere e vi verbi ἐπαγγέλλομαι,) utpote quod futuro gaudeat. Ceterum in his quidem ll. ὥστε est simpliciter Ut: tribuendo ei illam signif. quam habet præcedente adverbio Adeo, vel Ita, locum illius Adeo obtinente. Sic et in illo Æschinico loco, ubi præcedit τοιαῦτα. Eod. enim modo Latine dixeris Talia, sequente particula Ut. Quod dicendum est et de illo Dem. loco, in quo præcedit τηλικούτον. Sed cum nihil tale præcedit, tum reddi debet non simpliciter Ut, sed Ita ut, vel Adeo ut. Thuc. 2, (51.) Δις γὰρ τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανε. Plato Timæo, Φίλιαν τε ἔσχεν ἐκ τούτων, ὥστ' εἰς ταύτὸν αὐτῷ ξυνηλθὸν ἄλλον γενέσθαι, (ubi observa obiter et constructionem cum aoristo infinitivi,) Adeo ut redditum sit indissolubile. Cic. tamen talem interpr. dedit præcedentibus hujus loci verbis, (particulam Ita illi adhibens,) ut convenire ei potuerit et sola particula Ut. Alicubi vero ὥστε redditur Ut quidem. Plato, 'Ημεῖς γὰρ ἐτι νέοι ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, Nos enim adhuc juvenes sumus, ut quidem est tantæ rei explicatio et judicium. Præcedente autem comparativo cum vocula ἢ, reddi debet particula Ut, præcedente Quam: Βαρυτέρον φορτίον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, Gravius onus quam ut ferre possim.

Indicativo quoque jungitur hæc particula ὥστε: quæ constr. Attica esse censetur: ejus certe exempla passim ap. Scriptt. Atticos extant. Thuc. (3, 104.) 'Απέχει δὲ ἡ 'Ρήνεια οὕτως ὀλίγον, ὥστε ὁ Πολυκράτης τύραννος ἐλθὼν ἀνέθηκε τῷ 'Απόλλωνι ἄλυσαι δῆσας. Sic Isocr. cum alibi, tum hic, Οὔτω δὲ τὰς ἀληθείας τῶν πραγμάτων φεύγουσιν, ὥστε οὐδὲ τὰ σφέ-

τερ' αὐτῶν ἴσασι. Nec non in isto loco Enc. Hel. Τοσοῦτῳ μᾶλλον 'Ελένην 'Ηρακλέους προὔτιμησεν, ὥστε τῷ μὲν ἰσχύον ἔδωκεν. Xen. in una eademque periodo cum indicativo pariter et infinitivo junxit, 'Απ. 1, (3, 5.) Οὔτω γὰρ εὐτελής ἦν ὥστε οὐκ οἶδ' εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο, ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ Σωκράτει ἀρκοῦντα. Denique et ap. Dem. constr. illius cum indic. exempla extant, cum alibi, tum in Oratione quæ Περὶ τῶν ἐν Χερρόνησῳ inscripta est, 'Αλλ' ὑμεῖς οἱ καθήμενοι οὕτως ἤδη διάκεισθε, ὥστε ἂν μὲν τις εἴπη παρελθὼν ὅτι—εὐθὺς φατὲ, καὶ θορυβεῖτε ὡς ὀρθῶς λέγει. Sed nec ex Aristoph. bujus Atticæ constr. omittendum nobis exemplum est; quippe quem sciamus esse 'Αττικώτατον. Ita igitur ille, N. (832.) Σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας 'Ὡστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν. Animadvertite autem, non solum præsentis indicativi jungi, sed et aoristo, ut vides in illo Thuc. loco, item in illo Isocratis qui ex Enc. Hel. allatus fuit. (Alterius mentionem non facio, quoniam ἴσασι, quod in eo legitur, signif. præsentis habere scimus, ut Latine Novi, Memini.) Sic ap. Synes. in Ep. ad Fratrem, "Ὅτι τοιοῦτός ἐστιν, ὥστ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἂν, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις αἰτίαν πρέπουσαν ἐδέξατο. Itidemque cum præterito junctum inveniri putandum est. Sed et cum fut. indicativi, præcedente τοσοῦτον, usus esse Greg. Naz. traditur. Est præterea animadvertendum his in ll. idem quod et in exemplis particulæ ὥστε infinitivo junctæ: sc. Latine reddi simpliciter Ut, ob præcedens vocab. οὕτω, aut certe aliud quod eand. orationi formam tribuit: cujusmodi est τοσοῦτο in Aristophanis versu. Latine enim quemadmodum præcedente Ita vel Adeo, sequitur Ut, (veluti cum ita loquor, Nemo ita ferus est, vel adeo ferus est, ut non mansuescere possit,) sic etiam dicitur Tantus ut, Talis ut. Sed aliquos etiam locos esse sciendum est, in quibus nihil tale præcedit; et tunc ὥσ-ε reddi simpliciter non potest hac particula Ut: sed illa quæ eam præcedebat in priore parte orationis, in iis qui allati fuerunt locis, (sc. Ita vel Adeo,) ei præfigenda est: interpretando Ita ut, vel Adeo ut. Cujus rei exemplum suppeditare potest h. I., qui e Plat. affertur, de Rep. 1. Προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος ὥστε αὐτῷ οἷός τ' ἐγεγόνμην ἀποκρίνεσθαι: Ipsum prior aspe- xi, ita ut ei respondere potuerim.

Cam partic. etiam pro infinitivo, usum esse Isocr. hac particula ὥστε: Lucianum autem cum participio futuri temporis, accus. casus, testantur VV. LL., sed neutrius locum afferentia.

"Ὡστε, Quamobrem, Itaque. Quæ interpr. Ciceroniano quoque testimonio comprobari potest. Hæc enim Platenis in Timæo verba, "Ὡστε, ὡς ἔπος εἰπείν, οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς τούτων πλάνας, ita verlit, Itaque nesciunt hos siderum errores id ipsum esse, quod rite dicitur tempus. Quæ interpr. adverbii ὥστε non magis loco illi convenit, quam isti ejusd. Philosophi, in eod. lib. "Ὡστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους, πρέπει μηδὲν ἐτι πέρα ζητεῖν. Cic. tamen aliam interpretationis formam secutus est, connectendo cum præcedentibus; ita enim vertit, Ut si probabilia dicentur, nil ultra requiratis.

"Ὡστε, (pro ὡς,) i. valens q. Ut, cum habet Similitudinis significationem, ap. Apoll. Rh. invenitur, sequente ὡς pro Sic. Sic autem usus est, Homerum imitans: ap. quem legimus Il. Γ. non procul ab initio, Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος 'Ερχόμενον προπάρειθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα, "Ὡστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὐρώην ἢ ἐλαφον—'Ὡς ἐχάρη Μενέλαος 'Αλέξανδρον θεοειδέα 'Οφθαλμοῖσιν ἰδόν. At in eod. lib., non procul a fine, τὸν δ' ἐξήρπαξ' 'Αφροδίτῃ 'Ρεῖα μάλ', ὥστε θεός, dico ὥστε esse Utpote, (sicut particulæ ὥσεί ap. hunc ipsum Poëtam hanc interpretationem supra dedi,) et ita reddi hæc debere, Sed hunc eripuit Venus perfacile, utpote dea. Crediderim certe Ovid. ad hunc locum alluisse, cum ista cecinit, De Arte Amandi 1. de Baccho, Implicitamque sinu, (neque enim pugnare valebat,) Abstulit: ut facile est omnia posse deo. Nec dubitem si mihi Græce ista reddenda

sint, ita interpretari, ῥηιδίως ἤρπασεν, ὥστε θεός.

[“Ωστε, Eur. Bacch. 1177. Alc. 411. Soph. Trach. 255. Diod. S. 1, 479. Schol. Aristoph. Πλ. p. 142. Hemst., Heyn. Hom. 5, 697. Scheller. Præf. ad Æl. p. xxii. Reiz. Acc. 29. Valck. Adoniaz. p. 369. Bibl. Crit. 1, 4. p. 73. Musgr. Hipp. 1337. Bruck. Trach. 577. El. 444. Velut, Eur. Iph. A. 1082. Heracl. 424. Musgr. Hel. 1363. Herc. F. 107. El. 748. Soph. Trach. 112. 367. Wakef. 530. 699. 703. 768. 1071. Simmias 5. Lobeck. Aj. p. 305. Comparandi particula ὥστε et cum indic. et cum subjunct. construitur, Bruck. ad Bacch. 1056. Heyn. Hom. 4, 282. 6, 134. 303. 322. 7. 52. 67. 71. I. q. καθάπερ, Bruck. ad Æsch. S. c. Th. 13. Toup. Opusc. 2, 102. Quamobrem, Itaque, Wakef. Eum. 736. Diodor. Zen. 9. ad Lucian. 1, 808. ad Phalar. 283. Markl. Iph. p. 140. Eur. Ion. 653. Herc. F. 599. Soph. Phil. 75. Trach. 943. Longi Past. p. 1. 5. Vill. Ut, de constr., Xen. Mem. 1, 2, 1.: sequ. conj. Dionys. H. 1, 428. Heyn. Hom. 7, 48.: sequ. aor. 1. indic., Eur. Phæn. 1629. Porson. Med. 373.: sequ. præ. indic., 569. Utpote, Longi Past. p. 7. si lectio sana; vide Villos. p. 21. qui recte, credo, emendat: Valck. ad Theocr. x. Id. p. 178. ad Herod. 428. 675. 710. Subaud. ante infin., Markl. Suppl. 378. 385. 535. Iph. p. 186. 188. 203. (Iph. T. 761.) Musgr. Alc. 1075. Iph. T. 1445. Tro. 974. Wakef. Phil. 60. Eum. 58. 220. 483. Ion. 403. 1273. Herc. F. 142. 195. (325.) 646. 1321. 1359. El. 540. Alc. 1094. Abresch. Æsch. 2, 7. 18. 27. 95. 113. ad Xen. Mem. 3, 9, 4. 3, 13, 3. 4, 3, 8. “Ωστε, ὡς omissum post compar. et ἢ, v. c. βελτίους ἢ—παρατρέπεσθαι, Bibl. Crit. 3, 2. p. 64. interdum simul ἢ deest; interdumque pro compar. ponitur positivus, tumque aut ἢ omittitur, retento ὥστε, aut utrumque, ἢ et ὥστε, omittitur. Est etiam, ubi utrumque retinetur: cf. Steinbr. Mus. Tur. 1. p. 327. Xen. K. Π. 391. Philostr. 30. Boiss., ad Herod. 200. Wyttenb. Select. 400. ad Il. Ω. 369. Soph. Œd. T. 1293. Eur. Cycl. 632. Markl. Suppl. 844. Fischer. ad Weller. Gr. 3, 326. Abundat ante infin., Markl. Suppl. 581. Eur. Iph. A. 918. Soph. Phil. 656. Æsch. Eum. 228. Abresch. Æsch. 2, 30. Valck. Hipp. p. 307. De constr., ad Charit. 124. 631. Eur. Tro. 973. El. 918. Luzac. Exerc. 159. Diod. S. 2, 549. Lucian. 2, 90. Schn. ad Aristot. H. A. 266. Cum infin. et nomin., Zeun. ad Xen. K. Π. 161. “Ωστε et ὡς δὲ conf., Bruck. Apoll. Rh. 19.: ὥστε et ὥσπερ, Porson. Hec. p. xxxii. Ed. 2. Med. p. 84. G. O. Reizii Glossar. Theophil. p. 1301. Lucian. 3, 22. “Ωστε sequi. interrog., Lucillius 84. Hoogev. Part. Præf. 13. Rufinus 18.: sequi. imper., Hoogev. l. c. Post συνθέσθαι, Diod. S. 2, 466. Post πίστις, Diod. S. 2, 589. Post ἐθέλω, Eur. Hipp. 1327. Post πάρεστι, Soph. El. 1454. Post ἐστί, Licet, Soph. Phil. 656. Pro ἐφ’ ὥτε, Demosth. 515, 16. Koen. ad Greg. Cor. 219. Xen. Ἑλλ. 5, 3, 14. 5, 4, 1. Spalding. ad Quint. 4. p. 57. In conclusionem, Porson. Hec. p. xlvii. Ed. 2. “Ωστε et ὡς τε, Zeun. ad Xen. K. Π. 305. ὡς τε, Et sic, Strabo 5, 393.: Dawes. M. Cr. 334.:—“Ωστε θέμεις εἶναι purus putus est barbarismus: corrig. θέμιν.” “Ὅστ’ οὐχ, Eur. Phæn. 1377. “Ωστε μὴ, ὥστε, abund., Markl. Iph. p. 404. “Ωστε, ὡς γε ἡμᾶς εἰδέναι, Albert. ad Hesych. Epist. ad Eulog. not. 13.” Schæf. Mss.]

“Καθὼς, i. q. ὡς, Ut. Ac interdum quidem pro “Postquam, Cum. Act. Apost. 7, (17.) Καθὼς δ’ ἡγγίζεν, Cum autem appropinquaret. Interdum “pro Velut, Veluti, Sicut, Sicuti, Quemadmodum, “Qualiter. Aristot. de Mundo, Καθὼς ἄνω λέλε-
“κται. Phryn. prohibet dicere καθὼς, sed καθό.” [“Zeun. ad Xen. K. Π. 71. ad Mær. 212. omnino Dawes. M. Cr. 247. Sturz. Dial. Alex. 1. p. 38. Jacobs. Anth. 9, 110. 10, 49. Mazocch. Tab. Heracl. 285. Diod. S. 2, 577. Lucian. 3, 671. Strato 1. Valck. Aristot. 86. Phryn. Ecl. 188. Thom. M. 488. * Καθώσπερ, 794. Bruck. Aristoph. 3, 28.

A (Iππ. 713.) ad Diod. S. 2, 349. omnino Dawes. l. c.” Schæf. Mss. Tzetz. ad Lyc. 1217. “Psellus in Cant. Cantic. 3, 2. Nicet. Eugen. 8, 103. Jo. Diacon. in Bandini Anecd. v. 140.” Boiss. Mss.]

“ΕΩΣ, et POETICE Εἴως, (interjecto ι, ut fit in quibusdam aliis vocabulis,) Donec, Usquedum, Tantisperdum, Quoad. (Primam enim esse hanc significationem arbitror: ut sc. exponatur μέχρ’ οὐ, quibus verbis respondet Latina vox Quousque, sed in interrogatione potius adhiberi solita pro μέχρ’ οὐτος.) Item pro Donec significante Quamdiu Nisi hoc ipso adverbio Quamdiu, aut illo Tantisperdum, uti malis. Hom., nam et hic ab eo initium more meo sumam, (Od. I. 232.) μένομέν τε μιν ἔνδον “Ἡμεῖοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων: sed quædam exempl. habent εἴως. Apud Eund. Il. H. (264.) ἡδεμ pro Donec, Usquedum, Quoad: “Ἄλλ’ ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον “Ες ποταμόν, Utitur etiam sequente adverbio τόφρα, et ei respondente. Exemplum huius usus habemus Od. M. (328.)

B Οἱ δὲ ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν, Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, Quamdiu habuere frumentum et vinum, tamdiu ab esu boum abstinerunt. Vel, Dum habuere frumentum et vinum, tantisper abstinuere. Vel, Abstinuere tantisperdum habuere. Vel, Tamdiu abstinerunt, quoad habuerunt: (nisi adverbium Quoad, præcedente Tamdiu, futuro potius gaudere existimandum sit.) Vel, Abstinerunt interim dum habuerunt; s. brevius, Dum habuerunt. Possis vero et illud adverbium Donec hic usurpare: sequendo Ovid. præsertim. Ceterum quod ad prioris versus scripturam attinet, sciendum est scribi etiam Οἱ δ’ εἴως pro Οἱ δὲ εἴως: ap. Eust. vero, ubi verba contextus affert, Οἱ δ’ εἴως: sed hanc scripturam rejiciendam, e reliquis duabus alteram eligendam esse dico. Nunc ad exempla e soluta oratione sumta venio. Synes. Δύο εἴη ἐπιμεῖναντες ἡμέρας, ἕως ἂν ἀφύβριση τὸ πέλαγος, Donec mare desævisset, Dum desævisset. Ubi observa etiam ἐπιμεῖναντες, sequente isto adverbio

C Εἴως: sicut in eo Hom. loco, quem primum protuli, legitur μένομεν, sequente hoc eod. vocab. Plut. Artax., “Υπ’ ὀργῆς ἀναστάντα καὶ πασάμενα τὸν ἀκινάκην, τύπτειν, ἕως ἀπέκτεινεν. Apud Eund. cum præsentii indicativi, in Lyeurgō, “Εως ἐπῆλθον ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, οὐδὲν ἀλλάσσειν. Cum optativo etiam, ut ap. Aristoph. ἕως ἀφίκοιτο. Quibus omnibus in Il. commode redditur Donec, Quoad, sicut et in illo Synesii, cum itidem convenire non possit Quamdiu. Quæ interpr. alioqui plerisque locis convenit, ubi tamen reddi etiam possit Tantisperdum, Interim dum. Hac autem in signifi. jungitur εἴως vel indicativo vel subjunctivo: Dem. (15.) “Εως ἐστὶ καιρὸς, ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. Tale est, “Εως ἐμπνέι τε καὶ δύναται, Quamdiu spirat et potest. Sic ap. Jo. 12, (36.) “Εστὶ τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς. Præcesserat autem, Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε. Sic ap. Greg. Naz. “Εως εἴ, Quamdiu es. Nec tantum præsentii indicativi, sed ejus quoque imperfecto junctum

D reperitur: ut εἴως περιῖν. Synes. Sic, “Εως εἴ, Aristot. Et cum aoristo, Dem. “Εως Θερραλίον ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν. Sed et constructionis cum subjunctivo multa exempla iuveniuntur. Herod. Νῦν γὰρ ἂν τι καὶ ἐπιδέξαιο ἔργον, ἕως νέος ᾖ. Quamdiu es juvenis, pro εἴως νέος εἴς, s. εἴ. Sic Greg. Naz. Καταγελῶνται δὲ πρὸς τὸ παρὸν οὐ βεῖς, ὅπως ἡ χρηστότης τοῦ Θεοῦ κρύπτεται, latet dum bonitas Dei occultatur, s. clementia Dei: pro κρύπτεται. Sæpius tamen sequente particula ἂν: et tunc rarius subjunctivus pro indicativo positus dici potest. Demosth. Phil. 4. Οὐδὲν ἐστ’ αὐτῷ βεβαίως ἔχειν, ἕως ἂν ὑμεῖς δημοκρατήσθε. H. equidem in l. subjunctivus pro indic. positus existimari queat, nisi quis malit dictum esse εἴως ἂν δημοκρατήσθε pro εἴως δημοκρατήσθε. Cui tamen ego facile assentiar, cum præcedat ἐστ’ quod valet ἐστὶ, non ἐσται. At vero in his Greg. Naz. verbis, Οὐ γὰρ περὶ ὀνομάτων ζυγομαχῶμεν, εἴως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἐννοιαν αἱ